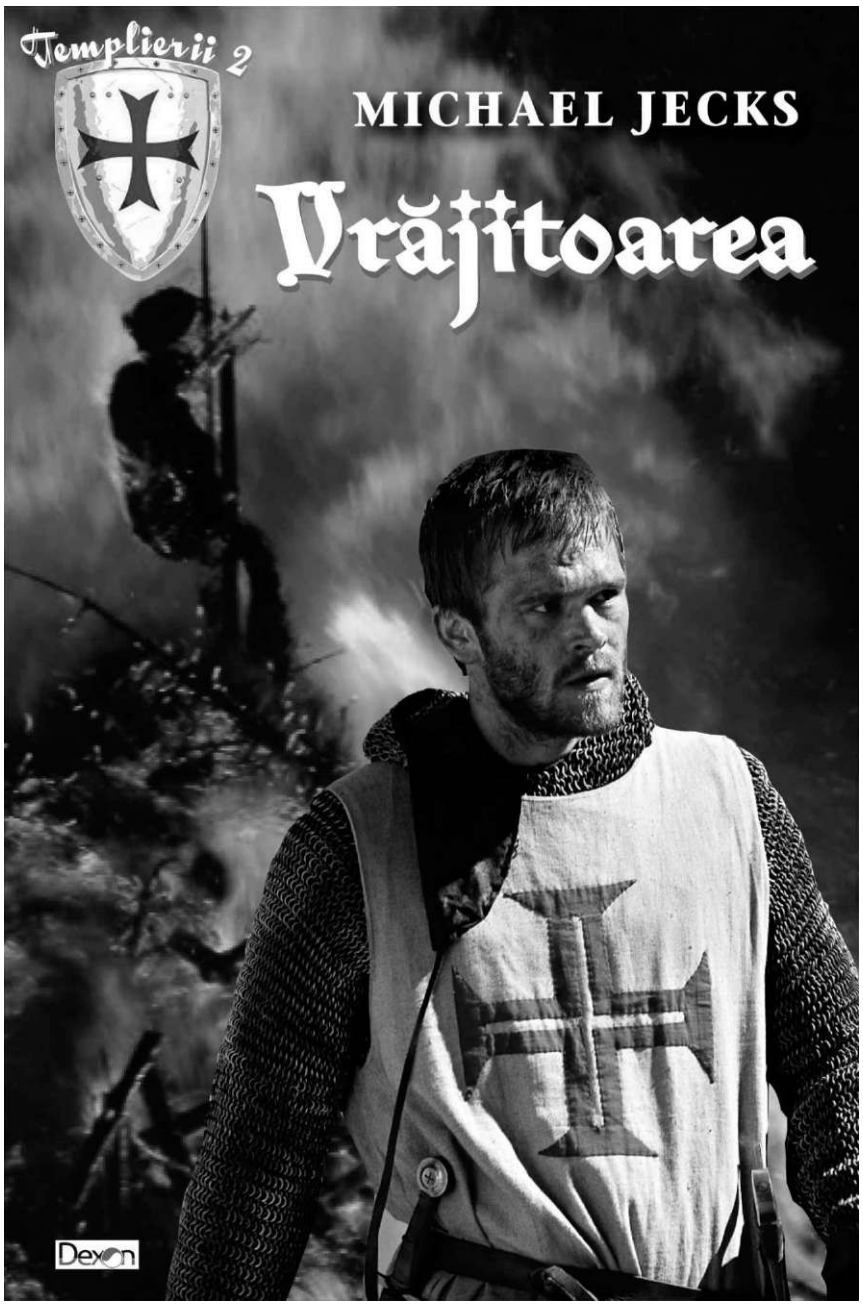
Templierii 2
MICHAEL JECKS
Vrăjitoarea
Dexon

MICHAEL JECKS

Vrăjitoarea

First published in 1995 by Headline Books Publishing
Copyright © by Michael Jecks No reproduction without permission All right reserved
Autor: Michael Jecks
Titlu original: The Merchant
Titlu: Vrăjitoarea
Editor Dexon Office, Bucureşti
Traducere: Tanasa Isabela Ana Maria
© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparţin Dexon Office
Informaţii, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-710-9
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JECKS, MICHAEL
Vrăjitoarea / Michael Jecks. – Bucureşti : Dexon, 2018 ISBN 978-973-701-710-9
821.11

1Capitolul 1

De-abia mai târziu, când iarna dădu drumul naturii şi primăvara îşi puse amprenta în ţinut, reînnoind totul în nuanţe proaspete, verzi-gălbui, sentimentele de oroare şi revulsie începură să dispară.

Cavalerul ştia prea bine că nu dispăruseră cu totul, ci doar fuseseră înlocuite pentru o vreme de grijile pragmatice ale sătenilor, începutul unui nou an împinsese crimele din minţile oamenilor. Fiecare era prea ocupat pentru gânduri, pregătind câmpurile şi profitând de ziua din ce în ce mai lungă. Dar crimele fuseseră comise târziu în iarnă, iar serile lungi şi reci dăduse timp povestitorilor să se gândească la ele şi să le împodobească. Cu feţele luminate de strălucirea

mânioasă şi roşie a focului, familiile de-abia aşteptau să le audă iar şi iar.

Nu putea să ţină de rău fascinaţia oamenilor în legătură cu omorurile – era pur şi simplu un lucru natural într-un comitat atât de liniştit. Devon nu semăna cu alte ţinuturi din regat, unde oamenii trăiau într-o nelinişte continuă. La hotarul de nord, oamenii se temeau de atacurile scoţienilor, în timp ce pe coastă erau înspăimântaţi de raidurile piraţilor francezi. Aici singura grijă era posibilitatea ca şi a treia recoltă să dea greş.

Nu, nu era surprinzător nici că oamenii aşteptau o poveste ca cea a vrăjitoarei ucise pentru a le însufleţi serile, nici că fiecare avea o opinie cu privire la adevărul din spatele omorurilor, sau că unii trăiau acum speriaţi că fantasma ei va căuta răzbunare în satul unde a fost ucisă.

Acum, gândindu-se în urmă, nu era sigur când începuse totul. Sigur nu era în ziua în care Tanner îl căutase, miercuri dimineaţă, când a văzut cadavrul împreună cu prietenul său, itendentul. Se întâmplase înainte, poate duminică, când plecase la vânătoare şi văzuse femeile pentru prima dată. Dimineaţa pe care o petrecuse la vânătoarea cu şoimi împreună cu rectorul din Crediton.

— E frig, nu? zise Peter Clifford din nou

.Fără să se uite la el, Baldwin rânji. Concentrarea sa era îndreptată spre silueta subţire care se ţinea pe pumnul său înmă- nuşat, admirându-i spatele de culoarea ardeziei şi pieptul negru cu dungi albe. Stătea precum o femeie nobilă din Siria, se gândi, încrezătoare, puternică şi elegantă, nu îndesată şi greoaie ca un ţăran, ci subţire şi iute. Chiar în momentul în care se uită la ea, capul de sub glugă se întoarse spre el de parcă i-ar fi auzit gândurile, cu ciocul galben şi coroiat primejdios nemişcat şi permanent în control. Nu era ameninţătoare, dar îşi manifesta independenţa, ştiind că îşi putea recăpăta libertatea oricând ar fi dorit: nu era nici câine, nici servitor devotat – şi ca toţi şoimarii, el ştia asta.

Cuvintele preotului îi întrerupse meditaţia şi, zâmbind crispat, se întoarse spre rectorul bisericii din Crediton, colţurile gurii ridi- cându-se sub mustaţa îngustă.

—îmi cer scuze, Peter. Ţi-e frig? întrebă blând.

— Frig? Chipul lui Peter Clifford apăru aproape albastru în răcoarea dimineţii în timp ce arunca o privire tovarăşului său. Cum mi-ar putea fi rece într-o vreme atât de glorioasă? Poate că nu sunt cavaler, poate că sunt obişnuit să stau într-o sală caldă unde focul arde pe vreme asta, poate că sunt mai slab şi mai bătrân ca tine, poate că am nevoie de o halbă de bere cu mirodenii, dar asta nu înseamnă că simt ascuţimea vântului acesta care taie prin tunică precum barda prin unt.

Baldwin râse şi privi ţinutul de jur împrejur. Lăsaseră pădurile în urmă, iar acum erau în câmpul deschis al mlaştinilor. Soarele fără vlagă de iarnă încă nu curăţase pâcla umedă de pe pământ, iar copitele cailor lor păreau să păşească cu greu prin

ceaţa groasă de pe jos. Ferigi şi iarbă neagră acopereau dealul şi tremurau în cenuşiul aburilor.

Plecaseră devreme, chiar la ivirea zorilor, pentru a ajunge aici. Baldwin salvase şoimul anul trecut, când era un pui tânăr şi neastâmpărat, iar Peter încă nu văzuse pasărea vânând, aşa că fusese de acord să o aducă şi să-i arate iscusinţa. Pentru el era o plăcere pură să vadă creatura ridicându-se, doar să plutească în înaltul cerului, silenţioasă, la fel de uşoară ca praful de cenuşă.

Era teren ideal pentru şoimi, aici sus în mlaştini, departe de pădure. Mai scurţi în aripi, ulii erau mai bun la vânatul prăzii şi erau folosiţi de stăpânii lor pentru a vâna între copaci şi alte locuri înghesuite. Şoimarul îşi folosea păsările sale cu aripi lungi în teren deschis unde se puteau ridica rapid, avântându-se în sus şi stând acolo, învârtindu-se deasupra ţintei lor până când se aruncau în jos ca o săgeată, arareori ratându-şi prada.

Cutremurându-se pe sub mantie, Peter Clifford se strâmbă în gând în timp ce călărea. Noaptea trecută crezuse că va fi plăcut să meargă la vânătoare, după cină şi după vinul de Bordeaux al lui Sir Baldwin, încălzit de foc, în timp ce discutau despre ultimele atacuri scoţiene din nord. Apoi îşi imaginase o zi caldă, un cer de un albastru perfect, şoimul îndreptându-se spre prada sa... Se încruntă. Acum simţea doar frigul: îi era grozav de rece şi se simţea mizerabil.Un strat subţire de umezeală argintie stătea pe mantia şi pe tunica sa, vântul îl tăia până la oase, iar faţa şi-o simţea ca pe o mască de gheaţă. Nu era deloc aşa cum îşi imaginase.

Disconfortul său era accentuat de calmul relativ al omului de lângă el. Baldwin stătea drept şi atent precum pasărea de pe pumnul său, legânându-se în

pasul lin al calului. Era un om ciudat, se gândi rectorul, acest cavaler liniştit, educat şi cu sânge rece. Foarte diferit de războinii obişnuiţi pe care Peter îi întâlnise în trecerea lor prin Crediton. Era cam la fel construit, bineînţeles. înalt şi puternic, cu un piept lat şi umerii unui luptător, Sir Baldwin Furnshill era imaginea cavalerului normand, până la urma de cuţit ce se întindea de la tâmplă la bărbie şi care strălucea în frig, purtându-se cu o mândrie care se potrivea poziţiei sale. Doar barba neagră tunsă cu grijă care acoperea linia maxilarului părea nelalocul ei în aceste zile când toţi bărbaţii erau bărbieriţi din proaspăt.

Cu gluga mantiei lăsată pe spate şi ochii întunecaţi, plimbân- du-se fără încetare, Peter şi-l putea imagina cercetând un câmp de bătălie, căutând cele mai bune poziţii pentru o ambuscadă, linia de unde cavaleria va ataca, locul unde vor sta arcaşii. Expresia îi era curios de intensă, ca întotdeauna, de parcă Baldwin văzuse şi făcuse atât de multe încât spiritul său nu se mai putea linişti niciodată.

Dar rectorul ştia că e un prieten loial şi, mai important, un reprezentant onest al legii. Câteodată părea că îşi putea ţine temperamentul cu greu în frâu când trata cu localnicii, dar până la urmă reuşea – nu ca alţii pe care preotul îi cunoscuse. Chiar şi predecesorul cavalerului, fratele său, Sir Reynald Furnshill, fusese cunoscut că îşi bătea^ oamenii câteodată, deşi era considerat în general un om drept. în comparaţie, Baldwin părea aproape imun la mânie.

Totuşi exista un neastâmpăr în el, ce se vedea în ochi şi în ascuţimea ocazională a vorbelor sale, de parcă uneori încetineala şerbilor devenea intolerabil

de frustrantă. Nu ca Simon Puttock, se gândi Peter. Simon nu permitea niciodată nerăbdării sale să iasă la suprafaţă. Dar Simon plecase la Lydford ca itendent al castelului. La acest gând, o memorie vagă ieşi la iveală, iar sprânceana i se încruntă.

— Baldwin? Noaptea trecută... Ai spus cumva că Simon va veni în curând?

întrebarea îl făcu pe cavaler să se întoarcă şi să ridice o sprânceană întrebătoare.

—Da, în câteva zile – poate trei: luni sau marţi. A fost la Exeter pentru a-i vizita pe şerif şi pe episcop.

—Bun. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai anunţa când soseşte. A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut.

Sprânceana i se ridică şi mai mult într-un amuzament sardonic înainte ca Baldwin să râdă scurt.

—Peter, mi-ai mai spus asta seara trecută! Ţi-am răspuns că voi trimite un mesager imediat ce ajunge. Crezi că am uitat aşa uşor?

Zâmbind, cavalerul cercetă terenul din faţă, căutând vânatul. Nu îşi dăduse seama cât de beat fusese Peter noaptea trecută. Cât despre el, foarte rar consuma alcool. Era prea întipărit în natura sa acum, chiar dacă întorsese spatele vieţii religioase de călugăr. Aruncând o privire în spate, îşi văzu servitorul tăcut şi neliniştit, pe Edgar, aproape de el. Peter spusese o dată că părea atât de apropiat de Baldwin încât nici măcar o umbră nu se putea strecura printre ei, îşi aduse aminte cavalerul, iar zâmbetul i se lărgi la acest gând. Cum ar fi putut fi altfel cavalerul şi scutierul său?

—Aici ar trebui să fie bine. în mod normal sunt păsări pe aici. Nu trebuie să mergem mai departe.

Pe acest deal se aflau cu puţin deasupra copacilor şi puteau privi în jos peste păduri la dârele ocazionale de fum de la bordeie. În aerul rece al dimineţii păreau fire de ceaţă încercând să se ridice la cer, iar Peter se simţi ciudat de calm la priveliştea aceasta, de parcă ar fi fost dovada că toate elementele simt nevoia de a ajunge la Dumnezeu. Gândul îi uşură durerea de cap şi zgomotul din stomac.

Oftând se uită la un mic stol de porumbei care zburâ dintre copaci la stânga lor, îndreptându-se spre ceaţa care se ridica. Soarele era destul de sus acum, iar preotul se uită la el îngrijorat. Părea tremurat în cerul palid, de parcă căldura pe care o revărsa nu se va mai întoarce. Spuse o mică rugăciune pentru roade mai bune anul acesta. De la nord la est auzise de oameni care fuseseră nevoiţi să recurgă la tot felul de comportamente extreme pentru a supravieţui. în unele părţi ale regatului câinii şi pisicile dispăruseră şi auzise de oameni care mâncau şobolani. Erau chiar şi zvonuri de canibalism în est.

—Te rog, Doamne! murmură el, lovit brusc de un sentiment de panică. Dă-ne o recoltă bună anul acesta.

—Da, îl auzi pe Baldwin într-un acord tăcut. Să sperăm că va fi mai bine anul acesta. Dar dispoziţia sa gânditoare se întrerupse chiar în timp ce vorbea. Din spatele copacilor, unde exista un iaz, se auzi un fâlfâit de pene în timp ce un bâtlan se ridică. Coborând gluga de pe capul şoimului, Baldwin o eliberă rapid şi îşi împintenă calul strigând:

— Oo-ee!Oo-ee! pentru a o ademeni spre pradă, în timp ce Peter stătea, se uita şi se cutremura.

Era miezul zilei când deciseră să se întoarcă la Furnshill pentru prânz. Peter ştia că deja era prea târziu; niciodată nu se va mai putea încălzi. Frigul trecuse de mantia sa groasă, de cele două tunici şi de cămaşă, făcându-şi sălaş permanent sub pielea sa. Deşi fusese o plăcere să vadă şoimul lansându-se în sus, doar ca să repeadă, plonjând ca o săgeată spre ţinta sa nenorocoasă, desfătarea fusese înnvinsă de umezeala din oase.

Când cavalerul se arătă mulţumit de prada lor şi sugeră să se întoarcă, pentru preot fu o uşurare şi acceptă cu entuziasm. Dar îi trecu repede: în curând se predă nefericirii sale îngheţate şi abjecte.

Baldwin era gânditor. După atâţia ani de rătăcire şi trai greu de-abia mai simţea frigul, dar era conştient că se obişnuia din ce în ce mai mult cu viaţa uşoară. Muşchii de pe umeri încă purtau mărturia zilelor de antrenament ca săbier, braţele încă îi erau groase şi tari, gâtul încordat sub pielea bătucită, dar abdomenul său nu mai era atât de bine definit, şi se trezi că se întreabă dacă îşi pierdea firea, ca o lamă lăsată prea mult timp neascuţită şi neîngrijită.

Nu o mândrie falsă îl făcea să se îngrijoreze de începutul de burtă. în condiţiile slujbei sale de cavaler la Furnshill, trebuia să fie gata să-i servească pe de Courtenays, lorzii din Devon, patruzeci de zile pe an. întotdeauna era posibil să fie chemat să-şi însoţească lordul în nord, sau pe câmpiile galeze – sau chiar în Franţa pe proprietăţile regelui de acolo.

Călărind în josul pantei, Baldwin dădu şoimul lui Edgar înainte de a trece printre copaci. Stejarii imenşi, ulmii şi frasinii se înălţau deasupra lor, crengile făcându-i pe oameni să se aplece din când în când în şei în timp ce treceau, până când ajunseră

într-o zonă deschisă, terenul comun care ducea la Wefford. Aici o luară la dreapta, pe calea principală din nord care ducea chiar prin sat.

Wefford era o mică adunătură de case şi ferme care serveau câmpurile de la sud de Furnshill, adunate împreună ca nişte săteni suspicioşi uitându-se la un străin. Baldwin ştia că era o comunitate înfloritoare care contribuia la prosperitateamoşiei sale, asigurând nu doar banii, ci şi oamenii care să lucreze pământurile. La fel ca toţi proprietarii de pământi, cele mai mari probleme erau zonele unde nu existau destui oameni care să ajute. Banii care ajungeau în visterie erau bineveniţi, dar dacă nu era cine să aibă grijă de pământuri, principala sursă de venit, moşia sa ar fi fost ruinată.

Aici în Wefford nu avusese niciodată probleme. Şerbii păreau mulţumiţi, ducându-şi paşnic vieţile. Chiar şi anul trecut, în confuzia provocată de recolta dezastruoasă, oamenii păreau să producă destulă hrană: nu numai pentru ei, dar şi să o împartă cu alte cătune de pe moşia Furnshill, iar Baldwin simţi o împunsătură de mândrie în timp ce intrau în micul sat.

Se întindea de ambele părţi ale drumului care ducea de la Exeter la Tiverton, o îngrămădeală răzleţită de bordeie şi acareturi care întreţineau cicatricile paralele ale câmpurilor. Toate clădirile erau văruite, structuri solide cu acoperişele acoperite de muşchi. La nord se afla vadul care dăduse numele satului, iar la mijlocul satului, opus faţă de clădirea hanului, era drumul ce ducea la vest spre Sandford şi Crediton. Baldwin îi aruncă o privire în timp ce trecea. Ducea în pădure, printre trunchiurile întunecate şi mohorâte ale copacilor, şerpuind în timp ce se urca şi cobora dealurile tere-

nului uşor ondulat, încercând să găsească cea mai uşoară cale pentru călător.

Dar drumul nu era bine întreţinut, putea să vadă asta, iar sprâncenele i se încruntară. De când acceptase poziţia de Păstrător al Păcii Regelui, nevoise să preia multe responsabilităţi, toate ducând înapoi până la Statutul din Winchester. Acolo instituţiile pentru lege şi ordine fuseseră reorganizate şi noi reguli fuseseră stabilite: cum sutimea (diviziune administrativă a unei zone mai întinse), garda şi potera trebuiau să lucreze împreună; cum zonele trebuiau antrenate pentru propria lor apărare şi cum ar trebui să se apere de cetele de proscrişi. Baldwin trebuia să se asigure nu numai că oamenii erau bine înarmaţi şi antrenaţi, dar trebuia să păstreze drumurile publice curăţate de tufişuri pe o distanţă de două sute de picioare. Cu doar trei săptămâni în urmă îi spusese poliţistului, Tanner, că acest drum trebuie curăţat, iar Tanner fusese de acord să se îngrijească de acest lucru. Părea că nimic nu fusese făcut.

Oftând se întoarse spre drumul din faţă. Nu era vina lui Tanner, ştia. Poliţistul ar fi trebuit să încerce să-i silească să îndeplinească porunca, dar cum ar fi putut să convingă oamenii să o facă în mijlocul iernii? Ar fi fost o totală lipsă de interes. La urma urmei, şerbii ar fi socotit, de ce să facă toată această muncă când era vorba doar de protecţia oamenilor regelui, care deja aveau o viaţă uşoară, sau a negustorilor, care meritau să fie jefuiţi când le cereau preţuri mai mari decât meritau mărfurile lor? Nu pentru apărarea localnicilor se curâţau aceste drumuri – pentru că acelaşi statut cerea ca toţi oamenii din ţară să fie antrenaţi pentru război şi înarmaţi astfel încât să se protejeze singuri. Nu,

această regulă era pentru siguranţa celor bogaţi, şi din cauza asta, gândeau localnicii, puteau să-şi cureţe singuri potecile. Şerbii din Wefford aveau şi aşa destulă treabă doar ca să poată hrăni.

în timp ce îşi făcea o notiţă în gând să vorbească din nou cu Tanner văzu pe cineva venind pe drum dinspre o potecă din dreapta si se uită suprins.

Deşi călărise de multe ori prin acest sat în drum spre Exeter sau Crediton, niciodată nu se oprise şi ştia că nimeni nu locuia acolo. Erau prea multe familii pe pământurile lui pentru a le şti pe toate, dar sigur ar fi ştiut-o pe aceasta. înaltă, acoperită de o mantie grea, cenuşie, cu margini din blană care cădea până la pământ şi prinsă cu o broşă de metal strălucitor, silueta stătea tăcută privind cu faţa acoperită de glugă, micul grup care se apropia. Deşi corpul era acoperit de mantie, Baldwin fu sigur că era o femeie, şi din ceea ce putea vedea, o doamnă bogată şi elegantă. Aruncând o privire rapidă la tovarăşii săi, văzu că rectorul moţăia, capul mişcându-i-se uşor în ritmul de mers al calului, iar când se uită înapoi, doamna dispăruse.

Incruntându-se, se uită mai atent, dar nu mai era nici un semn de ea. Cu siguranţă dorea să nu fie văzută, dar era sigur, în timp ce se apropiau, că îi privea. Senzaţia era tulburătoare, de parcă ar fi fost prada unui vânător invizibil. Asta îl făcu să se întoarcă după ce trecură şi să se uite înapoi.

Acolo, nu departe de locul unde văzuse silueta înfăşurată în mantie, era o femeie scundă cu trăsături ascuţie şi suspicioase, uitându-se la ei de după un copac înainte de a se trage înapoi de parcă n-ar fi vrut să fie văzută.

Se întoarse din nou spre drum cu un zâmbet în colţul gurii. Doar o biată femeie bătrânăcare voia să

evite un cavaler bogat în caz că îi cerea mâncare sau băutură, se gândi el. Dar apoi simţi un fior rapid, rece, care îi cutremură umerii. Unde plecase cealaltă?

Agatha Kyeler privi grupul ce se îndepărta cu o expresie atât de intensă încât părea feroce. Aşteptă până trecură cu toţii vadul şi dispărură din vedere la curba de după. Trăgând aerul în plămâni lăsă să-i scape un oftat uşor, apoi mormăi, ocărându-se că şi-a lăsat neîncrederea să o întârzâie. încă avea destule de făcut.

Oprindu-se, îşi lăsă capul pe spate, îşi întinse mâinle deasupra capului şi căscă înainte de a-şi freca uşor spatele cu pumnii. După o după-amiază de adunat ierburi şi rădăcini era istovită, iar spatele îi era amorţit după atâtea aplecări. Se relaxă şi se întinse să-şi ia coşul, bătând uşor capul sârmos al câinelui său negru care stătea lângă ea. Ca de obicei, răspunse cu nerăbdare şi sări în sus entuziasmat înainte de a fugi simţind mirosul unui iepure.

Coşul era vechi, împletitura ruptă şi roasă. Se strâmbă la el în timp ce îl ridică. Semăna atât de mult cu ea: zdrenţuit, uzat şi obosit, prea vechi pentru a mai rezista mult.

Ştia că sătenii erau destul de bucuroşi să o ştie aici în cea mai mare parte a timpului, orice sătuc era mulţumitor pentru ajutorul pe care o moaşă cu experienţă îl putea oferi, dar tot nu o vedeau cu ochi bun. Era limpede de ce. Gândeau că era prea înţeleaptă. Acesta era riscul, o ştia. Nu era de-a locului, nu era crescută la fel, educată după aceleaşi reguli. Deşi se bucurau de rezultatele priceperii ei, oamenii din jur erau speriaţi de felul cum dobândise această pricepere. Şi accentul era prea evident. O separa de ei şi o făceau de ruşine. Era diferită. Sigur,

faptul că locuia în afara satului pe propriul ei teren defrişat nu ajuta situaţiei. Rânji deodată; parcă o făcea şi mai străină şi mai copleşitoare, asigurând puterile sale oculte – cel puţin în ochii vecinilor.

Nu putea înţelege pe deplin de ce. Oamenii chiar erau înfricoşaţi de ea şi totuşi nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni. Ieşiseră vorbe de la bătrâna cotoroanţă Grisel Oatway, dar nu erau de ajuns ca să pună oamenii pe fugă.

în orice caz, era mulţumită de singurătatea sa. Avusese o viaţă plină. Liniştea era atrăgătoarea la apusul vieţii sale şi era bucuroasă să fie lăsată în pace cu gândurile sale: mai ales acum când era într-o ţară străină. Dar nu putea să nu se supere când oamenii încercau să o evite. Ştiau că aveau nevoie de ea – erau destul de nerăbdători să profite de sfaturile sau leacurile ei: cataplasma pentru braţul lovit al lui Sam Cottey, amestecul pentru vaca lui Walter de la Forte sau poţiunea pentru Jennie Miller şi durerea ei de spate.

— Bună, Agatha.

Vocea joasă şi calmă, blândă dar fermă, venea din stânga, între ea şi drum, iar la acest sunet se încordă, ochii căutând din ramură în ramură, să vadă cine a vorbit.

O siluetă subţire ieşea încet din umbra unui castan mare şi Agatha văzu o femeie înaltă şi subţire, cu faţa acoperită de o glugă cu margine de blană.

— Agatha, am nevoie de ajutorul tău, spuse blând.

Capitolul 2

în după-amiaza târzie de sâmbătă, sub un cer plumburie pe care pescăruşii se învârteau în cerc, vântul sufla dinspre marea cenuşie în rafale, răvăşind crengile copacilor de la mal şi tăind prin

hainele omului care stătea pe punte ca nişte săgeţi de gheaţă. Trebuia să stea acolo până când vechea navă era legată, dar frigul din mijlocul iernii îl făcea să-şi dorească să-şi poată părăsi postul şi să se adăpostească în cabina sa cu o oală de vin alături.

Era neobişnuit pentru el să navigheze în perioada asta a anului. Fiind comandat al navei de pescuit Thomas, încerca să păstreze vechiul buştean plutitor departe de mare în timpul gerului din iarnă astfel încât bătrâna coajă să fie unsă cu smoală şi călăfatuită, dar în aceşti ultimi ani fusese atât de greu încât orice transport de hrană i-ar fi adus profituri mari, şi chiar dacă Thomas avea nevoie de reparaţii, nava era destul de bună pentru câteva călătorii spre Franţa şi porturile engleze din Gasconia.

De aici, comandantul putea vedea cea mai mare parte a vechiului oraş. Buza i se curbă într-un surâs batjocoritor, strâm- bându-i chipul durduliu într-un expresie plină de ură sub căpiţa de păr şaten ce începea să se albească, ochii căprui zburându-i peste privelişea portului plini de dezgust. Nu cu aşa ceva se obişnuiseră el şi Thomas de-a lungul anilor.

De obicei încerca să ajungă la portul mai bogat din Cinque, sau la Londra, unde oamenii aveau bani iar oraşele erau obişnuite în a-i distra pe marinari, dar nu şi în această călătorie. Portul din Cinque începea să se înămolească, făcând dificil şi periculos pentru o navă de mărimea lui Thomas să fie manevrată spre interiorul portului, iar Londra era mult prea aglomerată în această perioadă a anului. Oftă în sine. Dar aici era un loc groaznic!

în Londra exista un freamăt vesel, cu negustori, marinari, administratori de chei care strigau unul la altul şi se înjurau, cu lupte ocazionale când un

blestem scotea o sabie sau un pumnal din teaca lor. Aici era foarte diferit. Patru sate împrăştiate de la est la strâmtoare şi putea vedea abaţia benedictină care deţinea marea majoritate a terenului.în rest locul părea mort. Pe docuri erau câţiva oameni care uneau colaci grei de frânghie, dar comandantul îşi putea imagina că aceasta era prima navă văzută aici de luni de zile – sau de ani. Părea că locul a fost părăsit după ani lungi de dezolare.

Nu că ar fi fost prea surprinzător dacă ar fi fost părăsit cu mult timp de locuitorii săi, se gândi el. Piraţii francezi, rivalii de demult ai portului din Cinque, îşi împrăştiaseră de ceva timpul carnagiul spre alte porturi din sud. Acum, chiar şi locurile mărunte ca acest Plymouth erau atacate şi incendiate mai des si, cu atâtea sătuce şi oraşe pe coastă, era uşor pentru ucigaşi să atace fără a fi pedepsiţi. La urma urmei, nu exista o flotă organizată, aşa că ţara putea fi apărată foarte greu în atât de multe locuri. Singura soluţie era ca fiecare om să-şi aibă singur grija, iar in general asta însemna să ajute satul sau oraşul.

Oftând din nou, verifică cablurile din faţa navei. Când fu satisfăcut, se plimbă de-a lungul navei uitându-se la celelalte parâme, verificând ca totul să fie strâns şi în siguranţă. Doar când ajunse pe teugă se întâlni cu pasagerul său.

Tresărind, se opri şi blestemă în gând. Aşa era de fiecare dată când se întâlnea cu omul ăsta. Apărea când şi unde voia, dar atât de silenţios cu cizmele sale din piele moale de parcă nu avea nevoie să meargă, ci doar plutea spre orice loc de pe navă, tăcut ca o epavă pe mare, făcându-şi apariţia brusc şi luându-i pe toţi prin surprindere. Stătea sprijinit de copastie şi se uita spre sate cu un zâmbet uşor pe

chip. Comandantul îl studie, întrebându-se cine era acest om tăcut şi ce făcea aici, bucuros că va scăpa de el. Azi, duminică, se va descotorosi de el, sperând că nu-l va mai vedea niciodată.

Nu că ar fi fost o ameninţare pentru el şi pentru echipaj, dar o aură de pericol îl înconjura. Deşi era destul de vesel, era ceva asupra lui care te făcea să fii precaut, ceva neliniştitor.

Era îmbrăcat bine, cu o tunica albastră brodată peste pantalonii strâmţi. Mantia era grea din lână groasă şi călduroasă şi purta mănuşi subţiri din piele. Pe chipul pătrat se citea o duritate, un aer de indiferenţă în maxilarul de granit de parcă nu i-ar fi păsat de oamenii din prejur. Sprâncenele subţiri şi curbate emanau aroganţă – precum a unui nou scutier sau a unui cavaler proaspăt investit. De parcă îşi ştia propria valoare, dar şi a celorlalţi. Pe marinari îi considera necesari, dar neimportanţi în comparaţie cu el şi deşi îl trata pe comandant cu curtoazie, exista un dispreţ latent. Era acolo în ochii cenuşii. Priveau prin oameni, precum o lamă de oţel care trecea prin hârtie, de parcă putea citi cele mai ascunse gânduri ale unui om.

Dacă ar fi fost mai în vârstă, indiferenţa spre ceilalţi l-ar fi evidenţiat ca pe un om bogat. în cineva atât de tânăr – pentru că nu avea mai mult de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani – servea ca o avertizare. Era un om ce trebuia evitat.

Cu siguranţă era întărit în lupte, martori fiindu-i umeri largi şi braţele musculoase. La vârsta saputea fi mort pe un câmp de bătălie sau să trăiască precum un lord bogat; mulţi ca el făcuseră avere, devenind cineva datorită loialităţii şi actelor de curaj sau murind încercând. Mereu în alertă, mereu gata să-şi

apuce sabia, nu arăta ca un om care putea fi uşor surprins într-un moment de neatenţie.

Exista de asemenea şi ceva nobil asupra lui, admise comandantul în silă. Era în postura lui, nu se apleca precum un prost umflat de muşchi, ci se legăna uşor în mersul navei, uitându-se la lume ca un nou rege care-şi cercetează moştenirea – sau cuceririle.

Spre singhereala sa, omul se întoarse şi îşi fixă ochii pe comandant.

—Când pot coborî la mal? întrebă blând.

Dând din umeri, se uită la ultimele frânghii.

— Părem destul de bine ancoraţi. Când doriţi. De ce? Vă grăbiţi? Chiar şi după călătorie încă nu ştia prea multe despre străin.

—Da, spuse omul, întorcându-se spre el. Mă grăbesc. Exista o înflăcărare înăbuşită în vocea sa, un fior uşor care arăta spre freamătul ce zăcea aproape ascuns sub exteriorul calm, precum un câine de vânătoare care tocmai şi-a văzut prada. Uitându-se la el, comandantul putea să vadă anticiparea controlată a războinicului care-şi aşteaptă ordinul să pornească la luptă.

—Probabil mergeţi departe? întrebă el.

—Nu, nu prea departe. Doar la nord de aici, la un mic conac. Ochii se întoarseră spre cercetarea introspectivă a ţinutului. într-un loc la nord-est de mlaştini. Se numeşte Furnshill.

Comandantul plecă de lângă el. Oameni ca aceştia erau îngrijorători şi prea adesea periculoşi. Era îndeajuns de riscant să fie responsabil pentru o navă în aceste timpuri dificile şi fără alte necazuri în plus. Merse cu paşi mari înainte şi începu să dea comenzi pentru descărcarea navei.

John, Bastardul de Beaumont, se întoarse din nou spre prive- lişte.Avea alte gânduri care-l măcinau. Nu prea multe amintiri, erau prea îndepărtate în trecutul său, iar viaţa îi fusese plină de când plecase cu atât de mulţi ani înainte, cu antrenamentul permanent şi serviciul în slujba contelui de Beaumont. Toată viaţa şi-o petrecuse în serviciul acestuia, lordul – şi tatăl său. Nu regreta, fusese o educaţie bună pentru cineva care va deveni soldat, cineva care va trebui să-şi petreacă timpul antrenându-se cu armele pentru a-şi putea proteja stăpânul.

în tot acest timp rareori se oprea din a-şi regreta pierderea, într-adevăr, era greu să se gândească la asta în aceşti termeni. Tot ce avea acum erau amintiri vagi, imagini văzute ca prin ceaţă, unde chipurile şi trăsăturile de abia se distingeau.

Era greşit să vină şi să o vadă, totuşi. Contele de Beaumont simţise aşa – spusese aşa – nu cu mânie, dar cu o uşoară tristeţe în timp ce încerca să îi explice că nu-i făcea nici un bine; nu-i va uşura ultimii ani. Dar John era sigur că nu va fi greşit să o vadă măcar o dată, să vadă cum arată de fapt. Nu avea de gând să o pedepsească pentru ceea ce făcuse: făcuse tot ce putuse mai bine, fără să se gândească la ea şi la siguranţa ei. Era recunoscător pentru oportunitatea pe care i-o oferise şi încercase să profite de acest lucru.

La început fusese uşor, bineînţeles. Când era tânăr totul venea atât de natural, de parcă ar fi fost născut cu adevărat de soţia Contelui de Beaumont şi nu de mama sa, de parcă n-ar fi fost bastard. Nu cunoscuse lucruri mai bune. Dar apoi, când era doar un scutier antrenându-se să devină cavaler, comentariile meschine începură. Nu erau maliţioase, doar un pic cam crude, comentarii înţepătoare ale

băieţilor la adresa unui nobil care era diferit. Puţin le păsa că era fiul Contelui. Pentru ei, el nu avea mamă şi asta era de ajuns. Era însemnat cu cea mai îngrozitoare cicatrice pe care o poate avea un copil: aceea de a fi diferit de ceilalţi.

Dar John, Bastardul de Beaumont, avea sânge mândru în vene – şi de la Conte şi de la Anne de Tyre – şi îndura comentariile, apărându-şi din când în cândvirtutea şi onoarea. Transformându-se într-un bărbat înalt, voinic şi subţire, nevoia de a-şi apăra numele scădea în proporţie cu corpul şi cu mărimea antrenamentului său de războinic, până când în cele din urmă obţinu pintenii şi deveni cavaler.

Dintotdeauna ştia că într-o zi va pleca şi o va căuta. Dar întârzâie mai mult decât îşi propusese la început. Pentru un bărbat antrenat în război, căruia îi plăceau bătăliile, nu erau locuri mai bune ca graniţele dintre ţinuturile englezeşti şi cele franceze. Aici se putea face serviciu onorabil, existau oportunităţi de a se dovedi om vrednic, de a câştiga bani din răscumpărări şi protecţie. Dar după atâţia ani de luptă, voia câteva luni de pace şi o şansă de a afla adevărul cât mai putea.

Lovind cu palma copastia într-un gest decisiv, îşi făcu loc spre lucrurile sale, care zăceau pe punte lângă catargul principal. Un gând subit îl făcu să se oprească. Ar trebui să fie bătrână acum: după Contele de Beaumont ar trebui să aibă cincizeci de ani, sau puţin mai mult, deci destul de bătrână. Poate chiar murise. Aruncă o privire rapidă spre coastă din nou, neliniştit de gând.

Cu un efort se calmă şi continuă să meargă. Dacă murise, nu putea face nimic, era voia Domnului. Şi vina lui că îşi amânase călătoria atât de mult. Adunându-şi lucrurile, merse pe scândura care-l va

duce din nou spre pământul uscat, solid şi sigur. Simţi un mic zâmbet de uşurare pe buze. Va fi bine să se mişte fără legănarea continuă a navei cu chila rotunjită care-l făcea să se simtă la un pas de a vomita.

Ajuns la ţărm îşi ridică bagajul şi cercetă împrejurimile. Văzând un han, se îndreptă spre el. Ceva de băut şi de mâncare îi vor umple timpul până când caii îi vor fi descărcaţi de pe navă.

Când hangiul de la „Semnul Lunii” din Wefford intră în sală luni, sentimentul său de mândrie fu diminuat de duhoarea care îi atacă simţurile. Nu era berea de pe podea, acel iz acid însemna pentru el promisiunea unor afaceri bune. Mirosul care îi ataca nările era de la tânărul Stephen de la Forte care vomitase – din nou.

Chiar şi acum dis-de-dimineaţă simţea fiorul mândriei la vederea sălii sale. Promitea confort şi plăcere, cu mesele şi băncile aşezate pe ambele părţi, mai multe la fiecare capăt, şi vatra imensă din centru pe patul său de calcar şi pământ. Nu erau flăcări acum, aşa că se apucă de prima sarcină pe ziua de azi, să pornească focul cu surcele, aplecându-se şi suflând uşor dar constant pînâ când flăcările mici şi galbene începură să se ridice în sus şi putu să aşeze lemne în vârf.

Lăsându-se pe călcâie, se uită cu atenţie la el, bucuros că pornise, în sus putea vedea fumul care plutea greu printre grinzile înnegrite. Va trece ceva timp până se va încălzi camera, ştia prea bine, dar când se va întâmpla, fumul va dispărea. Era timpul pentru munca adevărată.

începu din colţ de la paravane. Prima dată împinse băncile şi scaunele deoparte pentru a mătura pe dedesubt, dar când ajunse la mijloc,

noutatea dispăru. Dându-şi seama cât de mult petrecuse, lăsă mobila unde era şi doar mătură în jurul ei. Era nerăbdător să termine înainte ca primi clienţi să apară. Ajungând în zona deco- larată, nu putu să-şi oprească o grimasă de dezgust din cauza mirosului.

Aducând lopata cea mare pe care o folosea în grajduri, cără resturile vechi la grămada de bălegar. Avea noroc că nu era departe de uşă, pentru că o briză rece venea din sus. Un fir brusc îl cuprinse şi îl făcu să se grăbească.

Când podeaua fii curaţată şi totul era cât de curat se putea, îşi dădu seama că doar o urmă de vomă mai rămăsese în aer. Fumul de la foc atârna în fâşii lungi în jurul camerei precum ceaţa peste mlaştini într-o zi fără vânt. încet făcându-şi loc în aer, înlocui duhoarea cu amăreala sa sănătoasă şi viguroasă. Hangiul se duse afară în magazie şi se întoarse repede cu stuf proaspăt pe care-l împrăştie pe podea. Pentru unii, stuful proaspăt era doar o sarcină care avea loc o dată pe an, dar pentru un han, era singura cale de a ţine mirosurile departe.

îşi încheiase sarcina şi stătea cu mâinile în şolduri când auzi caii. Zâmbind, se gândi că stuful proaspăt atrăgea noii clienţi precum smântână pisicile. De fiecare dată când îl schimba, clienţii apăreau la uşă. Cercetând camera încă o dată, se asigură că toate erau în ordine, apoi se duse la perdeaua care ascundea holul. La capătul unui coridor îngust, descuie uşa din faţă şi o deschise larg, uitându-se afară. înalt şi impozant pe sub mantia cu glugă, cu un arc în spate şi sabie la brâu, era un om călare ducând un al doilea cal de căpăstru.

Bastardul descălecă sărind uşor. Fusese obligat să se oprească peste noapte la un mic han de la

marginea drumului, la câteva mile de Oakhampton, şi plecase cât de devreme putuse dimineaţă. Acum era îngheţat până la oase, sau aşa se simţea. Umflându-şi obrajii, lăsă răsuflarea să-i iasă printre buzele strânse, apoi se scutura precum un câine care tocmai a ieşit din apă.

—Cred că am nevoie de o halbă de bere caldă, spuse el uşor.

Hangiul încuviinţă şi zâmbi înainte de a se întoarce pentru a
aduce băutura şi a o încălzi, în timp ce bastardul îşi duse caii în grajd, buşumându-i şi punându-le fân şi apă înainte de a intra în han. Zâmbi la mirosul stufului proaspăt, la fel de plăcut ca mirosul fânului dintr-o seară de vară, şi la căldura dată de focul din vatră. Se simţea un iz vesel de bere din oala de pe flăcări. Oftând de plăcere, aşteptă în linişte în timp ce hangiul turna băutura fierbinte şi dreasă cu mirodenii într-o cană, apoi o luă cu un oftat de încântare pură. Era aproape dureros de nemaipomenit după frigul de afară. Se uită în băutură înainte de a lua prima înghiţitură şi un zâmbet uşor i se răspândi pe faţă.

—Sunt pe drumul cel bun spre conacul Furnshill?

—Da, domnule. E la doar câteva mile de aici.

— Bun, bun, spuse el şi sorbi. Spune-mi, îi cunoşti bine pe oamenii din acest ţinut? Hangiul încuviinţă. Sigură că îi ştia – cine ar fi cunoscut mai bine pe localnici decât crâşmarul, sugera expresia sa încurcată. Ştii unde aş putea găsi o femeie, o bătrână, pe nume Agatha Kyteler?

Bastardului i se păru că omul îşi ţine respiraţia, iar expresia îi devine suspicioasă.

—De ce vrei să afli despre ea?

înainte de a răspunde se auzi un strigăt, şi ochii celor doi bărbaţi se îndreptară spre uşă. Hangiul oftă şi se ridică, lăsându-l pe Bastard singur, sorbind din băutură şi gândindu-se la reacţia crâş- marului. Omul fusese bănuitor pentru un motiv când auzi numele ei menţionat, se gândi, şi spuse o rugăciune scurtă de frică să nu fi ajuns prea târziu, să fi murit.

Se întoarse să se uite în flăcări în timp ce cugeta şi nu îşi dădu seama că nu mai e singur. Adierea unui miros de flori îl făcu să se uite în sus şi să privească cu uimire.

Femeia care stătea în apropiere scoţându-şi mănuşile era minunată. Era doar cu puţin mai scundă decât el şi cam de aceeaşi vârstă, cu un corp zvelt îmbrăcat într-o tunica verde sub mantia de călărie cenuşie, iar când ea îl privi, văzu că ochii erau de culoarea rochiei. Cu obraji înalţi şi trăsături palide, părea fragilă la prima vedere, dar în timp ce murmura o scuză şi se ridica în picioare văzu că era doar o iluzie. Silueta ei era puternică şi suplă ca un bici.

—Luaţi loc, doamnă! Spuse şi ea se întoarse. Observă că are o privire stânjenitor de intensă. Felul în care se uita era de parcă şi-ar fi concentrat întreaga fiinţă asupra lui, drept în faţă cu o neclintire ciudată. I se păru că trecură câteva minute până ea zâmbi şi îşi înclină capul aşezându-se pe banca pe care o trăsese pentru ea, apoi îşi desfăcu mantia cenuşie de la gât şi cu o ridicare scurtă din umeri o lăsă să cadă. Bastardul tocmai se aşeza şi el când un alt bărbat îşi făcu apariţia.

Uitându-se împrejur, Bastardul văzu un om lat în piept pe la patruzeci- cincizeci de ani. Văzându-i lăţimea şi mersul ciudat, legănat, cavaleru ghici că este marinar. Viaţa pe mare lăsase urme adânci pe

el. Deşi chipul îi era bine proporţionat, mulţimea de riduri şi cicatrici îl făcea urât. Nu exista veselie, plăcere sau bucurie în ochii lui, doar o brutalitate rece. Ochi mici ca a unui mistreţ se uitau de la Bastard la femeie şi când făcu un pas înainte, focul părea să-i aprindă scântei în ochi aşa cum se reflectau flăcările.

— Angelina! Dă-te mai încolo! spuse el, stând între ei.

Bastardului i se păru că nu prea voia să-l asculte. Parcă răzvrătindu-se împotriva ordinului, aşteptă un moment în timp ce noul venit mormăi înainte de a şe mişca spre bancă. Chiar şi aşa ea se mută mai mult decât avea nevoie, lăsând distanţă între ea şi om, iar Bastardul fu satisfăcut să-i vadă dezgustul pe chip când îl privea pe bărbat.

— Hangiu! Strigă omul. Vin! Vreau vin! Doar atunci se întoarse şi-l privi pe gascon.

—Cine eşti?

Păstrându-şi sub control mânia cauzată de impoliteţe, Bastardul îi zâmbi înapoi, dar ochii îi erau duri.

—Prietene, sunt un călător în drum spre stăpânul moşiei Furn- shill din partea lordului meu. Mi se spune Bastardul de Beaumont. Care e numele tău?

—Sunt Alan Trevellyn – negustor. Cine e stăpânul din Furnshill?

Bastardul tresări şi se uită la el auzindu-i numele, apoi se uită la femeie. Ea îşi dăduse sema că privirea îi era răspuns la nepoliteţea omului şi încercă să îmblânzească duritatea întrebării prin vocea sa blândă. Cu ochii la Bastard spuse:

—Cred că am auzit de el, Alan. Se numeşte Sir Baldwin.

Hangiul apăru cu o tavă cu vin şi dădu cănile bărbatului şi
femeii. Alţi oameni intrau acum şi în curând fii ocupat ducându-se de la un grup la altul.

— Sir Baldwin, ei? spuse Trevellyn. Da, cred că îmi aduc aminte de el. Nu e de mult pe aici – fratele lui a murit sau ceva în genul ăsta.

— Am auzit, spuse femeia, că Sir Baldwin a venit chiar înainte ca abatele să fie ucis anul trecut.

—Cu siguranţă nici dumneavoastră nu trăiţi de mult pe aici, doamnă, nu-i aşa? întrebă Bastardul, aplecându-se înainte şi uitân- du-se la ea.

— E de destulă vreme pe aici. Negustorul se puse între ei şi se uită crunt la Bastard, de parcă l-ar fi provocat să vorbească în continuare.

Uitându-se înapoi la el, Bastardul îşi permise un zâmbet uşor şi îşi ridică sprâncenele.

— Ai ceva împotrivă să vorbesc cu doamna? întrebă blând.

—Da, am! spuse negustorul cu chipul contorsionat de o furie bruscă. Este soţia mea! Las-o în pace sau vei avea de-a face cu mine! Ai înţeles?

Bastardul nu se putu stăpâni să nu se uite la ea cu ochii mari de uimire. Părea imposibil ca o fiinţă atât de mică şi de fragilă să fie legată de o aşa brută de om, dar chiar în momentul în care îi prinse privirea, văzu un început de umezeală de parcă ar fi fost gata să plângă, iar ea se uită repede în altă parte. Când îşi retrase privirea cu părere de rău, gura negustorului era strâmbată într-un rânjet dispreţuitor.

—Scuzele mele, domnule, nu mi-am dat seama, spuse Bastardul rigid şi formal. Diavolul îl tenta să

spună că presupunea că Trevellyn îi este servitor, dar se opri. Nu voia să înceapă o luptă atât de repede de la sosirea lui acolo.

—Oricum, sunt aici să-l văd pe Sir Baldwin din partea stăpânului meu, aşa cum am spus, dar am de rezolvat şi nişte afaceri personale. E vorba de o doamnă pe care trebuie să o întâlnesc. O cunoaşteţi pe Agatha Kyteler?

Nu i se păruse. La acest nume, capul doamnei Trevellyn se ridică brusc şi se uită la el, iar negustorul se opri cu cana la jumătatea drumului spre gura sa. încruntându-se la Bastard, Trevellyn coborî halba cu mişcări încete.

— Agatha Kyteler? spuse el, apoi scuipă în foc. De ce vrei să o vezi pe bătrâna căţea?

Simţea că începe să se mânie la auzul vorbelor dispreţuitoare despre femeie, dar se abţinu cu greu. îndreptându-se de spate şi lăsându-şi mâna stângă pe sabie spuse:

— Dacă ai ceva de spus despre ea, împărtăşeşte-mi şi mie. Eu ştiu că ar fi o doamnă onorabilă.

— Onorabilă? E o vrăjitoare, asta e! Pune blesteme asupra oamenilor – întreabă pe oricine de pe aici, spuse Trevellyn batjocoritor.

Ridicându-se cu faţa albă şi încordată de mânie, Bastardul se uită la Trevellyn.

— Ia mai spune-o o dată. Repetă ce ai zis şi apără-te! O ştiu ca fiind demnă de respect – mă acuzi de minciună?

Se lăsă liniştea pentru un moment, fiecare om din sală ţinân- du-şi respiraţia.

—Domnilor, vă rog! Le spuse hangiul îngrijorat, dar cei trei îl ignorară. Gasconul stătea nemişcat şi atent, dar mânia îi fierbea sub calmul aparent. Trevellyn realiză brusc cât de mult îl afectaseră

vorbele sale pe străin şi acum se uita la el cu frică în timp ce soţia părea emoţionată, dar nu zicea nimic.

în cele din urmă negustorul se dădu înapoi precum un câine bătut. Aruncându-i o privire supărată Bastardului, dădu din umeri.

— Nu spun nimic din ce ceilalţi nu ţi-ar spune, dar... dacă te-am insultat, îmi cer iertare. întreabă hangiul unde locuieşte, dacă vrei s-o vezi. El va şti.

Şi asta păru tot ce avea de spus.

Când Bastardul îşi goli cana, Trevellyn de-abia se mişcă. Rămase aşezat, uitându-se în faţa lui şi ignorându-l pe gascon. Bastardul se uită la el cu dispreţ, apoi îi zâmbi soţiei. îl durea să-i vadă tristeţea din ochi, deznădăjduită din cauza vieţii nefericite cu bărbatul ei, iar Bastardul se miră din nou cum de o femeie atât de frumoasă putea fi încătuşată de o asemenea brută. Dar nu avea nici un câştig din gândurile acestea aşa că se întoarse brusc şi se duse afară la cai.Capitolul 3

—Pentru numele lui Dumnezeu, dă-te jos, brută! Nu! Nu! Am spus... Lionors, NU!

Strigătul de mânie deznădăjduită se auzea limpede din casă departe jos în vale în timp ce servitorul îi dădea frânele grăjdarului care se rânjea şi putea să audă sunetul de lăbi care alunecau pe podea şi de oale care se spărgeau. Oftă şi îşi dădu din cap cu obidă. De când Sir Baldwin se întorsese, era determinat să păstreze haita de vânătoare a tatălui său şi păstra o canisă separată pentru câini. Dar o căţea refuza să-l părăsească: Lionors.

Intrând, oftă din nou văzând sala. Un sfeşnic mare de fier era răsturnat pe o parte, o bancă stătea răsturnată, iar farfuriile şi cănile zăceau pe podea. în mijlocul podelei stătea cavalerul cu mâinile în şold, cu chipul roşu şi încruntat, în timp ce în faţa lui era câinele, întins pe spate, cu burta şi picioarele în poziţie supusă în timp ce fălcile îi tremurau grotesc arătându-i colţii. Un ochi căprui înfricoşat se rostogoli când Edgar intră.

—Iar căuta de mâncare?

— Nu, fir-ar să fie! Baldwin lovi câinele supus, dar nu prea tare, şi merse spre un scaun. Aruncându-se pe el, se uită la câine acru.

—Era bucuroasă să mă vadă.

Aşa era mereu, cavalerul ştia. De fiecare dată când pleca afară şi o lăsa acasă, chiar dacă pentru o oră sau o zi, rezultatul era acelaşi: la întoarcere câinele încerca să-i aducă ceva. La început când venise prima data acasă la Furnshill i se păruse o trăsătură încântătoare, un semn al devotamentului mastifului. Asta se întâmpla acum un an, totuşi.Acum două perechi de cizme, un covor şi o mantie costisitoare.

—încerca să-mi aducă un cadou.

Edgar dădu din cap şi se aplecă să adune cioburile.

—Ce a fost de data asta?

Scuturând din cap, cavalerul arătă pe podea lângă masă. Când se uită în jos, Edgar văzu lancea scurtă de vânătoare, roasă din greu la mijloc, care zăcea lângă masă.

— A cărat asta? întrebă el, sincer surprins.

Câteva momente mai târziu auziră sunetul unui călăreţ care se apropia. Lionors îl auzi prima, capul ridicându-i-se în timp ce se uita la uşă. Ştergându-şi mâinile de cămaşă Edgar ieşi. După câteva minute se

întoarse şi spre surprinderea lui Baldwin avea un zâmbet larg pe faţă.

—Sir Baldwin, un oaspete! John, Bastardul de Beaumont, fiul Contelui de Beaumont.

—Sigur, l-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine. Ne-am întâlnit prima dată la Acra. Acum vreo douzeci şi şase de ani.

Baldwin fu surprins de înfăţişarea oaspetelui său. îşi amintea de Conte ca fiind un om vesel şi entuziast, dar fiul său părea retras, aproape deprimat.

Bastardul transmise mesajele de la tatăl său precum şi câteva mici daruri, şi stăteau în faţa focului, pe care fusese aruncaţi buşteni, iar acum ardea cu putere, luminând camera cu o strălucire portocalie.

— Arareori vorbea despre acele timpuri, domnule.

—Nu sunt surprins. A fost îngrozitor. Sfârşitul lui Outremer. Sfârşitul regatului din Ierusalim. Sfârşitul multor oameni bravi şi măreţi. Din fericire, nu şi a tatălui tău.

—Mi-a spus puţine, dar niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Ai putea domnia ta?

Baldwin sorbi din vin în timp ce se uita în flăcări, cu ochii strălucindu-i. Apoi se îngustară – memoria era dureroasă.

—L-am cunoscut pe tatăl tău la începutul verii înainte de a îl întâlni pe Edgar. Inamicul reuşise să ne asedieze de pe uscat – deşi încă aveam provizii de pe mare – şi ne bombardau cu catapulte. L-am întâlnit pe tatăl tău la începutul asediului. Eram atât de puţini – mai ales în serviciul regelui englez – aşa că ne cunoşteam între noi. Chiar şi atunci era un om puternic, sau cel puţin aşa îmi aduc aminte. Eram

tânăr pe atunci. Am luptat împreună de câteva ori şi eram amândoi când turnurile oraşului au fost minate şi au început să se năruie. Ne-am retras prin oraş în timp ce inamicul năvălea înăuntru, încercând să scăpăm. A fost îngrozitor.

—Ml-a spus că a fost o muncă cumplită pe străzile înguste.

—Aşa e şi asta din cauză că toate aveau legătură unele cu altele,
şi erau atât de mulţi oameni împotriva noastră încât chiar de le ţineam piept pentru un minut, alţii ne înconjurau din spate. Ne-au împins înapoi până la port. Era măcel, luptă corp la corp. Portul era la sud şi ne îndreptam spre el când am văzut că bătălia era pierdută. Pe drum l-am găsit pe Edgar de aici. Era rănit şi l-am ajutat. Dar când ne-am apropiat destul încât să vedem marea am găsit drumul blocat. Inamicul era în faţa noastră, tăindu-ne calea de scăpare. Nu aveam nici o şansă: nordul, sudul şi estul ne erau interzise. Am mers spre vest, spre Templu.

— Eraţi amândoi acolo în timpul asediului cavalerilor templieri?

— O, da! râse Baldwin scurt. Nu că am fi fost de prea mare ajutor. Edgar era prea bolnav. Eu căzusem în dărâmături a doua zi şi mi-am rupt glezna. Tatăl tău m-a salvat atunci. Se uită la tânărul cavaler de alături. Eram la poarta principală a Templului când am fost deodată atacaţi de o armată puternică. Aveau un berbece, iar drugul care ţinea poarta a cedat, rupându-se în două. Jumătate a căzut lângă mine şi m-a doborât. O piatră mi s-a răsucit sub picior şi mi-a rupt încheietura. Tatăl tău a stat alături de mine ţinându-i pe inamici la distanţă până când

am fost târât de acolo, iar porţile au fost blocate din nou. Dar a reuşit să grupeze oamenii din nou.

—în cele din urmă, tatăl tău a fost lovit de o săgeată, iar rana a făcut rapid puroi din cauza căldurii. Am fost norocoşi. Templierii ne-au permis să plecăm toţi trei pe una din navele lor. Ne-au dus în Cipru unde ne-au îngrijit rănile până ne-am însănătoşit. „înapoi în Cipru", se gândi el. Cuvintele cu greu acopereau fuga plină de panică spre nave şi sentimentul de uşurare şi de exaltare avut când au scăpat de pericolele oraşului în ruine.

—Am fost în situaţii asemănătoare, spuse Bastardul gânditor. Scoţându-şi pumnalul, îl vârî adânc în foc. Când îşi turnă o cană nouă de vin, îl încălzi amestecând în el cu cuţitul. E greu când eşti înconjurat şi ştii că nu ai scăpare.

—Mda. E şi mai rău când inamicul a jurat să te distrugă fără să lase supravieţuitori, spuse Baldwin scurt. Apoi se uită în sus şi zâmbi. în fine, ăsta e adevărul, nici mai mult nici mai puţin. Aruncă o privire vicleană la oaspete. Deci ai venit până aici ca să auzi asta? Mesajul şi darurile cu greu sunt vrednice de un cavaler ca mesager!

— Nu, spuse Bastardul scurt. Nu, nu am venit doar pentru asta. Voiam şi un pat pentru noapte. Voi pleca mâine dimineaţă devreme, am venit pentru alte probleme, o datorie pe care o am din acel asediu!

—Cum aşa? Tu nu puteai fi decât un copil atunci.

—Da, eram. Aveam mai puţin de un an. Mama mea, Anne de Tyre, m-a avut de la tatăl meu, dar nu a putut să scape din oraş când a fost cucerit. M-a dat unei doici, iar această femeie m-a dus de acolo.

—Oh?

— Da, m-a luat din Acra şi m-a adus acasă. Vezi acest inel? Când îşi ridică mâna stângă, Baldwin

văzu un inel de aur cu o piatră mare roşie. Bastardul se uită pentru un moment la el, apoi îşi lăsă mâna să-i cadă şi privi în flăcări. A fost dat mamei de către tata. Ea i l-a dat doicii care l-a arătat oamenilor mei ca dovadă că sunt fiul tatălui meu. Mi-a salvat viaţa şi s-a asigurat că sunt la adăpost. Acum locuieşte pe aici. De aceea am venit. Să o văd şi să-i mulţumesc. Pentru viaţa mea. Am văzut-ofugar astăzi în drum încoace, dar mă voi întoarce la ea mâine, apoi voi pleca acasă.

—Cine este? Poate o cunosc.

—O doică umilă? Poate. Numele este Agatha Kyteler.

Baldwin dădu din cap.

—Nu, nu o cunosc. Numele nu îmi este familiar.

Era a doua zi, târziu după-amiază, marţi, când Simon Puttock şi soţia sa ajunseră. Baldwin deja era în sala sa. John, Bastardul de Beaumont plecase la prânz, iar cavalerul începuse să se întrebe dacă nu cumva itendentul şi soţia sa fuseseră obligaţi să-şi schimbe planurile. Se uită în sus când auzi sunetul cailor, se duse la uşă şi văzându-şi prietenii, strigă după servitori.

Deşi se întuneca, soarele fără vlagă de peste zi nu reuşise să cureţe petele albe de gheaţă de pe pământ şi de pe iarbă, iar
Baldwin putea să vadă în spatele oaspeţilor că o ceaţă cenuşie şi subţire începea să se întindă în vale. Intr-o zi curată putea vedea mile întregi din faţa casei sale, dar astăzi doar mlaştinile care zăceau sub pătura lor de un alb pur în depărtare, părând mai puţin ameninţătoare decât vara când erau întunecate şi neprielnice.

Conacul lui Baldwin nu era o proprietate modernă. Construit în timpuri mai prielnice, era

acoperit precum o fermă, singurele concesii în ceeea ce priveşte siguranţa fiind ferestrele mici şi poziţia sa. Aflat la înălţime pe partea de sud a dealului, stătea într-un luminiş, înconjurat la distanţă sigură de pădurea bătrână, în faţă era o răpă uşoară în care apa de ploaie se scurgea, iar de acolo se pornea poteca ce se ridica încet spre zona plată din faţa uşii sale.

Cavalerul privea cum micul grup se apropia. În frunte era silueta înaltă şi zveltă a prietenului său Simon Puttock, un om cu chip rumen şi păr şaten de treizeci de ani. Chiar în spatele lui era soţia sa, Margaret, subţire şi elegantă în mantia sa cenuşie tivită cu blană, cu gluga lăsată în jos pentru a descoperi trăsăturile palide care străluceau din cauza frigului şi a efortului pe sub buclele aurii prinse în plasă. în spate era servitorul lor, Hugh, a cărui faţă întunecată era retrasă în încruntătura lui obişnuită.

Deschizându-şi braţele larg. Baldwin păşi înainte să-i întâmpine.

— Simon, Margaret, bine aţi venit! strigă el în timp ce se apropiau, cu un zâmbet larg pe faţă.

După călătoria de la Exeter, Margaret era îngheţată, simţindu-şi degetele în mănuşi ca pe nişte ţurţuri, dar zâmbi observându-i bucuria. înainte ca soţul ei să descalece şi să o ajute, Baldwin fii lângă ea, înclinându-se, apoi oferindu-i mâna cu un zâmbet, dinţii în contrast uimitor cu mustaţa sa neagră. înclinând din cap în semn de mulţumire, îi acceptă mâna şi sări jos, apoi se opri uitându-se la privelişte în timp ce-i aştepta pe ceilalţi.

Dintotdeauna îi plăcuse ţinutul acesta, cu copacii şi micile sale sate. Dealurile moi se rostogoleau în sus şi în jos peste un peisaj însemnat cu dungi roşi

unde pământul bogat se ivea prin covorul verde, fumul ridicându-se acolo unde şerbii îşi aveau micile sălaşuri. Era atât de diferit de ţinutul Diavolului, cenuşiu şi pustiu unde Simon îşi avea slujba la Lydford. Aici obştea era veselă, nu ca în mlaştini.

în mlaştini vremea era atât de rece şi de neîndurătoare încât nimic nu putea supravieţui, doar iarba neagră şi ferigile. Chiar şi copacii pe care îi văzuse, soiurile pe care le ştia prea bine din jurul Creditonului creşteau piperniciţi şi ofiliţi.

Nu ca priveliştea bogată de aici. Aici, simţea, pământul era aşa cum intenţionase Dumnezeu să fie. Aşa trebuie să fi arătat Raiul; chiar şi acum în mijlocul iernii era verde şi sănătos. Părea imposibil ca mlaştinile să fie la o distanţă de doar o jumătate de zi de mers.

— Haideţi înăuntru amândoi, la căldură. Am pregătit mâncare. E o săptămână numai bună pentru desfătare!

Baldwin îi conduse povestindu-le despre vizita lui Peter Cil- fford de vinerea trecută şi de sosirea Bastardului din noaptea de dinainte, deşi mare parte din ceea ce le spusese trecu nebăgată în seamă – acum erau interesaţi doar de focul său, şi se grăbiră spre vatră.

Camera era aşa cum îşi amintea Margaret, lungă şi largă, cu un şemineu şi un horn la zidul de nord şi bănci aşexate în jurul meselor. Pâine şi carne rece erau aranjate pe farfuriile de pe masă, iar o oală atârna de lanţul său deasupra flăcărilor, trimiţând în cameră un puternic miros de vânat. Când se apropie, scoţându-şi mănuşile şi ţinându-şi mâinile spre flăcări, văzu că o supă groasă clocotea înăuntru, lăsându-i gura apă de la mirosul care se ridica uşor umplând camera.

în timp ce mâinile începeau să se încălzească şi să revină la viaţă, se întoarse cu spatele spre căldură. Aruncând o privire prin sală, lăsă conversaţia dintre Simon şi Baldwin să treacă peste ea. Vorbeau despre prietenul cavalerului, Bastardul de Beaumont şi despre călătoria sa pentru a-şi găsi bătrâna doică. Nu o interesau poveştile despre vechile lupte, iar istoriile despre regatul de la Ierusalim o întristau – era deprimant să te gândeşti că locurile sfinte au fost de profanate de eretici.îşi desfăcu mantia şi şi-o dădu jos

Baldwin stătea lângă masă şi supraveghea mâncarea aranjata în farfurii ca pentru inspecţie. Uitându-se în jos şi observându-şi câinele, luă un cuţit şi tăie o bucată de şuncă aruncându-i-o înainte de a se întoarce şi a zâmbi la oaspeţii săi.

îi apărea soţiei lui Simon că se schimbase mult în unele feluri, nu şi în altele. Liniile de pe chipul său, cicatricile şi urmele suferinţelor, aproape dispăruseră pentru a fi înlocuite de o acceptare calmă a vieţii. Parcă un cearceaf mototolit şi plin de cute fUsese călcat şi întins din nou. Acolo unde durerea stătea înainte, acum era doar această acceptare calmă. Dar încă mai avea comportamentul iute şi sigur de care îşi aducea aminte de când îl întâlnise prima dată.

Simon observase şi el semnele confortului şi liniştii şi era mulţumit ştiind că datorită intervenţiei sale cavalerul era încă liber. Baldwin recunoscuse că fusese membru al Cavalerilor Templieri când se întâlnise cu un an înainte, iar Simon era sigur că decizia sa de a păstra secretul era cea corectă.

Nu fusese uşor, mai ales după uciderea abatelui din Buckland. Trecuse un an îngrozitor. O ceată de proscrişi jefuitori uciseră şi incendiaseră de la

Oakhampton la Crediton, iar abatele şi el fusese luat şi ucis. Pentru noul itendent, şirul de crime se transformase într-o problemă de mari proporţii, dar reuşise să le rezolve. După ce auzise povestea cavalerului, fusese obligat să caute în adâncul sufletului său, dar în cele din urmă nu avea nici un sens să-l aresteze, iar Simon îi păstră secretul ascuns. Acum era mulţumit la felul în care cavalerul îi justificase decizia;

— îţi dai seama Baldwin ce bine eşti văzut în Exeter? spuse el în timp ce se aşezau.

Cavalerul ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire întrebătoare de parcă s-ar fi aşteptat la o capcană.

— Da? spuse el bănuitor.

— Da, chiar şi Walter Stapledon a auzit vorbe bune despre tine.

—Atunci sper ca bunul episcop să-şi păstreze vorbele pentru el,
prietene! Nu am nici cea mai mică dorinţă să fiu chemat să fiu doar un slujbaş pentru rege sau pentru lordul meu de Courteney. Edgar! îl strigă pe slujitor. Unde este vinul?

Servitorul veni imediat aducând o oală şi căni pentru băutura dulce încălzită, servindu-i pe toţi şi aşezând oala lângă foc pentru a o menţine caldă în timp ce stătea împreună cu ei, zâmbind scurt către Margaret şi Hugh, dar nu şi către el, observă Simon. „Ei bine”, se gândi resemnat. Doar anul trecut îl legase ca pe un pui de găină şi îl numise mincinos.

—Şi cum e la Lydford., Simon?

—Lydford e rece, Baldwin.

—Rece?

Margaret interveni.

—E groaznic de frig! E pe marginea trecătorii, iar vântul urlă în vale precum câinii diavolului pe urmele unui suflet pierdut.

— Sună minunat aşa cum îl descrii tu, spuse Baldwin serios. De-abia aştept să vă vizitez acolo.

— Vei fi binevenit, oricând vei dori să vii, dar nu e numai frigul, spuse Simon, rânjind într-o disperare prefăcută. De când am ajuns am avut vizite de la toţi. Arendaşii se plângeau de spoitori, spoitorii de arendaşi. Doamne! Regele le permite spoitorilor să ia orice pământ vor – ei bine, costă o avere în taxe pentru garderoba regelui
- şi fiecare e înarmat, iar ei se aşteaptă ca eu să fac ceva în legătura cu asta! Ce pot să fac? Tot ce am putut face e să-i ţin departe unii de alţii, dar au început să se ia la bătaie.

—Sunt sigur că te vei descurca. La urma urmei, nimic nu e uşor
- ai avut propriile probleme anul trecut, nu? Margaret, încearcă o bucată de veveriţă – sau de iepure, e proaspăt şi tânăr.

—A, nu , mulţumesc, spuse ea cutremurându-se şi luând un copan de pui. Cavalerul se uită la ea surprins, în timp ce Simon continuă.

— De ciomăgaşi vorbeşti? Ha! Da-mi o ceată de proscrişi în orice zi; mă descurc mai uşor cu ei decât cu oamenii liberi şi arendaşii, tot ce ai de făcut este să-i prinzi şi să-i vezi spânzuraţi. Nu pot să fac nici măcar asta cu adunătura de la Lydford.

—Oricum, spuse Margaret, ridicând puiul şi studiindu-l pentru a găsi cea mai suculentă parte. Toate astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru tine, Baldwin. Ce s-a mai întâmplat pe aici? Ceva interesant?

Râzând, cavalerul ridică din umeri ruşinat şi făcu o grimasă de jenă. Cu capul într-o parte, spuse.

—Nu prea. Tanner nu a curăţat drumurile de pe aici, iar calul meu de război a şchiopătat acum câteva săptămâni. În afară de asta...

—Aş putea să învăţ să te urăsc, ştii, spuse Simon cu un dezgust prefăcut.

Baldwin râse dar îşi îngustă ochii.

—Ce mai e pe acolo, Simon? Trebuie să ai nişte veşti de la Exeter.

Râgâind uşor, Simon goli cana înainte de a se ridica şi a o reumple. Când vorbi, veselia îi trecuse fiind înlocuită de o meditaţie serioasă.

—Sunt o mulţime de veşti, Baldwin, dar nici una de bine. Nu trebuie să mai afle şi alţii, bineînţeles, dar chiar şi Walter şi-a pierdut răbdarea. Spune că regele Edward a fost iresponsabil înainte, dar acum că favoritul său, Piers Gavestion, a fost ucis, e şi mai rău!

—Cum adică? întrebă Baldwin încruntându-se.

— Provoacă un lord împotriva altuia, ignorând Ordonanţele, permiţând ca insultele să treacă nepedepsite... Se pare că vrea să fie lăsat în pace să se joace cu bărcile lui şi alte frivolităţi. îşi pierde timpul navigând – şi jucându-se cu prietenii săi de rând. Se zvoneşte că nici măcar nu e fiul tatălui său, spuse Simon pe o voce joasă.

încuviinţând încet, Baldwin reflectă la poveştile pe care le auzise: că acest Edward al doilea a fost un copil substituit, înlocuit fraudulos precum un pui de cuc într-un alt cuib. Oriunde erau necazuri, se gândi Baldwin, existau oameni care se gândeau la ce e mai rău.

—Nu pot crede aşa ceva, spuse el tăios.Dar e adevărat că ţara devine neliniştită. Am auzit că

arendaşii s-au revoltat împotriva lorzilor lor, iar unii cavalerii au recurs din nou la tâlhărie. Şi sunt şi mai mulţi proscrişi – haiduci şi ciomăgaşi – care coboară din nord, oameni care şi-au pierdut casele şi satele din cauza scoţienilor şi încearcă să găsească altele.

— Asta a spus şi Walter. E foarte îngrijorat. Simte că trebuie să se facă un compromis între rege şi baronii săi, altfel va fi război şi doar Dumnezeu ştie cum se va termina!

—Dumnezeu nu ar vrea aşa ceva într-o ţară creştină.

— Sigur că nu! De aceea Walter s-a aliat cu Aymer de Valence, contele de Pembroke, pentru a recruta sprijin pentru Ordonanţe.

—A! Baldwin se gândi un moment. Da, ar avea sens. De Valence ar putea conta pe suportul a mulţi baroni. Pentru ce au fost date Ordonanţele dacă nu pentru asigurarea unei bune guvernări?

— Exact. Walter crede că dacă regele ar putea fi convins să fie de acord, s-ar putea preveni înrăutăţirea necazurilor – iar riscul de război ar putea fi evitat.

— Tu ce crezi?

Simon se uită în ochii negri ai prietenului său care se încrunta

—Cred că vom fi norocoşi dacă vom evita războiul în unele locuri, spuse el simplu. Contele de Pembroke e de o parte, contele de Lancaster de cealaltă. Amândoi sunt bogaţi şi puternici. Dacă se luptă – şi o vor face – mulţi oameni vor muri.

— Da, la fel şi multe femei. în orice război întotdeauna şerbii şi oamenii de rând sunt primii şi ultimii care mor.

Ridicând din umeri, Simon încuviinţă.

— Asta e calea războiului.

— Dar regele? Ai amintit de Pembroke şi Lancaster, dar regele?

— îşi face cineva griji din cauza lui? El va fi de o parte sau de alta- nu are destul sprijin pentru a avea propria sa forţă armată. Şi va face vreo diferenţă sprijinul său? După înfrângerea sa în faţa scoţienilor la Bannockburn, cine ar mai avea încredere în comanda lui?

Baldwin încuviinţă din nou, confirmându-şi propriile gânduri, fără să asculte vorbele itendentului. Apoi, de parcă ar fi observat-o deodată, se întoarse spre Margaret.

—îmi cer scuze, toate astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru tine.

Ea se uită înapoi la el, cu chipul tras şi încordat.

—Plictisitor? Cum poate fi când vorbiţi despre viitorul ţinutului? Despre viitorul nostru? Ochii îi susţinu pe ai ei pentru un moment, apoi se îndreptară spre mijloc, iar Margaret nu putu să-şi abţină un zâmbet când privirea i se ridică din nou la ochii ei cu o întrebare în adâncimile lor întunecate,

—Scuzele mele, Margaret, nu am vrut să te insult, spuse el încet. Tind să gândesc că toate aceste probleme de cavalerism şi război îi afectează doar pe bărbaţi. Uit că şi femeile sunt afectate. Stătu fără să se mişte pentru un moment, ochii privindu-i în gol, cu Lionors lângă el. Câinele uriaş se uită la chipul lui, apoi îşi lăsă capul în poala lui, făcându-l să tresară, adus înapoi în lumea reală. Câine afUrisit! mormăi el afectuos şi luând câteva bucăţi de carne i le aruncă departe de masă. în timp ce câinele mergea uşor spre mâncare, el se ridică.

— Haideţi, să stăm lângă foc.

în timp ce cavalerul stătea pe scaunul său, doi servitori aduseră bănci, iar în curând stăteau cu toţii

uitându-se în flăcări. Câinele adormise lungit pe lângă vatră. Edgar ieşi să mai aducă vin în timp ce prietenii vorbeau sporadic, Hugh stând şi dând din cap sub influenţa alcoolului şi a flăcărilor.

— Ce alte noutăţi mai ai, Simon? întrebă cavalerul din nou, iar în timp ce itendentul dădea din umeri, se întoarse spre Margaret cu o sprânceană ridicată.

Ea râse, dând din cap. Câteodată părea imposibil să ascunzi ceva de cavaler, avea un fel de a observa cele mai mici semne, deşi cum băgase de seamă asta nu-şi putea închipui: de-abia aflase şi ea săptămâna trecută. Acum era sigură chiar dacă Simon nu era – îi întârzâiase luna aceasta.

— Da, cred că sunt însărcinată din nou, dar cum ai...?

— E uşor, Margaret. Arăţi prea bine şi pari să nu-ţi placă mâncărurile pe care le adorai – adusesem iepurii special pentru tine.

— Ei bine, putem spera, spuse Simon. Apoi se aplecă înainte şi se uită fix la cavaler. Dar tu? Căutai soţie, dar nu văd nici urmă de mână de femeie prin casa asta. Cum avansează căutarea ta?

Spre încântarea itendentului, Baldwin ridică din umeri iritat, precum un copil ce simulează dezinteresul.

— Ei bine, eu... eu... chestia e că... Oh, fir-ar să fie!

Capitolul 4

Şase mile mai la sud, Bastardul se uita în sus printre copaci în timp ce călărea, învelindu-se mai bine în mantie din cauza frigului. Pe o parte şi pe cealaltă copacii se înălţau solizi, insensibili la vreme, iar sus de tot putea vedea sclipiri ocazionale ale stelelor, strălucind ca mici ace de lumină care

pâlpâiau şi se ascundeau precum scânteile unui foc. Luceau scurt înainte de a fi ascunse de norii fantomatici care treceau în grabă şi-l făceau să se încrunte îngrijorat. Se grăbeau de parcă le-ar fi fost frică de vremea care-i urmărea îndeaproape.

Auzind zgomote de copite, se opri şi se uită în faţă precaut. Era prea târziu pentru călători. în curând văzu un om care călărea spre el. Arătându-şi dinţii într-un zâmbet scurt, dădu din cap. Celălalt om, îmbrăcat gros şi cu haine închise la culoare potrivite pentru vânătoare, dădu din cap şi el şi se grăbi mai departe. Bastardul zâmbi în sinea sa plin de milă pentru el. Era murdar de noroi din cauza băltoacelor şi ştia că nu prea avea o înfăţişare care să inspire încredere unui străin. La un gând brusc se întoarse şi văzu omul uitându-se înapoi cu interes. Bastardul zâmbi jalnic şi îşi împintenă calul pornind la trap spre Wefford.

Călătorise destul în seara asta. La primul luminiş care promitea, se îndepărtă de drum. Printre copaci putea vedea o colibă făcută din buşteni necioplţi. O parte din acoperiş dispăruse şi era într-o stare mizerabilă, dar cel puţin era un refugiu împotriva vântului, îşi duse caii înăuntru şi avu grijă de ei înainte de a aprinde un foc.

Mestecând nişte carne uscată se gândi la opţiunile sale. îşi încheiase obligaţiile acum, aşa că nu-l mai ţinea nimic aici. Cu cât va ajunge mai repede acasă cu atât mai bine. Dacă va continua aşa, îndreptându-se spre vest făcând cale întoarsă pe drumul spre coastă, ar trebui să ajungă în câteva zile, dar cu siguranţă îi va lua mai mult decât era necesar. Călătoria spre vest spre Oakhampton şi apoi spre sud nu prea era în drumul lui, înconjurând

mlaştinile. Ar fi mai direct şi mai rapid dacă tăia direct spre sud, prin mlaştini spre mare.

Era încă întuneric a doua zi de dimineaţă, miercuri, când, la sud de Furnshill, Samuel Cottey înhămă bătrânul său catâr la căruţă şi se pregăti de călătorie, blestemând întunericul adânc de dinainte de ivirea zorilor în timp ce degetele îngheţate se chinuiau cu îmbinările din piele şi alamă, trăgând cu putere de curelele de piele groasă.

—Scuze, dragoste, mormăia în timp ce din când în când prindea o bucată de piele în catarame, făcând bătrânul animal să sforăie şi să dea din picior. Nu mai e mult. Acuşi sunt gata.

Toate fiind aranjate, se dădu înapoi şi îşi studie munca, masând bandajul de la mână care îi acoperea o rană adâncă. Acum o săptămână o creangă din copacul pe care-l tăia căzuse şi îi tăiase braţul ca o sabie, dar, slavă Domnului, cataplasmele bătrânei păreau să meargă şi se vindeca. Oftând, se întinse şi se întoarse la căsuţă, bătând din picioare pentru a-şi simţi din nou degetele degerate, înăuntrul camerei afUmate se încălzi la focul din vatra de lut din mijloc, zâmbind strâmb în colţul gurii cu buze palide şi subţiri pe chipul roşu şi pătrat de sub o căpiţă de păr sur. Sarah, fiica lui, zâmbi şi ea spre ochii lui căprui deschis în timp ce-i dădea cana plină cu bere caldă şi privindu-l atentă în timp ce o golea, plescăind din buze şi ştergându-se la gură cu mâneca, apoi râgâind mulţumit. Cu un zâmbet scurt, îi dădu înapoi cana.

— A fost bună, spuse el şi o sărută uşor pe obraz.

—Mă voi întoarce cât de repede pot – înainte de lăsarea întunericului.

Când ea încuviinţă, plecă tropăind repede spre căruţă, căţărân- du-se pe capră şi fluierând câinele. Făcând din mână, pocni frâiele şi îşi începu drumul

de la Wefford la Crediton, câinele lătrând entuziasmat în spate.

Lăsând lumina care se ivea prin uşa deschisă în urmă, mintea i se întoarse la problemele lor. Anul trecut fusese cel mai greu, mai ales de când fratele îi fusese omorât de către ciomăgaşi, la sud în mlaştini. Acum familia se baza doar pe el pentru a face fermele să meargă. Cumnata sa avea dreptate când spunea că cele două familii nu pot trăi în aceeaşi locuinţă; amândouă erau prea mici pentru a-i încăpea pe toţi, şi nici una nu putea fi extinsă fără multă muncă, doborând copacii care îi înconjurau. Nu, singura cale era să le facă pe amândouă să meargă.

Dar cum să facă asta? Era doar el, fiica sa, Sarah, şi fiul fratelui său, Paul. Era prea mult de muncă pentru ei, acum că încercau să se descurce cu ambele proprietăţi. Poate ar trebui să facă cum a sugerat Sarah, să cumpere mai mulţi porci. Aceştia se hrănesc singuri adeseori, nu au nevoie de cereale precum vacile.

Soarele lumina cerul în est în timp ce căruţa zdrăngănea şi scârţaia pe drumul spre sat, el ţinând capul în jos, cu bărbia în piept şi umerii adunaţi într-un efort de a păstra frigul năpraznic departe de gâtul vulnerabil. Samuel era fermier de mulţi ani şi era obişnuit cu cruzimea vântului şi zăpada îngheţată care se năpustea asupra ţinutului în fiecare an, dar vremea se înrăutăţea cu fiecare an. Uitându-se în sus, văzu că cerul era luminat de o roşeaţă violentă şi oftă. Asprimea aerului, fuioarele de abur din gura sa şi cerul roşu nu putea însemna decât un singur lucru: se apropia zăpada în cele din urmă.

Trecând de hanul din stânga sa, se uită la el cu tânjeală, deja dorind să se oprească şi să se

încălzească în faţa marelui foc din sală dar, tremurând, îşi continuă drumul, frecându-şi braţele din când în când. în faţă se afla răscrucea şi cum ajunse acolo făcu dreapta spre Crediton unde se afla ferma fratelui său între oraş şi Sandford. Trebuia să ia puii şi să-i ducă la piaţă/ Paul era prea tânăr pentru a i se permite să meargă la târg de unul singur.

Era greu, gândi el, oftând din nou. Măcar dacă săraca Judith ar mai fi trăit. Dar soţia îi murise din cauza ciumei care urmase ploaia ce distrusese recolta de acum doi ani.

Copacii păreau să se înghesuie în jurul lui deodată, trunchiurile groase înălţându-se ameninţătoare din ceaţa subţire care acoperea pământul, de parcă s-ar fi putut mişca şi merge dacă şi-ar fi dorit. Acest sentiment îl făcu să se cutremure din nou şi se uită în sus la ramurile de deasupra capului. De undeva din adâncimea pădurii se auzi ţipătul unei păsări, apoi nişte corbi strigară peste capul lui, sunând ciudat şi nenatural.

Tot ce putea auzi era zdrăngănitul şi scârţâitul căruţei cu loviturile surde ocazionale atunci când roata îmbrăcată în fier lovea pietrele sau cădea în gropi şi părea imposibil ca vreun zgomot să se audă peste larma pe care o făcea, dar totuşi reuşea să surprindă zgomotele pădurii care se trezea, iar ochii îi zburau ici şi colo neliniştiţi, de parcă s-ar fi temut de ceea ce ar fi putu vedea.

Apoi, deodată, scăpă. Drumul ducea sus spre un deal unde pădurile fuseseră defrişate, iar el trase aer în piept uşurat, suflându-l într-un fuior lung de abur. Senzaţia de teamă îl părăsi şi se răsuci pe capra căruţei, spunându-şi că a fost un prost să se teamă de zgomotele pădurii.

Acolo drumul era doar o urmă de noroi, cu pereţi de piatră şi gard viu pe fiecare parte care erau doar cu puţin mai jos de nivelul ochilor săi, aşa că se putea uita la animalele care erau închise după ele. Acum putea vedea că drumul se deschide în faţă în timp ce trecea de crescătoria de păsări Greencliff, vechea fermă care stătea acolo de ani de zile, crescând încet încet odată cu tăierea copacilor pentru a face loc oilor familiei.

Chiar înainte de fermă, la un gând brusc, se întoarse să se uite în urmă menţinându-şi corpul încordat ca un pumn strâns de căldură în frigul cuprinzător. Câinele nu mai era în urma lui.

Chemându-l se încruntă, apoi trase de frâie ca să oprească catârul şi se întoarse blestemând. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca oile lui Greencliff să fie atacate de câinele lui. Nu era nici un semn al lui pe drum, aşa că Samuel sări din căruţă şi merse înapoi, suflând în mâinile îngheţate, cu chipul încruntat.

Doar pe când ajunse din nou în pădure auzi un sforăit şi apoi un lătrat de la gardul din partea sa dreaptă. Acolo văzu o potecă îngustă. Dând din cap nerăbdător, se urcă, prinzându-şi vechea tunică roşiatică în spini şi blestemă. în vârf putea vedea un câmp plin de oi. Sub el era un gard de nuiele pentru a-i împiedica pe miei să ajungă la gardul viu, dar o porţiune căzuse. Pe acolo probabil intrase câinele.

Balansându-se precar pe culmea zidului se uită de jur împrejur. Turma părea liniştită. Strigă, apoi auzi o mişcare bruscă când câinele tresări, şi, căutându-şi stăpânul, începu să se întoarcă, pitindu-se de parcă s-ar fi aşteptat să fie bătut.

—Şi asta meriţi, mormăi Samuel, încruntându-se la el. La ce te uitai?

Era o ridicătură, o grămadă adunată, sub gardul viu care ducea spre pădure la vreo treizeci de iarzi mai încolo. Nu putea să vadă ce e acolo în întuneric, aşa că păşi atent înainte, cu chipul încruntat. Când mai avea doar câţiva paşi, trase aer în piept rapid şi icni. Era un cadavru. Grăbindu-se înainte şi atingând mâna uşor, îşi dădu seama că nu mai putea face nimic. Era la fel de rece ca o piatră.

Pentru un moment stătu pe loc şi se uită în jos, clătinând din cap. Cineva care nu respecta pământul şi pericolele sale, fără îndoială, care se bazase pe propria putere şi aflase că natura în cruzimea sa putea distruge chiar şi cel mai puternic. Aplecându-se, luă cu blândeţe un umăr cu braţul său bun şi trase, încercând să vadă dacă poate recunoaşte cine era, dar cadavrul era atât de rece încât îngheţase în acea poziţie şi asta îi puse la încercare toată puterea. îl trase cu putere şi în cele din urmă se mişcă.

Doar atunci, când văzu mortul, ochii fără viaţă de pe chipul îngheţat uitându-se înapoi la el de deasupra marginilor albastre ale tăieturii, icni plin de teroare. Scăpând-o înapoi cu faţa în jos, se împletici în spate până se împiedică, apoi, ridicându-se rapid şi aruncându-i o ultimă privire, alergă năvalnic spre căruţa sa.

Itendentul era pe calul său şi călărea rapid, în josul tunelului îngust dintre copacii cu frunzele luminate de o strălucire portocalie spre luminade la capăt, crengile trăgând de mantia sa, rămurelele zgâriindu-i chipul şi trebui să le împingă cu mâna până când ieşi în luminiş, iar acolo găsi un foc mare aprins, iar, chiar în centrul lui, chipul acoperit de glugă care se întorcea încet spre el. Era abatele care murise anul trecut, încruntându-se la el cu ochii de tăciune strălucind roşu-aprins la margini.

Deschizând gura spuse cu o voce adâncă şi plină de dispreţ:

—Deci ai crezut că nu sunt important? Ai crezut că moartea mea nu înseamnă mare lucru? Ai hotărât să-l laşi pe ucigaşul meu să scape? De ce? De ce, Simon? Simon?

—Simon! Dumnezeule mare, trezeşte-te! Simon!

Ridicându-se drept, cu ochii mari de şoc, itendentul stătea pe bancă, uitându-se cu ochii larg deschişi până când inima începu să i se liniştească. Suflând, îşi trecu mâna prin păr, apoi îşi acoperi chipul cu ambele palme, tremurând în timp ce groaza coşmarului îl părăsea. Era încă la Furnshill.

— îmi pare rău că te-am trezit aşa, Simon, dar... Eşti în regulă?

Grija din vocea lui Baldwin îl făcu pe Simon să zâmbească slab.

— Da, da, doar am visat ceva. Ce e?

Margaret nu era acolo. Probabil ieşise afară. Mereu se trezea devreme de când era însărcinată. Acum putea să-l vadă doar pe Baldwin care stătea cu o privire îngrijorată la picioarele băncii unde îşi făcuse patul aseară.

Nu era un coşmar de care Simon suferea adesea, dar în ultimele luni se întâmplase de câteva ori. Oftă şi îşi frecă ochii, încercând să scape de senzaţia de tristeţe în timp ce gonea somnul.

— Ce s-a întâmplat?

— O crimă, itendente.

Auzind vocea, Simon se întoarse brusc şi îl văzu pe Tanner, poliţistul, care stătea în spatele lui.

— Ce? Cine?

Păşind înainte în lateralul lui Simon, poliţistul îi aruncă o privire lui Baldwin înainte de a începe ca şi cum ar fi cerut aprobarea Judecătorului de pace.

— Ei bine, itendente, se pare că e vorba despre o bătrână care trăia în Wefford, la sud de aici. Sam Cottey – ţi-l aminteşti? – era în drum spre Sandford în dimineaţa asta. A găsit cadavrul şi mi-a trimis un mesaj. Crede că a fost ucisă, spune că e imposibil să fi fost accident. M-am gândit să vin aici prima dată, să văd dacă Sir Baldwin vrea să vină cu mine.

— Sigur că da! spuse cavalerul cu convingere. Mergi şi tu, nu, Simon?

Itendentul fu surprins să vadă cât de serios lua problema cavalerul. în ceea ce-l privea pe Simon, cu siguranţă era vorba de un incident local, posibil nici măcar o crimă, ci doar o bătrână care avusese un accident. Se bucura de pumnalul lung de la curea. Dar când şi-l legă la brâu, văzu chipul serios al lui Baldwin şi cum îşi lua sabia scoţând-o un pic şi uitându-se la ea înainte de a o trece peste tunică şi a o potrivi la locul ei.

„Oricine ar fi crezut că el a avut coşmarul”, gândi Simonşise duseră la cai. Luându-şi rămas bun de la Margaret, o sărută şi se aruncă în şa, zâmbindu-i scurt înainte de a porni cu ceilalţi spre sat.

Fulguia uşor în timp ce călăreau ca o promisiune a furtunii care se simţea în aer, iar norii erau cenuşii şi grei. Itendentul observă privirile rapide în sus ale cavalerului care studia cerul,iar când se uită şi el, expresia îi deveni gânditoare.

După numărul de oameni se parea că nefericitul de Cottey era în han. Nu putea fi altă explicaţie pentru atât de mulţi oameni care stăteau şi aşteptau, toţi sperând să vadă cauza neliniştii sau, ideal, cadavrul. Imediat ce îi văzură pe călăreţi, se dădură la o parte nerăbdători pentru a le face loc celor trei spre uşă, iar murmurul începu să crească odată cu entuziasmul oamenilor.

La intrare Simon văzu un om scund, dar îndesat, lat în umeri, puternic şi pântecos, care se încrunta înjur de sub un păr de culoare nisipului încercând să ţină oamenii la distanţă cu bâtă solidă.

— Slavă cerului că sunteţi aici! Lepădădurile astea nu au nimic mai bun de făcut decât să vadă nefericirea altuia. Tanner, scapă de ei, te rog.

Poliţistul descălecă încet de pe calul său bătrân şi îl bătu pe gât uitându-se la oameni. Tanner avea o constituţie care impunea respect. Chiar şi fără o armă în mână ţinuta sa era ameninţătoare, cu corpul solid şi compact mişcându-se încet de parcă ar fi vrut să prevină coliziunea muşchilor de sub pielea sa. De obicei ochii de pe chipul pătrat aveau o lumină binevoitoare, dar nu şi acum: Simon mai văzuse expresia aceea înainte, în ziua în care îi prinseseră pe ciomăgaşi. Cu gura strânsă, se uită la chipurile oamenilor plin de dezgust, iar, sub privirea sa, oamenii începură să se mute de pe un picior pe altul şi să tuşească nervos. Câţiva se întoarseră şi plecară. Alţii mai aşteptară un pic de parcă ar fi fost nepăsători, dar în curând îi urmară pe primii.

Hanul avea un paravan mic, un coridor de lemn în spatele uşii pentru a păstra curentul departe de sală, iar în spatele unei perdele la dreapta aflară o cameră mare pătrată, blocată la celălalt capăt de un alt paravan de lemn şi de o tapiserie. Buşteni grei deja trosneau şi aruncau scântei în vatra din centrul camerei. Trei bănci mari erau îngrămădite aproape, în aşa fel încât clienţii să se bucure de căldură. Deşi acoperişul era înalt, camera era caldă, iar aerul greu din cauza mirosului dulceag de bere şi vin stătute.

Simon şi Baldwin intrară împreună, bucuroşi^ să fie din nou la căldură după călătorie şi se duseră direct la foc. întinzând mâinile spre flăcări urmăriră

degetul hangiului care arăta spre silueta tăcută care stătea cu spatele la zidul din stânga lor. Faţa îi era în întuneric, dar Simon putea vedea doi ochi mari uitându-se la el. Când flăcările pâlpâiră deodată, luminându-i chipul, itendentul tresări. Ochii fermierului erau plini de groază. Un câine ciobănesc alb cu negru stătea la picioarele lui, cu capul odihnindu-i-se în poală de parcă ar fi încercat să-l aline.

— Tu eşti Cottey, întrebă blând Baldwin, iar fermierul cu chipul cenuşiu încuviinţă. Părea un omuleţ bătrân, obosit şi deprimat.

Tanner se mişcă, păstrându-se în umbră ca să nu-i distragă, luându-l şi pe hangiu cu el. La început i se păru poliţistului că itendentul şi cavalerul nu erau siguri dacă să-i pună întrebări lui Cottey, atât era de supărat. Ca să-i potolească orice frică ar fi avut, Baldwin se aşeză uşor, itendentul urmându-i exemplul.

— Trebuie să-ţi punem câteva întrebări, Cottey. Te deranjeaza? întrebă Baldwin păstrându-şi vocea joasă şi blândă. Ai găsit un cadavru?

Dând din cap, bătrânul se uită la ei, apoi ochii îi coborâră la câinele de la picioarele sale ca într-o surprindere înfricoşată.

—Ştii cine era?

— Da. Parcă ar fi oftat.

— Cine?

— Agatha Kyeler.

Simon îşi văzu prietenul tresărind la nume şi se miră în timp ce Baldwin continuă.

— O ştiai?

— Da.

— O ştiai bine?

Fermierul se uită curios la el, de parcă s-ar fi îndoit de motivele cavalerului pentru care era întrebat, înainte de a da scurt din cap.

— Unde îi este cadavrul? L-ai adus cu tine?

— Nu, spuse Cottey. Am lasat-o acolo. Eu... am crezut că nu voi putea să o ridic. L-am rugat pe tânărul Greencliff să o păzească. El locuieşte cel mai aproape.

Simon oftă.

— Ni s-a spus că ai crede că e o crimă. De ce? Ce te-a făcut să crezi asta?

Fermierul se uită în sus din nou şi se aplecă înainte, chipu-i supt mişcându-se în lumina focului, cu ochii strălucindu-i în nuanţe galben şi roşu de mânie.

— Gâtul, spuse. Cine şi-ar fi tăiat propriul gât?

Strâmbându-se, Bastardul simţi junghiul din gât care nu voia să dispară în timp ce se ridica, mormăind. Focul se stinsese şi îi luă timp până să-l reaprindă, dar când începu să ardă, se lăsă pe vine şi îl privi trist.

Părăsind adăpostul, stătu afară pentru un moment şi se uită la cer, mirosind aerul ca un marinar. Sigur vremea rece se va păstra pentru o vreme, dar deşi norii erau groşi şi grei, simţea că nu-şi vor da drumul pentru o zi sau două. Pe jos era o urmă de zăpadă, dar era sigur că nu va mai ninge astăzi.

Când se uită spre sud, putea vedea că mlaştinile albastre-ce- nuşii nu erau atinse de zăpadă. Cu excepţia câtorva scobituri, nu se vedea decât pământul gol. în timp ce se încrunta gânditor, un deget de lumină părea să mângâie blând un dâmb chiar în faţa lui, de parcă i-ar fi arătat calea.

încuviinţând cu un gest hotărât, intră înapoi. Va strânge mai întâi lemne ca să aibă în caz de vreme rea, deşi pentru moment era încă bine. Apoi se va duce spre mlaştini.

Capitolul 5

Refuzând un ulcior cu bere, Baldwin şi Simon se îndreptară spre cai. Bătrânul fermier fusese de acord să-i ducă la locul unde o găsise pe bătrână, iar când auziră că are o căruţă, se deciseră să o ia cu ei şi să o folosească la transportul cadavrului. Hangiul hrănise şi adăpase catârul care era aproape vioi când fu dus în faţă.

Atmosfera umedă şi rece de afară era atât de crâncenă şi aspră încât doar cu o voinţă imensă Simon se forţă să părăsească hanul călduros. Observă că începuse să ningă, fulgii moi căzând uşor din cerul plumburiu şi făcând focul să apară cu atât mai atrăgător. Oamenii din faţa hanului probabil că au gândit la fel, deoarece dispăruseră de acolo.

Punându-şi mănuşile, Simon văzu că doar câţiva tineri mai rămăseseră, nedorind să plece în caz că mai era o şansă să vadă ceva interesant. Rânji la ei bine dispus în timp ce se îndrepta spre calul său şi se aruncă în şa, aşteptându-i pe ceilalţi să încalece, în acest timp văzu o fată care stătea deoparte şi se uita la el cu ochi căprui, mari şi serioşi. Nu putea să aibă mai mult de zece sau unsprezece ani, se gândi, şi îi zâmbi rapid. Fata îi răspunse la zâmbet, apoi îşi aplecă ochii, ca în cugetare, înainte de a-şi strânge buzele şi a pleca. Era trist, simţea el, ca nişte copii atât de mici să fie obişnuiţi cu moartea atât de devreme în viaţă, dar ştia că până şi aici, copiii aveau rude care muriseră de foame. în orice caz, ce ar fi putut face el? Văzând că ceilalţi trei erau gata, porni la trap după ei spre cotitura la dreapta a

drumului, uitându-se la cer din când în când încruntat întrebându-se cât de rea va fi furtuna.

Călărea tăcut, privindu-l pe fermier. Nerăbdarea sa îl făcuse pe bătrân să se retragă în sine. După ce îi pusese întrebare, o dată ce Cottey le spusese despre gâtul tăiat, acesta se închisese în sine, cu ochii înlăcrimaţi de parcă i-ar fi fost frică de ceva.Dar de ce? Era ceva de care nu le spusese, Simon era sigur de asta, şi intenţiona să afle dar, spre suprinderea lui, fermierul nu era preocupat de cei trei oameni, de-abia le arunca o privire. Concentrarea sa era direcţionată doar spre copacii din prejur, cu ochii plimbându-i-se neliniştiţi dintr-o parte în alta apoi în sus, de parcă s-ar fi aşteptat la o ambuscadă.

Când se uită la prietenul său, văzu că şi Baldwin era adâncit în gânduri. Numele bătrânei îl suprinsese, Simon ştia, şi se întreba dacă ar fi trebuit să-i întrerupă prietenului său dispoziţia contemplativă. Decise să nu o facă. Baldwin îi va explica când va fi pregătit.

Itendentul avea dreptate. Să audă numele bătrânei atât de curând după ce i-l menţionase prietenul său îl îngrijorase pe Baldwin. Era prea mare coincidenţa. Dacă l-ar fi crezut pe Bastard, principalul motiv pentru vizita sa era de a o vedea şi de a-i mulţumi pentru că l-a salvat. Cu siguranţă nu era nici un motiv să presupună că a fost implicat în moartea sa.

Mai era doar o milă până la marginea copacilor, iar aici fermierul îşi opri măgarul şi arătă fără să scoată nici un cuvânt spre golul din gardul viu. Cavalerul şi intendentul se urcau în curând pe el şi intrară în câmpul din spate.

Tanner fu surprins să vadă că bătrânul nu făcuse nici un efort în a sări împreună cu ceilalţi. Uitându-se mut în faţă, rămase pe capra de lemn, cu hăţurile gata în mâini, de parcă i-ar fi provocat să-i ceară să li se alăture, neobservând nici măcar câinele care sărise în căruţă şi îşi lăsase labele din faţă alături de el pentru a se uita de jur împrejur. Ceilalţi erau prea departe ca să-i mai audă, aşa că poliţistul îşi duse calul pe lângă bătrân şi îl întrebă încet:

—Ce s-a întâmplat, Sam?

Când chipul fermierului se întoarse spre el, îi putu vedea teroarea din ochi.

—Din cauza ei, Stephen. A ei! De ce a trebuit să o găsesc eu?

Uitându-se la el, Tanner tocmai voia să-l întrebe ce a vrut să
spună când Simon îl chemă de după gardul viu. Dând din cap la itendent spuse:

—Aşteaptă aici, Sam. O să ne explici toate astea mai târziu. Descălecând de pe cal, poliţistul se duse spre gardul viu, se căţără pe dâmbul abrupt şi-i urmă pe cei doi pe câmp.

Zăpada cădea din ce în ce mai mult acum, fulgi mari şi deşi plutind şi aşezându-se uşor, făcând întreaga zonă să pară calmă şi liniştită, dar poliţistul nu putea fi păcălit, ştia prea bine ce periculoşi erau fulgii mari şi moi pentru cei neştiutori. Dar nu asta îl făcu să se încrunte. Cunoştea familia Cottey de mulţi ani – Samuel, fratele său, copiii lor – şi îi ştia ca fiind oameni zdraveni şi nepăsători. Nu ştia ca vreunul din ei să arate o asemenea frică, nici în trecut când erau mai tineri, iar Sam şi el se luptaseră ca soldaţi. De ce era atât de tulburat de moartea femeii?

Simon şi Baldwin erau la câţiva iarzi mai deoarte, mergând spre un tânăr înalt îmbrăcat într-o tunică

roşiatică şi ciorapi de lână, cu o pătură roşie groasă pe umeri, legată ca o mantie scurtă. La brâu avea un cuţit serios cu mâner de lemn. Tanner îl recunoscu imediat: Harold Greencliff.

Cavalerul nu-l mai întâlnise până acum. Greencliff era un tânăr arătos, înalt şi blond de vreo douăzeci de ani, lat în umeri cu un chip deschis şi prietenos, ars de vânturi. O pereche de ochi mari albaştri străluceau de sănătate de o parte şi de alta a nasului drept. După hainele sale nu părea să fie sărac, dar nici prea bogat. Avea ochi strălucitori, cu o privire ascuţită, dar cavalerul nu-l judecă doar după asta. Ştia prea mulţi săraci cu duhul care la prima vedere păreau inteligenţi, pentru a crede în prima impresie.

în mâini ţinea un toiag de cioban, iar degetele i se plimbau de-a lungul lui în timp ce-i privea apropiindu-se cu o agitaţie pe care Baldwin nu o putea înţelege. Părea ciudat ca un cadavru să provoace atâta teamă – mai întâi Sam Cottey, acum băiatul ăsta. Dădu din umeri. Trebuie să fie vreun motiv şi era sigur că-l va afla imediat.

—Tu eşti Greencliff? întrebă el.

—Da, răspunse băiatul uitându-se peste umărul lui Baldwin la intentedent şi la poliţist.

— Trezirea, băiete! spuse cavalerul iritat. Tu ai grijă de cadavrul acestei bătrâne pentru Cottey, nu-i aşa? Unde este?

Tăcut Greencliff se întoarse şi arătă spre gardul viu care ducea în unghiuri drepte spre drum pentru a păstra oile să nu dispară în pădurile de dincolo. Acolo, în întunericul dintre plante, putură să observe o mică grămăjoară. Pentru Simon arăta ca o maldăr de cârpe murdare zăcând pe urma lăsată de o vulpe sau un bursuc, în golul dintre două tulpini ale gardului viu, jumătate sub plante şi jumătate în

câmp. Se duse împreună cu cavalerul acolo, lăsându-l pe Greenfield locului, jucându-se nervos cu toiagul, cu Tanner impertubabil lângă el. Cei doi se apropiară de cadavru, oprindu-se la trei sau patru iarzi de el.

— Ai atins-o? strigă Simon înapoi la băiat, cu chipul încruntat.

— Nu, domnule. Imediat ce bătrânul Sam mi-a spus că e aici, am venit şi m-am aşezat acolo unde m-aţi văzut. Nu am vrut să mă uit la ea.

Aruncând o privire înapoi, Baldwin dădu din cap. Putea să vadă că paşii băiatului nivelaseră o mică porţiune de iarbă, dar nici o urmă nu ajungea până acolo, arătând că băiatul fusese acolo de când începuse să ningă şi nu se mişcase de atunci.

— Ai auzit pe cineva de azi-dimineaţă? Ai văzut pe cineva?

—Nu, domnule.

—Dar noaptea trecută? Ai văzut sau auzit ceva ciudat?

—Nu, domnule. Nimic.

Chipul îi era neliniştit, disperat să convingă, şi după ce Baldwin îi susţinu privirea un moment, dădu din cap din nou, apoi ridică o sprânceană la itendent şi arătă spre bărbie.

—Nu sunt urme, Simon. Nu vom putea să vedem dacă a fost cineva aici azi-noapte. Cel puţin nimeni nu a fost aici de când a început să ningă.

Avea dreptate. Nu exista nici un semn care să deranjeze zăpada de jumătate de inci grosime, iarba cosită de-abia vizibilă la suprafaţa ei. Ridicând din umeri, Baldwin străbătu ultimii iarzi spre cadavru.

Zăcea parţial sub gardul viu, cu faţa în jos. Jumătatea de jos era îndreptată spre câmp, în timp ce capul şi trunchiul erau protejate de plante şi

neacoperite de zăpadă. Putea să vadă hainele negre ale bătrânei.

— Aşteaptă, spuse Baldwin şi păşi înainte, ghemuindu-se încet, ochii negri mişcându-se rapid pe pământ, de fiecare parte a cadavrului, spre locul de unde veniseră, în sus la gard şi, din nou, la silueta inertă. Când vorbi, vocea îi era o şoaptă.

—Vremea a fost aşa de rece că nu e nici o urmă pe pământ: e prea tare. Chiar dacă ar fi fost vreuna, zăpada ar fi acoperit-o. Nici măcar un vânător nu ar putea găsi ceva.

Simon încuviinţă, lăsându-se într-un genunchi şi uitându-se pe unde veniseră, dincolo de Tanner şi Greencliff spre gardul viu care delimita drumul. Proprii lor paşi erau distincţi, urme prin zăpadă, dar începuse să ningă când erau la han. Acum nu mai putea vedea nici măcar urmele lui Cottey de când găsise cadavrul. Uitându-se înapoi la cavaler, spuse:

— Ar fi putut să vină dinspre pădure? Prin gardul viu?

— Nu, nu cred, veni răspunsul gânditor al cavalerului în timp ce se uita în sus. Uite. Ramurelele nu sunt rupte; Nu, pare că a căzut din partea asta. Poate că a murit chiar aici. îşi muşcă buza şi se gândi. Hai să-i vedem chipul, Simon. Ajută-mă să o mişc.

Itendentul făcu o grimasă lipsit de chef. Asta era partea pe care o ura, primul şoc la vederea unui cadavru, a rănii care a ucis. Oftând, ţinu cadavrul de şolduri în timp ce Baldwin o luă uşor de umeri şi o rostogoli. Deodată se trase înapoi şi exclamă:

—Dumnezeule!

—Ce? Spuse Simon aruncându-i nelinişţit o privire.

Baldwin se uită înapoi la el, şocul făcând loc unui interes
crescând.

— Nu mă suprinde că era tulburat! Avea dreptate când a spus că gâtul e tăiat – capul aproape e separat de corp!

Purtară cu grijă cadavrul câţiva iarzi depărtare de gard şi îl aşezară în iarba acoperită de zăpadă. Dând din cap încet, Simon se ridică cu mâinile în şolduri, în timp ce Baldwin îngenunche şi studie corpul atent. Itendentul se uita la trista adunătură de haine şi rămăşiţe omeneşti, gândindu-se cât de jalnic arăta, această mică grămăjoară care fusese cândva o persoană – chiar dacă doar un şerb. încă se uita când Baldwin se ridică.

—Oricine a făcut asta a vrut să se asigure că nu se mai trezeşte. Aşa cum a spus şi Cottey, nu putea să-şi producă ea asemenea rană!

Uitându-se în jos, Simon îşi dădu seama ce a vrut să spună. Oasele erau încă legate între el, dar carnea era atât de adânc tăiată încât cartilajul galben al traheei se putea vedea ca un tub perfect în gât. Cutremurându-se, intendentul icni şi se întoarse, înghiţind rapid. închizând ochii şi respirând adânc, îşi opri sentimentul de rău din stomac. Auzi râsul înfundat al cavalerului şi paşii care scârtâiau pe zăpada uscată, dar îşi menţinu ochii închişi încă un pic.

—Simon, vino şi te uită la asta!

Ochii deschizându-i-se brusc, Simon se întoarse şi plecă repede de lângă cadavru spre gardul unde cavalerul se ghemui. La apropierea lui, Baldwin se ridică, iar Simon fu surprins de încruntătura sa nedumerită:

—Ce e asta?

—Vezi ceva ciudat aici?

Itendentul înghiţi. Stomacul încă îi era tulburat din cauza şocului, şi nu avea nici un chef de jocuri. Deschise gura să dea o replică dură, dar văzu concentrarea meditativă din ochii cavalerului. Vorbele i se opriră în gât, iar privirea îi căzu pe locul unde găsiseră cadavrul.

Acolo unde zăcuse, silueta îi rămăsese pe iarbă şi pe pământ. Zăpada înconjura liniile picioarele ei. Nici un strop nu căzuse sub ea şi nici gheaţa nu atinsese pământul. în afară de câteva rămurele şi frunze, nu putea să vadă nimic. Ridicând din umeri se uită în sus la cavaler întrebător:

— Cu siguranţă zăcea aici înainte de a începe să ningă, se hazardă el.

—Poate... Baldwin se întrerupse apoi se ridică şi se duse din nou la cadavru. Fără chef, itendentul îl urmă.

Deşi încercă să-şi ferească ochii, Simon îşi dădu seama că tot la rana hidoasă se întorceau, iar stomacul începu să i se simtă ca un ceaun de tocană la foc, fierbând şi îngroşându-se, făcându-l să râgâie. Fierea i se ridică să-i ardă gâtul şi se cutremură la gustul acid. Cadavrul nu părea să-l înfricoşeze pe cavaler, care îi luă capul în mâini şi îl răsuci într-o parte şi în alta, uitându-se în tăietură şi la cartilajul galben al traheei secţionate. Se uită la trăsăturile vinete, îngheţate şi trase, în ochii înceţoşaţi, înainte de a se ridica din nou şi a se încrunta, mergând încet de jur împrejurul cadavrului şi con- templându-l cu capul aplecat într-o parte.

—Am văzut-o pe această femeie sâmbătă, spuse el uşor. Nu-i ştiam numele atunci. Era doar o bătrână pe un drum. Nu am vorbit niciodată cu ea, iar acum

trebuie să aflu cine a ucis-o. Se opri din gândurile sale si se uită la Simon. E trist, nu?

—Oh...da. '

Cavalerul îi zâmbi scurt.

—Nu asta e ideea, Simon. Trist poate să fie, dar aici e ceva în neregulă. Nu poţi să-ţi dai seama? Are gâtul tăiat. Trebuie să fi sângerat ca un porc înjunghiat! Unde e sângele? Ei?

Cu toată neliniştea lui Greencliff, Tanner era mulţumit că vadă că era destul de bucuros să ajute la transportul cadavrului la căruţă în timp ce Simon şi Baldwin cercetau cu atenţie gardul. Băiatul luă pătura de pe umerii săi şi îl ajută pe poliţist să înfăşoare cu ea silueta subţire şi fragilă, punând-o alături şi rostogolind cadavrul în ea, dar în timp ce poliţistul o luă de umeri, nu putu să nu observe felul în care ochii lui Greencliff se îndreptau mereu spre golul din gard unde zăcuse Agatha Kyteler.

Bătrânul poliţist văzuse multe cadavre în viaţa lui, rănite brutal după o bătălie, oameni care sângeraseră până la moarte după ce membrele le fuseseră ciopârtite sau care sufereau de morţi încete şi dureroase din cauza rănilor de la stomac şi cadavrele triste şi torturate ale oamenilor care încercaseră să treacă prin mlaştini pe vreme rea. Pentru el, acestea erau cele mai groaznice, cu mâinile contorsionate ca nişte gheare încercând să se târâie acei câţiva iarzi în plus până la adăpost, cu feţele strâmbe şi pline de angoasă, chiar şi în moarte. îi înţelegea pe cei care se revoltau la vederea unor asemenea cadavre, deşi el le trata cu indiferenţă, dar era uşor surpins că Greencliff era atât de calm luând în considerare frica sa anterioară.

Când ajunseră la gardul dinspre drum îşi dădu seama care era problema. Greencliff merse sus pe

taluz, împiedicându-se. Se opri în vârf, iar Tanner îi văzu chipul. Băiatul nu era doar tulburat, era îngrozit, iar poliţistul tocmai voi să-l îndemne nerăbdător :”E moartă, băiete, nu îi mai pasă dacă o scapi!” când văzu privirea băiatului licărind spre Baldwin şi Simon, iar înţelegerea îl lovi ca un fulger: îi era teamă de cavaler, nu de cadavru!

Din acel moment, poliţistul îl urmări cu atenţie. Reuşiră să treacă cadavrul pe drum, iar de acolo le luă puţin să-l arunce fără prea multă ceremonie în spatele căruţei înalte. Din nou, poliţistul văzu că bătrânul fermier nu se mişcase. Părea înlemnit. Chiar şi când cadavrul bătrânei lovi căruţa şi o făcu să clatine, Cottey stătea uitându-se drept în faţă, cu umerii aplecaţi de parcă s-ar fi păzit de frig şi cu coatele pe genunchi.

— Haide, Sam! strigă Tanner. Să ne întoarcem la Wefford. Cottey fluieră şi îl îndemnă pe catâr, dar nici nu vorbi, nici nu se întoarse, iar poliţistul dădu din cap dezgustat.

Baldwin şi Simon fură rapid înapoi. Cavalerul se urcă pe cal şi se uită la Simon cum îl imită, apoi privi spre Greencliff.

—Am vrea să te vedem mai târziu – când vom putea afla mai multe. Locuieşti aici? Arătă cu bărbia spre casa din vârful unui mic dâmb. Când Greencliff încuviinţă, se întoarse, cercetă dacă ceilalţi erau gata şi porniră înapoi spre Wefford. Când intrară din nou între copaci, văzu că Simon îl ajunsese din urmă şi călărea pe lângă el.

Zâmbind, cavalerul îi aruncă o privire rapidă.

—Te simţi mai bine?

— Nu prea. Tăcu pentru un momemnt, apoi spuse gânditor, întotdeauna e mai rău chiar înainte de a-i vedea, nu? Niciodată nu ştii ce poate să-l facă mai

revoltător. Odată ce ai văzut, nu mai e aşa de groaznic.

—Nu, cred că nu, zise Baldwin, pierindu-i zâmbetul.

—Eşti sigur despre sânge?

Veselia dispăru precum zăpada ştearsă de pe armură.

—Da. Nu poate să fi murit aici, nu cu cantitatea de sânge pe care trebuie s-o fi pierdut. Gândeşte-te: când tai gâtul unui porc sau unui miel, sângele ţâşneşte, nu?

—Ei bine, da...

—La fel şi la oameni. Dacă ar fi murit aici, frunzele, pământul, totul înjur ar fi fost plin de sânge. Nu, nu se poate să fi murit aici.

—Şi unde a murit atunci?

—Unde? Vocea îi deveni mai înceată şi mai joasă, reflectând în timp ce continuă. Asta trebuie să încercăm să aflăm.

„Da", gândi Simon. „Şi de ce a fost pusă acolo."

Intrară în Wellford un pic după prânz şi cărară silueta înfăşurată în han, ignorând protestele proprietarului, înainte de a cere vin cu mirodenii.

Mergând prin interiorul întunecat, Simon se îndreptă spre bănci şi se aşeză, ţinând mâinile îndreptate spre flăcări ca într-un ritual păgân, simţind cum îi fuge rebegeala, lăsând doar înţepături şi furnicături odată cu reîntoarcerea senzaţiilor. Gemând, îşi întinse picioarele spre vatră şi îşi mişcă degetele, strâmbân- du-se de durere.

După o clipă auzi perdeaua dată deoparte şi mersul familiar al prietenului său.

— Doamne! Mulţumesc pentru darurile mărunte! E aşa de bine! spuse cavalerul dezgolindu-şi dinţii în

timp ce se apropie de flăcări şi oftă. Hangiu! Unde mi-e vinul?

Simon se uită la el.

—Creadeam că eşti moderat la băutură.

—Când e frig? Moderaţie, da: dar nu dacă excludem confortul, spuse el apoi strigă din nou:

—Hangiu!

Acesta intră încruntându-se cu o insatisfacţie amară pe chip şi se duse spre celălalt capăt al sălii, dispărând prin perdea. După un moment se întoarse aducând două ulcioare şi două căni pe o tavă pe care o aşează între ei. întorcându-se, era pe punctul de a pleca, când Simon îl chemă înapoi.

— Femeia asta moartă. Agatha Keyler, spuse gânditor itendentul. Numele nu pare comun în aceste părţi.

— Nu, domnule. Era nou-sosită pe aici. A venit acum vreo zece ani.

—Ai părut surprins când ai auzit că a murit. Când îl întrebam pe Cottey.

—Da, domnule. Am auzit numele ei destul de recent. Omul îi povesti despre vizita Bastardului şi despre cum a întrebat despre bătrână. Baldwin se încruntă în timp ce asculta, dar nu spuse nimic şi ignoră privirea îîntrebătoare a lui Simon.

—Ce ştii despre ea? întrebă Simon, cu ochii pe prietenul său. Se simţea neliniştit. Era clar că Baldwin era îngrijorat, şi din ce spusese despre vizita Bastardului când familia Puttock ajunsese la el, putea să înţeleagă de ce.

—Să ştiu despre ea? Eu nu...

—A fost ucisă, să ştii, spuse cavalerul scurt, evitând ochii omului în timp ce se juca cu mânerul săbiei ameninţător. Vrem să aflăm cine a făcut-o.

—Da, domnule.

— Atunci, răspunde!

Oftând, hangiul le turnă vin, apoi se aşeză şi se uită morocănos cât sorbiră lichidul fierbinte şi condimentat.

— A venit de departe. Unii spun că tocmai de pe Pământul Sfânt. Nu ştiu. A luat terenul defrişat din spatele lui Oatway, la o milă de aici, spre est.

— Şi? Ochii lui Baldwin se micşorară, iar Simon avu impresia că era sigur că hangiul ascundea ceva. Haide, omule. Eşti hangiu! îi ştii pe toţi de aici şi cunoşti toate bârfele. Ce se spunea despre ea? O ştiai bine? Cine o plăcea, cine o ura? Ce ştii despre ea?

Ochii i se mişcară rapid de la cavaler la itendent şi înapoi şi, de parcă i-ar fi fost frică de ceea ce ar fi putut vedea pe feţele lor, se uită în flăcări. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton jos, nu plin de frică, dar încet şi domol.

— Nu era bogată, dar avea mereu destul cât să supravieţuiască. Era foarte înţeleaptă şi supăra pe mulţi. îi făcea să se simtă proşti. Era şi arogantă. Nu-i suferea pe proşti. Nu fără să-i lase să afle ce credea despre ei.

— Dar prietenii ei?

— întrebaţi femeile de pe aici. Toate o ştiau.

— De ce?

Se uită la el brusc cu un mic zâmbet în colţul gurii.

— Le ajuta cu copiii. Când era o problemă la naştere- orice problemă – ea le ajuta. Era o moaşă bună..

— Deci le va lipsi?

— Da, spuse el. Unii îi vor duce dorul.

— O ura cineva? I-ar fi dorit cineva moartea?

Cu o ridicared din umeri, hangiul îşi arătă indiferenţa, dar sub intensitatea privirii lui Baldwin, vorbi cu un aer defensiv.

—Posibil unii. Dar nu poţi crede tot ce spun oamenii pe aici. „O să-l omor!”, „îl urăsc”, „Merită moartea!” auzi în fiecare zi pe aici. Când un om bea prea mult, gura îi vorbeşte vrute şi ne vrute – e normal. Nu poţi să crezi aşa ceva, doar vinul vorbeşte.

—Cine a spus asta despre Kyteler?

—Oh! Nu ştiu. Mulţi oameni. Le era frică de ea. Părea prea înţeleaptă, cum am spus. Oamenii sunt îngrijoraţi de femeile prea deştepte.

—Deci cine a spus aşa ceva despre ea? îl presă Baldwin.

—Cum am spus, nu înseamnă nimic. Sunt câţiva care au spus astfel de lucruri. Tânărul Greencliff. Şi bătrânul Oatway.

—Au spus de ce? De ce o urau? întrebă Simon, aplecându-se înainte cu braţele pe genunchi în timp ce se încrunta.

—De ce? Ha! râse scurt. Oatway are o bucată de teren între proprietatea ei şi aici unde creşte găini. Cam acum o lună, a observat că îi lipseşte un pui şi când l-a căutat i-a găsit penele împrăştiate tocmai până la casa Kyteler. El crede că a fost câinele ei, dar ea jură că nu a fost.

—Dacă se ducea în direcţia aia, ar fi putut fi o vulpe sau orice altceva, îndreptându-se spre sălbăticie, departe de case şi înapoi spre pădure, spuse Simon.

—Asta a spus şi ea, dar bătrânul Oatway nu a crezut-o! El gândea că e câinele ei şi atât. Oricum, s-a dus la ea şi i-a spus că vrea găina înlocuită, dar ea

a refuzat. De atunci, a mai pierdut doi pui, iar el o urăşte, învinovăţind-o pentru ei.

—Nu prea e un motiv de crimă, spuse blajin Baldwin.

Simon se uită la el.

—Un pui înseamnă carne destulă pentru o săptămână sau două pentru doi oameni. După ultimii ani, aş spune că e un motiv bun de a ucide.

—Ei bine, hangiul se suci în scaun, nu spun că nu este, dar nu cred că ar putea să ucidă. Nu bătrânul Oatway.

—Nu? Dar Harold Greencliff?

—Harry? Nu, nu cred. E un băiat bun. Nu, n-ar ucide.

—De ce o ura pe Kyteler?

— Nu stiu. Chiar nu stiu. Ceva s-a întâmplat, totuşi. A venit aici...

—Când?

—Ieri. Târziu după-amiază, cred... Da, era după lăsarea întunericului, aşa că trebuie să fi fost vreo cinci. A venit a luat o halbă de bere şi s-a aşezat chiar acolo. Arătă spre colţul cel mai îndepărtat lângă paravanul ce ducea la camera din interior. Un pic mai târziu, apăru prietenul său, Stephen de la Forte, şi începură să vorbească, iar eu l-am auzit pe Harry spuse că e o căţea şi dacă nu era atentă, cineva va avea grijă de ea.

—Si?

5

—Oh, au plecat imediat după asta. Dar nu aş putea spune că era foarte nervos – părea mai mult trist, nu înfuriat, doar supărat, aşa că nu cred că s-a dus direct s-o omoare. Oricum, s-au întors aici câteva ore mai târziu – înainte de opt.

—Cine? Greencliff şi de la Forte?

—Da.Au revenit şi s-au instalat aici toată seara cu câţiva prieteni ai lor.

—Unde fuseseră?

Dădu din umeri.

—De unde să ştiu? Să mănânce sau altceva, nu ştiu.

—Cum păreau când s-au întors?

— Oh, Stephan era mai gălăgios ca de obicei, dar cred că băuseră ceva cât au fost pe afară. Pe unii oamenii îi face să se comporte aşa. Harry era tăcut. Aşa e când bea prea mult. E un băiat de treabă, liniştit.

—înţeleg, spuse Baldwin, dar în timp ce deschidea gura să mai întrebe ceva, Tanner şi Cottey intrară înăuntru după ce se duseseră să vadă cadavrul. Mergând spre oamenii de lângă foc, se aşezară şi se uitară cu alean la ulcioarele de vin până când Baldwin făcu semn şi hangiul se ridică în silă să aducă mai mult, de data asta fără să se uite şi pe el.

— Am pus-o în dependinţă. Poate rămâne acolo până când vine preotul să o vadă, spuse Tanner, uitându-se la vinul care era turnat în timp ce ţinea mâinile spre foc. Oftând, continuă: Săraca bătrână va fi bine acolo. Am pus-o într-o ladă. Şobolanii ar trebui să o lase în pace vreo zi sau două.

Simon încuviinţă, apoi se uită la hangiu, care se întorsese şi se uita din nou îmbufnat în flăcări.

— Avea familie?

—Ce, aici? Uitându-se în sus, părea că îşi pierduse interesul, de parcă îşi epuizase cunoştinţele şi prefera să nu mai vorbească despre asemenea lucruri. Nu, nu din câte am observat. Sam? Tu ai văzut vreo rudă cu ea?

Luând o sorbitură lungă din băutura sa, bătrânul fermier făcu o pauză înainte de a răspunde. Cu capul lăsat pe o parte, se gândi.

— Nu. Nu cred. Băgaţi de seamă, trebuie să-l întrebaţi pe Oatway asta. Oricine s-ar fi dus să o vadă pe bătrâna..., ar fi trebuit să treacă pe proprietatea lui prima dată.

— Cred că trebuie să-l vedem pe Oatway, spuse Baldwin gânditor.

Capitolul 6

Bastardul fluiera în timp ce mergea cu uşurinţă spre sud, păstrând mlaştinile drept în faţă. Păreau frumoase, întunecate şi blânde cu o nuanţă uşoară de mov şi albastru, stropite cu alb în zonele umbrite unde soarele nu putea ajunge. Aici, la limitele Creditonului, mlaştinile acaparau întreaga privelişte, întinzându-se de la est la vest de parcă ar fi încercat să-i arate că cea mai bună cale e pe acolo.

în curând ieşi dintre copacii care îl înconjurau şi se îndreptă în josul potecii care ducea spre oraş. Aici se duse în piaţă şi îşi cumpără pâine şi carne înainte de a continua. Spre suprinderea lui, în timp ce părăsea piaţa, îşi auzi numele strigat, iar când se întoarse, îl văzu pe negustor, Trevellyn, la uşa hanului.

—Deja pleci?

—Da. Mi-am terminat treburile pe aici. Mă îndrept spre coastă.

—înţeleg. Te duci la Oakhampton şi apoi spre sud?

—Nu, spuse Bastardul scurt, şi îi explică calea. Ar trebui să fie mai repede aşa.

— Da, spuse negustorul. Avea o expresie ciudată în ochi în timp ce se uita la Bastard contemplativ. Este o cale uşoară dacă te duci prin mlaştini. Mergând o distanţă scurtă împreuna cu Bastardul, arată locul unde începea drumul şi se asigură ca

gasconul înţelege ruta înainte de a se întoarce la han.

Urcându-se pe cal, Bastardul se uită după el gânditor, ajutorul negustorului nu suna de bine. Nu-i stătea în caracter după ultima întâlnire de la Wefford. Dar sfatul părea bun.

Drumul ducea printre câteva case, în josul unui mic deal, şi departe în câmp. Trecând un râu, văzu că drumul era bine marcat şi uşor de urmărit, iar, în curând, începu să fluiere vesel.

După ce călări câteva ore, ţinutul începu să se schimbe. în locul dealurilor împădurite de lângă Wefford şi Furnshill, copacii deveneau din ce în ce mai rari, iar dealurile mai abrupte. Drumul şerpuia leneş printre dealurile, de parcă dacă s-ar fi urcat pe ele ar fi luat prea mult efort, şi grăbi pasul. Ca soldat, îi displăceau locurile închise: voia să ajungă în mlaştini şi în câmp deschis.

Nu departe de ele, văzu că drumul intra într-o pădure care limita mlaştinile departe de cea mai apropiată casă. Nu mai întâlnise călători de mai bine de o oră, lucru ce îi mărea sentimentul de solitudine.

Călărind în umbră, îşi dădu seama că aerul pare încărcat. Era o linişte, de parcă animalele sălbatice şi-ar fi ţinut respiraţia aşteptând. Liniştea era intimidantă Când o pasăre neagră îşi luă zborul de pe o ramură şi cârâi de-a lungul unui gard viu în faţa lui, îşi opri calul cu o încruntare.

Se mişcase prea repede ca să fie deranjată de el. Altceva o făcuse să zboare. Dădu pinteni calului într-un pas încet şi se uită de jur împrejur cu o lipsă aparentă de dezinteres. Să se oprească prea mult apărea suspicios şi nu voia să evite pe oricine s-ar fi aflat în faţa lui. Dar în timp ce calul mergea înainte, era pe cât se poate de alert.

Cei pe care îi cunoscuse îi povesteau că simţiseră o imensă frică şi o stranie lâncezeală înaintea unei bătălii. El niciodată nu ştiuse de aşa ceva. Pentru el războiul era viaţă, întreaga sa existenţă se învârtise în jurul luptelor, iar fără bătălii viaţa sa ar fi însemnat prea puţin. Nici un atacator nu şi-ar fi dat seama de asta dacă îl privea acum.

Capul i se mişca lent, de parcă ar fi aţipit, iar în timp ce calul păşea uşor, întregul corp i se relaxa. Totuşi reuşea să observe fiecare tufiş, fiecare trunchi de copac cu grijă.

La doar douăzeci de iarzi între copaci văzu primul om şi ştiu că va fi atacat.

La prima privire observă o sclipire roşiatică. Dacă nu se aştepta deja să vadă pe cineva, ar fi ratat-o, dar acea scăpărare fu de ajuns. Gândindu-se unde şi-ar fi aşezat proprii oameni pentru o ambuscadă, văzu alte patru locuri unde atacatorii s-ar fi putut ascunde. Erau prea multe – dacă ar fi fost atacat aici cu siguranţă ar fi fost învins uşor. Cu acest gând în minte, bătu gâtul calului. Apoi cu o rugăciune rapidă, dădu pinteni calului şi se avântă printre copaci,

Deodată pădurea se umplu de strigăte furioase. Auzi fluieratul unei săgeţi care îi trecu peste cap, un blestem, apoi alte strigăte şi blesteme în timp ce oamenii realizeau că le fusese capcana descoperită, şi atunci reuşi să iasă din pădure în câmp deschis. Mlaştinile!

Riscând o privire peste umăr, putea vedea trei oameni care se chinuiau să se urce pe cai. Unul fu mai rapid, ceilalţi doi mai înceţi. Uitându-se din nou, Bastardul văzu că primul se afla în fruntea celorlalţi.

în faţă nu era nici un adăpost. O ambuscadă rapidă era imposibilă. Nu ar fi avut nici o şansă să se oprească şi să lupte călare decât dacă mărea

distanţa dintre el şi urmăritori. I-ar fi luat prea mult să-şi apuce arcul sau lancea. Strângând din buze, se gândi în timp ce dădu din nou pinteni calului. Apoi, când se uită din nou în urmă, văzu că norocul era de partea lui. Omul din faţă se distanţa de cei din spate.

încă aplecat pe gâtul calului, luă frâiele în mâna stângă şi îşi atinse spada ca să vadă dacă o poate scoate cu uşurinţă. Apoi începu să calculeze când să se întoarcă.

Nu dură mult. Omul din faţă era la vreo douăzeci de iarzi depărtare când Bastardul văzu un râu în faţă. îşi simţi calul încetinind şi oprindu-se înainte de a sări. Avu timp să arunce frâiele calului de povară înainte de a sări.

Cu muşchii încordaţi ca nişte arcuri uriaşe, calul său sări râul, cel de povară urmându-L Atunci ştiu că trebuie să acţioneze. Imediat ce aterizară, trase de frâie şi se întoarse cu faţa spre omul care tocmai sărea pârâul.

Bastardul imediat dădu pinteni. Când omul şi calul erau încă în aer, gasconul năvăli spre el, iar când aterizară era doar la câteva picioare de el. Urmăritorul său nu avu nici o şansă de a evita pumnul învelit în mănuşa de oţel. Lovitura îl nimeri în bărbie, purtând în faţă greutatea celor doi cai şi a cavalerului.

Văzându-şi prietenul doborât din şa, ceilalţi îşi încetiniră urmărirea, iar când Bastardul îşi trase sabia păreau că-şi pierduseră entuziasmul pentru luptă.

— Duceţi-vă! Duceţi-vă şi lăsaţi-mă – sau veţi suferi răzbunarea săbiei unui cavaler! strigă el.

Cei doi ezitară. Amândoi erau bruneţi şi subţiri, ar fi putut fi fraţi, deşi unul era îmbrăcat cu o tunică roşiatică, iar celălalt într-una albastră, amândoi

aveau aceeaşi piele palidă şi sprâncene groase. Animalele lor erau cai ieftini de călărit, nu cai de fermă, iar oamenii nu arătau a fi bogaţi, dar nici săraci. Ochii Bastardului se îngustară în timp ce-i privea. Ceva nu era în regulă aici. Aceşti oameni nu erau tâlhari obişnuiţi – sau, dacă erau, atunci hoţii din Anglia erau mai bogaţi decât cei din Gasconia.

— Plecaţi! le strigă din nou, iar cei doi schimbară priviri între ei. Unul din ei se îndreptă spre linia de copaci. Când tovarăşul lui nu se mişcă, se opri şi se uită înapoi, dar înainte de aputea striga, prietenul său întoarse şi el cu o ultimă privire răutăcioasă la Bastard, în curând călăreau la un trap rapid înapoi de unde veniseră.

Doar când dispărură printre copaci, Bastardul îşi puse sabia în teacă şi descălecă. Legă repede mâinile şi picioarele prizonierului înainte de a-l supraveghea atent. Apoi, dând din umeri, se aşeză şi aprinse foc cât timp aşteptă să se trezească omul.

Simon şi Baldwin îşi mâncară prânzul la han, apoi, conduşi de indicaţiile lui Cottey, găsiră calea spre poteca murdară care ducea la casa lui Oatway. Călăreau împreună, cu Tanner în spate care avea trăsăturile îngheţate într-o încruntătură contemplativă.

Ninsoarea se oprise acum, dar zăpada era destul de groasă încât să acopere marea parte a drumului, doar firele mai lungi de iarbă ieşind la suprafaţă. Aproape de trunchiuri, pământul şi tufişurile erau neatinse de covorul alb, protejate de crengile mari. îi părea straniu lui Baldwin, de parcă ar fi lăsat iarna în sat, iar acum intrau într-un ţinut mai cald unde doar drumul era destul de rece pentru a suporta albeaţa virgină.

Când încă erau departe de fermă, Simon începu să audă un zgomot regulat peste ritmul constant al copitelor cailor. Tap, tap, tap, apoi pauză, apoi încă de două ori.. Se opri, dar după un moment începu din nou, iar el îşi ridică capul şi se uită la Baldwin, care îi surprinse privirea şi dădu din umeri.

Când sunetul deveni mai puternic, ajunseră la o bifurcaţie. Aleseră drumul din stânga, iar sunetul deveni şi mai puternic. Ocolind pe ultima curbă, pădurea făcu loc unui teren defrişat. în mijloc era o colibă ponosită cu un acoperiş vechi şi pătat, care lăsa fuioare subţiri de fum să iasă deasupra zidurilor care aveau nevoie de var. în faţă o vacă rumega la fân şi se uita la ei cu un dezinteres plictisit, în timp ce printre picioarele ei pui de găină ciuguleau frenetic pământul şi mizeria din curte. La stânga era un ţarc solid cu capre, iar în dreapta ceea ce părea un crâng cu ramuri groase crescute grămadă.

Călăriră încet în curte. Părea goală, dar în timp ce se uitau împrejur, Simon auzi din nou bătaia. Atingându-şi calul cu pintenii, îl duse în spatele casei. Acolo găsi o păşune, de curând curăţată. Cioatele erau încă înfipte în pământul dur, iar zăpada nu putea ascunde faptul că iarba era subţire. Pământul se arăta în cica- trici roşietice.

La capătul cel mai îndepărtat stătea un om înalt, adus de spate, îmbrăcat într-o haină albastră, cu spatele la oaspeţi lucrând la o serie de pari grei înfipţi vertical în pământ. între fiecare erau tufişuri.

Cavalerul şi itendentul schimbară o privire, apoi încet călăriră spre el. încă nu-şi dăduse seama de prezenţa lor, iar în timp ce se apropiau îl auzeau fluierând în surdină.

în mână avea secure cu lama lată, o unealtă scurtă şi curbată din oţel sub forma unei secere

scurte cu un mâner de lemn, cu care lovea crengile tufişurilor în jurul parilor pentru a construi un gard ţesut din lemn care mai târziu va deveni un gard viu- destul de gros şi trainic să-i ţină animalele sale înăuntru, iar pe celelalte afară. Deodată se învârti, cu securea în mână, şi stătu înfruntându-i, nemişcat în timp ce ei se opriră, uitându-se la el.

Era înalt, cu cel puţin cinci inci mai înalt decât Tanner, cam de o statură cu Simon, dar deşi părea sănătos pentru vârsta lui, care atingea cu siguranţă patruzeci şi cinci de ani, era cam gârbovit. Obrajii îi erau uşor aprinşi de parcă ar fi avut febră. Ochii îi străluceau întunecaţi de sub sprâncenele stufoase, a căror culoare pălea spre cenuşiu la fel ca şi părul neîngrijit. Simon remarcă mai ales ochii. Exista o expresie ciudată în ei – nu frică, ci un fel de neîncredere.

— Nu ai de ce să te temi, spuse Baldwin.

— Nu? Cine sunteţi? Şi ce vreţi cu mine?

—Acesta este judecătorul de pace – iar acesta este poliţistul. Eu sunt intendentul din Lydford, spuse Simon . Tu eşti Oatway?

Securea se coborî un pic, dar ochii omului încă mai zburau de la unul la altul în îndoială.

—Şi dacă sunt?

—Trebuie să-ţi punem câteva întrebări. Ştii că a avut loc o crimă?

— Nu, spuse el, iar surpriza lui era adevărată. Braţul îi căzu în lateral, până când unealta îi atârna uitată. Cine?

— Agatha Kyteler.

—Aia! îşi drese gâtul şi scuipă, ca şi cum numele l-ar fi ofensat. Bine!

— Ai văzut-o ieri? întrebă Simon.

— Ieri? Se gândi. Nu, nu cred...

— Locuieşti singur?

— Nu, soţia mea e şi ea aici. Adăugă mai blând cu o urmă de tristeţe. Nu avem copii.

—Ştii cumva dacă soţia ta a văzut-o ieri? insistă Simon.

Oatway se uită în jos la securea sa, apoi oftă adânc şi o înfipse cu
putere într-un buştean. Stătea acolo, ţinându-se în propria tăietură.
Mai bine veniţi şi o întrebaţi chiar voi, spuse el

.Când făcu semn, cei trei oameni descălecară şi îl urmară în faţa casei, legându-şi caii de parmalâcul de lângă magazia din buşteni.

înăuntru coliba era murdară, iar atmosfera râncedă din cauza bălegarului. Fumul plutea în grindă aşteptând să iasă prin acoperiş din vatra mare din centrul podelei. Intrând, trebuiră să coboare. Ca multe case vechi, pentru a păstra bălegarul preţios, podeaua era construită în pantă. Odată cu înaintarea iernii, nivelul podelei de la capătul mai jos al grajdului se ridica. Când iarnapleca în cele din urmă, bălegarul era luat şi împrăştiat pe câmp, iar nivelul podelei iar scădea.

Acum, după câteva luni de vreme rea, camera puţea, iar Simon putea să vadă că mizeria ajunsese aproape la nivelul uşii. încercă să-şi închidă nările la miros, dar era prea dificil. Spre satisfacţia sa, văzu că Baldwinpărea să observe mirosul mai mult ca el, în timp ce Tanner era insensibil.

Doamna Oatway era o femeie puternică şi imensă cam de vârsta soţului ei. Se uita la ei cu o încruntătura neîncrezătoare în timp ce intrau în casa ei, mâna strângând o lingură mare de lemn cu care învârtise în oala de fier de parcă ar fi fost o armă. Deşi părul îi era încă negru, fără fire cenuşii ca ale soţului ei, trăsăturile îi erau brăzdate de ridurile vârstei şi ale necazurilor. Arăta la fel de iute şi ageră ca o rândunică, vicleană şi prefăcută. Şi probabil şi răutăcioasă, după cum indicau buzele subţiri lipsite de culoare.

După ce se prezentară repede, Baldwin sugeră să iasă afară să vorbească, dar ea se împotrivi.

— Am mâncare de făcut. Putem vorbi aici.

Zâmbind la disconfortul evident la cavalerului, Simon spuse:

— încercăm să aflăm dacă cineva a văzut-o pe Agatha Kyteler ieri. Tu ai văzut-o?

— Pe ea! Un rânjet îi curbă buza. Nu sunt atentă la ea. De ce să-mi pese de ea, bătrână...

—O urăşti din cauza problemei cu găinile, nu-i aşa? spuse Simon fără ezitare, având impresia că vorbele-i sunt inutile şi dorind să taie şirul de invective. Avu efect. Ea se opri si se încruntă la el.

— Ei bine? Şi ce dacă?

—E moartă. încercăm să aflăm de ce. De ce o urăşti aşa de mult?

Şocul se vedea limpede pe faţa ei, gura închizându-se şi deschi- zându-se. Se întoarse spre soţul ei uitându-se la el.

— E adevărat? Ei?

El dădu din umeri în timp ce Simon spuse:

— Răspunde la întrebare, femeie. De ce o urai?

Oftând şi după câteva mormăituri, le spuse despre bănuielile sale în legătură cu câinele Agathei Kyteler.

— Ai văzut tu câinele făcând asta? întrebă Baldwin, clipind şi tuşind.

—Să-l văd? Nu, dar era câinele ei cu siguranţă. Am urmărit penele, nu? Se întoarse spre soţul ei care încuviinţă vag.

Simon continuă.

— Ai văzut-o ieri?

— Eu... se opri, încruntătura adâncindu-i-se.

— Bine. Când?

— Pe la mijlocul după-amiezii.

— De ce? Simon oftă şi se uită la ea liniştit.

— Iar câinele ei, spuse ea în cele din urmă, fără nici o tragere de inimă.

— Câinele? Ce a făcut?

—Mi-a atacat din nou găinile. A mai luat una. Ce era să fac? Să aştept până le omoară pe toate? M-am dus la ea să-i spun să-şi ţină câinele legat. I-am spus că dacă-l mai văd pe pământul nostru din nou, îl voi ucide.

—Şi ea ce a zis?

— Ea! Buza i se curbă iar în dispreţ. Nimic, bineînţeles! A spus că nu a fost câinele ei. Că a stat toată ziua în casă cu ea. Ei bine, era o minciună!

— I-ai văzut câinele, atunci?

— Nu, dar penele erau iar pe drumul spre ea. Trebuie să fi fost câinele ei.

Dând din umeri, Simon se uită la Baldwin care tuşea.

— Foarte bine, spuse el, ai mai văzut pe altcineva acolo?

Faţa i se încreţi într-un efort de a-şi aminti.

—Da. Da, în timp ce mă duceam acolo, Sarah Cottey şi Jennie Miller vorbeau lângă casă. Şi o altă femeie era printre copaci – nu ştiu cine – când am plecat.

—Cum arăta? întrebă Baldwin.

—Cum arăta? Oh, nu ştiu. îmbrăcată bine. O femeie subţire. Destul de înaltă şi tânără, aş spune. Avea o mantie lungă tivită cu blană.

—O mantie cenuşie? Chipul lui Baldwin era încruntat când Simon se uită la el.

—Da, era cenuşie, cred.

— Ai văzut vreun bărbat?

—Nu.

După ce întrebară unde locuieşte Jennie Miller ieşiră uşuraţi afară la aer curat. Chiar şi frigul extrem al întunericului care se apropia era de preferat mirosului îngrozitor dinăuntru. Soţul îi urmă, stând şi inhalând adânc în prag în timp ce se uita la ei cum încalecă. Baldwin îşi răsuci calul şi era gata să pornească când îi veni o idee.

— Oatway. De ce este soţia ta sigură că a fost câinele lui Kyteler cel care a ucis găinile?

Se uită la cavalerul sumbru, apoi repede în spate la uşa deschisă. Mutându-se un pic mai departe de ea, se apropie de Baldwin şi spuse:

—Crede că bătrâna Kyteler şi-a trimis câinele aici.

—Ce? Ce vrei să spui?

—Agathei Kyteler nu i-a plăcut niciodată de soţia mea. Ea crede că şi-a pus câinele să le omoare toate găinile, una după alta.

Simon simţi că părul i se ridică pe scalp în timp ce bătrânul gârbovit se uita la cavaler, coborându-şi neliniştit vocea de teamă să nu fie auzit – nu de soţia sa, ci de altcineva.

— Kyteler ştia multe despre animale. întotdeauna ştia să le ajute. Şi putea face poţiuni şi pentru oameni. Ştia cum să facă poţiuni, medicamente şi altele asemenea. Numai un fel de oameni ştie despre astfel de lucruri. Ochii îi susţineau pe ai lui Baldwin cu o convingere înfricoşată. Era o vrăjitoare!

Nu-i luă mult Bastardului să aprindă focul cu una din legăturile de pe calul de povară, iar în curând se încălzea în faţa lui. Mestecând o bucată de pâine, se uită la om până când văzu un deget mişcându-se şi o sprânceană tremurând, apoi se ridică şi contemplă silueta culcată pe spate pentru o clipă, înainte de merge la el şi a-l lovi cu piciorul.

—Trezeşte-te! Ai de răspuns la nişte întrebări!

Omul era îndesat şi oacheş ca un marinar. Auzind vocea Bastardului, se uită înjur cu ochii înceţoşaţi şi clipind încet deasupra unei bărbii lovite şi însângerate, îl observă pe cavaler şi tresări făcând ochii mari..

— Văd că mă recunoşti, spuse gasconul cu bunăvoinţă, ghe- muindu-se în apropiere. Scoţându-şi pumnalul cu lama lungă se jucă cu mânerul lui pentru o clipă, apoi îşi studie prizonierul cu un zâmbet. Când vorbi, vocea îi era joasă şi rezonabilă. De ce aţi încercat să mă atacaţi?

Ochii căprui se îngustară şi se uitară înjur.

— în locul tău nu m-aş deranja. Au plecat. Dacă ar fi încercat să se întoarcă, i-aş fi văzut. Te-au lăsat aici, spuse Bastardul.

—Nu m-ar fi lăsat singur. Dar ochii îi erau nesiguri în timp ce se mişcau peste ţinutul înconjurător, iar Bastardul îl lăsă să-şi caute prietenii pentru un minut fără să-l întrerupă. Nu era nevoie să scoată în evidenţă faptul. De aici mlaştinile se duceau în jos spre pârâu unde îl prinsese pe om, apoi se ridica spre copaci o

milă sau două. Era limpede că nu se putea încerca nici o salvare de aici. Bastardul privea omul care se uita în jur spre deal şi rânji fără veselie. Ştia că ţinutul era pustiu în acea direcţie.

Ţinând pumnalul delicat între degetul arătător şi cel mare, cu vârful atârnând, Bastardul se uită din nou la el.

— De ce ai încercat să mă ataci? Şi de ce prietenii tăi nu au tras ca să mă omoare? Aveau arcuri. Am văzut.

Ochii se întoarseră la chipul său, iar Bastardul fii surprins să nu vadă frica acolo. Faţa întunecată se uita la el cu ceea ce semăna cu un rânjet plin de dispreţ.

—Tu de ce crezi?

— Habar nu am. De ce nu-mi spui tu? Nu se auzi nici un răspuns. Omul îşi drese gâtul şi scuipă dispreţuitor. Oftând, Bastardul încercă din nou. Prietene, nu ştiu. Nu pari să fii chinuit de viaţă – nu mori de foame sau altceva. Nu pari a fi sărac: tunica ta e de bună calitate şi nu e uzată.

Expresia dispreţuitoare crescu.

— Nu suntem tâlhari!

— A! Şi de ce aţi ataca pe cineva necunoscut? Pari a fi marinar, şi totuşi nu cunosc marinari...

Văzând un interes rapid, se opri.

— Deci eşti marinar. Dar nu cunosc vreun marinar... Nu, nu înţeleg de ce aţi încercat să mă jefuiţi. Aşa...

— Poate că urăsc gasconii.

— Da, e posibil, spuse blând Bastardul. Cu o mişcare bruscă aruncă pumnalul în sus. Se întoarse o dată în aer şi îl prinse de mâner. Aplecându-se înainte, atinse cu vârful lui pieptul bărbatului. Când ochii se măriră, zâmbi, apoi trase încet pumnalul în jos, atât de uşor încât nu lăsă nici o urmă pe pielea prizonierului, deşi îl făcuse pe om să se agite de parcă ar fi lăsat un semn de teroare pe pieptul său. Când atinse partea de sus a tunicii, Bastardul îl înclină, în aşa fel încât să taie prin haină.

Vorbind pe un ton conversaţional, spuse:

— Nu pari îngrijorat că vei muri în mâinile mele. Presupun că nu te temi de o moarte rapidă. E în regulă. Dar se întunecă, şi va fi foarte frig în noaptea asta. Aş putea să te las aici după ce ţi-am tăiat tunica. La urma urmei, poate nu-mi plac marinarii.

— Nu poţi face asta! Sunt prizonierul tău, trebuie să...

— Trebuie? Nu trebuie să fac nimic. Tu m-ai atacat. Pot să fac ce vreau cu tine – sunt cavaler. Şi nu am timp să te car după mine peste tot, lordul meu mă aşteaptă să ajung acasă în Bordeaux. Nu, cred că te voi lăsa aici să îngheţi încet.

Acum frica se lupta să depăşească neîncrederea.

— Nu poţi! Dacă mă găseşte cineva aici şi...

— Să te găsească? Aici? Bastardul zâmbi la el din nou, cu cuţitul nemişcat şi făcu un spectacol din a se uita împrejur. Când privirea îi reveni din nou la prizonier începu să mişte lama din nou.
Nu prea cred că e posibil, ce zici? Nu suntem în apropierea unui drum aici. Mă îndoiesc că va trece cineva pe aici înainte de zori. Sigur, un lup ar putea veni...

—Stai! Fu un strigăt de panică. îţi voi spune de ce eram aici.... Stai! Te rog!

Bastardul se opri cu pumnalul îndreptat spre inima bărbatului.

—Da?

—Am fost plătiţi să te atacăm, Nu să te ucidem, doar să te rănim un pic...

— Cine v-a plătit? Şi de ce? Se uită atent. Ştia doar câţiva oameni aici – cine ar fi dorit să fie atacat?

—Trevellyn – Alan Trevellyn – locuieşte la nord de Crediton – lucrăm pentru el. Ne-a plătit să te urmărim astăzi, după ce ni te-a arătat în han – ne-a spus că voia să suferi. Asta-i tot ce ştiu.

Pentru un moment Bastardul susţinu privirea omului în timp ce cugeta. Era destul de probabil ca

negustorul să-i fi plătit pe oameni să-l atace. Se asigură de ruta gasconului zicându-i pe unde să meargă. încuviinţând în sinea sa, mânui pumnalul în jos, tăind uşor tunica până la tiv. Apoi mişcă lama în jos şi tăie curelele care îi strângeau gleznele.

—Bine. Poţi să pleci acum.

—Dar...

—Ce? Se urcă pe cal şi se uită în jos.

— Mâinile mele! Şi unde e calul meu? spuse omul, chinuin- du-se să se ridice în picioare şi uitându-se abătut la pieptul său gol.

— Fii bucuros că mai ai mâini. Cât despre calul tău – l-ai pierdut. Ştii drumul spre casă, cred. Eu trebuie să plec.

încă putea auzi strigătele răguşite ale omului când deja se îndepărtase de el, dar alungă gândurile despre tâlhar din mintea sa. Singura sa preocupare era cum să-l facă pe negustor să plătească. Nimic altceva nu mai conta.

Capitolul 7

Bătrânul Oatway stătea şi se uita după itendent şi cavaler în timp ce aceştia plecau, privind cu atenţie de parcă s-ar fi îndoit că se duceau cu adevărat. Când casa dispăru la orizont, Baldwin se strâmbă uitându-se în sus spre cer.

—Va fi ger la noapte, mormăi el, iar Simon încuviinţă ursuz, făcându-l pe cavaler să zâmbească. Simon nu era bucuros. Deşi se considera un om educat şi ştiind că zvonurile se adunau repede în jurul oamenilor din sate ca Wefford fără motiv, se simţea nelinişti de când auzise că bătrâna era considerată vrăjitoare. Se scutură. Probabil era doar o bătrână ponegrită şi atât. Uitându-se în sus, văzu că norii erau de culoarea plumbului vechi, furioşi şi grei.

—Ei bine, Simon? Să mergem să vorbim cu această Jennie Miller? Sau să aruncăm o privire la casa Agathei Kyteler?

—Tanner? Tu ce zici?

Mergând la pas pe calul său, Tanner se uită spre poteca ce ducea la casa bătrânei.

—Trebuie să-i vedem locuinţa. încă nu ştim unde a fost ucisă. Poate vom găsi ceva acolo.

Era mai bine de un sfert de milă până la locul unde trăise bătrâna, iar diferenţa dintre coliba ei din pădure şi casa lui Oatway, mai aproape de drum sărea în ochi. Acoperişul era nou, nu mai vechi de o vară, varul era strălucitor şi alb. Chiar şi magazia de lemne părea să fi fost îngrijită, butucii aranjaţi cu grijă la stânga casei sub o extindere a acoperişului.

în faţă erau două îngrădituri cu capre şi pui de găină. Un lătrat şi un scheunat se auzi la sunetul sosirii lor. Simon şi Baldwin rămaseră pe cai în timp ce Tanner descălecă şi se duse la uşă, lovind tare cu pumnul în scânduri. Nu se auzi nici un răspuns, aşa că după ce îi aruncă o privire lui Baldwin, care dădu scurt din cap, ridică zăvorul din lemn şi împinse uşa.

Imediat un câine slab, maro cu negru, năvăli afară, lătrând entuziasmat şi zburdând în jurul cailor, sărind din când în când încercând să ajungă la călăreţi. Râzând, Baldwin îi aruncă o privire lui Simon,

— Săracul trebuie să fi stat aici de ieri ca să fie aşa de bucuros să vadă un străin!

— Da, spuse itendentul, încercând să-şi ţină calul liniştit. Iapa era neliniştită şi încerca să-l aibă mereu în ochi, dând înapoi şi răsucindu-se speriată în timp ce câinele ţâşnea pe sub ea. Stai liniştită, fir-ai tu să fii!

Era atât de preocupat încât nu-l observă pe poliţist întorcân- du-se în uşă şi făcându-le semn. Rânjind la necazul prietenului său, Baldwin sări de pe cal şi legă frâiele de un pom, apoi se lăsă pe vine şi mângâie câinele înainte de a se ridica, încă zâmbind, să intre. Dar zâmbetul îi părăsi chipul când văzu expresia poliţistului.

—Aici a murit, spuse el scurt dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe cavaler să intre.

Fu limpede imediat ce ochii lui Baldwin se obişnuiră cu întunericul dinăuntru micii colibe. Nu era la fel de bine construită precum celelalte din sat. în loc de grinzi solide, găurile erau acoperite cu chirpici şi pământ pentru a proteja locul, casa fiind doar un simplu adăpost de lemn cu pământ şi paie lipite pentru a opri curentul de aer.

O fereastră sus pe zidul denord dădea un pic de lumină interiorului sumbru. Din câte putea vedea era o cameră aproape pătrată, cu un mic loc în pod spre care ducea o scară cu şapte trepte. Baldwin putea distinge covoarele şi blănurile pe post de pat. Dedesubt, totul era îngrămădit. în centru era vatra în jurul căreia se aflau două mici bănci. La dreapta era o masă acoperită cu oale de lut şi o varietare de rămurele, frunze şi rădăcini. O pereche de pietre din granit plate se aflau lângă foc, probabil folosite la măcinare în loc de mojar şi pistil.

Pe toată podeaua erau oale şi vase care conţineau seminţe şi frunze, unele proaspete, altele uscate dând camerei un iz dulceag şi stătut. în jur, pe ziduri şi din bârne atârnau mănunchiuri de crengi şi flori uscate, dar ochii îi fură atraşi de ce se afla la stânga. Acolo fusese o masă asemănătoare cu cea din colţul opus, câteva scânduri prinse pe o pereche de capre, dar căzuse, de parcă ar fi fost împinsă sau trasă din locul ei, departe de zid. Mormanul de ierburi şi alte plante era împrăştiat pe podea, iar oale sparte zăceau pe sub resturile de lemn.

—Aşteaptă aici, spuse Baldwin scurt, îngustându-şi ochii în timp ce se uita la podeaua din jurul mesei. Trecând de poliţist, se duse înainte încet, uitându-se la dezastru în timp ce se întreba dacă avusese loc o luptă.

întorcându-se se uită în cealaltă parte a camerei. Acolo, văzu masa ce stătea lângă zid. Oalele de pe podea din jurul ei erau aranjate frumos pe ambele părţi.. Unul conţinea ceea ce păreau a fi câteva

rămurele de tisă, alta frunze şi tulpini de ienupăr. Le aşează la loc cu grijă şi se întoarse la masa dărâmată.

Aici, se părea, aceleaşi oale stătuseră pe cealaltă parte, unele puse aşezate deasupra, Mai erau câteva sfărâmate pe podea cu frunzele şi rădăcinile împrăştiate. Baldwin se lăsă în jos şi luă câteva. Majoritatea erau diverse ierburi. Mirosi cimbru, busuioc şi salvie. Şi încă altceva. Peste mosc şi pin, putea simţi un miros dulceag de putreziciune. Când Simon intră, întunecând camera în timp ce corpul acoperea lumina din uşă, degetele cavalerului întâlni ceva lipicios, rece şi gros pe podea, chiar în faţa mesei.

—Ai găsit ceva? întrebă Simon din uşă. îl văzu pe cavaler întorcându-se cu chipul trist şi gânditor.

— Da. Aici a murit. Sângele ei a umplut podeaua.

Oftând, cavalerul urmări încet mizeria dezgustătoare dintr-o parte în alta. Părea să se fi depus în bălţi pe jos, din ceea ce putea vedea în întuneric. Majoritatea erau închegate, dar ici şi colo cele mai groase încă deţineau dovada vâscoasă a provenienţei lor. Tanner se ghemui lângă vatră. Nu era nici o şansă să învie flăcările de ieri aşa că se resemnă şi aprinse un foc nou ca să aibă lumină.

în curând flăcările se ridicau fără vlagă dintr-o grămăjoară mică de lemne, iar poliţistul găsi o lumânare din seu urât mirositoare pe care i-o dădu lui Baldwin ce aştepta lângă masă pe vine.

Luând lumânarea, cavalerul se uită împrejur, mormând din când în când în sine. Pentru Simon, care stătea în uşă, părea un porc mistreţ căutând ghinde. La auzul unei chemări mormăite, poliţistul se îndreptă spre Badwin, apoi ridică banca în timp ce lumânarea era ţinută în sus şi lateral, apoi în jos şi în cele din urmă spre capre. Dând din cap, cavalerul îi permise lui Tanner să lase masa în jos din nou înainte de a-şi continua cercetarea. Se opri un moment şi se uită fix, apoi se aplecă şi luă ceva de jos, dar Simon nu putea să vadă ce. în cele din urmă, se ridică şi ţinând lumânarea

sus, se uită atent la zidul din spatele mesei. Stingând lumânarea, ieşi, trecând de Simon fără nici un cuvânt.

Afară câinele stătea cu capul într-o parte de parcă le-ar fi ascultat conversaţia. Tanner se opri tăcut în spatele lor.

—Deci ce s-a întâmplat? întrebă Simon. De ce ar fi ucis-o cineva? Nu poate să fi fost un accident.

—Nu, nu a fost accident. Baldwin pocni din degete la câine până ce acesta se ridică în picioare şi veni spre ei, cu capul în jos şi dând din coadă încet. Ciufulind blana de pe capul câinelui, cavalerul continuă încet şi cu grijă.

— Cred că cineva a venit la ea şi au vorbit. Era la masă când a fost ucisă Cred că a fost omorâtă în timp ce stătea acolo cu spatele la ucigaş.

Itendentul se încruntă încercând să înţeleagă.

—Stătea la masă când ucigaşul i-a tăiat gâtul?

— Mai mult ca sigur. Sângele a lovit cu putere zidul din spatele mesei, aşa că probabil stătea cu faţa spre el când ucigaşul a lovit. Sânge era şi pe masă, dar nu dedesubt, aşa că masa era dreaptă când a căzut lovitura. După ce gâtul i-a fost tăiat, s-a dus pe spate şi cred că a tras şi masa după ea. Nici un strop de sânge nu se afla pe picioarele caprelor, deci tăblia mesei le-a protejat în timp ce cădea. Dacă ar fi căzut o dată cu lovitura şi ar fi încercat să se ridice, ar fi lăsat sânge pe capre pe partea dinspre cameră. Dar după cum arată, cred că a fost rănită şi s-a ţinut de masă, apoi a căzut pe spate, luând şi masa cu ea.

Amândoi tăcură pentru o clipă. Tanner fu cel care sparse tăcerea.

— De ce ar face cineva aşa ceva unei bătrâne, totuşi? Nu putea să aibă nimic de furat. De ce să o fi omorât?

întorcându-se spre el, cavalerul îi zâmbi rece cu o sclipire de mânie amară în ochi.

— Asta trebuie să aflăm.

în timp ce poliţistul se duse după cai, Simon îşi contemplă prietenul.

—Baldwin, s-a întâmplat ceva. Ce este?

Cavalerul se uită la el pentru o clipă. Apoi întinzând mâna arată ce găsise pe podea. Era un inel de aur cu o piatră roşie mare.

—Nu prea seamănă a inelul unei bătrâne sărace, spuse Simon gânditor şi observă expresia cavalerului. Baldwin? Ce e? Ştii al cui e inelul?

Baldwin se uită la el întunecat.

—Da, spuse el încet. Ştii al cui e.

Călărind prin pădurea de la marginea mlaştinii, Bastardul se încrunta în timp ce se gândea la negustor. Nu avea nici un motiv să stea în Anglia mai mult decât era necesar şi putea uita uşor incidentul, punând atacul pe seama proscrişilor. Dar ar fi fost lipsit de onoare. Ca englez născut liber şi cavaler avea datoria cavalerească de a răzbuna atacul laş. Dacă îl ignora l-ar fi lăsat pe negustor să creadă că reuşise să-l sperie pe Bastard, iar asta nu era doar înjositor, dar şi periculos. Dacă oamenii de rând credeau că pot dispreţui legea şi ataca pe cei superiori lor, atunci toţi cei de neam ales ar fi fost în pericol.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că stăpânul lui l-ar fi susţinut cu entuziasm în a-l pedepsi pe cel vinovat. Trebuia să se ducă şi să se întâlnească pe Trevellyn.

Urmări calea lăsată de caii săi şi aceea a atacatorilor până în crâng şi încetini când se apropie. Brusc, se abătu de la drum şi călări o bucată paralel cu copacii, ochii fugind de la un tufiş la altul. Doi oameni se întorseseră pe calea aceea. Ar fi putut fi încă acolo.

După ce merse spre est câteva sute de iarzi, porni la galop spre pădure, spulberând ferigile şi tufişurile de la margine, pe jumătate aşteptându-se să simtă înţepătura unei săgeţi, dar nu auzi şi nu văzu nimic îngrijorător. Când se opri ascultăla orice zgomot care s-

ar fi putut auzi peste respiraţia celor doi cai, dar era linişte. Porni la drum mai departe.

Totuşii, fii cu ochii în patru tot drumul.

—Tanner? Eşti bine? Simon privi silueta înaltă a cavalerului călărind departe, forma mică a câinelui alergând la picioarele calului – care se pare că găsise un nou stăpân şi nu voia să-l piardă. Se întoarse îngrijorat de comportamentul taciturn al omului.

Poliţistul stătea gârbovit pe calul său cât trecură de casa lui Oatway, cu bărbia în piept de parcă ar fi dormit, dar încordat şi rigid în şa. La întrebarea lui Simon, capul i se ridică brusc, iar itendentul, spre iritarea sa, se văzu studiat cu atenţie.

— Ce e, Tanner?

— Nu sunt sigur,itendente.

— Haide, ai tăcut toată după-amiaza. Ce e?

Dar poliţistul nu mai continuă. Tot ce avea erau suspiciuni vagi: Greencliff fusese agitat; băiatul era mai speriat de cavaler decât de cadavru. Era normal pentru un şerb, dar Greencliff trăia pe pământul lui Furnshill. Era normal pentru el să fie înfricoşat de stăpânul său – acesta îi ţinea viaţa şi mijloacele sale de trai în pumnul său înzăuat. Nu avea nici un motiv să denunţe băiatul.

în tinereţea sa, Tanner fusese soldat pentru rege, la fel ca bătrânul Sam Cottey. Fuseseră soldaţi într-una din companiile care protejau hotarele galeze şi martori la toate cruzimile oamenilor de atunci, sau cel puţin aşa credea Tanner. Văzuse uciderea sătenilor, siluirea femeilor şi tortura înceată a bărbaţilor suspectaţi de spionaj sau de luptă împotriva armatei, iar acolo, în fumul şi furia luptelor galeze, au decis să lase războiul altora. S-au întors acasă, Tanner urmând profesia tatălui său ca fermier până ce a fost ales poliţist. I se păruse o responsabilitate dificilă, dar până anul trecut nu fusese implicat în mai mult decât rutina normală de a aresta pungaşi din piaţa din Crediton.

Anul trecut totul se schimbase când ciomăgaşii sosiră şi începusă să jefuiască comitatul, ucigând şi arzând din Exeter până în Oakhampton. Atunci redescoperise bucuria de a ţine o sabie. Redescoperise plăcerea crudă de a lupta pentru o cauză bună. Iar acum avea acelaşi sentiment: că ceva era în neregulă. Un criminal era în libertate. Un criminal care ar putea să lovească din nou.

Era greu de crezut că Greencliff era implicat. îl ştia pe băiat, îl cunoscuse de peste zece ani, îl ştia şi pe tatăl lui şi părea imposibil ca el să fi fost implicat în această crimă. Şi totuşi fusese foarte neliniştit, iar cadavrul atât de aproape de casa lui...

— Cred că la han vă voi părăsi. Vreau să mă duc să-l văd pe Greencliff.

Bastardul călători peste trei mile prin pădure până când ajunse la o lizieră şi se uită la drum. Nu era nimic care să-l alarmeze şi tocmai voia să dea pinteni calului când ceva îl făcu să se oprească.

în faţa lui, poteca se abătea în neorânduială în josul dealului din stânga sa, un drum roşu şi noroios care tăia direct prin pădure. Putea să vadă cum se îndoaie, coborând o pantă abruptă spre un pârâu unde un bloc din granit masiv stătea pe post de pod. În cealaltă parte drumul se urca abrupt, urmând cursul de apă tocmai până în Crediton. Totul părea calm şi liniştit. Nu exista nici un motiv aparent de nelinişte, nici o indicaţie că altcineva era în apropiere, dar el se opri şi se încruntă precaut.

Deşi probabil nu era nimic, simţi o sfredelitură în scalp. Parţial, era sigur, se datora aşezării perfecte a podului. Dacă voia să atace pe cineva, acesta era locul perfect pe care l-ar fi ales. Pantele abrupte ale dealului ar fi făcut imposibilă o scăpare rapidă, fie înainte, fie înapoi. Drumul se îngusta la podul peste apele repezi, ducând victima într-o zonă unde putea fi uşor de doborât de pe cal sau de lovit.

Dând din cap, studie copacii de o parte şi de alta a drumului. Erau groşi cu tufişuri dense dedesubt. Dacă cineva era acolo, nu l-ar fi putut vedea. Dar încă simţea furnicătura de avertizare a pericolului. Sărind de pe cal, legă frâiele de o creangă şi merse în josul dealului, de-a lungul drumului, dar ţinându-se printre copaci. Tot drumul privi noroiul de pe potecă.Nu văzu nimic alarmant.

Traficul dintre Crediton şi Exeter şi Moretonhampstead şi mai departe făcuse din potecă o mocirlă, iar şanţurile adânci purtau mărturia numărului mare de vehicule care trecuseră de curând. Urme de copite brăzdau noroiul roşu, lăsându-l plin de găuri, precum o tocană care a fiert prea mult.

în timp ce mergea încet şi cu atenţie de parcă ar fi vânat un cerb, fiecare pas măsurat pentru a păstra zgomotul la minim, se uita atent şi la pod, dar şi la copacii de pe cealaltă parte. Nu era nimic care să garanteze nelinişstea pe care o simţea, dar fusese războinic de prea mult timp pentru a-şi ignora instinctele. Arareori simţise această avertizare, iar de fiecare date fusese cu un bun motiv, iar sentimentul că acest loc era periculos nu se datora doar locaţiei sale. Cumva ştia că mai este altcineva acolo.

Acoperise aproape jumătate de distanţă când auzi pe cineva curâţându-şi gâtul de la câţiva iarzi mai în faţă: un om – ascuns pentru a ataca un călător.

încet, cu grijă, Bastardul îşi lăsă mâna pe mânerul săbiei şi păşi încet înainte, până la un stejar gros înconjurat de tufişuri mici. Aici se opri, întinzând o mână să se sprijine de copac şi ascultând.

—Cred că l-am ratat. A plecat pe alt drum.

îngheţă la cuvintele joase, mormăite. Erau mai aproape decât credea.

—Poate da, poate nu. Poate e că e în apropiere de curba aia acum şi e gata să coboare.

—O să aştepţi aici toată noaptea?

— Trevellyn a vrut să-l înveţe o lecţie: să nu insulte nevasta unui englez.

— Dar nu putem aştepta aici toată noaptea. O să îngheţăm.

— Trebuie să-l prindem – vrei să-ţi pierzi locul de pe corabie?

— Nu va conta prea mult, nu? Nu mal facem nici un ban pe corăbiile lui acum. Nu de când piraţii ne atacă de fiecare dată când părăsim portul.

— Hai să-l lăsăm până la amurg. Când se face întuneric ne întoarcem în oraş.

Bastardul rânji trist, apoi îşi începu drumul greuînapoi la cai. îi duse încet înapoi pe deal o bucată de drum înainte de a se întoarce spre est şi a merge paralel cu pârâul. Oamenii erau prea aproape de apele învolburate pentru a-l auzi. îi va lăsa acolo. Vor fi ocupaţi şi vor putea să-i ducă un mesaj lui Trevellyn care părea să fie proprietarul navei lor; deşi nu reuşiseră să-l înveţe minte, Bastardul nu avea chef să se întoarcă la Crediton. Trevellyn se va considera în siguranţă.

Drumul spre casă pentru Simon şi Baldwin fii unul tăcut. Niciunul nu avea chef de vorbă. Cavalerul călărea încruntându-se fix înainte, iar Simon încerca cu disperare să-şi ţină de cald, luând capătul lung al mantiei şi aruncându-l peste umerii gheboşaţi în timp ce călărea într-o tăcere îngheţată şi mizerabilă. De fiecare dată, mersul încet al calului o trăgea din nou în jos. Drumul păru de două ori mai lung în întunericul care se lăsa rapid, cu vântul care-i îngheţa sudoarea de pe spate şi ceaţa ameninţătoare din faţă. Apoi, spre dezgustul său, începu din nou să ningă.

— Doamne! mormăi el şi-l văzu pe Baldwin aruncându-i o privire rapidă.

— Frig, prietene? întrebă el batjocoritor.

— Frig? Tu ce crezi? răspunse Simon aruncând încă o dată mantia peste umărul stâng.

—Habar nu am! Cavalerul se uită în sus înainte de a se uita pe unde merge. Când continuă, vocea sa căpătă un ton serios. Trebuie să ne grăbim înainte de a îngheţa, Simon. Ninsoarea asta nu are de gând să se oprească.

Ajunseră înapoi la Furnshill înainte de ora şase, amândoi mulţumirii să vadă strălucirea portocalie a sfeşnicelor, a lumânărilor şi focului prin ferestrele acoperite cu tapiserii. Respiraţia lor era ca un abur prin frigul năpraznic şi călăriră direct spre grajduri, cavalerul strigând la îngrijitori, înainte de a descăleca. Chiar şi când oamenii luaseră caii stătu tăcut privind cum caii sunt buşumaţi, apoi se uită spre Simon cu un zâmbet rapid.

— Mereu mă uit. E un obicei de soldat, ştiu, dar obiceiurile vechi rămân cu tine şi o dată ce ai trăit într-un război înveţi că este crucial ca animalul tău să fie bine hrănit şi îngrijit. Bună! Deci şi tu vrei de mâncare, nu?

Asta era pentru vizitatorul lor. Când se întoarseră să meargă spre conac şi sala caldă, găsiră câinele negru stând întrebător la intrarea spre grajduri, cu capul lăsat pe o parte de parcă ar fi întrebat cât timp vor mai îndura frigul.

Coada câinelui începu să mătură uşor dintr-o parte în alta, curâţând zăpada în forma unui evantai, apoi se ridică şi îi aşteptă.

— Se pare că ai un nou membru în gospodăria ta, Baldwin, spuse Simon zâmbind. Singurul răspuns fii un mormăit.

Tanner se uită acru la copac: Gura i se strâmbă într-o grimasă de dezgust când o mică avalanşă îi căzu pe spate, iar zăpada topită începu să se scurgă spre curea.

Era beznă şi ger. Zăpada cădea încet, dar fără să se oprească. Cocoşându-şi umerii, poliţistul se uită în faţă cu ochii îngustaţi, mormăind în nefericirea sa.

După ce cavalerul şi itendentul plecaseră, el se dusese direct la han, unde bău câteva halbe de vin cu

mirodenii împreună cu hangiul. Voia să vadă dacă omul putea adăuga ceva vorbelor spuse înainte şi spera că Greencliff ar putea trece pe acolo, dar încercarea sortită eşecului. Proprietarul era fericit că-şi vindea vinul, dar negă a şti altceva decât ceea ce deja spusese, iar după ce aşteptă posac pentru o oră, poliţistul decise să se ducă la tânăr acasă. Cu siguranţă acesta nu venea la han.

Poteca era jalnică. Fulgi mari de zăpadă cădeau continuu din cer. No era nimic pe lume decât zăpadă şi frig. Toate creaturile fugiseră din calea frigului muşcător, iar copacii de pe margine erau invizibili. în întunericul absolut nu exista o potecă, ci doar o mică pată de drum care se vedea limpede înainte ca privirea să fie obturată de albeaţă în întuneric. Din când în când, Tanner putea vede o grămadă mai înaltă de zăpadă, indicând unde era ascuns un tufiş, sau creanga unui copac. În afară de astea, nu mai exista nimic,

Tremurând, îşi păstră muşchii încordaţi, încercând să se încălzească. Gura îl durea, iar pielea neprotejată de pe gât şi de pe faţă o simţea întinsă şi îngheţată, de parcă ar fi devenit casantă şi ar fi cedat dacă era atinsă.

Ajunse la casă fără să-şi fi dat seama că părăsise pădurea, atât era de linişte în jur. Era imposibil să vezi marginea pădurii sau gardul viu peste care săriseră de dimineaţă – totul era ascuns. Dar aici la casă, îşi dădu seama că drumul se ridica şi deodată o masă cenuşie se văzu în dreapta sa. Se simţi uşurat, îndemându-şi calul în trap pentru a ajunge în faţă, dar apoi chipul i se întunecă din cauza încruntăturii. Nu era nici un foc care să-l întâmpine. Nici miros de fum.

Micile ferestre arătau ca nişte dreptunghiuri negre în întunericul zidurilor. Se aştepta să găsească măcar o lucire din spatele tapiseriilor şi perdelelor, dar nu era nimic. Cu un sentiment de nelinişte îşi dădu seama că nu e nimeni acasă. Greencliff putea fi acolo. Pentru a se asigura, descălecă şi lovi în uşă.

După câteva minute, încercă zăvorul. înăuntru era linişte, focul o scuză roşiatică în vatră. Se uită împrejur, apoi în spatele lui. Priveliştea îl făcu să se decidă. Ducându-şi calul înăuntru, îi luă şaua şi frâul, apoi îl îngriji înainte de a se ocupa de foc.

Când tocmai reuşise să aprindă focul un ciocănit se auzi la uşă. Alert, îşi luă vechea sabie, un paloş greoi cu un singur tăiş. Trăgând sabia merse încet spre uşă şi o deschise cu o smucitură.

—Slavă Domnului, Harold, eu... Cine eşti tu?

Tanner se uită fioros la vizitatorul său, un tânăr cu chipul roşu din cauza spaimei.

—Sunt poliţistul. Tu cine eşti?

Capitolul 8

—Ce nume-i pui? întrebă Simon în timp ce intrau în casă, câinele slab mergând în faţa lor de parcă ar fi fost născut la Furn- shill.

Aruncându-i o privire rapidă, Baldwin spuse:

— Nu sunt sigur că o să-l păstrez. La urma urmei..

—Spune-i câinelui asta! râse Simon.Deja a decis să rămână, din câte se pare, indiferent ce crezi.

— Nu contează ce spun eu. Mă gândeam la Lionors.

— Ah! Da, am uitat. Soţia ta!

Baldwin îi aruncă o privire iritată, dar enervarea îl părăsi, înlocuită de un zâmbet de autocritică.

Lionors se parea că nu constituia o piedică. în timp ce mergeau prin paravan, văzură ca Lionors şi tovarăşul lor deja se întâlniseră, iar cei doi stăteau prudenţi mirosindu-se unul pe altul în faţa focului. în timp ce se uitau, mastiful decise că noul venit nu reprezenta o ameninţare şi merse să se întindă în faţa flăcărilor, iar în curând câinele negru i se alătură, cuibărindu-se lângă ea precum un câţeluş. Mastiful ridică o dată capul, mârâi de două ori, dar se lăsă înapoi la podea şi ignoră străinul.

— O să mă gândesc la un nume, spuse Baldwin cu resemnare.

Mai târziu când intră în sală, Baldwin fu amuzat să vadă că Simon încă stătea în picioare şi îşi încălzea prudent spatele la foc. Hugh stătea lângă el şi arunca lemne, în timp ce Margaret stătea alături, cu expresie de exasperare încordându-i trăsăturile. De pe chipul ei şi din privirea plină de ruşine a lui Simon cavalerul îli dădu seama că prietenului său i se reproşase plimbareaprin întuneric pe vreme de ninsoare. Oricum, Baldwin auzise furia şuierată din vocea ei – precum şi respectul din cea a soţului – prin perete.

Când văzu întoarcerea de cap a soţiei lui Simon în direcţia lui, privirea îndurerată a itendentului şi spatele drept al servitorului care părea să indice că ar fi vrut să fie oriunde decât în acelaşi loc cu stăpânul său, Baldwin zâmbi larg.

—Presupun că nu pot nega că am auzit...ă...discuţia voastră? spuse el, uitându-se de la Simon la Margaret, observând tresărirea uşoară de pe chipul itendentului.

Margaret ridică o sprânceană cinică în timp ce se întoarse cu faţa spre el cu mâinile în şold.

—Vrei să-mi spui că nu ştiaţi cât de periculos poate fi? Cât de rău este să călătoriţi noaptea? Ştiaţi cum pot fi drumurile când zăpada e grea: aţi înnebunit amândoi?

— îmi cer iertare, doamna mea, spuse îndreptându-se spre scaunul său din faţa focului. înainte de a se aşeza îşi turnă o cană de vin cald din ulciorul de pe vatră, apoi se aşează confortabil şi sorbi băutura, cu ochii fixaţi pe ea.

Arăta precum un episcop, stând în micul său scaun de parcă ar fi fost un tron, se gândi ea. Deşi nu îşi bătea joc de ea, simţea că o ia în râs, şi trase aer în piept pentru a-l ocărî, dar înainte de a începe, el vorbi blând.

— Margaret, îmi pare rău că te-ai îngrijorat, dar trebuie să înţelegi: a avut loc o crimă. Nu puteam să ne oprim şi să ne întoarcem acasă imediat ce s-a

întunecat. A trebuit să vedem dacă putem descoperi ceva.

—Sigur că ştiu asta, spuse ea tăios. Dar cum ar fi putut ajuta investigaţia voastră dacă amândoi mureaţi pe drum încoace?

—în nici un fel, bineînţeles, dar..

—Exact! spuse ea, tăindu-i vorba. în nici un fel! Doi negustori şi un călugăr au murit deja anul acesta pe drum spre Tavistock. Şi asta doar din cauză că şi-au continuat călătoria după lăsarea întunericului. Nu vă voi lăsa să păţiţi la fel.

—Dar Margaret, începu Simon, dar ea se învârti pe loc, încrun- tându-se, iar el cedă.

—Nimic. Nu vreau să mai aud nimic!

Baldwin zâmbi şi îşi înclină capul.

— Foarte bine, doamna mea. Mă voi asigura că ne vom întoarce la timp data viitoare.

—Aşa să faci. Merse la o bancă şi se aşeză cu braţele încrucişate. Iar acum povestiţi-mi despre această femeie care a murit.

Cavalerul şi Simon schimbară o privire, apoi, la o ridicare din umeri a prietenului său, itendentul îi povesti repede despre ziua lor şi ce ce au aflat despre bătrână. Aşezându-se nesigur lângă ea, îi spuse despre descoperirea cadavrului, discuţia cu Oatway şi vizita la coliba goală. în timp ce vorbea, mastiful se ridică şi merse la Baldwin, urmată îndeaproape de umbra neagră.

Biata femeie, cugetă Margaret când termină, iar Simon dădu din cap. Şi aceşti Oatway cred că este vrăjitoare?

—Da, spuse Baldwin. Par să creadă că îşi putea face câinele să îi asculte poruncile. De parcă un câine are nevoie de îndemn pentru a face pagube! Oricum, luă capul câinelui Agathei Kyteler între mâini şi îl privi în ochi, cum ar putea crede că ăsta e soi rău?

—Şi totuşi asta cred, spuse Hugh, iar la întreruperea lui bruscă, se uitară cu toţii spre el. Sub

privirea lor, îşi strânse umerii de parcă ar fi dorit să nu fi vorbit, dar continuă îmbufnat. Păi, aşa e. Iau animale şi îi conving să facă ce vor ele. Pot să cheme şi animalele sălbatice, dacă vor.

Baldwin mârâi.

—Prostii.

—E adevărat! Iar dacă vor, unele se pot schimba în animale! Au existat vrăjitoare pe aici de când au venit primii oameni, spuse Hugh, apărându-se cu ardoare. De când oamenii au venit aici şi s-au luptat cu uriaşii au existat vrăjitoare.

—Nu, Hugh. Nu există asemenea lucruri ca vrăjitoarele, spuse cavalerul. Există doar superstiţii şi frică – uneori invidie. Niciodată vrăjitorie.

—Atunci cum a reuşit bătrâna să-l convingă pe câine să se ducă şi să mănânce găinile? întrebă servitorul triumfător.

Uitându-se în sus, Baldwin îi zâmbi, dar apoi chipul îi deveni serios.

—Doar că pentru o bătrână oarecare are un câine, iar vecinul ei crede că acest câine i-a atacat găinile, asta nu înseamnă că aşa s-a întâmplat. Cred că animalul merită şansa să se apere singur. La fel, doar dacă cineva crede că o femeie este vrăjitoare nu înseamnă că este, iar ea merită şansa de a se apăra.

—Cum ar putea? E moartă!

—Da. Este. Vorbele veniră rapid.

Margaret se foi.

—Dar, Baldwin, dacă era vrăjitoare?

—Kyteler vrăjitoare? Nu, nu cred. Chipul îi era la fel de blând ca vocea în timp ce se uita la ea.

—De ce nu?

—Pentru că nu cred că asemenea oameni există. Nu pot.

Simon se aplecă înainte şi se uită la el.

—Dar cu siguranţă că în călătoriile tale trebuie să fi...

— Nu, nu am găsit niciodată o dovadă că o femeie este vrăjitoare. Oh, am găsit destule exemple de bătrâne acuzate că sunt diabolice, că sunt implicate în magie. Am văzut multe ucise. Dar mereu exista un alt motiv pentru care erau acuzate, şi nu din cauză că se credea cu adevărat că sunt vrăjitoare.

—Cum adică un alt motiv?

—Adică, de câte ori cineva era acuzată că e vrăjitoare, acuzatorul fie îi voia banii, fie vitele sau casa – ceva! Mereu cineva beneficia de pe urma acuzelor. Şi adeseori se dovedea prea târziu acest lucru, după ce biata femeie murise în flăcări. Până şi preoţii nu cred întotdeauna că sunt diabolice, de aceea arareori sunt cercetate de Inchiziţie chiar şi când au fost acuzate. De obicei sunt ucise de mulţime. Nu, nu cred în vrăjitoare.

—Dar această femeie avea acele ierburi şi rădăcini, spuse Simon îndoindu-se.

Cavalerul îi aruncă o privire scurtă.

— Vrei să-mi spui că tu crezi în vrăjitoare?

— Ei bine, explică itendentul scuzându-se. Nu că aş crede neapărat în ele sau că Kyteler ar fi una, dar sunt atât de multe poveşti, şi...

—Ei, chiar aşa! Cavalerul se ridică brusc şi se îndreptă spre foc, stând lângă pragul înalt al şemineului şi când vorbi din nou faţa îi era ascunsă în umbră, iar corpul încadrat de flăcările din spate. Ce e o vrăjitoare?

Margaret fii cea care răspunse:

— Cineva care foloseşte magie să facă ce doreşte.

—Şi ce doreşte ea?

—Bogăţie. Dragoste. Putere. Uneori să rămână tânără. Sunt multe lucruri pe care o vrăjitoare şi le doreşte.

— Kyteler nu avea nici una din acestea. Ce a obţinut ea?

Simon se foi.

— Spui asta, dar cu siguranţă vrăjitoarele folosesc magia pentru a face rău. Nu au nevoie de vreun beneficiu, o fac să-şi mulţumească stăpânul.

—Stăpânul? Adică? Diavolul?

Itendentul băgă deodată de seamă întunericul, izolarea conacului în timp ce răspunse:

— Da.

Umplându-şi cana, Baldwin se întoarse la scaunul său încet.

— Posibil. Aş mai fericit să cred într-o vrăjitoare care era bogată, totuşi, decât în una care încearcă să-şi mulţumească stăpânul întunecat!

— Toate acele ierburi, totuşi... începu Simon ezitant.

— Simon, chiar aşa! Acuzi toţi vracii că sunt vrăjitori? Probabil se pricepea la ele şi îşi folosea cunoştinţele pentru a ajuta pe ceilalţi. Ar putea să vină un timp când şi tu vei fi bucuros de ajutorul unei femei înţelepte când va opri durerea dintr-un picior rupt. Sau hemoroizii!

— Ce ştiţi despre moartea ei? întrebă Margaret diplomatic după o clipă.

Baldwin se uită în sus.

—Nu prea multe, admise el. A fost văzută după-amiază de doamna Oatway, dar de atunci nu prea avem multe informaţii.

— Nu, spuse gânditor Simon. De acolo ar fi trebuit să începem. Trebuie să aflăm ce au făcut Oatway şi Greenfield după-amiază. Despre aceştia doi ştim că o urau.

— Da, spuse Baldwin şi se uită la foc. Mai este totuşi şi un alt suspect, Simon. Ţi-am zis de fiul prietenului meu. Uitându-se în flăcări, îi povesti despre vizita Bastardului în Anglia pentru a o vedea pe femeia moartă şi despre inelul său cu rubin.

— Crezi că ar fi putut să o omoare? întrebă Margaret.

Baldwind dădu din cap.

— Venise aici ca să-i mulţumească.

— Dacă povestea e adevărată, spuse ea încet.

Cavalerul nu răspune, dar mai târziu când plecă în camera sa, chipul încă îi păstra o încruntătură neliniştită.

Când Simon adormi în cele din urmă, avu acelaşi coşmar ca înainte, dar de data aceasta chipul din flăcări nu era a abatelui. Când se întoarse, spre oroarea sa, recunoscu chipul Agathei Kyteler, ochii ei trişti şi acuzatori privindu-l.

Poliţistul ajunse înainte de ora nouă a doua zi de dimineaţă cu tovarăşul său. Nu le luase mult să străbată distanţa până la Furn- shill, deşi zăpada îi încetinise.

—Sir Baldwin, cred că ar trebui să-l asculţi pe acest om: ce ne poate spune despre Greencliff.

Cavalerul se uită în sus, obrazul mişcându-i-se în timp ce mesteca o bucată de pâine. Tânărul venit cu Tanner avea în jur de douăzeci de ani, era înalt, cu cel puţin trei inci mai mult decât poliţistul, iar pielea îi era palidă. Părea gras, deşi pielea îi atârna sub guşă iar mâinile care ţineau boneta erau dolofane. Părul cenuşiu era bine tuns şi după haine părea că îi merge bine, având o tunică albastră de lână şi pantaloni din ţesătură de lână. La cureaua lată purta un mic pumnal.

— Cine eşti?

Ochii i se ridicară şi îi susţinu privirea fără să clipească.

—Stephen de la Forte.

Lui Simon îi păru un bărbat arogant care se abţinea cu dificultate. Ochii îi erau de o surprinzătoare culoare cenuşiu deschis cu luciri de chihlimbar, care-i făceau ciudat de translucizi, aşezaţi pe o faţă rotundă unde trăsăturile tinereşti făceau loc obezităţii vârstei mijlocii premature. Itendentul îl displăcu instinctiv şi îşi lăsă coatele pe masă pentru a-l studia mai bine.

— Deci, Stephen de le Forte, ce ne poţi spune?

Tânărul se uită rapid la poliţist, dar Simon era sigur că putu să observe strălucirea unei inteligenţe nesincere.

— Eu… sunt un prieten al lui Harold Greencliff – îl ştiu de ani de zile. Am mers seara trecută la el să-l văd, iar poliţistul era acolo.

— M-am dus acolo cam la o oră după ce v-am părăsit, domnule, interveni Tanner. El a sosit când tocmai când aprindeam focul.

— înţeleg. Bine, atunci. De ce voiai să-l vezi? întrebă Baldwin lăsându-se pe scaunul său.

—Eu.., , aruncă din nou o privire la Tanner, deodată nervos. Cum am spus, îmi e prieten. L-am văzut marţi la han şi părea nefericit atunci – neliniştit – aşa că m-am dus la el din nou să mă asigur că e bine.

— Cum adică „neliniştit”? întrebă Simon încruntându-se. Tânărul se uită la el surprins şi cu o oarecare aversiune, de parcă ar fi gândit că itendentul e doar un servitor şi nu ar trebui să intervină în discuţia mai-marilor săi. Ei bine?

— Nu ştiu. Era supărat de ceva. L-am scos din han şi am stat cu el, dar nu mi-a spus ce-l îngrijora..

Lui Simon i se păru că minte. Văzând că privirea băiatul zboară din nou, notă faptul pentru a-l discuta cu Baldwin mai târziu.

Cavalerul se juca cu un cuţit. înţepând o bucată de carne, o studie atent şi spuse:

— Erai atât de îngrijorat marţi încât te-ai întors să-l vezi de-abia ieri? De ce nu mai devreme?

— Am fost şi mai devreme!

—Si?

5

Ochii i se lăsară în jos.

—Nu era acolo.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Simon, aplecându-se înainte.

—Nu ştiu, Mai devreme, imediat după prânz.

—înţeleg. Tanner?

—Da? Poliţistul păşi înainte.

—Presupun că Greencliff nu a apărut.

—Nu, domnule. Am stat acolo toată noaptea, dar nu a fost nici un semn de el.

— Stephen de la Forte, ştii vreun motiv pentru care prietenul tău ar fugi?

Ochii care-l priviră înapoi erau neliniştiţi, iar tânărul dădu din cap încet, dar Simon fii sigur că văzu acolo siguranţă. Acest băiat credea că prietenul său este vinovat.

Baldwin inspiră adânc.

—în acest caz, cred că ar fi mai bine să organizăm o poteră. Ar putea să nu aibă nimic de a face cu moartea Agathei Kyteler, dar pare suspect că în ziua în care cadavrul ei este găsit – mai ales atât de aproape de casa sa – el dispare. Foarte bine. Se uită la Tanner, care încuviinţă. La semnul cavalerului îl luă pe tânăr de braţ şi-l conduse afară. Doar după ce plecară şi uşa se închise în urma lor, Baldwin se întoarse spre Simon şi oftă uşurat.

— Să sperăm că-l vor găsi, nu? Cred că ne va putea ajuta la anumite aspecte ale acestei morţi, mai ales acum că a decis să fugă – asta arată suspect, nu? Pare un semn limpede de vinovăţie, slavă Domnului! Nu a fost fiul Contelui.

îşi petrecură dimineaţa călărind spre nord pe drumul spre Bic- kleigh cu şoimul pe braţul lui Baldwin sperând să găsească o pradă potrivită pentru masa de mai târziu, dar nu găsiră nimic să merite vânătoarea. în cele din urmă, când soarele se ridică la zenit, Baldwin trase aer în piept cu zgomot şi oftă prelung.

—E ridicol. Nu mă pot concentra. Simon, Margaret, vă deranjează dacă ne întoarcem acasă acum?

Schimbară o privire, apoi amândoi încuviinţară. Făcându-i semn lui Edgar, Baldwin îi dădu şoimul şi îşi întoarse calul spre casă.

în susul şi josul dealurilor, întregul comitat era acoperit de o pătură albă îngheţată. în depărtare, Margaret putea vedea din când în când mlaştinile

cenuşii şi posomorâte ce păreau oarecum diferite de restul ţinutului, mai întunecate şi mai ameninţătoare, ghemuin- du-se mândre la orizont ca o pisică gigantică gata să atace.

în timp ce călăreau drumul lung care ducea la conac, Simon arată entuziasmat pe poteca din faţa lui,

— Uită-te la urme! Potera trebuie să se fi întors.

Ocolind ultima curbă a drumului care ducea spre porţiunea lungă de jumătate de milă care arăta drept spre clădire, puteau să vadă caii legaţi de balustrada de lângă uşă. vârându-şi botul în zăpadă sau lovind pământul, încercând să ajungă la iarba de dedesubt.

— Edgar, ai grijă de cai, strigă Baldwin aruncâd frâiele servitorului său înainte de a alerga înăuntru. Oprindu-se doar să-şi ajute soţia să coboare, Simon se grăbi după el.

Potera aştepta în sală, stând la mesele lui Baldwin şi punându-i pe servitori să le aducă vin şi bere. înaintea lor se afla tânărul pe care îl văzuseră în dimineaţa de dinainte.

Simon îl studie cu interes. Cu o zi înainte părea neliniştit şi înfricoşat de itendent şi cavaler, acum era indiferent. Putea să o pună pe seama oboselii, dar Simon era sigur că văzuse o strălucire sfidare în ochii tânărului.

— Tanner? strigă cavalerul, iar poliţistul se ridică de la masă.

— Bună ziua, domnule.

Arătând spre fermierul de pe podea, Baldwin întrebă:

— Unde l-aţi găsit?

Aruncându-i băiatului o privire plină de dispreţ, din cauza prostiei sale atât de predictibile, poliţistul spuse:

— în sud pe drumul spre Exeter. S-a dus acolo în timpul nopţii, se pare. Spune că s-a decis să plece. Vrea să-şi caute norocul în Gasconia. Clătinând din cap, Tanner se uită spre băiat.

—Greencliff, spuse el. Cred că ştii cum pare asta pentru noi. Nu eşti prost. Povesteşte-ne despre ziua în care femeia Kyteler a murit. Ce faceai? Unde ai fost?

Dar tânărul de-abia se uită la el cu ochi ce se umplură deodată cu lacrimi şi refuză să răspundă.

După ce potera plecă cu poliţistul blestemând în timp ce încerca să formeze din grupul de oameni o escortă pentru prizonierul lor, Simon stătu pentru câteva minute uitându-se după ei nedumerit. Când se întoarse, îl văzu pe Baldwin în apropiere, încruntându-se în pământ.

—Sunt surprins, spuse cavalerul încet. Mi-e greu să cred că Greencliff este ucigaş, dar totuşi...

—E greu de înţeles de ce tace dacă este nevinovat. Mai ales dacă ştie că este suspectul principal. Iar cadavrul era chiar lângă casa lui.

— Da. Dar asta mă îngrijorează pe mine. M-aş fi aşteptat să lase corpul în casă sau să-l arunce în altă parte. Nu acolo, chiar lângă casa sa – parcă ar încerca să ne facă să să-l suspectăm!

— Ce vrei să zici?

—Haide, Simon. Dacă ai omorî pe cineva şi nu ai vrea să se afle, cu siguranţă ai ascunde cadavrul undeva mai bine, undeva mai departe de tine, undeva – chiar dacă era văzut – unde nu va fi asociat cu tine, nu?

Simon încuviinţă încet, dar plin de îndoială.

—Poate, Baldwin, poate. Dar la fel, dacă a pus-o pe Kyteler acolo sperând să o ascundă mai târziu? S-ar putea să nu se fi aşteptat că o va găsi cineva acolo. La urma urmei, s-ar fi putut gândi că va ajunge la ea înainte ca ceilalţi să se trezească, să o ascundă undeva între copaci unde nimeni nu o va găsi.

Scărpinîndu-şi barba, cu un zâmbet cinic pe buze, cavalerul încuviinţă.

— Presupun că da. Dar cu siguranţă, dacă acesta a fost planul lui, s-ar fi ocupat de asta mai devreme, înainte ca bătrânul Samuel Cottey s-ar fi trezit.

— Nu uita, cadavrul era departe de drum, ascuns sub gardul viu. Poate s-a gândit că se va trezi înaintea tuturor. în orice caz, de ce ar fi pus altcineva corpul acolo?

— Pentru a-l implica pe Greencliff, bineînţeles.

—Dar nu era prea bine ascuns pentru asta? se încruntă Simon. Departe de drum şi sub un gard viu. Dacă cineva voia să se asigure că Greencliff va fi învinovăţit cu siguranţă l-ar fi făcut mai uşor de găsit.

—Era destul de departe de drum, admise Baldwin.

—Da. Şi totuşi Cottey l-a găsit... Mă întreb cum...

—Ce?

—Cum a găsit cadavrul acolo? Nu ar fi putut să-l vadă de pe drum. Cred că ar trebui să mergem să vorbim cu bătrânul Sam şi să aflăm cum exact a găsit-o pe Kyteler.

Capitolul 9

La uşa vechii case a lui Cottey, o dărăpănătură făcută jum[tate din trunchiuri, jumătate din chirpici, pe un mic deal printre mici fâşii de păşune şi recolte, cu o stivă uriaşă de lemne înaintea uşii, au găsit o tânără femeie aruncând grăunţe la păsările care fugeau printre picioarele ei.

Călăriseră de la Furnshill imediat ce se deciseră să-l vadă pe Cottey, câinele cu maro şi negru insistind să-i însoţească. Mastiful, aruncând o privire la zăpada rece, decise că focul dinăuntru era mult mai plăcut pentru o doamnă ca ea. Acum câinele Agathei Kyteler zburda după ei, aruncându-se cu capul într-un morman de zăpadă când îl apucau toanele. Ajungând la uşa casei era mai mult alb decât maro sau negru.

Fata se opri din aruncatul grăunţelor şi se uită la ei cum călăreau, iar la vederea câinelui, puse coşul jos şi se aşeză pe vine, ţinându-şi braţele larg deschise. Câinele intră într-o criză de extaz, dând din coadă înnebunit, gâfâind de încântare, în timp ce dansa încet în jurul ei, lăsând-o să-l mângâie şi să-l bată uşor pe spinare.

Baldwin zâmbi în timp ce îşi legănă un picior peste crupa calului său. Era o femeie destul de atractivă, de-abia ieşită din adolescenţă, cu un corp agil, dar voinic. Nu putea să nu observe că părea să aibă forme frumoase. Când se uită în sus la el, văzu că are ochi cenuşii deschis, migdalaţi deasupra unei guri largi cu buze pline şi uşor ţuguiate. Părul îi era gri închis, aproape blond şi atârna într-o coadă împletită pe umărul stâng. Trase aer în piept şi expiră încet ca într-un oftat. Părea foarte arătoasă. „Uşor, nebunule! E doar un şerb. Devii disperat, asta-i tot", îşi spuse în gând.

—Tu eşti Sarah Cottey? întrebă, iar ea se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile de tunică. Gestul inocent întinse tunica peste sâni, iar Baldwin îşi drese vocea şi îşi feri privirea.

—Da, domnule, răspunse ea cu un zâmbet, părând să-i observe privirea şi stinghereala. îşi şterse mâinile din nou de parcă ar fi vrut să-l ia peste picior.

—E.. tatăl tău aici?

Arătă spre drumul din faţa lor.

— Nu, este la ferma mătuşii mele din Sandford. Dar se va întoarce curând. îl puteţi aştepta aici?

Simon schimbă o privire cu Baldwin, iar când acesta încuviinţă, descălecă, legându-şi frâiele de un par din apropiere.

—Mulţumim. Da, îl vom aştepta.

Ea întrebă dacă doresc să stea înăuntru în faţa focului, dar spre surpriza lui Simon, Baldwin părea mulţumit să stea afară în frig, vorbnd din uşă. Nu ştia, dar cavalerul îşi amintea de mirosul din casa lui Oatway.

—Ştii câinele? Pare bucuros să te vadă.

—O, da. E câinele bătrânei Agatha, nu? Mereu mă agitam când îl vedeam. Ce trist că a murit, nu? Bietul tata era atât de supărat. Credeam că nu se mai calmează.^

—De ce? Era prieten cu ea? întrebă Simon.

—Prieten? Se uită la el cu o surprindere vagă la sugestia neaşteptată.

— Nu, sigur că nu. Nu. el credea că e vrăjitoare. Chiar şi pentru că doar a găsit-o, se temea că se va întoarce şi-l va bântui dacă s-ar fi comportat greşit.

—Să-l bântuie? De ce ar fi făcut-o?

— Ei, ştii cum sunt lucrurile astea. Oamenii de aici sunt îngrijoraţi când cineva e diferit. Se simt neliniştiţi dacă cineva nou vine în sat, iar Agatha era diferită. Tata crede că s-ar putea întoarce ca stafie.

— Cum? în ce fel era diferită?

—în ce fel? A venit dintr-un ţinut îndepărtat, aşa obişnuia să spună, din regatul de la Ierusalim şi avea cunoştinţe despre ierburi şi rădăcini. Dacă cineva era rănit, se duceau la ea, şi adeseori putea să-i ajute, chiar dacă le oprea durerea doar pentru puţină vreme.

— Era şi moaşă, nu?

— Da, spuse ea un pic nekubuştită sau poate timidă, iar roşeaţa naturală a obrajilor săi spori. Da, era cunoscută pentru asta. Era foarte înţeleaptă.

Chiar atunci auzi huruitul şi zdrăngănitul unei căruţe şi uitându-se în sus îl văzură pe bătrânul fermier stând pe capră. Câinele sări din spatele căruţei şi merse încet şi încordat spre prietenul adoptat al lui Baldwin, dar se cunoşteau şi în curând porniră într-o cursă prietenească.

Samuel Cottey nu păru surprins de prezenţa vizitatorilor săi şi dădu din cap spre ei înainte de a sări uşor de pe capră şi de a avea grijă de catâr. Cât Simon şi Baldwin aşteptară, Sarah dispăru înăuntru şi în curând ieşi din nou cu o cană de bere încălzită pentru tatăl ei. Luând-o, îi zâmbi, faţa încreţindu-se în riduri familiare înainte de a o ridica şi a bea adânc.

— Deci... Ce doriţi, domnilor? întrebă calm după ce termină şi se îndreptă spre bărbaţii din uşa lui.

— Avem câteva întrebări despre cum ai găsit-o pe femeie ieri, spuse Baldwin. în timp ce vorbea, fiica fermierului apăru din nou la uşă, ţinând două căni de

bere pentru ei. Zâmbind cu recunoştinţă, Simon le luă pe amândouă şi îi dădu una lui Baldwin, dar ea cu greutate îi observă gratitudinea. Se uita la cavaler cum vorbea cu tatăl ei, palidă de parcă s-ar fi îngrijorat de ceva.

— Mai întâi, ne poţi spune cum exact ai găsit-o? Nu puteai să fi văzut cadavrul din drum.

—Nu, nu puteam, spuse fermierul. Ochii îi erau lăsaţi în jos, dar când se ridicară sper chipul cavalerului, Baldwin văzu sfidare în ei, de parcă bătrânul ştia că nu trebuie să se sperie de femeia moartă, dar nici nu se temea să-şi admită frica. Rapid explică cum câinele plecase de lângă el şi găsise cadravrul.

—Prostul niciodată n-a ştiut să păzească oile. Nu, şi totuşi a găsit-o pe bătrâna vrăjitoare.

—Nu era vrăjitoare! Fata o apără imediat, surprinzându-l pe Baldwin.

—Nu, nu cred că era! spuse el blând, dar apoi se întoarse spre fermier. Apoi?

—Eu... ochii îi deveniră gânditori. Am tras de ea un pic – era atât de rece că nu putea fi în viaţă, asa că am ridicat-o puţin să văd cine e. Nu puteam să-mi dau seama cum stătea acolo, aşa că a trebuit să o ridic de umăr. Aşa am văzut cine era. Am scapat-o din cauza şocului.

—Da, da. Şi? Ai văzut cine e, ai văzut cum a murit, ce ai făcut atunci?

—Am întins-o! Era o vrăjitoare. Se încruntă la fiica sa. Toată lumea ştia asta. Aşa că am lăsat-o acolo şi m-am dus la casa lui Greencliff.

—Greencliff era acolo?

—Da. Era acolo, ce mai încolo încoace.

—Ce vrei să zici?

—Tocmai ieşise ca să vadă de oi, a spus el. Era gata de plecare.

—Deci era îmbrăcat de plecare? Pe la ce oră să fi fost?

—Ce oră? Fermierul se uită la el apoi privi în depărtare pentru o clipă. Vorbind încet şi gânditor, spuse:

—Era încă întuneric, dar cred că începeau să se ivească zorile.. Nu prea ştiu... Cred că era în zori, chiar înainte, nu după....

—Dar era îmbrăcat şi pe picior de plecare? Simon spuse, iar fermierul se întoarse la el şi-l privi atent.

—Da, era gata de plecare. Avea deja mantia pe el, cea roşu aprins. De ce? Contează?

—Hangiul spune că făcuse nişte comentarii despre femeie în ziua în care a murit, ceva despre ea că a făcut ceva. Greencliff a spus că dacă Kyteler nu era atentă, cineva îi va face rău.. Credem că ar fi putut să o omoare.

— Asta e nebunie! întreruperea bruscă a Sarei îi făcu pe toţi să se întoarcă uimiţi. Harry nu ar fi făcut aşa ceva. E un om bun, de treabă şi blând. Nu ar fi ucis aşa – şi mai ales nu o femeie bătrână.

— Taci, fată! Vocea bătrânului fermier era aspră şi profundă, cu faţa încordată de mânie că a fost întrerupt.

— Nu, aşteaptă! Comanda lui Baldwin îl făcu pe Sam Cottey să dea înapoi, de parcă furia bruscă îl epuizase. Acum, Sarah, spuse el încet, de ce crezi asta?

Uitându-se în treacăt la tatăl ei, se opri, apoi decise că dacă tot a vorbit atât de mult, ar putea să continue.

— Pentru că îl ştiu. Nu este crud, nu ar putea ucide pe cineva în felul ăsta.

— Hangiul părea sigur.

— Greşeşte. Harold nu ar fi ucis o bătrână aşa, tăindu-i gâtul. E prea blajin.

Ochii lui Baldwin susţinură privirea fetei pentru o clipă, apoi ea se uită în jos, iar Simon era sigur că vede stinghereala în felul în care chipul i se înroşi brusc.

— Poate, spuse cavalerul blând. Uitându-se înapoi la fermier, spuse:

— Cottey, ce poţi spune despre asta? Te-ai aştepta ca Greencliff să fie în stare să ucidă o bătrână în felul acesta?

— Nu o bătrână, nu. Apoi vocea îi deveni din nou amară. Dar o vrăjitoare? Aş putea crede că a omorât-o şi tare m-aş bucura! Poate credea că a făcut un serviciu – o faptă pioasă – să o omoare pe căţeaua bătrână!

Conducându-şi caii, Baldwin se opri pentru o clipă şi se scărpină în cap cu o strâmbătură gânditoare:

— Ce crezi?

Simon se opri şi el.

— Nu ştiu, admise el. Cred că e la fel de convinsă că nu poate fi Grenncliff pe cât tatăl ei e că bătrâna a fost vrăjitoare. Poate... Fu întrerupt de scârţâitul unor picioare alergând pe zăpada moale.

— Domnilor, domnilor! Aşteptaţi un minut! Era din nou Sarah, care se grăbea de-a lungul drumului ţinându-şi fustele sus în mâini, oferindu-i lui Baldwin o scăpărare a picioarelor sale.

— Da? spuse el.

Se opri în faţa lor, cu faţa strălucitoare din cauza efortului, respirând cu greu, apoi se aplecă înainte ca şi cum şi-ar fi pierdut suflarea.

—Nu poate să fi fost Harold.

—De ce?

—Nu a crezut niciodată că Kyteler era vrăjitoare. Era sigur că e înţeleaptă şi că ştia o mulţime despre glante, dar niciodată nu a crezut că e diabolică sau că făcea magie. în orice caz, e un băiat de treabă, blând... Vocea i se stinse când observă sprânceana ridicată a lui Baldwin. Cavalerul zâmbi şi spuse:

—Deci el nu credea că Kyteler şi-a trimis câinele la găinile lui Oatway?

— Aia! Respinse ideea cu o mişcare scurtă a mâinii de parcă ar fi aungat sugestia.

—Cum ar putea crede aşa ceva cineva? O vulpe sau o nevăs- truică a fost, nu un câine. Dacă voia să

mănânce găini, putea să i le mănânce pe ale ei, nu să se ducă tocmai până la Oatway şi să le ia pe acelea.

—Hm. Simon putea să vadă că ochii lui Baldwin se uitau peste umărul ei, iar când urmări privirea cavalerului, văzu că animalul stătea întins în faţa uşii, cu capul între labele din faţă, uitându-se la oameni, în timp ce găinile se plimbau şi ciuguleau în jurul lui.

— Dar de ce ar fi spus aşa ceva Greencliff despre ea? De ce ar fi fost atât de enervat de ea? întrebă Baldwin după un moment.

—Nu ştiu.

— Avea mulţi prieteni?

—Nu chiar, domnule. Unii din băieţii din sat. Dar cred că era prieten mai ales cu Stephen de la Forte.

—înţeleg. Păru să se gândească pentru o clipă. Bine, îţi mulţumim pentru ajutorul tău. Se urcă pe cal, apoi se uită din nou la câine, iar vocea avea un ton plin de speranţă când spuse.

—Câinele pare destul de fericit aici. Te-ar deranja dacă...

Fata zâmbi, dar clătină din cap.

—Nu, nu cred că tatei i-ar place să aibă aici câinele bătrânei. I-ar fi tot timpul teamă că ar trebui săaibă grijă de el, gata să-l apere sau să atace omul care l-ar lovi. Nu, mai bine ia-l înapoi.

Baldwin oftă.

—Cred că ai dreptate, spuse el resemnat şi fluieră.

înapoi pe drum, Simon se uită la el.

— Ei bine?

Baldwin dădu din umeri.

—Pare limpede că băiatul era gata să plece de acasă când Cottey a ajuns acolo, dar ar asta ar putea însemna orice! Poate că voia să aibă grijă de oi, cum a spus, sau poate că se ducea să mute cadavrul, să-l îngroape sau să-l ascundă... nu ştiu.

—Dar dacă voia să-l mute? Fata era sigură că nu putea s-o ucidă pe bătrână.

— Da... A fost ciudat. Părea foarte protectoare...

Simon râse scurt.

— Nu chiar aşa de ciudat! E tânără, la fel şi el. Arată bine, la fel şi el. Nu cred că trebuie să cauţi alt motiv.

—Posibil. Baldwin cugetă pentru o clipă. Hai să-l vedem pe acest prieten al lui – cum îl chema? A, da, de la Forte. Hai să vedem ce ne poate spune.

— Grăbind pasul, călăriră spre han şi cerură îndrumare. Se părea că locuinţa lui de la Forte era pe drumul spre Exeter, la trei mile depărtare de Wefford, aşa că-şi îndreptară caii spre sud şi în curând ajunseră acolo.

în timp ce se apropiau de proprietate, Simon nu putu să-şi oprească un mic fluierat de aprobare.

— Familia de la Forte pare că se descurcă destul de bine, spuse el.

Baldwin încuviinţă. Casa era o clădire mare, destul de lungă, cu
multe grajduri şi anexe. Ca şi mărime, era mai mare decât propriul său conac cu un acoperiş mult mai înalt. Varul era proaspăt şi curat, făcând casa să se ridice din terenul plin de zăpadă de parcă ar fi fost făcută din acelaşi material. Deasupra, acoperişul gros era vizibil doar în jurul hornului unde zăpada se topise, arătând paiele cenuşii de dedesubt.

Poteca trecea aproape de faţa casei, care se afla pe un povârniş moale, în timp ce între clădire şi drum era un pârâu care tăia o line dreaptă şi precisă prin zăpadă. Urmând drumul spre casă,încetiniră prin vadul din cel mai puţin adânc loc al pârâului înainte de porni din nou la trap spre uşă.

Aici casa avea două braţe scurte proiectate înainte precum coarnele de pe capul unei vaci, iar uşa era într-o curte dintre ele.
Acolo era un stănog unde îşi priponiră caii înainte ca Simon să bată zgomot la uşă, iar Baldwin legă câinele cu o frânghie pe care o găsise atârnând. Nu voia ca

noul său câine să se bată cu cei ai lui de la Forte. Nu trebuiră să aştepte mult.

Un servitor în vârstă, un om subţire, sfrijit, cu o expresie neliniştită, deschise uşa şi se uită la ei. Folosindu-şi zâmbetul cel mai convingător, Simon dădu din cap spre el.

—Este aici Stephen de la Forte?

— Eu.. în timp ce începu să vorbească, un strigăt se auzi din spate, iar servitorul se învârti, explicând rapid cuiva dinăuntru. Nu, domnule, Nu, nu ştiu cine este. întreabă de stăpânul Stephen, domnule.

—Dă-te la o parte! Se auzi vocea, iar servitorul dispăru, chipul fiindu-i înlocuit cu acela a unui om mai bătrân.

Lui Simon i se păru ca fiind de vârstă mijlocie din cauza părului des şi cărunt. Voinic, nu gras, ci îndesat, era un pic mai scund decât itendentul, dar aproape de două ori mai lat în umeri. Avea un piept lat ca un butoi, cu braţe care ar fi putut fi trunchiuri de copac, atât erau de masive.

Chipul îi era un labirint de riduri, unele atât de adânci încât apăreau falduri separate de piele cusute grosolan între ele, iar printre ele Simon putea vedea semne mai uşoare, adâncite de vârstă, ale vechilor răni de cuţite sau săbii. în mijlocul lor era gura precum o rană decolorată. Un nas gros şi rupt stătea între doi ochi luminoşi şi inteligenţi, albatru-cenuşii ca ai fiului său, care se uitau fără să clipească la Simon.

—Ei? Cine sunteţi şi ce vreţi cu fiul meu? întrebă el, cu vocea aspră şi neîncrezătoare.

— Sunteţi de la Forte? Tatăl lui Stephen? Simon îl auzi pe cavaler întrebând blând din spate.

—Da. Cine sunteţi voi?

Baldwin păşi încet înainte până când ajunse lângă itendent şi se uită fără să clipească.

—Sunt Sir Baldwin de Furnshill, spuse el, anunţându-şi titlul cu o mândrie nepăsătoare. Sunt

Judecătorul de Pace al Regelui aici, iar treaba mea e cu fiul tău, nu cu tine. Mi-l vei aduce aici. Acum.

La început, Simon era sigur că va exploda precum o pocnitoare. Sângele îi năvălise pe chip până când venele i se umflaseră pe tâmple şi pe gât. Ochii păreau să iasă din orbite de parcă ar fi putut sări şi să-l atace pe cavaler. Dar la fel de repede cum îi apăru mânia, îi şi dispăru. După un moment de gândire, se dădu deoparte, chiar dacă fără chef, pentru a-şi lăsa vizitatorii să intre.

— Scuzele mele, domnule. Nu mi-am dat seama cine sunteţi. Vă rog, intraţi şi luaţi loc lângă foc până când îl voi aduce.

— Mulţumesc, spuse Baldwin cu eleganţă în timp ce intră,

Casa nu era o cocioabă dărăpănată. Paravanele dădeau într-o sală
largă şi aerisită cu un şemineu imens construit pe o latură. Tapiserii bogat colorate cădeau de pe ziduri, cu goluri înguste unde stăteau făclii care luminau interiorul. Două sfeşnice mari din fier forjat stăteau în faţa focului aruncând lumină. O masă masivă contruită din scânduri de stejar se afla în partea opusă a camerei, în timp ce o bancă fusese trasă la căldură, lăsând pământul gol în două dungi largi acolo unde stuful fusese târât de picioarele băncii. Unscaun şi o mică masă de scris erau lângă vatră, iar un om, îmbrăcat ca un călugăr stătea alături.

— Secretarul meu, spuse gazda lor indiferentă înainte de a merge la un scaun şi a se aşeza strigând la servitorul său:

— Adu-l încoace!

— Ai o casă foarte plăcută, spuse Simon într-o doară, uitându-se la secretar cum îşi aduna hârtiile şi se grăbea din cameră.

— Da. Mi-a luat mulţi ani să o construiesc, dar acum e aşa cum am vrut. Sper numai, chipul îi deveni acru, să facem destul profit ca să o păstrăm.

—Să o păstraţi? De ce, care e problema?

—Genovezii, ei sunt problema! spuse el cu un mârâit. Fii de căţea îmi vor banii.

Cavalerul se întoarse şi privi indiferent omul care continuă:

— Am fost un negustor de succes atâţia ani, cu partenerul meu, Alan Trevellyn, iar acum aceşti italierni – scuipă cuvântul – vor să le plătim împrumuturile pe care i le datorăm. Ce nebunie! Doar ştiu că nu putem. Vor să ne aducă la faliment, asta-i tot.

— De ce ar vrea să facă asta? întrebă Simon.

Ochii cenuşii îl fixară.

— De ce? Ca să-şi pună proprii oamenii să ne preia piaţa, bineînţeles!

— Prietenul meu are puţină experienţă în comerţ. Poate îi poţi explica, spuse Baldwin afabil, iar Simon îi aruncă o privire acră. Din câte ştia, cunoştinţele sale despre comerţ erau la fel de bune ca ale oricărui altuia.

—Alan Trevellyn şi eu închiriem nave şi le folosim pentru a aduce vin aici din Gasconia. Facem asta de ani buni. Ducân- du-ne încolo luăm ce putem, mai ales lână. Când navele sosesc, ei vând încărcătura şi folosesc banii pentru a cumpăra vinul pe care îl aduc înapoi. Am avut succes de-a lungul anilor, dar în ultimii doi am avut ghinion. Piraţii ne-au capturat ultimele două nave şi profitul de pe cele zece de dinainte s-a dus. Profitul e prea scăzut acum cu costurile mari de la ultimele recolte. Aşa că italienii vor acum banii pe care ni i-au împrumutat acum ceva timp. Ceea ce înseamnă că vor totul. Ar însemna să ne pierdem casele... Totul!

Stătură pentru câteva minute în linişte, iar când Simon tocmai voia să întrebe despre consecinţele refuzului plăţii, auziră sunetul unor picioare care se apropiau, iar prin perdeaua de la paravan apăru băiatul pe care îl văzuseră înainte, cu o femeie subţire şi măruntă ca un şoricel care semăna destul de mult cu Simon ca să-i fie mamă. Stătea chiar în intrare,

aruncând priviri scurte la fiecare bărbat, în timp ce fiul său păşea înainte, destul de îndrăzneţ din punctul de vedere al lui Simon, deşi chipul îi purta o expresie curioasă. Era iritat, aproape mâniat că itendentul şi cavalerul îndrăznesc să-i invadeze casa tatălui său.

Se duse direct spre scaun şi se aşeză, trăsăturile palide întorcându-se spre cavaler.

— Ei bine? întrebă el, nerăbdător.

Baldwin stătea liniştit contemplându-l. Apoi oftă.

—Prietenul tău nu vrea să vorbească cu noi. Parcă ar vrea să fie condamnat. Nu sunt bucuros că a făcut-o totuşi, şi aş vrea să fiu sigur că avem pe omul bun. Aşa că spune-mi, de ce crezi că Greencliff a fugit ieri noapte?

— Ieri noapte? Nu am idee, spuse Stephen lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi picioarele. Părea să aibă un zâmbet uşor pe chip, ce lui Baldwin îi părea batjocoritor.

— Ne-ai spus că te-ai dus acolo din cauză că era supărat. în ce fel era supărat?

Băiatul îşi ridică braţele exasperat.

—Of, nu ştiu! Supărat ¡Deprimat! Părea să gândească că nu există nimic care să-l ţină aici. Voia să plece şi să călătorească. Adeseori spunea că vrea să meargă în Gasconia.

încruntându-se Baldwin se uită la el cu îndoială.

— Deci deşi nu ţi-a dat nici un motiv pentru nefericirea sa, ai simţit că e supărat şi ai încercat să te duci la el de două ori într-o zi?

— Da, spuse Stephen şi-şi descrucişă picioarele.

— De când îl ştii?

— Cum...? A, dintotdeauna.

—Sunteţi de aceeaşi vârstă?

— Da. Amândoi avem douăzeci de ani.

— Presupun că vorbiţi despre orice.

— Da.

— Deci de ce era supărat? Trebuie să-ţi fi spus.

Pentru Simon păru ca un gest pe care doar un actor l-ar fi folosit. Băiatul se întoarse pe jumătate spre tatăl său, deschise gura, apoi se întoarse spre cavaler cu o încruntătură gânditoare pe chip.

— E dificil pentru mine să vorbesc despre asta... Nu ştiu dacă ar trebui, pentru că mi s-a confesat, iar eu am jurat să-i păstrez secretul.

— Care?

— O femeie.

Baldwin se lăsă pe spate, cu ochii fixaţi pe băiat, iar Simon se gândi imediat: „Sarah Cottey! Ea trebuie să fie."

— Cine? îl auzi pe Baldwin.

— Nu pot să spun.

— E ridicol! spuse Baldwin, ridicându-se brusc.

— Vrei să te cred că te cunoştea din copilărie, că vorbeaţi despre orice, că eraţi prieteni apropiaţi, şi totuşi aşa ceva, ceva atât de important a păstrat secret faţă de tine?

— Nu, domnule. Nu înţelegeţi. Vocea îi era joasă acum, aproape tristă. Este nobilă, nu şerb. Şi măritată.

— Ah! Cavalerul se uită din nou la el.

— Da. Sigur că ştiu cine e, dar am jurat să-i păstrez numele secret când mi-a spus. Trebuie să mă înţelegeţi, nu-mi pot încălca cuvântul.

— Nu. Nu, sigur că nu, spuse cavalerul grăbit.

— Dar un lucru pot să vă spun.

— Da?

— Nu ar fi putut să o ucidă pe vrăjitoare.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— A fost cu mine toată marţea după-amiaza şi toată seara.

— Si?

— Am auzit de la hangiu că bătrâna Kyteler a fost văzută de Oatway după-amiază devreme, deci a fost ucisă ori după-amiază, ori seara. Am fost cu Harry tot timpul. Nu se poate să fi fost el.

Capitolul 10

Tatăl stătea în uşă şi privea cum cei doi se duceau spre cai, dezlegau câinele şi încălecau, întorcându-se şi îndreptându-se încet înapoi pe potecă, prin vad şi apoi luând drumul spre Wefford.

Se simţea un vânt amarnic ce sufla de parcă i-ar fi lins pielea lui Simon cu o limbă de gheaţă. Mantia, tunica şi cămaşa nu-l apărau cu nimic.

— Vremea nu-şi revine, nu? remarcă el după câteva momente de linişte.

— Hm? Oh! Nu, nu-şi revine! Baldwincălărea alături complet absorbit.

Oftând, Simon spuse:

— Care parte a discursului ţi s-a părut neclar?

— Numai singura parte care contează. Cine e ea?

— Iubita lui Greencliff?

— Da. Cine ar putea fi?

—Dacă Greencliff insuşi nu ne spune, mă îndoiesc să aflăm vreodată.

—Nu. Doar dacă, bineînţeles, băiatul de la Forte ar putea fi convins. Mă întreb...?

— Ce?

— Minţea? Tu ce crezi?

— Ah!'

Baldwin se uită la el.

— Ei?

— Ei ce?

— Nu-mi spui să nu sar la concluzii? Că sunt prea entuziast?

— M-ai asculta dacă ţi-aş spune?

Cavalerul cugetă.

— Nu.

—Bun! spuse Simon şi jubilă. Apoi cu o mică încruntătură, spuse:

— Ce crezi despre băiatul de la Forte?

— Ce cred? Baldwin îi aruncă o privire. Nu ştiu. Nu am încredere în el. Cred că ne spune adevărul despre femeie, totuşi.

— Că Greencliff are o aventură?

— Da.

— Aşa cred şi eu, spuse Simon încuviinţând. Ce facem acum?

— Cred că trebuie să-i dăm drumul. Nu poate exista nici o îndoială după ce a spus Stephen de la Forte. Băiatul nu putea să fi fost în preajma femeii când a fost omorâtă.

— Nu, doar dacă de la Forte minte. Asta am simţit azi-di- mineaţă, şi din nou acum. Nu doar ascundea lucrurile. Am avut impresia clară că minţea cu bună ştiinţă.

— Da, aşa mi s-a părut şi mie. Baldwin se uită la norii de deasupra. Mai e o oră jumătate până se întunecă. Crezi că Margaret s-ar supăra dacă am bea un vin cald în drum spre casă?

Dacă n-ar fi fost expresia inocentă de pe chipul său, Simon ar fi crezut că nu are un motiv ascuns. Dar itendentul îl ştia bine pe cavaler şi îşi dădu seama că are un motiv pentru a vizita hanul, iar zâmbetul i se lărgi în timp ce măriră pasul la trap.

Hangiul stătea pe o capră în sala sa când sosiră, amândoi roşii la faţă din cauza căldurii bruşte de după cursă. Nu era singur.

Atât de târziu după-amiază, hanul era plin de oameni după o zi de muncă. Fermieri şi muncitori, şerbi de-ai locului şi alţii se întindeau pe bănci sau stăteau pe lângă foc. Rotofei şi voinici sau subţiri şi slabi, indiferent de felul clienţilor, toţi tăcură la vederea cavalerului şi a prietenului său. Câinele maro şi negru îi urmară, furişându-se tăcut de parcă ar fi realizat impactul intrării lor.

— Cred că am fost observaţi, spuse Baldwin calm, aproape râzând.

Lui Simon situaţia nu i se păru amuzantă. Ochii îi fugeau de la un om la altul, încercând să găsească o figură prietenoasă. Nu era nici una.

—Domnilor! Veniţi şi luaţi loc, spuse hangiul, evident încercând să-i facă şi pe ei şi pe ceilalţi să se

simtă în largul lor. Mergând spre ei, îi duse spre o masă dintr-un colţ întunecat, la zidul din spate, aproape de perdeaua de la paravan, şi trase o pereche de scaune.

— Vin, spuse Baldwin, iar hangiul încuviinţă şi plecă. Scoţân- du-şi mănuşile, cavalerul se uită în jurul camerei şi când întâlni privirile celorlalţi, aceştia se uitară în altă parte. încet începură să vorbească din nou sub privirea fermă a cavalerului. Câinele se încolăci sub masă.

—Poftiţi, domnilor, vinul dumneavoastră. Cald şi plin de mirodenii. Hangiul lăsă tava pe masă şi le turnă fiecăruia câte o măsură bună.

— Bun, spuse Baldwin, plesnind din buze în timp ce ducea cana la gură. O, da. Foarte bine, hangiule. Ni te alături? Bei şi tu un rând?

Expresia de nelinişte a hangiului dispăru.

— Da, domnule. Aş vrea unul. Aici, daţi-mi voie... Făcu semn unei femei din capătul barului, scurtă şi îndesată cu câţiva ani mai tânără ca hangiul, pe care Simon o consideră a fi soţia lui, iar în curând un alt ulcior apăru.

— Pare că ai hanul plin, spuse Baldwin apreciativ.

— Da, domnule, spuse hangiul zâmbind în timp ce se uita înjur la imperiul său. Da, avem clienţi buni.

—Sunt toţi de-ai locului?

— Da, toţi. Nu prea avem călători în această perioadă a anului, nu cu zăpada asta. Comerţul începe mai târziu din nou, când începe primăvara.

— înţeleg.

Simon se aplecă înainte şi îşi puse cana jos, odihnindu-şi braţele pe masă în timp ce Baldwin se lăsă pe spate şi se uită la omul care stătea cu ei. Itendentul privea gânditor la vinul său, apoi spuse:

— Am fost pe la familia de la Forte astăzi. Ştii ceva despre ei?

Hangiul sorbi lung şi se încruntă când la unul când la altul.

— Nu prea multe, nu.

— Deci nu ştii despre afacerile lor?

Dădu din umeri.

— Negustori. Importă vin. Bine...

— Ce?

—Oh, voiam să spun, importau, asta-i tot. Cred că au avut de suferit mai mult decât alţii ultiimii ani. Obişnuiam să cumpăr marfa de la ei. Făcu un semn cu mâna spre partea din spate a camerei, unde îşi ţinea butoaiele. Dar apoi, când au început să-şi piardă navele, a trebuit să ma duc în altă parte. Acum cumpăr de la...

— Deci îl ştii pe tată, nu?

— Pe bătrânul Walter? Da, chicoti el. încă mai vine pe aici din când în când, dar nu prea des.

— Cum e?

— Cum adică, cum e?

înainte ca Simon să răspundă, Baldwin se aplecă înainte conspirativ, făcându-i semn cu mâna hangiului şi uitându-se în jur de parcă ar fi vrut să fie sigur că nimeni nu-l ascultă.

— Vezi, prietene, spuse el încet, Walter ne-a sugerat, cumva, că poate mi-ar place să investesc în ideile lui.

— A da? Ochii hangiului erau ca două luni mari, încântat de confidenţa făcută.

— Da. Baldwin se uită peste umăr, apoi îi făcu semn din nou, aşezându-se şi mai în faţă pe coate.

— Dar.. înţelegi că sunt un pic circumspect? De-abia îl ştiu pe om. Ce poţi să-mi spui despre el?

— Ei bine. Se aşează mai bine, convins de audienţa sa de privirea fermă a cavalerului, iar Simon nu-şi putu ascunde un mic zâmbet la asemănarea dintre hangiu şi o pasăre care se înfoaie. Deodată realiză că acest om îşi petrecuse toată viaţa acultându-i pe ceilalţi şi arareori i se cerea să-şi împărtăşească opnia sau să-şi exprime sentimentele. Se bucura de această experienţă.

— Cred că este tipul de negustor serios. A fost negustor mulţi ani, şi cunoaşte toate căile pe mare, şi pe cele spre Bordeaux în Gasconia. Da, dacă vrei pe cineva care-şi cunoaşte meseria, el este cel ma bun. A învăţat de tânăr la bordul navelor, iar imediat a reuşit să câştige destul încât să-şi închirieze propria navă.

încruntându-se, Baldwin spuse:

—Dar sigur trebuie să fi făcut o avere dacă a reuşit să navlo- seascâ propriile nave? Cum a putut un om care era un simplu marinar să reuşească atât de mult?

— Ei bine, domnule, am auzit spunându-se... ochii fugiră neli- niştitţi spre Simon şi înapoi, apoi vocea i se stinse.

— Am auzit că a fost în Acra. Cred că ajuta la aducerea oamenilor din oraş când sarazinii l-au cucerit şi le cerea cât de mult voia pentru asta.

— Ah!

în întuneric, lui Simon i se păru dificil să citească expresia cavalerului, dar era sigur că observase o lucire de mânie. îşi amintea de istorisirile cavalerului despre cum căzuse Acra, despre cum marinari de toate naţiile apăruseră, precum corbii pe un cadavru, cerând aur şi bijuterii pentru a-i duce pe oameni în siguranţă. După secole de viaţă pe Pământul Sfânt, familii au fost ruinate în câteva zile, în timp ce marinarii au devenit fabulos de bogaţi în câteva ore.

— Cred că după asta a reuşit să câştige destul încât să închirieze primele sale nave. Şi să-şi construiască locuinţa. Dar recent se pare că a avut de suferit din cauza piraţilor francezi. Cred că a pierdut câteva bărci şi încărcături. Probabil de asta vrea un nou partener.

—Da, pentru că deja face afaceri cu...e.... ne-a spus numele partenerului. Care era? Cavalerul pocni din degete ca şi cum ar fi fost frustrat încercând să-şi aducă aminte.

—Alan Trevellyn, din apropiere de Crediton. Da, amândoi au fost atinşi de necazuri. Ştii umblă zvonuri că Trevellyn a fost cumva responsabil pentru eşecuri.

Am auzit că datora francezilor şi le-a spus când navele sale vor pleca, astfel încât să-şi plătească datoriile cu jumătatea partenerului său din încărcături precum şi cu a lui. Se lăsă pe spate, dând din cap cunoscător.

— De unde ai auzit asta?

Făcând din ochi în secret, hangiul spuse:

— De la fiul lui Walter de la Forte, Stephen.

— Deci crezi că ar trebui să am grijă.

— O, da, domnule. Mare grijă. Ochii se îndreptară spre mânerul săbiei de la şoldul cavalerului. Se spune ca a fost un războinic puternic în tinereţea sa. Că a participat la multe bătălii pe mare, nu numai la Acra, şi de acolo are toate cicatricile acelea. Da, am auzit că nu e un duşman pe care să-l ai.

— Mulţumesc, prietene, îţi sunt recunoscător. Mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc.

— Domnule, e o onoare să vă ajut, spuse hangiul dându-şi seama că a fost concediat şi se ridică încet să cureţe masa. Când termină şi îi lăsă, Simon se uită la cavaler.

— Dacă a fost în multe bătălii, asta explică cicatricile.

Baldwin dădu din cap.

— Da, spuse el gânditor. Dar se pare că nu sunt prea multe care să-l lege de Agatha Kyteler. Doar faptul că au fost împreună la Acra când oraşul a căzut – şi asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

— Ei bine, numai asta şi e destul pentru o coincidenţă.

— Acelaşi lucru ai putea să-l gândeşti şi despre mine, Simon, spuse cavalerul sec. Nu, nu cred. Dar cine să o fi omorât pe bătrână?

— Nu ştiu. Dacă Stephen de la Forte spune adevărul, nu a fost Harold Greencliff.

— Nu. Mărturia sa indică acest lucru, nu?

Simon încuviinţă.

—Da, va trebui să-l lăsăm liber. Deşi aş vrea să ştiu de ce a încercat să fugă?

—Dar dacă refuză să ne spună, de ce nu l-am ţine închis?, spuse Baldwin. Voi încerca să vorbesc din nou cu el mâine. Poate reuşesc să aflu de ce a fugit.

Simon se uită brusc în sus auzind tonul trist din vocea prietenului său apoi realiză ce înseamnă. Baldwin era sigur că Greencliff
era nevinovat aşa că rămânea cu un singur suspect: fiul prietenului său, Bastardul de Beaumont.

Ziua următoare fu înnorată şi posomorâtă, cu un cer cenuşiu şi un vânt amarnic care sufla în continuu de la sud. Uitându-se din uşa din faţă, Simon şi Baldwin schimbară o privire.

—Trebuie să vorbim cu Greencliff, îi aminti cavalerul prietenului său, apoi începu să râdă la vederea expresiei de nefericire îndoielnică pe care cuvintele sale le adusese pe chipuli lui Simon. Haide, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine!

—Simon!

Se întoarseră şi o văzură pe Margaret în pragul uşii cu chipul neliniştit.

— Luaţi-l pe Edgar sau Hugh cu voi. S-ar putea să aveţi nevoie să trimiteţi un emisar dacă vremea se înrăutăţeşte sau dacă sunteţi prinşi undeva peste noapte.

Itendentul se uită la cer, apoi dădu din cap.

— Bine, spune-i lui Hugh să se pregătească.

Făcu mai mult decât să-l trimită pe servitor. Cât timp cei doi merseră spre grajduri şi îşi cerură caii lor şi al servitorului; Margaret se puse pe treabă. Când Hugh apăru, se chinuia sub greutatea a trei pachete cu grijă legate. în timp ce luă unul, Simon se uită la servitorul său întrebător.

— A spus că o să ai nevoie. E pâine şi vin şi burdufuri cu vin pentru voi.

Legând sacul la coburi, Simon spuse nedumerit:

—Nu ştie că avem de gând să ne întoarcem până seara? Ce crede că vom face azi? Călărim până la graniţa cu Scoţia?

Baldwin zâmbi, dar nu spuse nimic. Se gândea ce bine e să ai o soţie ca Margaret. Oftă, pe jumătate gelos.

în acest timp, Simon se uita la servitorul său exasperat.

— Unde ţi-e mantia şi tunica?

— De ce? Vin şi eu? Chipul îi trădă surprinderea.

— Bineînţeles! Haide, merge şi aşa cum eşti acum. Nu putem să aşteptăm până te schimbi.

— Dar voi îngheţa.

— Nu te mai plânge. Vei fi bine dacă vom călări repede. Acum urcă! Vrem să ajungem în oraş pe cât de repede posibil.

Zâmbind, Baldwin se uită la Simon care îşi ridică mâinile în sus disperat, lăsându-le apoi să cadă în frustrare. Când Hugh fu gata în cele din urmă, părăsiră grajdul, ocolind prin faţa casei unde Mar- garet aştepta să le facă semn de rămas bun. Câinele negru stătea acolo şi era gata să-i urmeze, dar Margaret îl ţinu.

— Dacă veţi călători prin tot ţinutul mai bine îl ţin aici, spuse ea.^

îşi luară rămas bun în timp ce Baldwin deschidea calea pe poteca îngustă spre drum şi ajunşi acolo dădu pinteni calului într-un galop mărunt.

Fu limpede în curând că omul lui Simon nu prea dorea să fie cu ei. Cumva nu reuşise să se obişnuiască cu gândul că o creatură atât de înaltă şi voinică precum un cal poate fi sclava mofturilor sale, iar din acest motiv refuza să încerce să-şi impună voinţa. Consecinţa inevitabilă de a-l lua cu ei fu că viteza celor trei fu încetinită la un pas mai mult de plimbare. Deşi Baldwin îi îndemna din când în când să meargă mai repede, descoperea că el şi itendentul erau cu mult în faţă iar Hugh se mişca cu viteza sa obişnuită – nu cu mult mai mare decât a unui melc.

în cele din urmă le luă peste două ore să ajungă la Crediton. Mica piaţă a oraşului era agitată, cu căruţe mergând prin drumul mocirlos, călăreţi mergând la trap bucuroşi şi trecători văitân- du-se şi plângându-se de mizeria îngheţată care era aruncată pe ei de fiecare vehicul sau animal care trecea. Când se apropiará de biserică, o mică turmă de vaci opri tot traficul, iar cei trei trebuiră să se oprească şi să aştepte creaturile imense să treacă. Ajunseră la biserică şi traversară curtea spre casa unde locuia preotul.

—Simon, bătrâne prietene, cât mă bucur să te văd din nou!

Bătrânul uscăţiv îi prinse mâna entuziast apoi se dădu înapoi
şi-l studie cu un ochi critic.

— Munceşti prea mult, spuse el în cele din urmă, şi cred că nu mănânci destul, dar în afară de asta mă bucur să te văd că eşti bine, slavă Domnului!

— Peter, am avut o călătorie lungă până aici. Nu ai nişte vin?

Râzând preotrul îi conduse înăuntru şi îi aşează, Hugh luând morocănos un scaun cât mai aproape de foc. Când fiecare avu câte o băutură în mână, preotul se aplecă înainte şi se uită la cavaler cu o expresie serioasă pe chip.

—Sir Baldwin, aveţi şi un alt suspect în afară de creatura asta nefericită de Greencliff?

—Mă tem că nu, Peter. De ce întrebi?

Peter se lăsă pe spate în scaun şi sorbi gânditor din vin în timp ce se uita dincolo de Hugh în flăcări.

—E foarte greu. Câteodată un om mărturiseşte o crimă brutală în confesional, iar preotul este obligat să păstreze acel secret. La fel şi când un om este trimis călăului, deşi duhovnicul său este sigur de nevinovăţia sa. Ochii se îndreptară spre cavaler. Sunt pe cât se poate de sigur că acest băiat nu este vinovat de uciderea acelei femei.

— Dar, Peter, spuse Simon, asta înseamnă că a negat acest lucru la confesional?

—Nu! Sigur că nu! Peter fu şocat. Dacă ar fi făcut-o, aş fi fost liniştit. Nu, încă nu este absolvit de păcate, altfel nu aş fi putut spune nimic.

—Dar eşti sigur? întrebă Baldwin cu ochii strălucind în timp ce se apleca înainte.

—Da. Sunt cât se poate de sigur că băiatul este nevinovat. Pur şi simplu e incapabil

—Şi noi credem la fel, spuse Simon.

—De ce? Aveţi un alt suspect? Am crezut că aţi zis…

—Nu, ţi-am spus adevărul. Nu avem idee cine ar fi putut să o facă. Dar tu?

— Eu? Expresia de uimire care se răspândi pe chipul său era atât de comică încât şi Baldwin şi Simon începură să râdă, făcându-l pe preot să se uite la ei cu reproş. De unde să ştiu cine ar fi făcut-o? Eu…

—îmi pare rău, Peter, reuşi Simon să spună în cele din urmă. Nu, ai dreptate. Nu ne aşteptam să ai o idee mai bună.

Ridicându-se, Baldwin căscă şi se întinse.

—De vreme ce toţi am fost de acord că nu a fost Greencliff, ar trebui să mă duc la temniţă! Oftând, se uită la preot şi îi spuse
despre dovada de la Stephen de la Forte. Vezi tu, încheie el, suntem aici ca să-l eliberăm. Nu e drept să-l ţinem pe băiat închis fără motiv, iar acum Stephen de la Forte spune că a fost cu Greencliff toată după-amiaza şi seara. Nu, Simon. Mai bine mă aşteptaţi aici. Nu întârzâi mult.

— Adu-l aici. Nu vreau să plece fără să mănânce – cel puţin nu pe vremea asta, spuse Peter.

Temniţa oraşului se afla la intrarea în piaţă lângă biroul de taxe, o clădire mică pătrată folosită în principal pentru acei negustori prinşi cu ocaua mică şi doar ocazional pentru vagabonzii din oraş. Mergând de-a lungul străzii şi încercând să evite mocirla, îi luă cavalerului doar câteva minute să acopere distanţa

scurtă, iar în curând ajunse la intrare, încreţindu-şi nasul din cauza mirosului din piaţă, care nu mai fusese curaţată de la ultima zi de târg şi era năpădită atât de duhoarea animalelor cât şi a oamenilor. Se uită în jur, strâmbându-se, apoi lovi cu pumnul în uşa grea.

Tanner aparent dormea pentru că atunci când deschise uşa, părul îi era în dezordine, iar ochii împăienjeniţi.La vederea cavalerului, păru că se trezeşte imediat şi dechise uşa larg.

—Bună dimineaţa, domnule.

Păşind în întunericul de nepătruns al temniţei, cavalerul adulmecă în silă. Oamenii care de obicei erau ţinuţi aici poluau atmosfera cu mirosul metalic şi pătrunzător al fricii. Condamnaţii ştiau ce li se va întâmpla după ce au fost judecaţi de curte. Nu erau prea multe sentinţe la dispoziţia unui judecător, iar justiţia urma imediat pronunţării sentinţei, cel mai adesea o întâlnire scurtă cu călăul, un bun motiv pentru a le fi frică de rezultatul unui proces legal.

Dădu din umeri. La urma urmei, asta însemna justiţia.

—Deci, Tanner. Cum e prizonierul astăzi?

—Greencliff, domnule? Pare bine fizic, dar aş vrea să spună ceva.

—De ce? A tăcut tot timpul?

—Da, domnule. Chiar din clipa în care l-am adus aici.

Baldwin oftă.

—Du-mă la el.

Celula era neplăcută, o cameră pătrată săpată sub podeaua camerei principale. Pentru a ajunge la ea, Tanner trebui să-l conducă pe cavaler prin cortina din spate. Aici, în podeaua de lemn, era un chepeng cu un zăvor simplu asigurat de un cui gros de lemn. Ridicându-l, cavalerul se uită în interiorul rece şi întunecos,

— Greencliff, chemă el cu îndoială.

Se auzi un foşnet brusc în colţul cel mai îndepărtat, apoi un ple- oscăit când băiatul călcă într-o baltă, şi deodată chipul îi apăru sub chepeng. Baldwin dădu din cap şi oftă. Băiatul care recent fusese un tânăr puternic, înalt şi mândru acum era doar o umbră. Trăsăturile îi erau supte şi încordate, pielea părând galbenă în penumbră, ochii strălucitori şi nesănătoşi, obrajii scofâlciţi şi palizi. întreaga sa înfăţişare era a unui om aproape de moarte, a unui om care căzuse victimă unei boli dezgustătoare.

— Tanner, scoate-l de acolo.

Aducând o scară, poliţistul o împinse în gaură.

—Hai, băiete. Cavalerul vrea să urci, spuse el întinzându-i o mână.

Deschizând calea spre camera din faţă, Baldwin stătu cu mâinile în şold şi se uită la băiat, dând din cap. Greencliff îi susţinu privirea. I se vedea frica în ochi. Cavalerul putea s-o vadă clar, deşi băiatul părea sfidător.

— Mai ai să-mi spui ceva despre moartea bătrânei?

— A vrăjitoarei, vrei să spui.

Cavalerul se uită la el. Vocea băiatului sunase ca şi cum ar fi fost prins între emoţii. De parcă mânia şi nerăbdarea se luptau pentru dominare, dar Baldwin era sigur că vede sfidare şi scârbă de sine în acelaşi timp.

— Crezi că era vrăjitoare?

— Eu? întrebarea păru să-l surprindă.

— Da. Ce credeai despre ea?

— Nu gândeam nimic despre ea. Ştiu ce era. Diabolică! Merita să moară!

— De ce?

Băiatul îi susţinu privirea ferm şi îşi îndreptă umerii hotărât, dar tăcu. După câteva momente, Baldwin oftă.

—Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, nu te pot obliga. Greencliff se uită la imperturbabilul Tanner cu o expresie ce părea dispreţuitoare. întorcându-se era gata să intre înapoi în celula sa când Baldwin îl opri.

—Nu. Prietenul tău ne-a spus adevărul.

— Ce? Greencliff se răsuci pe călcâie şi se uită la cavaler. „Ciudat”, se gândi cavalerul, „acum chiar era speriat.”

—Cine?

—Da, ştim că ai fost cu Stephen de la Forte toată după-amiaza. Ne-a spus.

Mai târziu, ştia că ceea ce-l îngrijorase cel mai mult era lucirea trecătoare a unei surprize absolute când băiatul spusese: „Stephen?”.

Capitolul 11

îl lăsară pe tânăr cu Peter, mâncând un bol mare de tocană cu carne tocată, preotul aducând mai multă pâine şi bere.

Simon călărea tăcut cu bărbia în piept. Cei trei mergeau în tăcere, de parcă se gândeau cu toţii la crimă. în cele din urmă, spuse:

—Baldwin, trebuie să ne întoarcem la Wefford şi să întrebăm cine ce a mai văzut.

—Da, ai dreptate, Am petrecut ultimele două zile gândindu-ne că Greencliff a fost implicat. Acum trebuie să ne întoarcem şi să încercăm să aflăm cine a fost cu adevărat., spuse Baldwin şi oftă.

—Calmează-te, Baldwin.

Cavalerul îi aruncă o privire nedumerită.

—Ce?

—Doar fiindcă nu a fost Greencliff, nu înseamnă că a fost fiul prietenului tău.

— Nu, dar pare suspect, nu? Că era aici, încercând să afle despre ea doar cu o zi înainte ca ea să...

—Priveşte aşa – nimeni nu l-a văzut acolo, nu? Hai să aflăm dacă a mai fost cineva acolo.

— Da, spuse el, încă neconvins.

— Deci, de unde începem?

Cavalerul se uită înainte, spre oraş, de parcă ar fi fost un indiciu al întregului scenariu.

—De la Jennie Miller, cred. Oatway spune că a fost acolo cu Sarah Cottey. Hai să o vedem. Ar putea şti ceva care ne-ar ajuta.

Moara era o clădire mare şi trainică la est de Wefford şi o găsiră pur şi simplu călărind prin pădure până când dădură de un pârâu şi apoi urmărindu-l spre nord. Se afla într-o vale mică, adăpostită. Uitându-se la ea, Simon gândi că pare o casă sigură şi caldă, cu pereţi groşi şi un val de fum plăcut ridicându-se din hornul înalt. La capătul din est era pârâul din care îşi lua puterea, liniştit şi leneş acum, dar sălbatic şi rapid când ţinutul era mai puţin îngheţat. Tre- buiră să traverseze canalul pentru a ajunge la clădiri şi pentru asta folosiră un podeţ de lemn care fusese construit pentru a-i ajuta pe fermieri să-şi aducă grânele.

Baldwin dădu din cap aprobator în timp ce se uita la moară şi la pârâu. Morile erau păzite de comune, şi deşi cavalerul fusese doar o dată aici, era mândru de aceasta. Fusese construită de fratele său cu doar cinci ani înainte şi era bucuros că zidurile erau păstrate bine, varul strălucind în lumină.

Dar chiar atunci, când se apropiară, auziră un ţipăt ascuţit, şi se întoarseră în şei ca să vadă de unde vine. Părea vocea unei tinere fete.

La început nu se auzea nimic, apoi ţipătul se auzi din nou, strident şi insistent, din pădurea de la stânga lor, de pe partea cealaltă a apei. Baldwin îşi atinse sabia şi o trase din teacă, uitându-se printre copaci încruntat, în timp ce Simon îşi căuta cuţitul şi dădu pinteni calului. Schimbară o privire, apoi amândoi se pregătiră să sară pârâul.

— Ignoraţi-i, mereu fac o grămadă de zgomot.

întorcându-se, Baldwin văzu o femeie durdulie, zâmbitoare,
în jur de douăzeci de ani stând în uşă. Arătă spre zgomot neînţe- legând.

— Dar... cine?

Zâmbetul i se lărgi, puse două degete în gură şi şuieră răsunător. Imediat sunetele se opriră şi fură înlocuite de chicoteli şi râsete, care se apropiau rapid. După câteva minute, patru copii apărură, doi băieţi şi două fete, cea mai mare având nu mai mult de zece, unsprezece ani.

Sprâncenele cavalerului se ridicară într-un amuzament sardonic în timp ce îşi punea sabia la loc. Simon se încruntă când văzu cea mai mare din fete mergând serioasă la mama ei. Era fata pe care o văzuse lângă han, când aduseseră cadavrul vrăjitoarei din câmp. Se uită la mamă în timp ce Baldwin întrebă:

— Tu eşti Jennie Miller?

încuviinţă în timp ce copiii se adunară în jurul ei, cu ochii fixaţi pe străini.

— Da. Copiii doar se jucau. îmi pare rău dacă v-au deranjat.

Dregându-şi gâtul, Simon se uită la prietenul său în timp ce-şi
punea pumnalul în teacă.

— Nu e nici o problemă. Noi...ă... am crezut că cineva a fost atacat. Asta-i tot.

Cavalerul descălecă de pe calul său şi se uită la Simon, apoi la Hugh, care stătea încruntându-se cu un chip ameninţător. Când se întoarse spre femeie, Baldwin râdea:

— Nu, nu e nici o problemă, în afară de o criză de isterie! Păşi înainte. Sunt Baldwin Furnshill. Putem să-ţi vorbim?

La încuviinţarea ei, Simon sări, îi aruncă frâiele lui Hugh şi îi spuse să aştepte cu caii. îi conduse înăuntru, trimiţându-şi copiii la joacă.

Casa era modest mobilată, dar primitoare. Erau acolo o masă mare, bănci şi scaune la un capăt, iar la celălalt era un şemineu imens şi vatra umplută cu buşteni şi arzând. Arătând spre flăcări, Jennie Miller spuse:

—Soţul meu nu e aici acum, a plecat după lemne. Dacă aveţi nevoie de el, sunteţi bineveniţi să aşteptaţi lângă foc... vocea i se stingea întrebătoare.

Luând loc lângă foc, Baldwin se aşează şi zâmbi.

— Nu, cu tine avem treabă.

— Cu mine? Ochii păreau imenşi, dar nu de frică, doar amuzaţi. Nu era o ţărancă fără minte, gândi Baldwin, aceasta era o femeie înţeleaptă, căreia îi mergea mintea. Era limpede că nu-i e frică.

—E vorba despre moartea Agathei Kyteler, spuse Simon în timp ce trăgea un scaun lângă foc, apoi se aşează gânditor uitân- du-se îbnn flăcări. O cunoşteai?

Femeia râse în timp ce se aşeza.

— Toată lumea o cunoştea pe bătrâna Agatha! Mereu îi ajuta pe cei care aveau nevoie.

— Ce fel de ajutor?

— Orice, ridică din umeri. Alifii pentru arsuri sau răni, o poţiune pentru curăţarea intestinelor, un medicament pentru a opri durerea – putea ajuta aproape pe oricine. Era foarte înţeleaptă.

Itendentul se uită la ea.

—Ştii ce ziceau oamenii despre ea? Că e o...

— Vrăjitoare? Jennie râse. O, da, unii aşa zic. De ce? Credeţi asta?

Simon auzi de lângă el un chicotit. Se lăsă înapoi în scaunul său
şi-l lăsă pe cavaler să întrebe mai departe, uşor deranjat de amuzamentul prietenului său. Nu era surprinzător că ar putea crede, la urma urmei. Nu era o persoană credulă, dar toată lumea ştia că Diavolul se află peste tot, încercând să învingă forţele binelui şi să le supună. Ridicând din umeri, o urmări pe femeie în timp ce Baldwin începu să o chestioneze.

— Nu credeai că e vrăjitoare?

—Nu, spuse ea indiferentă. Era doar un zvon. Bătrâna Grisel voia să dea vina pe ea pentru ghinion. Ghinionul se întâmplă. Când pierdem un sac de cereale din cauza gărgăriţelor nu spunem că ne-a blestemat

cineva. Pur şi simplu se întâmplă. Când ceva fură găinile, nu avem motiv să presupunem că e din cauza unei vrăjitoare. Probabil a fost o vulpe!

—Dar ai spus că era bună cu ierburile şi la preparatul leacurilor. De asta oamenii erau gata să creadă că a fost ea, nu?

— Da, aşa cred. Era foarte îndemânatică, ştia totul despre diferite plante. Asta nu înseamnă că era vrăjitoare, totuşi, şi la urma urmei, fiecare era bucuros să profite de pe urma cunoştinţelor sale atunci când aveau nevoie de ea.

Baldwin dădu din cap gânditor, iar Simon era sigur că se gândea la Sam Cottey, omul care denunţase pe bătrână a fi vrăjitoare, dar tot folosise cataplasma ei când se lovise la braţ.

— Când am vorbit cu Grisel Oatway, a spus că te-a văzut acolo, la casa Agathei Kyteler, în ziua în care a murit. Marţi. De ce erai acolo?

— Marţi? Da, am fost acolo. M-am dus să-i vorbesc de durerile mele. Ultima dată când am fost însărcinată m-a ajutat cu răul şi crampele. Am vrut să o văd pentru câteva ierburi, ca acelea pe care mi le mai dăduse. Văzând sprâncenele ridicate ale cavalerului, chicoti. Da, voi avea din nou un copil

— Oh... Bine... Spre amuzamentul lui Simon, văzu că fu rândul cavalerului să se simtă stânjenit. înţeleg. Ai reuşit să o vezi?

— Oh, da. Da, am fost acolo devreme după-amiază.

—Ştii când?

— Nu prea. La vreo două ore după prânz.

— Cum era?

—Era bine. Un pic obosită, cred. Obişnuia să petreacă mult timp adunând ierburi şi cred că deja devenea prea mult pentru ea.

Simon îşi drese vocea şi se aplecă înainte.

— Pari să fii unul din puţinii oameni care o cunoşteau, ca Sarah Cottey, dar nimeni nu oare să fie trist că a fost ucisă.

— De ce am fi trişti? Biata bătrână nu încercase niciodată să-şi facă prieteni aici.

O imagine a cocioabei Agathei îi veni în minte, proaspăt vopsită, cu acoperiş nou.

— Casa părea bine îngrijită. Cu siguranţă era prea bătrână să o văruiască şi să-i repare acoperişul – cine o ajuta?

Jennie Miller zâmbi cunoscătoare.

—Nu era proastă, zise ea, iar vocea părea să insinueze că nu acelaşi lucru putea spune despre Simon. Când cineva se ducea la ea, trebuia să plătească în vreun fel. Nu era ahtiată după bani, avea prea puţină nevoie de ei. Nu, ea cerea lucruri folositoare. Dacă cineva avea nevoie de ajutorul ei şi el trebuia să o ajute.

— Cât ai stat cu ea în ziua în care a murit? întrebă Baldwin.

—Cât? Cam o oră. Poate un pic mai mult. Nu ştiu. Sarah ar putea să vă ajute, era acolo când am plecat.

—Ştii de ce era acolo?

— Cred că ar trebui s-o întrebaţi pe ea, nu?

Baldwin o studie cu un micîncruntat, dar încet începu să dea din cap.

— Poate că ar trebui, fu el de acord. Grisel Oatway a spus că tu şi Sarah eraţi acolo când a ajuns ea.

—Da, am aşteptat până când Sarah a terminat. Este o veche prietenă şi am vrut să stau de vorbă cu ea. Am început să mergem pe poteca ce ducea spre sat...

— Cât timp a stat cu Agatha? Cam pe la ce oră aţi plecat?

—Oh... Ea a stat acolo vreo jumătate de oră. Oricum, atunci a venit Grisel grăbindu-se spre colibă. Era furioasă! Altă găină îi fusese luată.

— Era furioasă? Destul încât să...?

— De mă întrebaţi dacă era destul de furioasă încât să ucidă, nu spun nici da, nici nu, răspunse Jennie Miller aspru. Cum aş putea să zic? Era mânioasă, sigur, de-abia putea vorbi fără să scuipe. Când s-a dus la

colibă, îi puteam auzi vocea limpede, ţipând la biata Agatha în timp ce ne întorceam.

— Nu v-aţi dus să o ajutaţi?

— Pe cine să ajutăm? V-aţi fi dus să despărţiţi două femei puternice ca ele? Cred că până şi cavalerul s-ar fi întrebat de două ori dacă să facă asta!

— Da, spuse Baldwin cu un zâmbet brusc. Ai putea avea dreptate.

—Când ai plecat, ai văzut pe cineva în drumul tău spre casă? întrebă Simon.

— Pe cineva? Se opri, apoi vorbi mai repede. Cred că da, dar Sarah nu.a văzut.

Aplecându-se în faţă, cei doi bărbaţi tăcură în timp ce aşteptau.

— înapoi spre drum, puteam să jur că am văzut o femeie ieşind de pe potecă şi intrând între copaci când ne apropiarăm.

— Pe cine? Simon simţea că se apropiau de detalii acum, de a înţelege ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu, spuse uitându-se la el cu un zâmbet înţelegător, văzându-i deznădejdea. Era întuneric sub copaci cum am spus.
Era o femeie, cred, dar purta haine închise la culoare. Şi mantia şi tunica.

—Sarah nu a văzut-o? Persistă el.

— întreab-o, dar nu cred. Ar fi spus. Nici eu nu am pomenit de asta pentru că nu eram prea sigură.

—Cunoşti pe cineva pe care o ura destul de mult încât să o omoare? întrebă Baldwin.

îşi strâmbă chipul într-un mod cinic.

— Nu prea e felul de lucruri despre care vorbesc oamenii când sunt pe câmp, nu? Nu, nu am auzit de nimeni care să spună că o va omorî.

— Nici pe Grisel Oatway, de exemplu?

— Nu.

Simon oftă şi se uită în foc pentru o clipă. Uitându-se în sus surprinse o privire gânditoare din partea ei.

— Mai e ceva?

— Nu, spuse, dar părea neliniştită.

— Este foarte important, Jennie, insistă cavalerul, văzând-o că ezită. Oricine ar fi făcut asta va ucide din nou. E ca un lup turbat: dacă a gustat sânge de om, trebuie să-l ucidem pentru că nu mai e speriat de oameni. Dacă omoară o dată, ştie că o poate face din nou. Oricine a ucis-o pe Agatha Kyteler poate să o facă din nou, pentru că ştie că este în stare.

Chiar atunci, când prietenul se lăsă pe spate, uitându-se ca un tată binevoitor care vrea să-şi convingă fiica să-l asculte pentru binele ei, văzu Simon că i se schimbă expresia. Se uita la Baldwin cu o hotărâre curioasă, de parcă decizia ar fi fost la fel de dificilă ca cea de a-şi alege un iubit, dar imediat ce hotărârea era luată, mergea până în pânzele albe.

— Foarte bine. Dar nu cred că a fost el.

— Cine?

—Harold Greencliff. Când am ajuns la marginea copacilor, acolo unde potecile se întâlnesc cu drumul, l-am văzut.

— Cu Stephen de la Forte?

— Nu din câte am văzut eu. Nu l-am văzut pe Stephen, doar pe Harold. Credeam că e singur.

— Ce făcea?

— Nimic. Stătea acolo cu un cal.

— Calul lui?

Jennie Miller râse scurt.

— Harold să aibă un cal? Nu, nu are nevoie de un cal. Oricum, nu era calul unui bărbat. Era o iapă mititică, maro cu un fulger alb pe cap şi o pată mică albă pe piciorul stâng din faţă ca o şosetă scurtă. Părea că încearcă să se ascundă.

—Sarah Cottey a văzut că era Greencliff?

Zâmbi trist, dar dădu din cap.

— Nu. Sarah ar fi comentat. Nu ar fi putut să-l vadă.

— De ce?

—Sarah şi Harold au crescut împreună. Erau ca frate şi soră. Cred că ea încă aşteaptă ca el...

Baldwin o îndemnă blând.

— Aşteaptă să ce?

Oftând, se uită în flăcări.

—Să o ceară în căsătorie. L-a iubit dintotdeauna. Dar el nu o iubeşte.

— Dar de cine e îndrăgostit?

— Nu ştiu, dar află pe proprietarea iepei şi cred că vei afla.

Din nou afară, îl găsiră pe Hugh trăgând cu urechea ursuz, încă ţinând caii de frâie. Era gata să comenteze ceva când văzu expresiile celor doi bărbaţi şi decise să nu o facă. Privirea de pe chipul stăpânului său îi spunea că nu era cel mai potrivit moment să aducă aminte de vreme. Dându-le frâiele, îi privi posac în timp ce se urcau pe cai, apoi se urcă pe al lui şi tremurând uşor, porni la trap după ei.

Nu scoaseră nici un cuvânt cât mergeau. Stăpânul său şi cavalerul erau adânciţi în gânduri, iar Hugh se gândi la ce s-ar fi putut spune la moară. Amândoi păreau posomorâţi, încruntându-se la drumul de dinainte în timp ce se întorceau pe propriile urme. Ridică din umeri, scoţându-şi din minte dispoziţia lor. Prioritatea lui era o masă şi o băutură caldă. Mai ales o băutură: o halbă de vin sau bere caldă cu mirodenii. Era atât de frig afară cu vântul fluierând şi urlând printre ramurile copacilor ca nişte suflete pierdute.

La asaltul violent al unei rafale amarnice care îl tăie până la oase, îşi întoarse capul şi gemu de durere.

—Eşti bine, Hugh?

Uitându-se în sus îl văzu pe Simon întorcându-se pentru a se uita înapoi. Văzând întrebarea din ochii stăpânului său, încercă să răspundă printre dinţii care îi clănţăneau, dar nu reuşi decât o grimasă. Cu uşurare îl auzi pe Simon spunând:

—Baldwin, trebuie să ne oprim să-l lăsăm pe Hugh să se încălzească. Cred că e mai îngheţat decât canalul morii.

— Dacă eşti sigur, spuse Baldwin aruncându-i lui Hugh o privire acră. Dar nu înţeleg de ce nu pensionezi un om care se teme de cai şi preferă să stea la căldură şi să termini o dată.

—Nu e aşa de rău, râse Simon în timp ce continuau drumul. Hugh mergea tăcut, dar ţinea urechile ciulite.

—Şi a stat tot timpul afară cât noi am fost înăuntru lângă foc.

Se lăsă linişte câteva, minute, apoi Hugh îl auzi pe Baldwin
mormăind:

—Deci ce crezi, Simon?

— Despre Greencliff? Pare suspect, nu? Era acolo, după ce femeile au lăsat-o pe vrăjitoare în viaţă. Ştim că era prin preajmă.

—Da, cugetă Baldwin. Dar de ce? De ce era acolo? Şi al cui era calul? De ce ar fi vrut Greencliff să o ucidă pe Agatha Kyteler?

—îl vei aresta din nou?

—Nu cred. Să vedem mai întâi dacă putem afla mai multe. Poate a fost doar o coincidenţă faptul că a fost aici. Nu vreau să-l arestez pe băiat în fiecare zi! Dar calul, şi această altă femeie? Poate ne ajută ea.

—Poate, dar cine e? Cum putem afla cine e?

Când ajunseră la Wefford, Hugh simţea că îngheţase în şa. Mâinile aveau voinţă proprie şi refuzau să-l asculte în timp ce încerca să le deschidă şi să dea drumul la frâie. Când Baldwin sări uşor de pe calul său, mai întâi stătu nerăbdător şi se uită cu chipul împietrit într-o grimasă enervată. Apoi, dându-şi seama că Hugh întâmpina dificultăţi, păşi înainte, uitându-se la servitor cu îngrijorare. Văzând nefericirea de pe chipul lui Hugh, se mişcă şi îl ajută pe om să coboare de pe cal, ducându-l până la uşa hanului, în timp ce Sam dădea caii grăjdarului.

Intrând în sală, îl văzu pe hangiu ocupat mutând oamenii din faţa focului şi făcându-i loc lui Baldwin şi servitorului îngheţat. Simon putea să vadă că Baldwin avea o privire îngrijorată, în timp ce Hugh purta pe chip încruntătura lui obişnuită. Dar durerea din ochii săi nu putea fi trecută neobservată în timp ce căldura îl cuprindea, strecurându-se în carne precum înţepăturile unor săgeţi ascuţite de pură agonie.

Aşezându-se lângă servitorul său, itendentul se uită la el.

— Cum te simţi?

— O să supravieţuiesc. Mi-a fost şi mai rău, mormăi Hugh.

Hangiul se întoarse cu ulcioare de vin încălzit, aşezându-le
lângă foc pentru a le ţine calde, şi dădu din cap spre Hugh în timp ce-i turna în cană. Lui Simon îi părea ca un vraci încercând un nou leac băbesc, uitându-se atent cât servitorul lua o înghiţitură, apoi aplecându-se înainte pentru a umple din nou cana înainte de a se ridica şi a merge să servească un alt client.

Baldwin luă altă cană apoi se aşeză, uitându-se la foc, sorbind din când în când precum un negustor care degustă un nou lot de vin. Când Simon îi aruncă o privire, fu surprins să-l vadă pe cavaler crispat, uitându-se în gol.

— Ce e?

— Mă gândeam... se opri când hangiul veni înapoi şi stătu lângă Hugh uitându-se la el atent să vadă dacă leacul său a avut efect sau nu. Ah, tocmai voiam să te chem. Spune-mi, Greencliff a fost bolnav recent?

—Harry? Nu. Ochii zburară spre Hugh, comparându-l pe fermierul puternic şi sănătos cu acest servitor ce părea slăbit. Nu era bolnav.

— Oh. Dar prietenul său? Stephen de la Forte? A avut probleme de sănătate?

Chipul omului era nedumerit în timp ce dădea din cap.

—încerci să afli dacă Greencliff sau de la Forte aveau nevoie s-o vadă pe Kyteler pentru ceva? întrebă Simon amuzat în timp ce hangiul fUgea spre alt client pentru a-l servi.

— Merita să încerc! spuse cavalerul. Apoi dădu din umeri.

— Dar nu ne-a ajutat cu nimic. Greencliff era acolo în ziua în care Kyteler a murit. Era pe potecă după ce Oatway a văzut-o pe bătrână. Şi o altă femeie era probabil acolo, după Oatway.. Se pare că Greencliff era enervat pe bătrână în acea după-amiază, aşa că e posibil să o fi văzut, deşi nu ştim de ce. Ar fi putut avea o şansă să ajungă la ea.

— Dar de la Forte a spus...

— Că au fost împreună toată după-amiaza? E adevărat.

— Ar face-o, nu? spuse Hugh posac.

Simon se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prieteni apropiaţi, nu? Poate că acest de la Forte ştie că Greencliff a făcut-o şi vrea să-l protejeze. Aşa că v-a spus că a fost cu Greencliff toată după-amiaza când, de fapt, nu a fost.

Baldwin mormăi aprobator.

— Ar avea sens.

— Nu ştiu, spuse Simon gânditor.

—Singurii oamenii care aveau un motiv real să o omoare pe Kyteler erau cei doi Oatway, Hugh continuă cu încăpăţânare.

—Dar dacă Kyteler era încă în viaţă după ce a fost acolo..., începu Baldwin, dar fu întrerupt de Simon.

— Era? Nu ştim asta. Grisel Oatway ar fi putut să o omoare. Nu ştim sigur dacă altcineva a mai văzut-o pe vrăjitoare în viaţă după aceea. Iar dacă a vazut-o, noi nu am vorbit cu el!

— Vrăjitoare! mormăi cavalerul dezgustat, apoi sorbi din nou din băutura sa. Bine, deci nu putem fi sigur că Oatway nu a omo- rât-o. La fel nu putem fi

siguri că Greencliff nu a făcut-o. Se pare că şi altă persoană a fost implicată, această femeie în mantie cenuşie. Oatway a văzut-o, la fel şi Jennie Miller. Sarah Cottey nu a menţionat-o, totuşi. Cine ar putea fi?

—Există şi o altă problemă, nu uita, Simon luă o înghiţitură de vin, apoi se lăsă pe spate şi oftă mulţumit când simţi căldura strecurându-se în corpul său. De ce a fost dusă departe de casa ei tocmai pe câmpul lui Greencliff?

— Poate Grisel Oatway i-a mărturisit soţului său că a omorât-o pe vecină, iar el i-a cărat cadavrul pentru a ascunde faptul că ei au făcut-o? spuse Baldwin

Hugh îşi ridică privirea.

— Ce prostie, spuse el fără ezitare. Baldwin fii aşa de surprins de comentariul dispreţuitor încât nu răspunse, ci doar se uită la servitor, care deodată îşi dădu seama ce spusese. Ceea ce am vrut să zic, domnule, este că Oatway nu sunt tineri. Dacă voiau să ascundă cadavrul, de ce s-ar fi dus aşa departe? L-ar fi aruncat în apropiere, undeva unde ştiau că alţi oameni nu s-ar duce.

—Are dreptate, spuse Simon încruntându-se. Dacă ar fi făcut-o, cu greu l-ar fi cărat aşa departe. Şi, dacă ar fi vrut să ascundă totul, nu ar fi lăsat casa Agathei Kyteler plină de sânge peste tot, nu?

Cavalerul cugetă.

—Este o idee interesantă. Dar singura concluzie trebuie să fie că e cu atât mai probabil ca Greencliff să fi fost cu ucigaşul. Cadavrul era aproape de casa lui – poate intenţiona să-l ascundă undeva, dar Cottey i-a întrerupt planurile? E posibil.

— Da. Singurul motiv să credem că e nevinovat este faptul că Stephen de la Forte i-a oferit un alibi, dar din câte spunea Jennie Miller, nu este adevărat. Asta înseamnă că a minţit ca să-şi protejeze prietenul.

Capitolul 12

După-amiază părăsiră Weffordul şi porniră spre conacul din Fur- nshill. Trebuiră să meargă încet, din

cauza lui Hugh, dar acum nici măcar Baldwin nu mai comenta viteza servitorului. Era limpede că omul suferea.

Fură acasă pe la trei, iar când sosiră, Simon insistă ca Hugh să stea în faţa focului tot restul zilei, un ordin de care omul apăru să fie satisfăcut. Micul zâmbet de recunoştinţă îi arătă itendentului cât de mult suferea servitorul său. De obicei se aştepta la o grimasă şi la o obiecţie chiar şi la o comandă atât de plăcută.

Lăsându-l să se uite în flăcări cu o pătură pe umeri, Simon o luă pe Margaret afară unde Baldwin stătea şi se uita la priveliştea din faţa casei. întorcându-se, cavalerul arătă cu bărbia spre casă.

— Cum se simte?

Margaret ridică din umeri.

— Pare să fie bine, dar are nevoie să stea înăuntru o vreme. A răcit.

— E vina mea, spuse Simon. Trebuia să aştept să-şi ia hainele, dar m-am gândit că voia să evite să vină cu noi la Crediton.

— E uşor să uiţi cât de rece e iarna, fu de acord soţia lui. Dar asigură-te de acum înainte că-şi ia mantia şi jacheta când merge cu tine.

încuviinţă cu chipul posomorât, simţind dojana. Avea dreptate. Iarna aici, atât de aproape de Dartmoor, era mereu brutală, după cum bine ştia. Pentru a schimba subiectul, spuse:

— Ţi-a spus Hugh ce am aflat azi?

Din privirea pe care i-o aruncă, simţi că dă vina pe el pentru boala lui Hugh. Aşa era drept, gândi ea. Dacă nu s-ar fi mişcat repede când şi-au dat seama cât de îngheţat era Hugh, acesta ar fi murit. Deşi era fiul unui femier crescut în lande şi îşi petrecuse tinereţea pe tot felul de vreme îngrijind de oile fermei, nu era indistructibil. Vremea aici era atât de rece încât îngheţa şi mintea unui om. Era o nebunie să nu iei precauţiile necesare când trebuia. Acum, totuşi, nu exista nici un motiv să-şi facă soţul să se simtă mai rău. Dădu scurt

din cap şi îl ascultă povestindu-i despre conversaţia cu Jennie Miller, studiindu-i trăsăturile cu o încruntătură concentrată.

— Deci aveţi trei suspecţi, atunci, spuse ea în cele din urmă.

—Grisel Oatway, Greencliff şi soţia sa, vrei să spui? întrebă Simon.

— Nu, Oatway doar avea ciudă pe bătrână, spuse ea încruntân- du-se. Dacă o voia pe Kyteler moartă, pare destul de răutăcioasă încât să-i convingă pe săteni că vecina ei e vrăjitoare şi să-i lase pe ei să-i facă munca; să lase mulţimea să o linşeze. Nu pare a fi o ucigaşă. Aruncă o privireascuţită lui Baldwin.

Cavalerul oftă şi se uită peste dealuri de parcă ar fi căutat inspiraţie.

—Ştiu. Mai este un alt suspect. Dar mi-e greu să cred că fiul prietenului meu ar fi putut fi implicat. Era prea recunoscător femeii acesteia pentru a vrea să o omoare.

— Poate ai dreptate, dar trebuie să vorbim cu el.

— Probabil s-a întors în Gasconia de acum. Nu a mai fost văzut de marţi. Acum cred că femeia este problema. Cum putem afla cine e?

—Haide! Tonul ei usturător îi făcu pe amândoi bărbaţi să se întoarcă şi să se uite uimiţi la ea. Când le văzu expresiile nedumerite, spuse: Femeia locuieşte în apropiere. Nu pot fi prea multe care pot fi luate în considerare.

—Dar nu avem idee de unde vine, Margaret, spuse Baldwin uitându-se la ea cu o mică încruntătură. Ar putea fi de la mile depărtare!

Râzând, îşi clătină capul într-un dezgust prefăcut,

— Crezi asta? Mă îndoiesc. Trebuie să fie din apropiere – pare improbabil ca Greencliff să-şi fi luat o amantă care locuieşte departe. Cât de des s-ar fi putut întâlni dacă ea ar fi locuit departe?

—Şi? Câte femei crezi că locuiesc...

— Simon, nu asta e ideea! De la Forte a spus că e de rang înalt, nu? Şi cât de bine era îmbrăcată! Câte femei bogate sunt pe aici. Asta e ideea!

Spre uşurarea ei, văzu înţelegerea coborând asupra lor. Baldwin arăta de parcă s-ar fi îndoit, dar Simon o apucă, o trase la piept şi o îmbrăţişă strâns.

— M-am căsătorit cu un filozof, spuse el, uitându-se în ochii ei şi zâmbind.

Baldwin se întoarse cu spatele la dealuri. Era bine să-şi vadă prietenul fericit, dar.... Rânji, acceptându-şi invidia.

Observând felul în care îşi ferise privirea, Simon se depărtă de soţia sa. Ştia cât de mult voia prietenul său o soţie şi un fiu şi îl compătimea. Era imposibil pentru el să înţeleagă cum putea trăi un om singur. Dar nu se putea abţine să nu mângâie abdomenul soţiei sale cu afecţiune, sperând ca acest copil să fie sănătos şi puternic, iar naşterea să nu fie dificilă. Voia tare mult un fiu, dar mai mult voia ca soţia să-i fie sănătoasă şi în siguranţă. Un gând trecător îl lovi. Oare această femeie a lui Greencliff avea copii? Apoi o altă idee îi trecu prin minte: era însărcinată? Se dusese la moaşă pentru medicamente, precum Jennie Miller?Se încruntă în timp ce privea la mlaştinile din depărtare. Cine ar fi putut fi această femeie? Era ea ultima persoană care o văzuse pe Agatha Kyteler înainte de ucigaşul ei – sau ea însăşi o omorâse? Cine era iubita misterioasă a lui Harold Greencliff?

Dar dealurile nu-i dădură nici un răspuns.

în dimineaţa următoare. Jennie Miller se strâmbă, trăgându-şi aproape vechiul şal de lână în jurul umerilor în timp ce îşi croia drum spre Crediton în micul lor car. Era încă ger aici pe drumul din pădure, chiar şi cu soarele sus pe cer. Pământul trosnea sub roţile îmbrăcate în fier în timp ce bălţile şi pâraiele îngheţate se crăpau sub greutatea lor.

De obicei era Thomas cel ce se ducea în oraş. El îşi făcea drum strigându-şi vesel prietenii şi clienţii,

înainte de a le livra sacii sau de a strânge lucrurile de care aveau nevoie. Dar iarna era grea şi trebuia să aducă mai multe lemne în caz că zăpada persista.

Când cumpăraseră căruţa, păruse o idee bună. Erau la moară doar de doi sau trei ani. Fluxul constant de cereale de la moşie fusese destul de mare pentru a-i ţine ocupaţi şi a le oferi un venit însemnat, chiar şi după ce îşi plăteau taxele. Asta se întâmpla în zilele lui Sir Reynald de Furnshill, bineînţeles, înainte de moartea lui şi de sosirea lui Sir Baldwin. Comerţul lor fusese atât de bun cu noua moară încât au fost în stare să aducă grâne din alte părţi şi să scoată un profit important. Atunci deciseseră să cumpere căruţa, însemna că puteau cumpăra grâne de la fermele de departe şi să vândă făină brutarilor din Crediton.

Acum, totuşi, după doi ani de recolte slabe, căruţa părea din ce în ce mai mult o idee proastă. De-abia îşi puteau permite să ţină şi să hrănească bătrânul cal, iar cu preţurile cerute în oraş chiar şi pentru cele mai mărunte lucruri, Jennie simţea că era mai bine să stea în sat, în Wefford. Cel puţin în sat cu cele mai multe lucruri puteau face troc.

Trecu de casa cea nouă, unde locuiau familia de la Forte, uitându-se la ea ce ceva mai mult decât o privire trecătoare. Simţea că e nedrept ca unii să poată să-şi cumpere tot ce vor în timp ce prietenii ei mureau de foame sau îngheţau de frig din cauza lipsei de lemne. La gândul morţii se înfioră, gândindu-se din nou la biata Agatha.

Bătrâna era uneori dificil de suportat, Jennie ştia asta. Dar chiar şi aşa, exista o decenţă în ea care lipsea în alţii. Bătrâna Agatha era mereu pregătită să vină şi să vadă pe cel ce suferea, mereu bucuroasă să ajute. Nu era atât de servilă cum ar fi vrut unii, dar asta nu era o problemă pentru Jennie. Nici ea nu era prea umilă, cu excepţia preotului din Crediton, Peter Clifford. El era un om sfânt şi merita respect.

Moartea Agathei Kyteler era foarte tristă, gândi ea. Gâtul femeii fusese tăiat de jur împrejur. Hangiul le ceruse oamenilor o taxă ca să o vadă, iar mulţi profitaseră de oportunitate şi dădeau detalii sângerioase celorlalţi care aşteptau nerăbdători afară, iar acest lucru o întrista, de parcă bătrâna ar fi fost maltrată. Jennie se bucura să vadă execuţiile când avea şansă, dar asta era diferit. însemna să vadă oameni care nu contau pentru ea. Era un spectacol interesant, de obicei cu o piaţă mică şi înfloritoare care oferea mâncare şi băutură mulţimilor care aşteptau prima spânzurare, care aşteptau să vadă criminalii aliniaţi cu frânghiile în jurul gâtului până când vor fi traşi în sus, răsucindu-se încet, zvâcnind şi smucind în lupta lor pentru viaţă, în timp ce sfoara se întindea şi oprea respiraţia în gâturile lor.

Dacă condamnatul era puternic şi musculos – văzuse asta de câteva ori – unul dintre călăi trebuia să tragă de corpul atârnat, să sară şi să-l cuprindă în braţe, adăugând greutatea sa pentru a smuci victima în jos repede şi cu putere încât să-i frângă gâtul. Dar făceau asta după ce condamnatul era încă în viaţă după cincisprezece minute, nu înainte. La urma urmei, trebuiau să se asigure că mulţimile erau satisfăcute mai întâi de privelişte, chiar dacă mai erau o mulţime de criminali care-şi aşteptau rândul. Altfel ar fi existat certuri asupra pariurilor, cu acuzaţii că gâdele a ucis victima intenţionat înainte de timpul alocat, că au fost mituiţi, iar ei s-ar fi lipsit de problemele aduse de acest fel de altercaţii.

La marginea oraşului, luă un burduf de vin şi sorbi din lichidul rece ca gheaţa. Apoi, din cauza unei nevoi subite, opri căruţa şi sări la pământ. Scârţâind prin stratul gros de zăpadă, se duse la un tufiş de la marginea unui petic de teren, îşi ridică tunica şi fustele şi se ghemui, oftând de uşurare. Se gândi că mişcarea căruţei are mereu efectul acesta asupra ei.

Apoi, la sunetul unui mic pârâu care dispărea într-un fir subţire, auzi un râset fericit şi zgomotul produse de potcoave. Ridicându-se, se uită peste o tufa spre drum unde văzu doi călăreţi. Unul, era un bărbat de vârstă mijlocie, îndesat cu o burtă enormă şi cu un chip ca al unui mastif, ridat şi crestat, cu doi ochi mici şi cruzi. Celălalt era o tânără femeie, înaltă, subţire şi oacheşă, cu două cozi lungi împletite care îi atârnau pe umeri la fel de negre ca aripile unui corb, încadrând un chip la fel de frumos ca al Fecioarei. Gluga îi era dată pe spate, dar marginea din blană de iepure era vizibilă pe cenuşiul închis al mantiei. Se uită la nevasta morarului, apoi prin ea de parcă nu ar fi fost mai interesantă decât tufa după care se pitise. Bărbatul o ignoră complet.

În timp ce Jennie se ridica şi îşi lăsa fustele să cadă, mâinile netezind automat tunica, ochii îi rămaseră fixaţi pe ei.

Simon şi Baldwin ajunseră la casa lui de la Forte pe la mijlocul dimineţii. Amândoi simţeau frigul astăzi, de parcă nefericirea lui Hugh din după-amiaza trecută le-ar fi adus aminte cât de rece era vremea. Nu mai ninsese peste noapte, dar norii erau grei, arătând la fel de moi ca puful de gâscă şi promiţând mai multă zăpadă.

Astăzi erau pregătiţi. Edgar călărea cu ei, iar fiecare ducea un sac de provizii şi un burduf cu vin. Itendentul simţea frigul din aer de când plecaseră şi uitându-se la Baldwin, putea să vadă că şi acesta se simţea la fel de înfrigurat. Pieptul îi era rigid, umerii strânşi şi gura pungită părând la fel de închisă precum o uşă de fier. Deşi vântul era blând, trecea prin orice fel de protecţie, părând să ţintească organele vitale.

Ajungând la casă, se gândi că arată foarte liniştită şi tăcută, cu fiimul ridicându-se şi unduindu-se uşor înainte de a se dispersa spre nord. Aici, între Wefford şi Crediton, chiar şi zgomotele de pe câmp erau ascunse de pădurea deasă din jur într-o zi limpede de vară.

Acum nu se mai auzea nimic. Nici măcar mugetul boilor din ocolul lor nu mai putea fi auzit. Singurule sunete erau cel ale potcoavelor care scârţâiau şi zăngănitul ocazional al harnaşamentelor, precum clopoţei în lumina palidă a soarelui.

Cu splendoare priveliştii, cu dealurile ale căror culme uşoare păreau înăbuşite de copacii care se întindeau până departe la orizont şi cu aerul rece şi proaspăt în plămâni, Simon se simţea bine: puternic şi sănătos, alert şi ager. Călăritul îi ascuţise simţurile şi aştepta la uşă cu entuziasm. Voia răspunsuri de la tânărul de la Forte

Chipul subţire şi tras al servitorului la uşă era o dezamăgire, de parcă firea sa avea nevoie de o exprimare rapidă, iar orice întâr- zâiere era frustrantă. Sentimentul îl făcu să fie tăios cu omul, iar când bătrânul se retrase, intimidat, între paravane, se simţi ruşinat. Nu era nevoie să-şi verse amarul pe acest om.

Baldwin îi observă asprimea şi zâmbi în sinea sa în timp ce-l urma pe itendent în sala principală. Aici fură lăsaţi singuri pentru un moment în timp ce servitorul dispăru prin solar. Cavalerul se duse la masă, trase o bancă şi se aşeză, cu ochii la prietenul său

Itendentul se învârtea în jurul camerei, cu mâinile la spate, imaginea relaxării pure. Dar Baldwin putea să vadă nervozitatea ascunsă din felul în care capul se îndrepta spre uşă la cel mai uşor zgomot. Se vedea clar că era cu nervii la limită.

Aşteptară câteva minute până auzirăsunetul picioarelor în solar, uşa deschizându-se pentru a-şi face apariţia Walter de la Forte. Se opri, încruntându-se când la unul când la altul, apoi scoase un zgomot ce păru a mârâit, mergând spre masa unde stătea Baldwin uitându-se la el calm şi detaşat.

Cavalerului i se părea că negustorul îl provoacă, de parcă ar fi simţit că amândoi erau atât de neînsemnaţi încât nu meritau vreun respect deosebit, iar Baldwin

era intrigat. Era ciudat ca un om de condiţie joasă să se simtă superior itendentului şi judecătorului de pace.

Baldwin vedea că şi Simon era la fel de interesat de atitudinea omului la fel de mult ca şi el, şi început să-l întrebe cu o voce blândă.

— După ultima noastră vizită, i-am dat drumul lui Harold Greencliff.

Privind cu atenţie, Baldwin văzu îndoiala bruscă a bărbatului. Walter de la Forte se uită peste masă la cavaler, înainte de a-şi întoarce din nou privirile spre Simon.

— I-aţi dat drumul?

—Da. Fiul dumneavoastră ne-a lămurit că au petrecut toată ziua împreună, deci Harold nu ar fi putut fi implicat, nu?

— Oh. Nu, cred că nu.

—Da, dar dacă Harold Greencliff nu a omorât-o pe Agatha Kyteler, atunci cine? Nu putem găsi pe nimeni care ar fi avut vreun motiv, aşa că ne-am gândit că ar fi putut fi cineva din trecutul ei. Am auzit că ai fost implicat în fuga de la Acra cu partenerul tău.

—Şi ce dacă? Dar cine v-a spus?

—Ştiai că Agatha Kyteler venea din Acra? Că a venit cu un băiat şi că i-a salvat viaţa?

La început Walter de la Forte părea uimit, dar în timp ce vorbea, vocea îi era la fel de convingătoare ca înainte. întrebă cu brutalitate:

—Ce vrea să însemne asta? Ce e asta? Mă acuzaţi de ceva? Asta e? Credeţi că aveţi dreptul să veniţi în casa mea şi să mă acuzaţi că am omorât o bătrână oarecare doar pentru că eram în acelaşi loc acum o sută de ani?

— Avem dreptul să mergem oriunde şi să întrebăm pe oricine despre această problemă. Lucrez pentru familia de Courtenay, iar prietenul meu pentru rege. Avem dreptul să te chestionăm chiar şi pe tine!

Ceva se rupse în el. Negustorul se ridică de pe scaun, picioarele alunecându-i sub el de parcă s-ar fi

pregătit să sară şi să-l atace pe Simon, dar chiar în momentul în care se mişcă, Baldwin tuşi şi răsuci mânerul săbiei cu o indiferenţă studiată, făcând capătul de oţel al tecii să zgârie podeaua cu un sunet metalic. Când Walter de la Forte îi aruncă o privire, o expresie întrebătoare se zărea pe chipul cavalerului, de parcă ar fi aşteptat răspunsul omului. Dar Walter de la Forte văzu că mâna lui Baldwin rămase pe mânerul săbiei, iar mesajul era limpede.

Dregându-şi gâtul, se uită de la cavaler la itendent cu o nelinişte uşoară. Apoi, încet, îşi recunoscu poziţia, întinzându-şi din nou picioarele cu ceea ce lui Baldwin i se părea a fi un efort fizic, de parcă i-ar fi fost greu să-şi accepte înfrângerea în felul acesta. Când vorbi, deşi făcea un efort pentru a se linişti, Baldwin putea auzi mânia îngroşându-i vocea.

— Ce vreţi să ştiţi?

Simon se duse la un scaun de lângă foc şi se aşeză, aplecându-se înainte cu coatele pe genunchi. Uitându-se mai întâi în pământ, spuse:

— E doar o coincidenţă, nimic mai mult. Eşti un om important în această zonă, ştii pe cineva care ar fi avut motiv să o omoare?

Ridicând din umeri, negustorul dădu din cap şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu.

— în cazul ăsta, ştii pe cineva din Acra care să fi avut pică pe ea? Am auzit că ai făcut o mulţime de bani scoţând oamenii din asediu.

Ochii i se îngustară deodată răutăcioşi.

— Dacă asta aţi auzit, nu e adevărat.

—Chiar? spuse Baldwin cu suspiciune şi îl văzu pe negustor că-şi îndreaptă privirea spre el. Trebuie să înţelegi, totuşi, că trebuie să ne bazăm pe ce ne spun oamenii. Tot ce ştim este ceea ce spun ei despre tine. Dacă vrei să ne zici varianta ta, ar trebui să o faci acum. Altfel, va trebui să presupunem...

—Da, da, da, am înţeles! Se gândi pentru o clipă, apoi ridică scurt din umeri, de parcă ar fi râs de el însuşi din cauza unor temeri neîntemeiate. Nu văd de ce nu. Nu am nimic de ascuns. Făcând o pauză, se uită în flăcări, adunându-şi gândurile. Când începu, vocea îi era joasă şi gânditoare de parcă ar fi uitat de existenţa lor.

—Allan Trevellyn şi eu eram în acea gură de iad, Acra, în ultimele zile ale asediului – înainte de a cădea. Eram marinari pe o galeră franceză, amândoi tineri şi puternici. Eram făcuţi pentru viaţă. Doamne! Când eram noi tineri, un bărbat trebuia să stea pe picioarele sale! Nu ca acum. Sprâncenele i se adunară într-o încruntătură scurtă de furie, apoi se relaxară din nou, iar vocea îi redeveni gânditoare, în timp ce ochii se mişcau de la Simon la Baldwin. Itendentul era sigur că observă o umră de prefăcătorie în ei şi îl urmări cu atenţie în timp ce vorbea.

—Când am plecat, a fost fără căpitanul navei. El luase câţiva din oamenii noştri pentru a ajuta în luptă lângă una din porţile oraşului, iar cât era plecat apăru un grup de cavaleri englezi cu Otto de Grandison. Erau singurii care mai rămăseseră din soldaţii englezi trimişi de rege. De Grandison luă o navă, iar unii din oamenii lui o luară pe a noastră. Dacă nu am fi fost de acord să mergem cu ei, ne-arfi omorât. A trebuit să acceptăm. De Grandison plecă aproape imediat, dar oamenii de pe nava noastră insistară să mai aşteptăm. Aduseră bărbaţi şi soţiile lor, luându-le toţi banii în schimbul scăpării lor. Aur, diamante, bijuterii, mirodenii: cavalerii luară totul. Dar numai cei cu foarte mulţi bani putură să vină la bord. Ceilalţi au trebuit să rămână în urmă. Dacă nu aveau nimic, nu aveau scăpare. Era aşa de simplu.

Baldwin se încruntă. îşi aducea aminte de de Grandison, un elveţian puternic, înalt şi mândru. Părea ciudat că le permisese oamenilor săi să profite de pe

urma asediului în acest fel. Se uită la negustor, care se încrunta înapoi încercând să se justifice:

— Nu a fost vina noastră, protestă el. Dacă ne-am fi certat, ce-am fi putut face? Nu am fi putut să ne luptăm cu cavalerii – ne-ar fi ucis. Oricum, nava era plină, cavalerii ne-au spus să ridicăm ancora, aşa că am plecat pe mare.

— Totul era bine. Ne-am întors în Cipru, iar acolo cavalerii ne-au plătit. Am luat nava. Nu aveau nevoie de ea. Alan şi eu ne-am împărţit profiturile, iar cu ele ne-am gândit să ne facem avere. Cu nava ne-am putut permite să facem negoţ, şi am continuat aşa pentru ceva timp, pe toate coastele din jurul Outremer şi înapoi în Franţa. După câţiva ani, am câştigat destul încât să ne permitem să ne aşezăm, dar am ales să continuăm. Am cumpărat o altă navă – de pescuit – şi am vândut galera la Genova. Cu noua navă am putut transporta mai multă marfa şi am început să facem negoţ între Gasconia şi Anglia. Am avut succes şi am reuşit să strângem mulţi bani. Dar atunci lucrurile au început să o ia în jos.

— Am început să avem de suferit din cauza preţurilor, continuă el, încruntându-se supărat la încălţările sale. Când regele francez a luat Acvitania, la început am făcut bani buni de la regele Edward, luând oameni şi provizii pe pământurile lui, şi am cumpărat mai multe nave. Dar lucrurile s-au înrăutăţit, era greu să ne recuperăm plăţile, şi era clar că trebuia să facem rost de bani cumva. Am început să atacăm navele franceze pe canal. Ne-a mers bine. Am ţinut ochii deschişi pentru orice fel de profit şi nu ne dădeam deoparte de la nimc. Ei bine, asta până când Alan şi-a găsit nevastă, Angelina. Atacasem o navă care călătorea de la Sluys la Calais şi ne-am dat seama că am dat peste o pradă mai mare decât ne aşteptam. Proprietarul navei era bogat, foarte bogat. Alan l-a prins, deci prada era a lui. La început am crezut că acolo erau doar nava şi încărcătura, dar Alan şi-a dat seama că omul era el

însuşi valoros, aşa că făcu un târg, luându-i fiica şi jumătate din încărcătură.

Se uită în gol peste umărul lui Simon.

— Dar asta a fost vârful afacerilor noastre. De atunci, lucrurile au mers din rău în mai rău. Acum doi ani am avut o perioadă în care se părea cu nu reuşeam să facem nimic cum trebuie. O navă ne-a fost luat de francezi şi am pierdut toată încărcătura. Asta ne-a usturat. Şi de atunci, navele noastre au fost de două ori atacate şi avariate, iar noi am pierdut nici nu ştiu câţi bani. Aşa că vezi tu, e greşit să crezi că ne-am făcut toată averea la Acra.

— Cum de aţi pierdut aşa de mult? Ghinion? întrebă Baldwin calm.

Ochii negustorului străluciră în direcţia cavalerului.

— Ghinion? Presupun că da. Am luat câteva decizii greşite, spunând căpitanului să urmeze un curs sau altul, dar piraţii francezi ne aşteptau. Cred totuşi că marea parte a problemelor noastre provin din diferite accidente.

— Deci nu crezi în vrăjitoare?

— Astea sunt prostii, spuse el cu dispreţ. Ştiu ce se zice, dar nu e adevărat!

— Că Agatha Kyteler a fost vrăjitoare, vrei să spui? întrebă Baldwin.

— Da. Nu avea nimic cu noi. A fost doar ghinion.

— Dar oamenii credeau că ai fost blestemat de ea?

— Unii da.

— De ce ar crede aşa ceva? întrebă Simon gânditor, apoi, observând o încruntare posomorâtă din partea negustorului, ochii i se lărgiră deodată. A plecat din Acra pe nava ta!

— Posibil – cum aş putea spune? A fost ani în urmă!

— Cumva partenerul tău era cel ce credea că te-a blestemat?

— El... el poate fi cam superstiţios.

Baldwin se foi, pintenii săi lucind.

— Nu ţi-a vorbit niciodată de fuga ei din Acra?

— Asta nu are nimic de-a face cu moartea ei. Nu răspund la întrebări stupide.

—Foarte bine, spuse cavalerul. Partenerul tău este Trevellyn, nu? Asta ne-ai spus când ne-am întâlnit prima dată.

— Da. Afacerea e a noastră.

— Nu ai alţi parteneri, dar ai datorii la italieni?

— Da. Zâmbi trist, arătând o sclipire a fricilor sale proprii. Aşa cum v-am mai spus, afacerea se duce de râpă. Italienii îşi vor banii înapoi.

Chiar atunci auziră sunet de paşi la paravane şi uitându-se în sus îl văzură pe fiu stând înaintea lor. Baldwin fii surprins de schimbarea din Stephen. Dacă înainte era încrezut, acum arăta ca şi cum ar fi fost certat şi aproape timid. Nu neliniştit, gândi Baldwin, dar sigur nu arogant – sau la fel de arogant ca înainte, admise el în sine cu un mic zâmbet.

Doar când se apropie şi faţa îi fu lumincată de făclii şi de flăcările tremurânde ale lumânărilor cavalerul putu să vadă motivul. O parte a chipului era acoperită de o umflătură vânătă cu margini gălbui şi mov. Deasupra, ochiul stâng era şi el însemnat, şi în timp ce Baldwin ridica o sprânceană de surpriză, era sigur că tatăl băiatului era de vină. Oare, se întrebă cavalerul, ce făcuse Stephen de meritase bătaia?

Uitându-se la tată, se gândi că ar fi putut fi orice. Faţa brutală se încrunta la el, sfidătoare şi crudă, de parcă l-ar fi provocat să facă vreun comentariu despre cum îşi rezolva treburile în gospodărie.

Stephen străbătu încăperea, aruncându-i o privire lui Simon, dar ignorându-l pe tăcutul Edgar, spre un scaun cu spatele scund. Dacă înainte înfrunta trufaş privirea lui Baldwin, acum ochii îi erau lăsaţi în jos precum a unei fecioare timide. Nu ştia nici unde să-şi ţină mâinile. La început le lăsă în poală, apoi pe genunchi. în curând le lăsă pe braţele scaunului şi rămase nemişcat.

Baldwin zâmbi slab.

—Când te-am văzut joi, ai spus că Harold Greencliff avea o amantă. Ai spus că era o femeie căsătorită. Stephen dădu scurt din cap, singurul semn care-i demonstră lui Baldwin că este ascultat. E greu pentru tine, dar e posibil ca ea să ştie ceva despre moartea Agathei Kyteler. Trebuie să aflăm cine e.

încet ochii lui Stephen se ridicară spre ai cavalerului.

—Cum am spus, mai bine întrebaţi-l pe Harry. Nu pot să-i trădez încrederea. Jur...

—Foarte bine. Nu te pot forţa. Totuşi mai e şi altceva. Făcu o pauză, cu capul înclinat în timp ce se uita la tânăr. De ce ne-ai minţit că ai fost cu el toată ziua când a murit Kyteler?

— Eu...eu n-am minţit! Cum puteţi spune aşa ceva? Eu...

— Ştim că ai minţit. Ce vreau acum e să-mi spui adevărul. Când te-ai întâlnit cu el şi ce aţi făcut împreună?

Gura i se deschise, dar se închise la loc de parcă s-ar fi gândit înainte de a se grăbi. Se uită într-o parte pentru o clipă, apoi când privi înapoi spre cavaler, Baldwin putea să vadă ceva din mândria de mai înainte.

—Am fost împreună cea mai mare parte a timpului. L-am întânit la „Semnul Lunii" după-amiază şi am petrecut restul zilei împreună. Dacă vrei să verifici, poţi să-l întrebi pe hangiu, el va...

—L-am întrebat, spuse Baldwin categoric. A spus că v-aţi întâlnit acolo pe la cinci după-amiază şi aţi plecat imediat împreună, întorcându-vă pe la opt şi ceva. E corect?

— Cred că da. Nu ştiu...

— Avem pe cineva care l-a văzut pe drum cu un cal pe la patru, patru şi ceva. Asta înseamnă că s-ar fi putut duce la casă, ucide bătrâna şi ar fi avut timp să te ajungă şi la han.

— Dar... el nu e un ucigaş! Cuvintele veniră domoale, aproape ezitante, iar Baldwin era sigur că se gândea la prietenul său, între- bându-se dacă ar fi putut să se înşele în privinţa lui. Cât de greu e, gândi cavalerul, să te îndoieşti de un prieten vechi.

— L-ai mai văzut de când a fost eliberat?

întrebarea îl luă prin surprindere pe tânăr, care încuviinţă înainte de a se putea opri.

— A spus de ce s-a decisese să plece de aici?

Stephen ezită. Ochii îi erau plini de o frică bruscă, o privire hăitută care-l făcu pe Baldwin să-şi dea seama cât de tânăr este. Cavalerul era gata să-l îndemne blând când tatăl său lovi cu pumnul în banca de lângă el înfuriat.

— Răspunde!

Ochii băiatului se îndreptară spre tată, iar gura îi mimă cuvântul „Da!”. Vorbise atât de uşor încât Baldwin de-abia îl auzi, dar la acel sunet respiră uşurat.

—Spune-ne de ce, Stephen.

—Era vorba de femeia lui. îl respinsese. Simţea că nu mai e nimic aici pentru el. Pur şi simplu se hotărâse să plece. încercase să ajungă pe o navă, încât să ajungă în Normandia sau Gasconia, dar nu a reuşit pentru că a fost prins. Asta e tot – mi-a jurat că nu a avut nimic de a face cu moartea ei! Doar nu crezi că a omorât-o el, nu?

Baldwin se uită la el cu simpatie. Nu mai exista nici o îndoială. Dacă mai era ceva de întrebat, vor putea să afle chestionându-l pe tânăr din nou. Era sigur de asta. Dar între timp, prietenul său, care fusese atât de loial, va avea de suferit. în cel mai rău caz Greencliff îl minţise pe prietenul său cel mai bun care îi păstrase secretele chiar şi când ftisese interogat de Justiţie.

Oftând, se ridică şi îi făcu semn lui Simon.

— Haide să-l vedem pe Greencliff, spuse.

De-abia trecuseră de pragul casei când un mesager sosi, un tânăr, roşu la faţă şi gâfâind în urma unei curse entuziaste care-l dusese de la Furnshill şi înapoi.

— Domnule ¡Domnule! Călărind spre ei, era gata să cadă de pe şa în timp ce trase de frâu calul înaintea lor.

îi luă puţin timp să le spună, de-abia trăgându-şi sufletul, mesajul de la Peter Clifford, ochii fugindu-i de la unul la altul din cei doi bărbaţi tăcuţi din faţa lui. Când băiatul termină, Simon şi Baldwin se uitară la el, apoi unul la celălalt. Luând frâiele de la grăj darii care aşteptau, încălecară şi, dând pinteni cailor lor, plecară în grabă spre Crediton.

Capitolul 13

în curtea din faţa casei lui Peter Clifford descălecară rapid, mesagerul luând frâiele şi ducându-le caii la grajd. Uşa fu deschisă chiar de Peter care dădu scurt din cap şi se dădu deoparte pentru a-i lăsa să intre. Chipul îi era grav. Nu zâmbi la vederea prietenilor săi, ci tăcut îi conduse spre sala sa.

înăuntru, stând ca o regină pe tronul ei, Simon o văzu pe Jennie Miller lângă foc. Femeia se uită în sus repede în timp ce intrau, dar deşi păru să fie bucuroasă – sau uşurată – la vederea lor, era rezervată. Uitându-se la Peter, Simon simţi că reacţia lui la veştile ei cauzase seriozitatea femeii.

— înţeleg că ai avut deja o discuţie cu Jennie, spuse preotul. A ajuns aici acum două ore şi... Dar mai bine să o las pe ea să spună. Se duse la un scaun aflat la umbra de lângă paravane şi se aşeză. Aruncându-i o privire rapidă, Simon îi văzu ochii cercetându-l pe cavaler cu un fel de entuziasm rezervat acum că Peter nu se afla în preajmă. în timp ce Baldwin se aşeză în faţa ei, femeia se aplecă înainte pentru a-l privi, de parcă ar fi fost singuri în cameră, prieteni gata de bârfa despre vechile cunoştinţe.

— Am văzut-o!

— Da? Unde? Spune-ne exact ce s-a întâmplat.

—Eram în drum spre oraş, dar a trebuit să mă opresc să-mi fac nevoile. Ei bine, tocmai terminasem, când am auzit nişte cai apropiindu-se. Era o pereche. Ea era femeia. Purta aceleaşi haine ca atunci când am văzut-o în faţa casei Agathei: o mantie de călărie cenuşie cu tiv îmblănit, o tunică şi fuste albastre pe dedesubt. Calul era acelaşi. O iepuşoară frumoasă. Tare drăguţă mai era.

—Eşti sigură? Nu te-ai fi putut înşela? Nu era un cal asemănător? întrerupse Simon suspicios, dar fu răsplătit cu o privire ucigătoare.

—Nu doar cavalerii cunosc diferenţa dintre un bătrân cal de povară şi o iapă tânără şi sănătoasă, spuse ea, apoi adăugă muşcător:

—Iar ochii îmi sunt destul de buni încât să văd culorile de la vreo câţiva iarzi depărtare.

Baldwin tuşi discret, atrăgându-i atenţia înapoi la el.

— Asta-i bine. Poţi să mi-l descrii pe bărbat?

— Oh,da. Era scund, nu de înălţimea dumneavoastră, domnule. Un chip oacheş cu cicatrici şi riduri peste tot. Calulera unul de paradă, vânăt la culoare. Amândoi caii aveau harnaşamentele din piele şi bronz.

— Bun! Baldwin se ridică. Ar trebui să putem să găsim un astfel de cuplu destul de repede.

— Da, domnule. Vă pot duce eu acolo dacă vă temeţi că îi veţi pierde.

Se întoarse pe călcâie uitându-se la ea.

—Ştii unde sunt?

—Sigur că da! spuse femeia părând amuzată de suprinderea lui. îi ştiu pe toţi de pe aici. Sunt soţia morarului.

Simon zâmbi la expresia uluită a lui Baldwin şi întrebă:

—Ne-ai putea spune cine sunt aceşti doi oameni, te rog, Jennie?

— Oh, îmi cer scuze, am uitat. Domnul şi doamna Trevellyn. Stau înspre vest, la South Helions.

—Trevellyn? Baldwin se uită la Simon care ridică din umeri. Foarte interesant!

— Mai ai nevoie de această femeie? Vocea lui Peter părea nefirească, gândi Simon, şi în timp ce preotul păşi înainte în lumina unui sfeşnic, itendentul văzu că prietenul său era încordat şi palid, iar chipul îi exprima dezgustul când privirea îi căzu pe femeie.

Foindu-se Baldwin dădu din cap rapid.

— Nu. Mulţumim, Jennie. Ai fost de mare ajutor.

Femeia se ridică.

—Cred că ar fi mai bine să plec să cumpăr ce am nevoie şi apoi să mă îndrept spre casă. îşi netezi tunica şi îi zâmbi cavalerului înainte de a ieşi afară plină de entuziasm. Era o zi importantă pentru ea. Era vorba de entuziasmul pe care îl va aduce povestea ei oamenilor de la „Moon" mai târziu, ea fiind singura persoană care o văzuse pe femeie între copaci şi care-l văzuse pe Greencliff cu calul ei. Asta va face pe câţiva să dea din cap, gândi ea satisfăcută.

Şi apoi mai era şi interesul asupra despărţirii dintre Greencliff şi Sarah Cottey. Oare din cauza doamnei Trevellyn? Se opri la uşă, prinsă de idee în timp ce îşi aranja gânditoare şalul. Asta dă de gândit!

înăuntru, Baldwin şi Simon se ridicară şi se pregătiră să plece şi ei când preotul îi prinse de braţe.

— Aşteptaţi, am ceva să vă spun.

Baldwin fu surprins de presiunea din vocea lui.

—Ce s-a întâmplat, Peter?

—Ce tot vorbeaţi despre Greencliff? Sau despre doamna Trevellyn?

—Ce? Simon era nedumerit, dar derulă evenimentele care îi duseseră de la moartea vrăjitoarei la descoperirea identităţii femeii ce fusese implicată. Ce te necăjeşte? Tot ce vrem e să găsim pe ucigaşul Agathei Kyteler. E vreo problemă?

—Ceea ce a zis ea. Femeia se va asigura că toată parohia va afla asta în câteva ore. Şi ce se va întâmpla atunci? Toată lumea va presupune că doamna Trevellyn

a fost responsabilă, chiar dacă e adevărat sau nu. La fel cum toţi gândesc că Agatha Kyteler era vrăjitoare.

—Nu crezi că era?

—Agatha? Era atât de uluit de idee încât ochii i se deschiseră largi la acest gând. Dumnezeule! Nu, de ce ar fi fost? Era o femeie foarte plăcută, mereu gata să ajute oamenii care se răneau. Nu. sunt sigur că nu era vrăjitoare.

Baldwin zâmbi spre itendent.

— Vezi tu, Simon crede că ceva e la mijloc din cauza rădăcinilor şi ierburilor ei.

—Simon?

—îmi pare rău şi mă voi ruga pentru ea dacă va ajuta, dar aşa mulţi gândesc că era....

—Agatha Kyteler era o femeie bună şi amabilă. Ignoră zvonurile. Vezi cum se poate împrăştia bârfa? Dacă veştile ajung la Alan Trevellyn?

—Ah! Baldwin părea să înţeleagă, deşi Simon se uita de la unul la altul cu o exasperare crescândă.

—De ce? Cine e acest om? De ce ar fi o problemă?

—Nu-l ştii pe Alan Trevellyn? întrebă Peter. Credeam că., ei bine... e un om puternic, negustor...

—Partener cu Walter de la Forte, murmură Baldwin încet.

—Exact. Ei aduc vin din Gasconia. Oricum, e cunoscut pentru îndrăzneala lui.

Baldwin se întoarse spre Simon.

—Ceea ce bunul preot vrea să spună este că acest Trevellyn e un om dur, cunoscut pentru cruzimea faţă de servitorii lui şi care ia legea în propriile mâini când are ocazia. Nu m-am gândit înainte, cât vorbeam cu de la Forte, dar acum îmi aduc aminte de Trevellyn. Aproape a bătut de moarte un grăjdar anul trecut. Cum va reacţiona, cred că se întreabă Peter, faţă de noi dacă îl vom întreba dacă soţia sa are vreo aventură cu un fermier local?

Peter încuviinţă deprimat.

— Dar, spuse Simon încruntându-se, o vom întreba doar ce căuta la casa Agathei Kyteler.

Peter şi cavalerul schimbară o privire, apoi preotul se scărpină în cap în timp ce se uită speculativ la itendent.

— Nu cred că va ajuta prea mult. Vezi tu, nu au copii după atâţia ani de căsnicie. în acelaşi timp apar bârfe despre credinţa şi onoarea soţiei sale, iar tu o întrebi ce căuta la moaşă – nu prea văd cum ajută.

— Ah!

De-abia după ce ajunseră pe drumul de la Wefford la Tiverton Simon aruncă o privire speculativă înainte şi sugeră să lase chestionarea femeii pe a doua zi dimineaţă.

— De ce? întrebă Baldwin învârtindu-se în şa ca să se uite la el.

— Vom avea o şansa de a ne gândi mai bine la ceea ce o vom întreba. Dacă formulăm întrebările cu atenţie, poate nu va fi nevoie să o întrebăm despre anumite lucruri.

— Dacă îi e credincioasă soţului, vrei să spui? Baldwin oftă. Nu ştiu. Poate ar fi mai bine. Dar dacă atunci când ajungem acolo Trevellyn a auzit deja zvonurile? Ştii cum circulă veştile pe aici.

— Cu siguranţă nu vor auzi asta chiar de dimineaţă.

Baldwin se uită la el acru..

— Nu fi aşa de sigur! spuse el. Odată am zâmbit unei servitoare de la hanul de pe drumul spre Exeter. A doua zi s-a pornit zvonul că am profitat de ea.

Simon rânji.

— Si?

— Nu, nu am profitat! declară înfierbântat, încruntându-se la itendent. La vederea zâmbetului sceptic al itendentului, ridică din umeri ruşinat, apoi deveni gânditor. Vezi cum e? Nu am făcut nimic, dar zvonurile au început. Şi nu era nimic de făcut ca să le opresc – totul s-a terminat cu data naşterii copilului meu din flori. Se potoli, încruntându-se posomorât

înainte, Un mic zâmbet îi lumină trăsăturile şi se întoarse conspirator spre prietenul său. Dar cel mai rău dintre toate e că mi-ar fi plăcut!

Se opri, încruntându-se şi învelindu-se mai tare cu mantia, înainte de a continua pe un ton mai liniştit, mai gânditor.

— De asta găsesc aceste zvonuri despre legătura dintre Greencliff şi doamna Trevellyn greu de crezut. Soţia unui negustor bogat şi un şerb? Nu prea cred. E uşor să porneşti o bârfă, dar să o opreşti e ca şi cum ai încerca să opreşti un cal de război în plin galop – foarte greu până când şi-a încheiat cursa.

Uitându-se în sus la cer, Simon spuse:

— Se întunecă. Să ne întoarcem şi să dormim. Putem primi răspunsurile dimineaţă, iar dacă vorbim cu ea odihniţi, vom fi mai atenţi şi o vom feri de stinghereală.

—Foarte bine, încuviinţă Baldwin. Dar hai să mergem acasă prin faţa casei ei. Cel puţin putem vedea locul. Nu e departe.

Această parte a ţinutului nu era o zonă pe care Simon să o ştie bine, fiind prea spre est de vechea sa casă. Mereu petrecuse mai mult timp spre vest sau spre nord, în ţinutul unde crescuse şi din această cauză fu surprins la vederea imensului conac al lui Trevellyn de la South Helions.

Casa lui Baldwin de la Furnshill putea fi uşor confundată cu o fermă, prin comoditatea şi simplitatea ei, în timp ce locul construit de Walter de la Forte era impozant arătând bogăţia proprietarului său. Prin comparaţie, casa lui Trevellyn părea un castel. Stătea în propriul său luminiş, o proprietate masivă în culori de cenuşiu şi ocru, cu zidurile de granit cu metereze deasupra, arătând că proprietarul avea bani şi influenţă: toţi regii încercasesă de ani buni să reducă numărul locuinţelor fortificate pentru a opri războaiele nimicitoare care continuau între lorzi când aceştia se sfădeau. Un om care putuse să construiască un loc ca

acesta era bogat şi important, iar casa vorbea despre puterea sa.

Ferestrele de la bază erau mici, dar cele mai înalte erau lărgite pentru a lăsa soarele şi aveau menouri. Uşa era o placă de lemn mică şi înnegrită aşezată într-un turn format prin proiectarea unei secţiuni din zid, cu o proeminenţă deasupra despre care Simon ştia că ascunde trape de unde apărătorii puteau arunca pietre sau ulei încins asupra atacatorilor. Totul dădea un sentiment de soliditate ameninţătoare de parcă s-ar fi încruntat la oamenii care treceau pe lângă el.

Pământul de jur împrejur era acoperit de pajişte, şi se vedeau oi păscând, zgâriind cu copitele lor zăpada pentru a ajunge la iarba de desubt. Un mic pârâu ducea de la casă spre potecă, iar itendentul presupuse corect că avea propria apă proaspătă de la un izvor.

—Cred că prefer casa ta, Baldwin, spuse gânditor Simon în timp ce călăreau.

— Poate. Cavalerul cerceta terenul din jur de parcă ar fi căutat cel mai bun loc de atac.

—Dar dacă vom avea un nou război între baronii din Anglia, iar acest comitat este atacat, aş prefera mai degrabă pe acesta decât pe al meu!

Poteca se curba într-o cot larg după casă, ocolind ridi- cătura pe care se afla, şi începură să urce dealul lung la vest de Wefford. Le luară ceva timp amândoi adânciţi în gânduri, cu Edgar tăcut ca de obicei, în spate. în vârf putură să vadă drumul şerpuind printre copaci, întunecaţi în splendoarea lor desfrunzită pe zăpada care căzuse printre crengile lor pe pământul de dedesubt.

Acolo, la o milă jumătate depărtare, era o casă de fermă solitară, iar Simon o privi cu o încruntătură plină de invidie. Stătea atât de calmă şi liniştită, o singură clădire cu doar un mic hambar. Fumul ieşind din acoperiş promitea un bunvenit călduros.

în timp ce ochii alunecau pe ţinutul înconjurător putea să vadă că o ceaţă uşoară se ridica din zonele

defrişate făcându-le să apară cenuşi şi cumva lipsite de substanţă, de parcă s-ar fi uitat prin sticlă aburită. Soarele apunea încet în spatele lor acum.

Doar atunci îşi dădu seama că ferma din faţă trebuia să fie a lui Greencliff. Arătând spre ea, spuse:

—Baldwin. Am putea să câştigăm ceva timp şi să mergem la Greenclif acum, înainte de o vedea pe doamna Trevellyn. Să vedem ce spune el înainte de a merge la ea.

—Crezi că ne va spune mai mult decât a făcut-o până acum? întrebă Baldwin gânditor, uitându-se la casă. Părea să vorbească cu el însuşi în timp ce continuă: Cred că putem încerca. Nu ştie cât de mult am aflat sau ghicit. Problema e: vom afla mai multe de la ea? Ar trebui să vorbim cu ea înainte de a-l vedea pe băiat din nou?

— Cred că ai dreptate, spuse Simon uitându-se din nou la casa liniştită. Este o şansă să aflăm ceva de la doamna Trevellyn care ne-ar putea ajuta când îl vom chestiona pe Greencliff. Da, s-o lăsăm aşa pentru moment. Ne vom duce la el după ce vom fi fost la castelul Trevellyn.

Ajunşi din nou la conacul lui Baldwin, fură întâmpinaţi de o pereche de pui rumeniţi, înfipţi în două frigărui la foc. Hugh stătea alături întinzându-se din când în când să le întoarcă.

Râzând Simon observă că servitorul său îşi revenise complet. Arăta de parcă ar fi stat toată ziua în faţa focului. La întrebarea blajină a lui Baldwin, Hugh arătă spre paravane, iar în curând Mar- garet apăru ţinând două ulcioare pe care le aşează pe masă înainte de a-i ura soţul său bun-venit.

Uitându-se la Hugh, Simon întrebă cu o seriozitate batjocoritoare:

— Te-a pus la treaba toată ziua?

Margaret manifestă surpriză.

— N-ar fi trebuit să am grijă de el? Nu fi netot! Sigur că nu. Am făcut doar câteva treburi azi şi la fel şi

el. Nu era să-l trimit afară când stăpânul său aproape l-a omorât ieri. Cel puţin e bine acum.

—Bun, spuse Baldwin aşezându-se lângă foc şi scoţându-şi cizmele. Mult mai bine! Deci poate veni cu noi mâine.

Chipul lui Hugh imediat se încruntă plin de suspiciune.

— De ce? Ce facem mâine?

Aşezându-se, Simon îşi prinse soţia de talie şi o trase în poală.

— Vom merge să o vedem pe femeia misterioasă care era acolo când Kyteler a murit. Femeia care, după cum bârfeşte lumea, are o atracţie pentru fermieri tineri şi puternici, spuse el şi o sărută.

Baldwin zâmbi la vederea itendentului şi a soţiei sale care se zbătea în braţele lui, apoi se întoarse cu faţa la foc. „Da”, gândi el. „Cu siguranţă vom afla mai multe mâine.”

Se lăsa întunericul când Bastardul se aşeză din nou pe vine uitându-se la casa lui Trevellyn. Zâmbea în sinea în timp ce oamenii treceau pe lângă el. Nimeni nu-l putea vedea aşa cum era ascuns în spatele lizierei dese de ferigi şi rugi. Doi oameni vorbeau în timp ce curăţau crengile de pe un copac ce căzuse la doar câteva picioare mai departe. Erau acolo cam de când ajunsese şi el, târziu dimineaţa, şi încă nu-l observaseră.

De când văzuse ambuscada, se gândise mult. în prima noapte, reuşise să găsească o cameră la un han într-un cătun la sud de Crediton – mergând prin pădure însemna să-şi prelungească drumul mai mult decât se aştepta şi fusese surprins cât de departe în est fusese obligat să meargă înainte de a găsi un pod.

A doua zi, marţi, se trezise devreme şi trecuse un pârâu pe un mic pod de lemn construit de săteni. Fără să se grăbească se întoarse la Wefford pe căi şi poteci liniştite, evitând satele mai mari şi oraşele. Astfel abia la căderea nopţii ajunsese la coliba unde stătuse

înainte şi fu bucuros să aprindă focul, adoarmind apoi la căldura lui.

Vineri începu să-şi plănuiască răzbunarea cât aduna lemne pentru foc. Ştia unde locuieşte omul, aşa că îi va fi uşor să-l pândească.

Orice om bogat este previzibil în obiceiurile sale, după cum ştia Bastardul. Trezindu-se odată cu soarele, lua o masă uşoară cu servitorii săi înainte de a se ocupa de orice afacere pe care secretarul i-o aducea la cunoştinţă, câteodată pedepsindu-i pe cei care greşiseră. Urma masa principală, apoi era afară cu câinii sau ulii căutând vânat şi întorcându-se acasă cu prada.

Se părea că Bastardul trebuia să-l prindă singur pentru a avea vreo şansă de reuşită. în nici un caz nu putea atunci când Trevellyn vâna – ar fi avut prea mulţi oameni cu el.

Târziu dimineaţă plecase de la casa Trevellyn. Găsind un loc înalt în faţă unde puţini se plimbau, observă spre satisfacţia sa că stăpânul casei nu vâna. Văzu oamenii plecând cu câinii şi se uită la grup, dar Trevellyn nu era printre ei. Imediat după auzi un urlet. Un băiat de la grajduri era bătut cu cruzime. Strigătele răguşite şi plânsetul jalnic ajunse la urechile sale, făcându-l să-şi încordeze falca cu duşmănie. Se părea că băiatului îi luase prea mult timp să aducă calul stăpânului său.

Iar acum era sâmbătă şi încă nu reuşise să-l suprindă singur. Când credea că are o oportunitate, era împiedicat de prezenţa altora. Chiar şi acum, stând sus pe terenul din spatele casei, unde în ziua dinainte Trevellyn se plimbase singur şi fără scop pentru cea mai mare parte a după-amiezii, putea să vadă muncitorii peste tot tăind lemne sau ducându-le spre casă sub privirea atentă a seneşa- lului lui Trevellyn. Stăpânul era şi el acolo, aproape de casă, unde Bastardul nu-l putea ajunge.

încă purta zâmbetul acela pe chip când se decise că trebuie să plece înapoi la colibă înainte de a muri de frig. îşi puse mâinile pe coapse pentru a se ridica, dar se opri când auzi vocea nesuferită tunând la doi oameni din faţa lui,

— De ce n-aţi terminat? Grăbiţi-vă cu lemnul ăla, fii de căţea! De ce ar trebui să mâncaţi când nici nu aduceţi buştenii pe care se găteşte mâncarea!

Se auziră mai multe la fel, dar Bastardul fu surprins să vadă că cei doi oameni nu răspunseră, ci îşi dublară eforturile. Chipurile le erau încordate şi neliniştite, tăiau şi despicau cu o tăcere curioasă care era ciudată pentru acţiunile lor frenetice. De obicei oamenii răspundeau înapoi când stăpânul lor strigau la ei, sau cel puţin asa credea Bastardul din ceea ce văzuse în clasele mai joase din acest ţinut, dar aceştia doi abia vorbeau. Păreau înspăimântaţi de omul care vocifera.

— u pot să termin, sunt prea obosit, auzi pe unul spunând.

—Ssst! Taci din gură! Trebuie sau altfel te jupoaie. Ştii cum e.

— Nu pot. Trebuie să mă odihnesc sau o să mor aici.

—Nu vorbi aşa! Doar continuă şi... Fu întrerupt de un urlet înfuriat.

— Ce faceţi? Bastardul văzu cu surprindere că negustorul venise înconjur de la marginea copacilor, iar acum stătea cu mâinile pe şolduri, încruntându-se la oameni. Ei? De ce aţi încetinit? Poate asta o să vă dea mai multă energie!

în timp ce vorbea, îşi duse mâna la spate peste cap, iar Bastardul văzu că ţinea un bici scurt. Făcea un zgomot şuierător hidos, la fel de plin de venin ca un şarpe. Apoi cel mai tânăr dintre tăietori ţipă când îl prinse. O bucată de tunică de deasupra cotului i se desprinse şi sânge roşu începu să-i păteze braţul. Scâncind, băiatul ridică toporişca deasupra capului,

dar chiar când aceasta cobora, biciul îl nimeri peste spate.

Cel mai în vârstă tăia ramurile răbdător, dar nu era în siguranţă. Două lovituri îl prinse şi pe el, una în jurul taliei şi una în piept, făcându-l să se poticnească, respiraţia oprindu-i-se în gât cu un suspin.

— Luaţi crengile pe care le-aţi tăiat şi căraţi-le la casă!

—Căruţa, domnule, încă nu a ajuns, şi... Vocea băiatului se stinse. Obiecţia îi aduse o altă lovitură de bici.

— Fă cum îţi spun sau mai primeşti una!

Din punctul lui de observare Bastardul se uita cum cei doi bărbaţi, unul scâncind, celălalt tăcut cu un soi de agonie încordată îşi umpleau braţele şi mergeau spre casă.

— Şi grăbiţi-vă. Trebuie să terminaţi în seara asta! strigă negustorul spre ei. Apoi se întoarse şi le cercetă munca cu dispreţ. Proşti! Murmură el batjocoritor. Lovi cu piciorul o ramură, mergând de-a lungul trunchiului spre copaci, iar Bastardul zâmbi în sinea sa.

Tuşind politicos când negustorul trecu pe lângă el, fu încântat să vadă frica bruscă de pe chipul omului care se întoarse şi dădu cu ochii de gascon.

— Domnule Trevellyn, sunt bucuros să vă văd din nou. Cred că avem ceva de discutat.

Văzu biciul ridicându-se şi dând înapoi, apoi venind fluierând spre el.

Capitolul 14

Hangiul de la „Semnul Lunii” era foarte ocupat în noaptea aceea. Părea că toată lumea din sat venise la el pentru o băutură. Oricum nu mai era nimic altceva de făcut într-o noapte atât de rece şi, deşi era o plăcere să vezi camera plină de oameni care îi voiau berea, avea parte şi de pagubă. Spera doar ca stocul său de bere să supravieţuiască până când următoarea şarjă să fie gata.

— Da, da, mormăi el când o mână ridicată în aer sau o voce îl chema. De continua aşa până în primăvară, va trebui să aducă pe cineva să-l ajute. Aşa, el şi soţia sa alergau prosteşte ca nişte găini cu capul tăiat, afară în cămară unde reumpleau ulcioarele cu vin sau bere, apoi în sală din nou, unde se luptau să umple cănile şi ulcioarele înainte de a se goli. Parcă fi încercat să văruiască zidul oraşului se gândi. Când credeai că ai terminat, vedeai că acolo unde începuseşi era deja vechi şi uzat şi trebuia să începi din nou.

Privea morocănos mai ales un grup. Nu îi plăceau bârfele, chiar dacă era moneda de schimb aici la „Luna". Mai ales îi displăceau zvonurile răutăcioase care puteau răni sau ofensa, iar familia Miller deţinea monopolul lor în seara asta.

Văzând un om ridicând o cană într-o rugăminte tăcută, hangiul îşi făcu loc printre oameni. în timp ce turna, putea să-i audă pe Milleri.

— Dar cum de ştiu ei că doamna Trevellyn avea o legătură cu tânărul Harry? auzi un om întrebând.

Jennie se aplecă înainte cu chipul serios.

— Cine altcineva ar fi putut? spuse ea. Ea era cel care s-a dus la Greencliff şi l-a ispitit. Şi apoi s-au dus împreună la Agatha. Ştii ce înseamnă asta. Apoi s-au întors după ce au omorât-o.

— Deci vrei să spui că amândoi au făcut-o? Amândoi au omo- rât-o pe Agatha?

Hangiul plecă oftând. Nu erau bune asemenea discuţii care distrugeau caracterul unui om doar pentru a umple o seară plictisitoare. Un lucru era sigur: cineva va avea necazuri. Se uită din nou la adunătură, căutând ulcioare goale, dar mereu se ochii îi erau atraşi de grup. Merita să le spună să tacă? Nu, cu siguranţă vor continua. Să-i arunce afară? Pur şi simplu se vor aduna afară, iar el va pierde clienţi. Ridică din umeri. Mai bine să-i lase în pace, gândi el, şi plecă să umple din nou ulciorul.

Mai era un bărbat care nu părea amuzat de conversaţie. Stephen de la Forte stătea lângă paravane, cu spatele la cameră şi cu o strâmbătură pe chip de parcă ar fi băut oţet.

Cana îi era goală. întorcându-se, încercă să prindă privirea hangiului, dar în schimb se trezi fixat de fata lui Miller, cea mai mare, care stătea şi-l supunea unei cercetări atente înainte de a trage de tunica mamei sale.

Jennie văzu chipul alb al tânărului uitându-se şi vocea i se stinse. Urmărind direcţia privirii sale, grupul îl văzu pe Stephen, iar discuţia lor se opri, de parcă stăvilarul care le dădea apă la moară discuţiei ar fi fost închis, şi deodată se lăsă linişte în toată sala.

Acum Stephen devenise centrul atenţiei. Se ridică şi merse la masa unde familia Miller stătea, femeia uitându-se la el cu ochi îndrăzneţi.

— Ar trebui să vă fie ruşine, spuse el intenţionat. Tot spuneţi că au fost cei doi, când nu aveţi nici o dovadă, în afară de ea, arătă el spre Jennie, care spune că l-a văzut pe drum în acea zi. Nimic altceva nu demonstrează că au avut de-a face cu uciderea Agathei. Nimic.

—Haide, Stephen. Nu-i nimic rău în a-ţi pune întrebări. Doar asta făceam, doar ne întrebam cine ar fi făcut-o.

Se întoarse spre cel ce vorbise, un om mai în vârstă cu un chip rotund de pe care atârnau fălcile şi păr cenuşiu.

—Nimic rău? Toţi v-aţi hotărât cine e vinovatul, nu? Ei? Se uită în jurul mesei, privindu-i în ochi, până îi întâlni pe ai lui Jennie Miller. Doar atunci buza i se ridică într-un mârâit. Dând din cap cu dispreţ, se răsuci pe călcâie şi plecă, trăgând aşa de tare de perdea încât aproape o desprinse.

Vântul se înteţise din nou şi biciua zăpada într-o spirală de fum înaintea lui, blocându-i vederea şi făcând dificil să vadă terenul de sub piciorele calului.

Cu un blestem de furie, Bastardul se dădu jos din şa, strâmbându-se când mişcarea îi rupse crustele proaspete de pe spate şi conduse calul, încercând să-şi ţină faţa îndreptată spre sud. Era mai rău decât orice întâlnise până acum.

Aici, atât de departe în mlaştini, era greu să urmezi un curs. Simţul direcţiei îl părăsise şi acum i se părea de-a dreptul imposibil să ghicească unde e sudul. Dar era tenace şi hotărât. Niciodată nu eşuase în a-şi găsi calea, chiar şi sus la munte, şi era încrezător că va reuşi, chiar dacă uneori blestema gândul la potecile şi drumurile mai uşoare spre nord la care renunţase pentru acest traseu amarnic.

La început reuşise să scoată un timp bun. Adunase lemne, punându-le grămezi pe calul de povară. Cerul era senin spre sud unde se întindeau mlaştinile. Numai la nord norii înnegreau cerul. Dar asta se schimbă când călări spre dealuri. Imediat vântul începu să bată în rafale, aducând gustul sărat al aerului de mare la început, dar mai târziu se umplu de un ger amarnic.

O pală de zăpadă zbură spre el şi îşi trase gluga pe faţă. Aici, sus în mlaştini, vântul îşi putea schimba direcţia şi să se repeadă precum un cuţitar bine antrenat. Era imposibil să găsească drumul.

Se întoarse şi se uită în direcţia din care venise. Acum nici propria urmă nu şi-o mai vedea. Imediat ce ridica piciorul, urma dispărea pe loc. Blestemând din nou, trase de cal şi începu să caute o protecţie: un zid, chiar şi un copac, orice care l-ar fi putut apăra cât de cât de elementele naturii.

Aplecându-se în faţă în şa, Simon se uită la dealul spre casa pătrată şi cenuşie şi oftă.

— Nu cred că sunt gata pentru asta, mărturisi el.

Baldwin oftă şi el şi se uită înainte.

— Nu, nici eu, spuse.

Plecaseră înainte de a se lumina, de data asta din nou cu Edgar. Cu desăgile pline şi burdufurile cu vin

zbătându-se vesel, călăriră prin troienele groase pentru a ajunge acolo.

în unele locuri, troienele erau aşa de mari încât erau obligaţi să părăsească poteca şi să meargă prin pădure. Urmând căile oilor sau ale căprioarelor, reuşiră să continue, întorcându-se din când în când pe potecă pentru scurte perioade de timp. De câte ori părăseau adăpostul copacilor vedeau că pudra fină pusese stăpânire pe ţinut.

În cele din urmă fură obligaţi să părăsească drumul de tot. Când poteca se deschise chiar sub casa lui Greencliff, zăpada le blocă complet calea. Aleseră un drum spre nord, luând o cale pe care Baldwin şi-o amintea vag, ce-i ducea în susul dealului sub protecţia copacilor până când trecură la o milă depărtare de locul unde găsiseră trupul Agathei Kyteler. în cele din urmă, când lăsară copacii în spate, se treziră pe o pantă moale şi rotunjită şi se părea că acolo zăpada nu troienise. Fusese suflată de vânturile puternice de peste noapte.

În vârful dealului care domina casa, puteau să vadă că stăpânii trebuiau să fie înăuntru. Fumul se ridica blând din coşuri. Erau nişte urme care părăseau proprietatea pe drum, dar mergeau doar o distanţă scurtă, până la primele troiene, înainte de a se întoarce în casă.

în timp ce Baldwin se uita, putea să vadă că nimic nu mişca. Oftând, se uită cum respiraţia lor se disipa în aerul îngheţat, apoi se întoarse spre Simon.

—Cel puţin vom găsi ceva fierbinte de băut acolo.

—Da, slavă Domnului! Mi-e atât de frig că părul o să mi se desprindă din cap dacă-l ating, spuse itendentul printre dinţii strânşi ca să nu clănţăne.

—Doamne! Haide, să stăm în faţa unui foc înainte să murim aici.

în josul dealului trebuiră să călărească mult spre dreapta pentru a găsi o trecere printr-un alt troian adânc şi de netrecut. Odată înconjurat, erau din nou

între copaci, iar aici stratul de zăpadă era subţire. Dar nu puteau să vadă nici un drum prin zăpadă mai încolo, iar după câteva minute de încercări, Simon îi auzi pe Baldwin mor- măind şi pe Edgar blestemând.

în cele din urmă, Simon fu cel care îşi pierdu şi răbdarea şi calmul. Cu falca încordată şi capul în jos, forţă o cale pentru ei, dând bice calului. Zăpada trecea de pieptul solid al calului său, dar calul era puternic şi avansa, nechezând uşor, luându-şi avânt din scurt pentru a sări peste obstacolul îngheţat.

Odată trecut, Simon călări spre casă în buiestru, jumătate galop, jumătate trap, fără să se uite în spate să vadă dacă este urmat de ceilalţi. într-adevăr nu era sigur dacă erau în spatele lui până nu ajunse la micul turn care adăpostea uşa principală şi auzi râsul pe înfundate al prietenului său. Chiar şi Edgar părea amuzat, dar când expresia încruntată a itendentului se îndreptă spre el, servitorul păru deodată foarte preocupat să se concentreze pe pachetul legat în spatele lui pe şa. Chiar şi aşa, Simon era sigur că surprinsese un chicotit scurt când se întoarse.

După ce bătu la uşă, Simon se întoarse şi se uită la peisajul alb. Spre dezgustul său, începuse să ningă din nou, o burniţă subţire de particule, dar la fel de uscată ca cenuşa. Parcă ploua cu fainã.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Baldwin în timp ce se apropie, cu privirea îndreptată spre cerul plumburiu. Dacă se înrăutăţeşte vremea, şi se pare că asta se va întâmpla, vom rămâne blocaţi aici zile întregi.

Simon mârâi, dar chiar atunci auzi zăvorul tras şi se întoarseră să vadă o servitoare tânără.

— A, în sfârşit. Suntem aici ca să-l vedem pe stăpânul tău. E...? Se opri în timp ce fata tresări, acoperindu-şi gura cu pumnul în timp ce se uita la el cu ochi îngroziţi. Ce e, fato?

—Stăpânul, domnule. A dispărut. Nu ştim unde e!

îi conduse înăuntru. Paravanele pavate cu piatră din spatele uşii erau lungi ducând tocmai în cealaltă parte a casei unde altă uşă dădea spre grajduri şi dependinţe. La stânga lor erau trei uşi, iar când Simon se uită înăuntru, putea să vadă că prima ducea în cramă. Celelalte duceau probabil spre cămară şi spre bucătărie. La dreapta erau altele două care duceau spre sală.

întrând, Simon fu uimit de splendoarea camerei. Era mare pentru o casă de familie, aproape la fel de mare ca sala din castelul Tiverton, cu un tavan înalt deasupra şi stâlpi de piatră care-l susţineau, precum biserica din Crediton. Bănci şi mese erau aliniate lângă ziduri, lăsând un culoar de trecere către podium. Simon nu se putu stăpâni să nu studieze tapiseriile de pe pereţi şi şemineul imens. Era plin de buşteni masivi care în propria sa casă ar fi trebuit tăiaţi şi despicaţi. Uitându-se de jur împrejur, văzu că în spatele său paravanele aveau o balustradă sus, iar într-o parte era o scară pentru muzicieni, astfel încât stăpânul şi doamna sa să poată auzi cântându-se în timp ce mâncau.

Cu siguranţă aceasta era o casă unde vechile tradiţii încă aveau o mare influenţă. Pe podiumul din capăt era aşezată masa stăpânului cu farfurii şi căni răspândite pe toată suprafaţa ei. Familia încă mânca în sală cu servitorii şi prietenii ei, nu precum mulţi stăpâni şi doamne care luau masa singuri în solarul lor diin spatele podiumului.

Dar în timp ce el şi Baldwin mergeau de-a lungul sălii, cu Edgar plin de respect în urma lor, atenţia lor le fu atrasă nu de sala însăşi, ci de silueta solitară care stătea pe scaunul chiar dinaintea podiumului. Silueta subţire a unei tinere îmbrăcată în albastru.

Era prima dată când Baldwin o întâlni pe doamnă şi o studie la început cu o indiferenţă calmă, observându-i îmbrăcămintea şi comportamentul. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Părul îi era de un negru adânc,

strălucind albastru în lumină, şi îi atârna pe umeri în cozi la fel de groase ca încheietura mâinii. Tunica grea părea să fi fie din lână şi avea patru agrafe aurite pe piept. Dar nu hainele atrăgeau privirea, ci chiar ea însăşi. Era dureros de frumoasă.

Chipul îi era oval cu oase înalte şi elegante, deasupra cărora ochii verzi se îngustau uşor spre nas. Sprâncenele erau o pereche de arce negre. Nasul era fin şi drept, iar sub nările delicate o gură voluptoasă se bosumfla ispititoare. Subţire şi elegantă, încrezătoare şi mândră, stătea cu mâinile pe braţele scaunului şi părea să-i supună unei cercetări atente.

Se ridică languros în timp ce mergeau spre ea, de parcă ar fi fost privată de somn, apoi se întoarse spre servitoarea ei, care ezitantă îi explică cine erau. Baldwin se uită atent la ea în timp ce slujinca îi vorbea, dar în afară de o privire rapidă a ochilor săi verzi, nu putea să observe nici o reacţie deosebită la auzul veştii că Judecătorul de Pace a Regelui sosise. Era imaginaţia sa sau ochii îi erau puţini înroşiţi?

— Domnilor, sunteţi bineveniţi. Vă rog, aşezaţi-vă la foc şi primiţi ospitalitatea noastră. Vocea îi era catifelată şi joasă, iar semnul blând făcut cu mâna spre flăcări era atât de graţios şi nobil încât se trezi că se întoarce spre foc de parcă orice voinţă l-ar fi părăsit. Şi chiar îi plăcea senzaţia.

Mergând încet, îl urmă pe Simon spre o masă de lângă foc şi aşteptă în picioare ca ea să li se alăture. Aproape de ea acum, putea să vadă că avea o piele fină, uşor întunecată. Cum se aşeza nu putea să nu-şi lase ochii să se plimbe de-a lungul trupului ei, de la gâtul subţire spre umflătura sânilor de sub tunică, şi în jos, spre mijlocul îngust şi şoldurile largi. îşi aduse ochii înapoi spre chipul ei cât de repede putu, dar putea să vadă în privirea sa cercetătoare că băgase de seamă, deşi nu părea deranjată. Gura tinerei femei se mişcă, gata să zâmbească. Dar chipul i se întoarse întrebător spre Simon.

Itendentul începu ezitant, uitându-se în poală.

—Doamnă, îmi pare rău că am sosit astfel, trebuie să fi foarte greu pentru dumneavoastră. Servitoarea ne-a spus că soţul a dispărut.

—Da, spuse şi oftă. A plecat de acasă noaptea trecută şi când ne-am trezit, în această dimineaţă, dispăruse.

— Dar calul său...?

— în grajd. Ăsta e lucrul care ne surprinde... Vocea i se stinse în timp ce se încruntă în foc.

Baldwin întrebă:

— A mai dispărut aşa înainte?

— Nu. Niciodată în cei cinci ani de când sunt căsătorită cu el nu a mai făcut aşa ceva,

—S-a întâmplat ceva recent care să-l facă să plece?

Femeia ezită un pic, apoi îi aruncă o privire rapidă, pe care Baldwin nu reuşi să o descifreze.

— Nu.

Simon tuşi şi oftă.

— Poate avem noroc că e plecat acum, spuse aruncând o privire nervoasă spre Baldwin de parcă ar fi căutat confirmare că este timpul potrivit pentru a aborda subiectul. Cavalerul ridică din umeri cu indiferenţă.

— Doamnă, am venit aici să vorbim cu dumneavoastră, nu cu soţul.

—Cu mine? Suprinderea ei păru sinceră. Dar de ce?

— Doamnă..., tăcu din nou, uitându-se la Baldwin pentru ajutor. E foarte dificil...

Baldwin îi zâmbi în timp ce se aplecă înainte, cu ochii arzători.

—Doamnă Trevellyn, îmi pare rău că trebuie să vă întreb asta, dar cercetăm moartea Agathei Kyteler. Era sigur că tresărise la auzul numelui. Şi trebuie să aflăm ce căutaţi acasă la ea în ziua în care a murit.

—Acasă la ea? Părea să se gândească dacă să nege că a fost acolo, aşa că pentru a preîntâmpina minciuna, Baldwin o întrerupse repede.

— Da, doamnă. Aţi fost văzută pe o potecă ducând spre casa bătrânei, încercând să vă ascundeţi. Sunteţi un pic prea deosebită pentru a putea să vă ascundeţi de oamenii din sat. Femeia înclină capul la auzul acestor vorbe, acceptându-l ca pe un compliment, spre supărarea lui Baldwin, care era sigur că el nu intenţionase aşa ceva. Şi calul dumneavoastră era acolo. Cu Harold Greencliff.

— Ah! Se pare că oricum ştiaţi că am fost acolo.

— Da, doamnă. Dar nu ştim de ce încă. Acest lucru am vrea să ni-l spuneţi.

îi susţinu privirea şi exista o urmă de sfidare în ochii ei.

— Am fost acolo pentru a cumpăra o poţiune. Mă simţeam rău de câteva zile. Am fost la ea sâmbătă pentru a cere această poţiune, iar ea mi-a spus să mă întorc atunci când va fi cules toate ingredientele. Asta a fost marţi.

— De ce vă ascundeaţi? întrebă Simon, încruntându-se.

— Să mă ascund?

— Da. Când oameni au venit pe potecă, v-aţi ascuns între copaci. De ce?

Părea fascinată de Baldwin. în timp ce vorbea îşi păstră magnificii ochi verzi spre el, răspunzând întreruperilor lui Simon cu o privire piezişă.

— Voi ce aţi fi făcut? Mereu sunt bârfe în sat. Nu voiam să se afle că am fost acolo. La urma urmei, se presupunea că e vrăjitoare. Nu voiam să fiu asociată cu ea. Era folositoare, dar voiam să o văd în particular, nu tot satul să fie cu ochii pe noi.

Simon se uită la Baldwin şi ridică din umeri, iar cavalerul zâmbi de parcă ar fi acceptat înfrângerea itendentului. Studie chipul minunat din faţa lui. Era oare capabilă de crimă? Chiar atunci când se întreba, îi văzu ochii umplându-i-se cu o tristeţe lichidă, clipind ca să i se limpezească privirea. Dar când vorbi, vocea îi era din nou puternică şi calmă.

—E o crimă să păstrezi aceste lucruri private?

Ridicând din nou din umeri, Baldwin se lăsă pe spate în timp ce ea continuă.

—Aşa că da, m-am ascuns, dar doar ca satul să nu mă bârfească. Când au trecut, am intrat în casă. Am văzut-o pe bătrână şi am luat poţiunea, apoi am plecat...

—îmi cer scuze, doamnă, spuse Baldwin. Dar aţi fost singură cu ea tot acest timp?

—Da.

—Şi nimeni nu v-a văzut intrând în casă?

—Nu, spuse ea, sprâncenele încreţindu-i-se în efortul de a-şi aminti. Nu, nu cred, deşi...

—Da?

— Am avut un sentiment că sunt privită – de parcă ar fi fost un bărbat între copaci... Dar nu am văzut pe nimeni.

—Continuaţi, vă rog.

— Aşa cum am spus, am luat poţiunea şi am plecat. M-am dus la cal şi am venit acasă.

—Pe la ce oră?

Păru surprinsă de întrebare.

— Nu ştiu. După lăsarea întunericului. Poate pe la cinci jumătate?

—Şi aţi stat cu Agatha Kyteler până pe la ce oră?

Ridică din umeri cu indiferenţă.

—Poate până la patru. Nu ştiu.

încruntându-se, Simon întrebă:

—Şi aţi luat doar poţiunea? Deci aţi stat doar câteva minute...?

— Nu, spuse ea pe un ton egal. Am stat acolo destul încât să iau amestecul – ştii, să-l beau. Apoi am plecat.

—Era cineva acolo când aţi plecat? întrebă Baldwin.

— Eu..., ezită ea.

— Da?

— Nu am văzut nimic, dar am crezut că cineva era acolo. Era doar un sentiment, ştii? Dar am crezut că

cineva stătea nemişcat între copaci. Nu ştiu de ce. Iar Agatha părea nerăbdătoare să scape de mine.

—Şi asta a fost tot?

— Cred că da.

—Şi v-aţi dus direct la cal?

Se uită la el.

— Da.

— Iar Greencliff era acolo?

—Da. îl văzusem mai devreme şi l-am rugat să aibă grijă de iapa mea cât o vizitam pe Kyteler.

Simon întrerupse.

— Dar ai spus că nu voiaţi ca sătenii să ştie unde eraţi: de aceea v-aţi ascuns între copaci. El nu vă deranja?

Uitându-se la itendent, gura i se deschise, dar nici un sunet nu ieşi pentru o clipă. Apoi se întoarse spre Baldwin ca într-o rugăminte mută.

— îl ştiu pe băiat. E la fel de bârfit ca şi mine. A fost de acord să aibă grijă de calul meu. Asta-i tot.

Cavalerul dădu din cap încet. „Ar avea sens”, gândi el. Pentru el părea mult mai plauzibil acest lucru decât ca o femeie nobilă să aibă o legătură adulteră cu un fermier din clasele de jos

— Dar Grisel Oatway? întrebă Simon. Simţea că are un avantaj şi era hotărât să facă presiuni.

De data asta nici măcar nu se uită spre el.

— Nu am văzut-o. Tonul vocii era ferm.

Baldwin se aplecă înainte şi tocmai era gata să spună ceva când uşa de la paravan se deschise brusc şi un servitor intră tulburat.

—Stăpână! Stăpână! Veniţi repede! Oh, vă rog, veniţi repede!

Cu toţi săriră în picioare şi se uitară la bărbatul care se opri
înainte ea, cu cizmele şi partea de jos a tunicii şi a pantalonilor acoperiţi de zăpada care începuse să se topească.

— Ce e? întrebă ea, aparent înfuriată de întrerupere.

—Stăpână – e vorba de stăpân – e mort!

Simon se uită la el uimit şi când îşi îndreptă privirile spre Baldwin putu să vadă că acesta era la fel de şocat ca şi el, dar când se uită la văduvă, se opri cu inima prinsă într-o strânsoare de gheaţă. în privirea ei nu exista nici urmă de tristeţe. în adâncimea ochilor de smarald era doar o bucurie crudă şi răutăcioasă.

Capitolul 15

Dar nu rămase acolo prea mult timp, fiind rapid acoperită de alta, dacă nu de mâhnire, cel puţin de un oarecare regret.

— Unde? întrebă simplu, iar omul îi conduse afară, Edgar venind în urma lor.

Mergând repede, servitorul continua să se scuze şi să-şi ceară iertare până când ea îl întrerupse cu un gest scurt, făcându-l să înceteze. îi duse afară prin uşa de la grajduri, de-a latul curţii acoperite de zăpadă, deja călcată în picioare şi transformată într-o mocirlă roşie-maronie, spre o poartă deschisă din zidul care dădea spre păşunea din spate. Acolo puteau să vadă cu uşurinţă urme de paşi, ducând direct spre pădure. Era un loc unde pădurea fusese defrişată de curând. Sus spre linia copacilor era un alt servitor care se muta de pe un picior pe altul nelinişţit, frângându-şi mâinile. Se apropiară de el fără să scoată un sunet.

La început, terenul cobora, oferind casei o proeminenţă solitară. Un mic pârâu se afla în partea de jos, curbându-se leneş în jurul casei. Zăpada nu acoperise apa ce clipocea. Se întindea cu mici terase de o parte şi de alta a malurilor ca un canion în miniatură, aproape ca o mică replică a lui Lydford, se gândi Simon.

Servitorul îi duse la un pod construit din scânduri solide, destul de lat pentru o căruţă, apoi se urcară pe un dâmb spre silueta care-i aştepta la copaci. Era un om de vârstă mijlocie, cu faţa înroşită de frig.

Trăsăturile pătrate şi greoaie îi trădau teroarea. Parcă îi era frică să vorbească, muşchii mişcându-i-se ca a unui bolnav de friguri, gura zvâcnind, sprâncenele încre- ţindu-se, pleoapele tremurând. Arătă fără să scoată un cuvânt, apoi îşi aduse aminte de locul său şi ar fi căzut în genunchi dacă Baldwin nu i-ar fi ordonat tăios să-i ducă la stăpânul său. Privi ezitant la stăpâna sa şi văzând-o că dă din cap, se întoarse şi se poticni printre copaci. Nu era departe.

Poiana defrişată era mică şi semicirculară cu cioatele tăiate la câteva picioare deasupra pământului, iar Simon îşi dădu seama că aici fusese o dumbravă. În ea se afla un stejar proaspăt doborât, zăcând pe o parte şi aşteptând să fie tăiat în scânduri sau buşteni. Omul îi conduse într-acolo şi chiar lângă ramuri se afla o formă încolăcită. Baldwin păşi înainte cu mâna ridicată pentru a-i opri pe ceilalţi, apoi se ghemui lângă siluetă.

Auzind un icnet scurt, Simon spuse celorlalţi:

— Aşteptaţi aici! şi se duse lângă Baldwin. Oh, Doamne!

De jur împrejur putea vedea că zăpada era acoperită de pete negre îngheţate de sânge.

Stătu nemişcat, cu ochii la pământ pentru aproape un minut. Apoi, de parcă s-ar fi trezit, inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă cu putere. Respirând încet se uită de jur împrejur la micul luminiş. Baldwin era alături, cu ochii pe siluetă. Mai încolo se afla cea mai mare concentrare de sânge, de parcă ar fi sărit înainte sub presiune, pete mari zăcând în apropiere şi picături fine mai departe.

Cercetând, putea să vadă că şuvoiul de sânge părea să fi îndreptat într-o singură direcţie. Nu fusese împrăştiat tot în cerc, dar începuse de la stânga într-o ploaie fină, apoi se întindea ca într-un evantai spre linia groasă din faţă, Când se uită în jos observă că şi cadavrul tot în acea direcţie era căzut.

Alian Trevellyn zăcea parţial acoperit de zăpadă. Stătea în genunchi, cu torsul şi braţele întinse de parcă s-ar fi rugat, iar capul zăcea pe pământ între ele. Doar o parte a corpului era neacoperită, cealaltă era încă albă ca zăpada. Simon se opri şi se uită în jos, apoi se ghemui cu mâinile pe genunchi privind atent.

Ridicându-se, arătă spre servitorul agitat.

— Tu! Tu l-ai găsit aici?

—Da, domnule. Adunam lemne pentru magazie când m-am împiedicat de ceva. Am crezut că e un buştean... sau un ciot... Nu mi-am închipuit că era stăpânul.. Când l-am lovit cu piciorul şi zăpada a căzut de pe el, am văzut că era...că era... Părea să fi rămas fără suflu.

— Ai curăţat zăpada cu mâinile tale?

— Nu, domnule. Am lovit cu piciorul şi zăpada a căzut, şi...

Simon îl întrerupse aspru.

—Ştiu asta. A mai venit cineva să vadă cadavrul după ce l-ai găsit? A atins cineva corpul?

— Nu, domnule. Am stat aici cu stăpânul până aţi ajuns aici, domnule. Nu am plecat deloc, domnule.

Dând din cap, itendentul se întoarse spre cavalerul încruntat.

— Ce e, Simon?

— Uite! arătă el. E zăpadă peste tot corpul. Dar sângele e deasupra zăpezii.

— Lucru ce nu are sens deloc, fu de acord Baldwin.

— Nu. Doar nu putea să se îngroape în zăpadă singur, nu? Nu. Altcineva l-a acoperit de zăpadă cât era mort. Şi acolo, arătă el liniile paralele de pe grămada care acoperea cadavrul, sunt urmele de degete care o dovedesc.

— Hai să vedem ce l-a ucis de fapt.

Simon mormăi încuviinţând şi începură atent să cureţe zăpada din jurul corpului.

— Doriţi să vă ajute unul din oamenii mei? întrebă dna Trevellyn.

Uitându-se în sus, Simon se uită la cei doi oameni înainte de
a-şi întoarce privirea spre soţul ei.

— Nu, spuse el. Cred că ne descurcăm. Aţi putea să trimiteţi după o căruţă, totuşi, pentru a aduce cadavrul înapoi acasă?

— Da, sigur. Voi fi înăuntru dacă aveţi nevoie de mine. Se cutremură şi îşi înconjură corpul cu braţele. E prea frig pentru mine aici.

Simon încuviinţă şi se uită cum se îndrepta spre casă, urmată de cei doi servitori care mergeau precum doi câini nedumeriţi ce aşteptau să fie bătuţi. întorcându-se observă privirea lui Baldwin. Cavalerul o privea şi el.

Spre suprinderea lui Simon, nu le luă mult să cureţe zăpada de pe cadavrul lui Alan Trevellyn. în scurt timp o îndepărtaseră toată de pe spate şi din părţi, iar acum aveau un mic şanţ în jurul lui. Poziţia sa era clară acum, cu braţele ridicate ca într-o rugăminte.

— Mai mult ca sigur că aşa a căzut, fu de părere Baldwin când itendentul i-l arătă. Haide! Să-l răsucim.

Amândoi traseră cu putere de umeri. La început părea că îngheţase lipit de pământ. Simon simţea că pământul ştia că în curând va fi îngropat şi nu dorea să renunţe la ceea ce îi aparţinea. Dar apoi cedă fără prea multă tragere de inimă cu o bruscă eliberarea a încleştării sale, iar Simon aproape căzu pe spate când corpul lui Trevellyn se mişcă apoi se rostogoli pe o parte.

Simon se uită la ochii ieşiţi din orbite, la limba înegrită, mizeria roşie şi neagră din jurul gurii pe unde ieşise sângele şi îngheţase sau se uscase, la rana adâncă de dedesubt unde cuţitul ucigaşului tăiase prin cartilajul traheei înainte de a secţiona arterele şi înghiţi din greu încercând să nu vomite.

— Interesant, spuse Baldwin legănându-se înapoi pentru a se lăsa pe călcâie după ce studie rănile. Exact ca Agatha Kyteler.

Vocea itendentului era răguşită în timp ce încuviinţa.

— Da. Exact ca vrăjitoarea.

Cavalerului se uită mai atent la chip, iar Simon putu să vadă o serie de zgârieturi unde dăduse sângele. Părea că fusese lovit cu un fel de armă grea.

— O bâtă sau poate un ciomag, îl auzi pe cavaler mormăind. în afara de asta nu mai putea afla nimic de la cadavru.

Nu trecu mult până când oamenii ajunseseră pentru a-l căra înapoi la casă, iar Simon îi dădu drumul cu uşurare. în timp ce privea oamenii care-l ridicau, rostogolindu-l într-o pătură şi apoi ducându-l spre car, rămase în urmă departe de privirea acelor ochi care nu mai puteau vedea.

Nici măcar crimele de anul trecut nu fuseseră atât de îngrozitoare ca aceasta. Cel puţin acelea fuseseră făcute de ciomăgaşi, de proscrişi rătăcitori care nu aveau alte mijloace de trai. Nimeni nu era în siguranţă de când preţurile crescute făcuseră mâncarea atât de scumpă, făcându-i pe lorzi să cumpănească de câţi slujitori are nevoie şi să-i alunge pe cei pe care-i considera o povară. Nu era suprinzător că unii apelau la violenţă pentru a face rost de ceea ce aveau nevoie. Mai ales acum când, prin lege, toţi oamenii aveau arme pentru a se apăra, iar prin lege trebuia să exerseze folosirea lor pentru a-şi apăra comunitatea şi pe ei înşişi. Nu, nu era suprin- zători că unii deciseseră că, atunci când lumea lor refuza să le dea o cale de a-şi câştiga cinstit traiul, recurgeau la violenţă.

Atunci fusese diferit, un motiv aproape de înţeles pentru o viaţă de tâlhar. Dar acum? Două morţi ca astea? Acestea erau mai oribile prin faptul că erau unice. Poate dacă erau alte corpuri, poate nu ar fi părut atât de şocante. Poate că individualitatea lor totală le făcea atât de hidoase.

Când căruţa îşi începu încet drumul înapoi, sărind şi zdrăngănind pe terenul accidentat, se opri un moment.

Era la fel ca la vrăjitoare, se gândi el. Şi doar atunci simţi fiorul din dosul capului său când părul începu să i se ridice, fiind cuprins de o transpiraţie rece ca gheaţa.

— Ce e, Simon? îşi auzi prietenul când se opri.

— Mă gândeam. Cum era corpul său? îngenuncheat, într-un fel de rugăciune sau poate cerea îndurare în genunchi? Oare se ruga să-i fie viaţa cruţată?

Când se întoarseră, fu evident pentru Angelina Trevellyn că cei doi erau căzuţi adânc pe gânduri. Intrară fără să vorbească, păşind spre o bancă şi aşezându-se, cu servitorul în spatele lor. Imediat bătu din palme şi fu mulţumită să vadă cât de repede intră sluga şi începu să-i servească. Le dădu căni şi le turnă vin cu mirodenii, apoi lăsă ulciorul lângă foc să se încălzească.

— îmi puteţi spune cum a murit? întrebă ea în cele din urmă.

— Doamnă, i-a fost tăiat gâtul. Baldwin tăcu pentru un moment, uitându-se în cana sa, apoi privi în sus. Aveţi vreo idee cine ar fi putut face aşa ceva?

Privind şi el în sus, Simon fu sigur că văzu o frică rapid ascunsă. Sau poate nesiguranţă? Dar dispăru imediat, iar chipul îi deveni calm în timp ce se gândea:

—Nu, nu îmi dau seama cine ar fi putut face aşa ceva. Alan era mereu temperamental, dar ca să facă asta cineva trebuie să-l fi urât, nu?

—Se certase cu cineva recent?

Se uită la el cu o expresie serioasă.

—Domnule, soţul meu a fost mereu puternic şi hotărât. Era curajos, nu îi era frică de nimeni. Şi niciodată nu-şi ascundea sentimentele.

— E adevărat că a recent a bătut soră cu moartea un servitor?

—Oh, nu ştiu asta. E adevărat că îşi bătea oamenii dacă erau leneşi sau proşti, dar atât de mulţi sunt aşa! Ştiţi cum sunt servitorii! Sunt ca nişte câinii ce au

nevoie de dresaj. Trebuia să-i bată ca să-i menţină atenţi. Asta nu e un motiv să-l ucidă.

— O cunoştea pe vrăjitoare? întrebă Simon, iar ea îşi întoarse chipul spre el brusc înfricoşată.

— Vră...vrăjitoarea? spuse în cele din urmă cu o încercare de a părea suprinsă. Sub privirea lui Simon, apărea nesigură. Lingân- du-şi buzele cu un gest neliniştit, ridică pe jumătate din umeri, apoi se întoarse din nou spre Baldwin.

—Itendentul se întreba dacă ar putea fi ceva... vedeţi dumneavoastră, soţul v-a murit din cauza aceluiaşi fel de rană ca Agatha Kyteler.

Se uită la el, iar Simon simţi instinctiv că acum nu juca teatru. Şocul ei avea aparenţa sincerităţii.

— Cum adică, aceluiaşi fel? spuse ea în cele din urmă.

Cavalerul ridică din umeri.

— Exact la fel. La fel a murit şi ea din cauza unei singure tăieturi de-a latul gâtului.

— Eu...trebuie să mă gândesc. Domnilor, îmi pare rău, dar mi-e foarte greu. Vă deranjează dacă mă lăsaţi acum? Trebuie să... Vă rog, plecaţi! Nu se putea refuza această ultimă rugă disperată. Lăsând vinul, Simon şi Baldwin se ridicară, se înclinară şi ieşiră.

îşi găsiră caii în curte şi încălecară. La poartă, Baldwin se întoarse spre Simon.

— Unde mergem acum?

—Un singur lucru aş vrea să ştiu acum şi anume unde a fost Harold Greencliff noaptea trecută, spuse scurt Simon. Când se uită în sus, crezu că Baldwin încă îl priveşte, dar apoi realiză că aceasta se uita peste umărul său. Când se întoarse văzu că Angelica Trevellyn era în uşă, privindu-i cum pleacă. Oftă şi se întoarse din nou, privindu-l Baldwin. Pe el se afla un zâmbet îndepărtat.

Când lumina slăbi, ţinutul era acoperit de o culoare cenuşie uniformă, cerul şi pământul devenind una. Zăpada luă o nuanţă sumbră care părea reflectată de

cer. Nu exista vreo umbră care să-l ajute, iar Bastardul se împiedică în timp ce înainta ducându-şi caii de frâie.

Cel puţin vântul se oprise acum, iar pământul strălucea vag sub mantia moale. în toate părţile se vedeau dealurile ondulându-se uşor, iar ici şi colo putea observa aflorimentul râpos al pietrelor în cele mai înalte puncte.

Nu îndrăznea să călărească în caz că mergeau pe teren periculos. Mai bine să îi conducă, testând drumul. Dar în curând trebuia să se oprească, să găsească un loc de odihnă şi să-şi revină după oboseala zilei. Oprindu-se, îşi trecu o mână peste sprânceană şi se uită de jur împrejur. Ochii cercetau toate coastele până când se opriră asupra uneia.

Era la o milă sau poate două depărtare un deal care semăna cu o grămadă de pietre împrăştiate, de parcă o casă s-ar fi prăbuşit acolo. Un vârf înalt arăta spre cer precum amintirea crestată a unui colţ de clădire, în timp ce alte rămăşiţe aminteau de ziduri şi chiar de o curte.

Oftând, îşi lăsă capul să-i cadă pentru o clipă apoi trase de frâiele din mâna sa. Trebuia să ajungă acolo înainte de a-l doborî oboseala.

Zăpada nu se împrăştiase deloc. în timp ce călăreau în josul dealului spre potecă, lui Simon îi devenea clar că vor avea de luptat cu ea la fel ca înainte.

La început părea că temerile lor erau neîntemeiate. Poteca ce înconjura casa părea destul de curată, iar când ajunseră în susul dealului, încă era uşor de traversat. Doar când începură să coboare observară că nămeţii se acumulaseră şi toate erau acoperite de zăpada înaltă de la ajungea la picioare aflaţi pe cai. La un moment dat, Edgar îşi arătă măiestria la călărit, menţinându-se pe calul care se ridică în două picioare, nechezând de frica şi dezgustul provocate de adâncimea zăpezii şi încercând să evite cele mai mari troiene, iar servitorul fu obligat să tragă de frâie şi să întoarcă animalul departe de obstacole.

Oprindu-se şi mângâind calul, se uită la Baldwin.

— Cred că trebuie să merg pe jos.

Se dădu jos din şa şi mergând înainte vorbea calm calului în timp ce îl conducea înainte, păstrând o presiune fermă şi constantă pe frâie. O dată se opri şi refuză să continue, tremurând ca un iepure speriat, dar apoi liniştit de cuvintele blânde de încurajare ale lui Edgar porni mai departe.

Aici era cel mai rău. Apoi terenul se deschise, iar zăpada nu mai era atât de groasă. Se ridica doar câţiva inci deasupra copitelor. Simţindu-se mult mai încrezători, începură să meargă la trap.

Casa deveni vizibilă. Simon o putea vedea, o bucată cenuşie primitoare în albul ce acoperea totul şi oftă uşurat. Tocmai voia să spună ceva, întorcându-se să se uite la Baldwin, când văzu o încruntătură neliniştită pe chipul cavalerului. Părea să se uite la pământul de lângă picioarele lor.

— Baldwin? Ce s-a întâmplat?

— Uite! Când Simon urmări direcţia indicată de deget, le văzu. Erau de neconfundat, iar mintea i se duse brusc la silueta cocoşată a negustorului mort. Sângele acoperise zăpada, de parcă un gheizer explodase, iar deasupra cadavrului zăpada fusese îngrămădită pentru a-l ascunde. Era puţină zăpadă proaspătă deasupra cadavrului sau a petelor de sânge. Trevellyn murise după ce furtuna se oprise.

Şi aici erau urme limpezi uşor măturate şi rotunjite de vânturile puternice, dar încă de recunoscut a unei perechi de picioare şi urmele de potcoave a unui cal ducând acolo unde se îndreptau şi ei. La uşa fermei lui Harold Greencliff. Schimbând o privire, cei doi bărbaţi porniră la trap.

Nu era nici o îndoială, urmele ducea clar spre mizeria bătătorită de pe pământul din faţa uşii, urmele unui cal şi ale unui om. Dând din cap, Baldwin îşi aruncă frâiele lui Edgar şi sări jos. Simon îl urmă, pipăind inconştient pumnalul de la şold, asigurându-se

că lama va ieşi uşor dacă va fi nevoie. Observându-i mişcarea, Baldwin zâmbi, iar Simon văzu că făcea acelaşi lucru cu sabia sa. Lăsându-l pe Edgar cu caii se îndreptară spre uşă, iar Baldwin lovi puternic în scânduri cu un pumn înmănuşat.

— Harold Greencliff! Vreau să vorbesc cu tine. Ieşi afară!

Nu se auzi nici un răspuns. Bătu din nou în uşă, strigând, dar nu răspunse nimeni, iar Simon se simţi lovit deodată de un sentiment de nelinişte. Simţea o agitaţie extremă pentru ceea ce ar fi putut găsi înăuntru. Involuntar, se dădu în spate.

—Ce e? izbucni Baldwin, mâniat că este lăsat afară. Doamne! Cerul începuse să se umple din nou cu mici fulgi de un alb pur, sclipiri de lumină. Dar aceste granule erau formate din gheaţă şi puteau ucide. Baldwin blestemă şi mai lovi o dată cu pumnul în uşă. *Greencliff!*

Dar tot nu răspunse nimeni. Uitându-se la Simon, dădu din umeri şi apucă mânerul.

înăuntru era la fel de frig ca şi afară. Strigând la Edgar să aducă animalele înăuntru, Baldwin trecu pragul şi se duse imediat spre vatră. Ghemuindu-se cercetă cenuşa pentru o clipă, apoi îşi scoase mănuşa şi ţinu mâna deasupra ei, blestemând din nou.

— Fir-ar să fie! Trebuie să aprindem alt foc!

Simon începu să adune iască şi paie, apoi se apucă să aprindă focul. în timp ce sufla uşor dar ferm în scânteile strălucitoare, adăugând cu atenţie paie şi rămurele peste flăcările ce începură să se ridice, era conştient că Baldwins se învârtea zgomotos în jurul camerei uitându-se în colţurile întunecate şi căutând pe sub pături şi scânduri. între timp, Edgar îngrijea imperturbabil de cai, scoţân- du-le şeile şi aducând pachetele la foc. Aruncându-le jos, îi rânji scurt lui Simon înainte de a se întoarce la cai.

Focul începu să arunce un pic de lumină, iar el îngrămădi cu atenţie mici bucăţi de lemne deasupra,

apoi echilibră buştenii, iar în curând casa începu să se umple de fumul familiar, înnecându-i, făcându-i să tuşească şi să se frece la ochi. Dar în timp ce focul se inteţea, fumul se ridică în grinzile de deasupra lor, iar aerul de dedesubt se limpezi.

— Nu e aici, asta e sigur, mormăi supărat Baldwin.

—Urmele de paşi arată că a fost aici noaptea trecută, spuse Simon calm în timp ce privea flăcările.

— Poate e afară să aibă grijă de oi.

Baldwin arătă spre foc cu bărbia.

—Şi a lăsat focul să se stingă? Pe vremea asta? Haide, Simon. Nimeni nu ar fi lăsat focul să moară pe o vreme ca asta. Ar însemna moarte.

— Ei bine... Simon încuviinţă încet. Dacă a plecat, unde s-a dus? Nu-l putem urmări acum, nu cu ninsoarea care vine din nou. Ar fi prea periculos.

—Nu, dar pot să arunc o privire să văd în ce direcţie a luat-o, spuse cavalerul şi se ridică. Ieşi afară, închizând uşa în spatele lui.

Deja vremea se schimbase, iar micii fulgi fuseseră înlocuiţi de petale mari căzând cu o viteză ridicol de mică.

Uitându-se, îşi miji ochii încercând să descifreze urmele din zăpadă. Era greu să vadă, lumina era prea difuză în spatele norilor, iar odată cu apropierea nopţii, îşi dădu seama că aplecându-se şi încercând să vadă diferenţele dintre contururi nu ajuta cu nimic. Totul era uniform. Nu exista nimic cenuşiu sau negru care să păteze această monotonie aparent perfectă. Doar când se ridică şi se uită în depărtare, întrebându-se în ce direcţie ar fi putut pleca tânărul, i se păru că vede o adâncitură în zăpadă, precum un canal superficial care arăta drept ca o săgeată. Ducea spre poteca dintre copaci, spre Wefford.

Vântul începu să se inteţească, măturând fulgii înebuniţi în faţa ochilor şi din când în când izbindu-i de faţa sa. „E imposibil”, gândi el. Nu puteau în nici un fel să vadă unde se dusese băiatul: era prea greu. Se

întoarse la uşă cu un amestec de deznădejde şi mânie din cauza planului zădărnicit.

Strigătul începu într-un huruit slab la stânga Bastardului. Putea să-l fi ratat uşor, dar urechile îi erau prea tare conectate la orice sunet de pericol, chiar şi după vântul care bătuse toată ziua, şi imediat se opri şi se uită în direcţia de unde venise.

Putea simţi tremuratul cailor când chemarea se auzi din nou. Mai întâi slab, apoi ridicându-se rapid spre un urlet puternic înainte de a aluneca trist către o tânguire jalnică de foame: lupii!

întinzând mâna îşi mângâie calul încet. Nu era nici un semn de ei încă. Probabil erau la ceva distanţă. Aruncă o privire rapidă spre dealul dinainte. Adăpostul pe care îl oferea era la o jumătate de milă depărtare. Se uită la terenul care îi rămăsese de străbătut, apoi strânse din dinţi şi trase de frâie, îndreptându-şi chipul către deal. Acolo se afla singurul adăpost în acest ţinut care se întuneca.

Când privi din nou dealul, ştiu că nu va supravieţui dacă merge pe jos. Aruncând o privire neliniştită în spate, putea să vadă animale asemănătoare cu câinii ce fugeau spre el. Va fi periculos să călărească. Dumnezeu ştia câte pericole îl păndeau sub suprafaţa zăpezii, aşteptând să rupă picioarele calului său, dar să meargă pe jos însemna sinucidere.

Urcându-se pe cal, se învârti verificând încă o dată distanţa. Lupii erau doar la câteva sute de picioare depărtare, şapte dintre ei alergând cu ochii fixaţi pe el. Priveliştea apropierii lor implacabile îi trimise un fior de teamă pe spinare. Ştia ce se va întâmpla dacă îl vor prinde. întorcându-se, dădu pinteni calului şi porniră în galop.

Cei doi cai alergau înnebuniţi. Nu era nevoie să-i îndemne, amândoi îşi dădeau seama de pericol. Urletele lupilor avuseseră grijă de asta. Tot ce trebuia să facă era să se ţină bine în timp ce calul său alerga din toate puterile înainte, cu urechile date pe spate şi capul în jos. Bastardul îl lăsă liber, doar mişcând din

când în când frâiele pentru a păstra calul imens în direcţia care îi va duce, spera el, spre siguranţă.

— Slavă Domnului!

Rugăciunea de mulţumire îi ieşi de pe buze automat când intrară la adăpost, iar el sări din şa imediat cel al doilea cal intră şi el.

Apucând frâiele calului de povară, reuşi să-l întoarcă şi să-şi ia arcul. Chemând blând animalul împietrit, încercând să-l calmeze, Bastardul apucă săgeţile din vârful legăturii. Doar când le avu în mână întinse arcul spre pământ şi trase de el încordându-l. Apoi, cu săgeata pregătită şi fixată în arc, se mişcă spre perimetru, un şir de pietroaie care încercuiau mica sa tabără.

Urletul nu se oprise. în faţă, Bastardul putea să-i vadă apropi- indu-se, acum fără entuziasmul nebun al haitei care vâna, ci cu precauţia atentă a câinilor care văzuseră mistreţul în culcuşul lui şi acum priveau atent să găsească un mod prin care să-l scoată de acolo fără să se pună în primejdie.

Colţii li se vedeau în întuneric, iar Bastardul aştepta cât se apropiau, cu arcul ferm în mâinile ce erau umede din cauza aşteptării.

Capitolul 16

Din când în când Simon sau Edgar plecau de la vatră şi se uitau afară, dar de fiecare dată priveliştea era aceeaşi: nori de particule minuscule ce se răsuceau duse de vânt, un spectacol în alb şi cenuşiu. Cavalerul stătea şi se uita posomorât în foc.

Era încă devreme când deciseră că ar trebui să stea peste noapte. Se părea că va mai ninge câteva ore şi cu toţii recunoscură că aveau nevoie de căldură. Odată ce caii fură adăpaţi şi hrăniţi, deschiseră pachetele pe care Margaret îi forţase să le ia cu ei şi băură din burdufurile cu vin, apoi se îngrămădiră în pături lângă foc şi stătură la taifas până adormiră.

Simon începu să moţăie imediat ce se aşeză, iar vocea îi căzu, cuvintele ieşindu-i din ce în ce mai încete, până când Edgar şi Baldwin îl auziră sforăind.

—Zgomotul ăsta ar putea trezi şi morţii! spuse Edgar, fără răutate.

Baldwin încuviinţă. Demult nu mai dormiseră departe de casă. în trecut, când călătoriseră mai mult, tindeau să evite pe ceilalţi călători. Mereu cineva sforăia şi preferau să doarmă fără să fie deranjaţi.

—Cel puţin ninsoarea nu mai e aşa puternică, spuse. Cred că vom putea porni mâine.

— Da. Şi apoi va trebui să-l prindem pe Greencliff.

Dând din cap, cavalerul oftă.

— Câtă vreme zăpada stă aşa, vom putea să-l urmărim.

—Da, ar putea fi şi mai rău – am putea sta înzăpeziţi aici o vecie. Nimeni nu ştie că suntem aici.

— Oh, nu mă îngrijorez. Se uită la corpul itendentului şi aruncă la Edgar o privire ironică. Are destulă carne pe el. Vom supravieţui!

Servitorul zâmbi, relaxându-se şi râzând încet. Era singurul om pe care Baldwin îl văzuse făcând aşa, deschizându-şi gura şi lăsând aerul să iasă atât de curios şi de-abia auzit. Râdea aşa înainte de bătălii, arătându-şi dinţii într-o desfătare pură, bucurându-se atât cât putea, chiar dacă îi va fi fost scris să moară imediat apoi.

—Deci dacă suntem înzăpeziţi aici îl putem mânca? întrebă Edgar după o clipă. A, va fi bine. Are nişte bucăţi bune de carne pe el! Totuşi va fi cam greu să-l aruncăm în foc. Cum o să-l gătim? Pe frigare?

Lăsându-se pe spate, cavalerul privi cu coada ochiului spre silueta culcată.

— Nu ştiu, spuse el gânditor. Pare cam greu. Avem vreo frigare destul de mare pentru el pe aici?

Lăsându-se pe un cot, Edgar se uită şi el la itendent, rânjind.

—Nu ştiu. Nu, ai dreptate, trebuie să-l spintecăm şi să-l tăiem bucăţi. Poate am putea păstra restul afară? Cel puţin aşa nu se va strica.

— Poate, dar s-ar putea să devină prea tare. Dacă îl facem tocană?

— E bine şi aşa. Cu morcovi şi o felie groasă de pâine proaspătă.

Se auzi un mormâit din partea itendentului, apoi îi auziră vocea.
Deşi acoperit de pătură, tonul nemulţumit era inconfundabil.

— Dacă aţi terminat să discutaţi calitatea cărnii mele poate vă duceţi la somn ca să ne trezim odihniţi mâine dimineaţă.

Râzând, Baldwin se înveli în pătură şi în curând respira adânc, dar acum Simon nu mai putea adormi. Vedea, suprapuse, cele două răni, cea care o omorâse pe bătrână şi cealaltă care îl ucisese pe negustor. Apoi văzu chipul lui Harold Greencliff alături de cel al Angelei Trevellyn.

Primul atac fu uşor de înlăturat. în timp ce Bastardul privea atent, haita îl înconjura, unii furişându-se dintr-o parte în alta acoperind terenul liber din faţa zidului, alţii stând şi uitându-se înapoi, precum soldaţii care verifică apărarea unui asediu. Dar atunci observă unul în mod deosebit şi se concentră asupra lui.

Era un mascul înalt, din câte putea vedea, slab, încordat şi puternic, cu blană cenuşie şi deasă şi cu ochii fixaţi pe gascon. în timp ce ceilalţi din haită mergeau în sus şi în jos, acesta se apropia încet şi hotărât precum o pisică, privind fără să clipească. Apoi, de parcă ar fi dat o comandă, toţi se aruncară înainte.

Conducătorul muri primul. John trase din nou de coardă, ochind vârful crud al săgeţii între ochii masculului sur, apoi dădu drumul. Apucă altă săgeată şi o fixă din nou în arc, încordându-l din nou. Dar nu fu

nevoie. Lupul muri pe loc. Săgeata i se înfipsese adânc în creier, iar animalul făcu o tumbă peste cap, apoi căzu la pământ, tremurând în ghearele morţii. Imediat ceilalţi se retraseră, dându-se înapoi panicaţi în întunericul unde nu putea ţinti cu certitudine. Moartea conducătorului îi făcuse să se oprească, de parcă brusc şi-ar fi dat seama că prada lor nu este fără apărare. Se ţineau departe, încercuind tăcuţi tabăra, un şir de fantome cenuşii în întuneric.

Bastardul cunoştea lupii şi acum că găsise o zonă ce putea fi apărată, ştia că îi va putea ţine la distanţă. Satisfăcut că pentru moment era în siguranţă, îşi cercetă tabăra.

Era în sfârşit la adăpost de vântul răzbunător. Zidurile înalte de piatră ofereau o barieră împotrivea vremii potrivnice – iar terenul de dedesubt nici măcar nu era acoperit de zăpadă. Aici, îşi priponi caii.

în apropiere, dincolo de linia pietrelor, nişte tufişuri stăteau răsucite şi chirchite de parcă ar fi fost lăsate aşa de vreo magie. îşi luă cuţitul şi tăie din ele, smulgând ramuri şi aruncându-le într-o grămadă. Cât timp găsea lemne de foc îşi putea păstra legătura de lemne de pe calul de povară. Aproape de cai găsi o mică adâncitură şi se apucă să aprindă un foc, uitându-se prin preajmă cât flăcările se ridicau spre cer.

La lumina lor putea să vadă că era într-o scobitură naturală în vârful unui deal. Perimetrul era format dintr-un zid scund la sud, dar la nord se dărâmase. în spatele a ceea ce credea că era o clădire abandonată era un afloriment de stânci, trei sau patru lespezi imense, una peste alta cu o gaură îngustă şi joasă pe post de uşă între cele două inferioare. Uitându-se, văzu că înăuntru era o peşteră. Un loc unde să doarmă, apărat de vânt şi zăpadă.

Când se uita înăuntru avu loc al doilea atac. Din colţul ochiului observă o siluetă sărind fără să facă zgomot pe zid. Chiar în momentul în care Bastardul îşi apucă arcul şi puse o săgeată în el, ţintind şi trăgând,

auzi strigătele de teroare ale cailor. învârtindu-se văzu calul de povară dând înapoi înspăimânta în timp ce alt lup sărea clănţănind din fălci încercând să ajungă la gâtul lui.

Ridicându-se în picioare, Bastardul încercă să-l ţintească dar lupul era prea aproape de cai şi nu îndrăznea să rişte. Blestemând, alergă înainte strigând; în acelaşi timp, lupul reuşi să-şi înfingă colţii în gâtul calului. Ţipând calul se ridică încă o dată, dar acum miroul se sânge păru să înfurie armăsarul Bastardului şi-l făcu să-şi piardă teama. Ridicându-şi greutatea pe picioarele din spate în timp ce lupul trecea prin faţa lui, deodată se lăsă să cadă, cu picioarele ţepene pe ambele copite. Cu un urlet împietrit lupul fu strivit la pământ, lăbile din faţă zgâriind pământul, ochii largi în agonie, în timp ce calul se ridica iar şi iar, aruncându-şi toată greutatea pe spinarea lupului, fără să se oprească până când strigătele hidoase încetară.

înainte de a alerga la calul său, Bastardul se uită cu atenţie în jurul taberei, cu săgeata încă fixată în arc, cu fiecare simţ în alertă. Nu mai era nimic: nici un zgomott care să-l deranjeze. Se ridică încet, merse de-a lungul linei de stânci până când ajunse la cai. Ghemuindu-se puse alături arcul şi îşi trase pumnalul ca să se asigure că lupul e mort. Nu era nevoie. O privire rapidă la cadavrul distrus era destul ca să confirme.

Calul încă tremura, cu ochii rostogolindu-se înfricoşaţi, iar Bastardul îl mângâie o clipă. La câţiva iarzi mai încolo, stătea calul de povară. Se uită la el nelinişţit. Putea să vadă sângele curgând din rana adâncă, dar oftă uşurat când focul sfârâi şi pâlpâi. Rana nu era destul de adâncă să omoare animalul, Ducându-se la el, se asigură, apoi mângâie calul şi îi vorbi blând;

Cât stătu acolo auzi gâfâitul. întorcându-se încet, cu inima bătându-i cu putere, văzu trăsăturile ascuţite ale lupului care se ghemuise, cu ochii fixaţi pe el în timp ce

înainta. Se uită la arcul care zăcea nefolositor la câţiva iarzi mai încolo. Era aproape, atât de aproape, dar lupul era deja prea aproape de el: nu va putea să-l apuce. îşi arătă dinţii într-un mârâit – de frică sau mânie, nu era nici el sigur – apoi îşi luă pumnalul cu lama lungă.

Când Simon se trezi o făcu cu un sentiment de surprindere, între- bându-se unde se află. Cel puţin noaptea trecută nu mai avusese coşmarul. De parcă l-ar fi căutat doar când stătea degeaba, nu şi acum când îl căuta pe ucigaşul vrăjitoarei. Atât timp cât era ocupat cu această sarcină, coşmarul îl va lăsa în pace, deşi amintirea lui va sta cu el precum un pinten care să-l îndemne să continue vânătoarea.

Le luă puţin să-şi înşeueze caii, să-şi strângă păturile şi să se pregătească de plecare. Zăpada nu părea să fi fost atât de puternic suflată de vânt de data aceasta şi era întinsă uniform şi nu în troiene, aşa că cei trei bărbaţi simţiră că drumul spre Wefford nu va fi prea dificil. Din faţa casei, puteau să vadă spre est unde începea pădurea şi unde drumul îşi făcea loc printre copaci, gardul viu de o parte şi de alta ieşind în evidenţă ca nişte metereze. Poteca însăşi părea ca un şanţ înte ele, ca un fel de fortificaţie, din felul în care terenul se ridica la stânga lor pentru a forma micul deal.

Când încălecară şi-şi întoarseră caii spre soarele din est care părea să atârne mai roşu şi mai mare ca de obicei pe cerul albastru şi palid, trebuiră să-şi mijească ochii din cauza strălucirii dureroase a zăpezii. Baldwin călărea pe lângă urma pe care o văzuse cu o seară înainte. în lumina strălucitoare a soarelui, urmele încă se puteau observa şi îi conduceau pe cei trei de-a lungul potecii o bucată scurtă de drum. Dar apoi fură ascunse de zăpada ce căzuse de pe ramurile copacilor de deasupra. Fără să se grăbească, mergeau încet printre copaci încercând să urmărească semnele, dar nu reuşiră să mai vadă nimic.

— Trebuie să-l aducem pe Tanner, spuse Baldwin după câteva minute.

Uitându-se dincolo el, Simon oftă în timp ce se întoarse spre drumul dinainte.

— Da. şi să ridicăm o poteră; să vedem dacă îl prindem repede.

O altă vânătoare de oameni, gândi cavalerul trist. îi făcea plăcere
să urmărească un animal. La urma urmei, aşa era corect, să vâneze şi să omoare pentru hrană şi pentru amuzament. Dar să urmărească un om era diferit, înjositor şi pentru om şi pentru cei ce-l vânau.

Ar fi fost diferit, cavalerul ştia, dacă ar fi simţit că exista un motiv justificabil pentru omoruri, dar nu părea să fie nici unul. Se încruntă şi-şi muşcă buza la un gând: dacă l-ar fi păstrat pe Greencliff în temniţă sau l-ar fi băgat înapoi când auzise de la Stephen de la Forte că nu fuseseră împreună la timpul când Agatha Kyteler murise, poate Alan Trevellyn nu ar fi fost ucis. Asta însemna că o parte din vina omorului, simţea el, zăcea asupra lui pentru că luase o decizie greşită. în timp ce ochii i se ridicară spre drumul dinainte, se încruntă şi jura că va prinde criminalul şi va răzbuna moartea lui Trevellyn.

Alergând tăcut alături de el, Simon nu era atât de convins de vina lui Harold Greencliff. De ce? Asta era întrebarea care îl bântuia: de ce? De ce să-l ucidă pe negustor? Sau pe vrăjitoare? Băiatul făcuse nişte comentarii despre ea în acea noapte la han, dar nimeni nu putea explica de ce o ura. Şi nu părea să aibă nici un motiv să-l ucidă nici pe Trevellyn.

Apoi căzu pe gânduri şi capul i se adânci între umeri. Doamna Trevellyn era foarte frumoasă, admise. Era posibil ca ea să fi fost amanta misterioasă? Ca Jennie Miller să fi avut dreptate? Să fi omorât băiatul pe soţul ei pentru a o câştiga? Dar dacă a făcut-o, de ce a fugit după aia? Nu avea nici un sens!

Mărturisirea a ceea ce făcuse ea la coliba vrăjitoarei îl împinsese pe Harold Greencliff într-un coşmar ce nu se mai oprea. Tot ce dorise era să-şi trăiască viaţa precum o făcuse şi tatăl său, ca fermier. Să-şi câştige traiul cinstit. Ştia că nu va putea fi niciodată bogat, dar nu-i păsa pentru că nici prietenii şi nici vecinii săi nu erau. Banii şi vitele erau un vis plăcut, dar simţea că era mai important să fii satisfăcut şi mulţumit, să munceşti din greu şi să câştigi un loc în rai, precum promiteau preoţii.

Dar de la moartea Agathei Kyteler de marţea trecută, nu existase pace pentru el. Poate dacă ar fi reuşit să fugă atunci, ar fi lăsat toate astea în urmă, Dacă ar fi ajuns în Gasconia, poate ar fi putut uita întreaga afacere, dar era prea târziu acum. Era marcat de vină.

La început, când ajunsese acasă de la conacul Trevellyn, se aşezase ca într-un vis, cu mintea goală. I se părea imposibil să se mişte şi stătea acolo pe banca sa tremurând din când în când în frigul singuratic al casei sale, fără măcar să se deranjeze să aprindă focul, atât de adâncă îi era nefericirea. Dar în curând disperarea i se reîntoarse, la fel şi dezgustul. Se ridică şi merse în jurul camerei, suspinând. De când vrăjitoarea aceea stricase totul, viaţa i se dusese de râpă. Era doar vina ei: îşi meritase sfârşitul.

Era ca un vis, felul în care luase decizia şi începuse să-şi adune puţinele lucruri, îngrămădindu-le în vechea sa desagă. îşi luase cuţitul, pumnalul lung cu un singur tăiş, de unde căzuse pe podea. Posibil să aibă nevoie de el şi era bun într-o luptă cu cei doi lobi rotunzi de la baza mânerului solid de lemn care-i protejau mâna.

De mâncare, luă câteva fructe şi şuncă uscată şi sărată pe care le aruncă într-un sac, împreună cu o pâine. Apoi desaga fu plină. îşi trase o tunică de lână groasă pe cap, îşi puse pătura pe umeri, luă toiagul şi plecă. Nu se va mai întoarce vreodată. Ruşinea ar fi fost prea dureroasă.

La început hoinări prin întuneric fără vreo direcţie clară în minte, lăsându-se condus de picioare, şi se trezi că se îndreaptă spre sud. în curând ajunse între copaci. De obicei s-ar fi strecurat printre Ei, cunoscând fiecare trunchi şi tufiş precum mobila din sala sa, dar în gerul amarnic şi în disperarea sa cotea prosteşte.

Acum ştia că fusese o minune că reuşise să supravieţuiască şi nu căzuse pradă temperaturilor de îngheţ. Avusese noroc. Pădurea părea că nu se mai termină, ducându-l în sus spre dealurile blânde şi în jos de partea cealaltă, prin zăpada moale pe care vântul nu reuşise s-o troienească, îndepărtându-se de casa şi de viaţa sa trecută.

Doar când începu să simtă miros de fum îşi dădu seama că ajunsese la Crediton şi se opri. Aproape fără să se gândească, porni din nou, urmărind liniile copacilor pentru a înconjura oraşul, mereu păstrându-se la adăpostul tufişurilor. Când trecu de oraş descoperi o înseninare ciudată a spiritului său, de parcă şi-ar fi lăsat cu adevărat vechea viaţă în urmă. Arareori fusese aşa de departe de casa sa.

Toată ziua continuase aşa, ignorând chemările celorlalţi călători, concentrându-se doar pe mersul constant al picioarelor sale, nepăsător de direcţie, fără să ştie şi să-i pese unde se îndreaptă, până când îşi dădu seama că începu din nou să ningă.

îl obligă să se trezească din hoinăreala fără minte, visătoare, şi se opri brusc, uitându-se împrejur fără să ştie unde se află. Ajunsese într-o zonă plată, un spaţiu deschis înconjurat de copaci, iar acum, în timp ce primii fulgi începură să cadă, putea să vădă că nici o casă nu se afla prin apropiere.

Aici era destul de sus, iar la stânga putea vedea peste vârful copacilor spre un vârf de deal la câteva mile depărtare înconjurat de un cerc de copaci precum o coroană. înainte se vedea o mică fisură în teren care părea să înainteze precum un drum, cu ambele laturi ascunse sub copacii împrăştiaţi. îngustându-şi ochii

împotriva ceţei fine de ninsoare îşi continuă drumul îndreptându-se spre vale.

Dar nu făcuse bine. Ninsoarea se intenţise, aerul devenind mai rece, iar fiecare rafală de vânt se simţea mai tare decât cea dinainte, făcând zăpada să se năpustească şi să arunce precum milioane de rândunele mărunte şi albe.

Mişcarea la întâmplare a prafului alb avea asupra lui o fascinaţie aproape hipnotică şi îşi dădu seama că începuse să se împiedice mai des sub vraja albeţii atotstăpânitoare care acum apărea sub forma unei bariere insurmontabile în jurul lui. Ca şi cum dansul particulelor albe din faţa ochilor săi era o invitaţie la a se opri şi a dormi. Avea impresia că erau mângâietoare şi îl calmau de parcă i-ar fi cerut să se odihnească.

Şi chiar atunci căzu.

Poate că era o rădăcină de copac ascunsă privirii sau poate o ramură căzută, dar deodată descoperi că nu mai păşeşte. Se împiedicase şi acum zăcea căzut cu capul înainte, faţa odihnin- du-i-se pe ceea ce i se părea a fi o pernă moale şi caldă. Rosto- golindu-se, scoase un oftat de uşurare. Se întinse şi suspină de fericire. în sfârşit se putea odihni: ajunsese destul de departe. Acum putea dormi.

Doar mai târziu fu recunoscător pentru întrerupere. La început păru a fi un mârâit, apoi un geamăt ca de durere, jos şi persistent. Venind din depărtare îi străpunse simţutile şi visele ca un fierăstrău prin scoarţa copacului. Murmură în sine şi se rostogoli, încercând să adoarmă şi să ignore zgomotul persistent, dar acesta continua, iar mintea i se înfurie din cauza întreruperii, mânia făcându-l să se trezească. Fu suficient.

Zăpada se întărise şi în timp ce se trezea fără chef înapoi la conştiinţă, realiză că fusese acoperit de un strat de praf uşor. Recunoscând pericolul, se ridică rapid, cu inima bătându-i înnebunită, în timp ce respiraţia i se poticnea în gât şi se uită sălbatic în jur,

precum o fiară care recunoaşte sunetul vânătorului. Zăpada îl învelise, înfaşurându-l blând în mantia sa mortală. Dacă nu auzea acel zgomot, ar fi murit în curând, dormind sub influenţa linişti- toarea a frigului ucigaş.

Dar ce făcuse acel zgomot? în timp ce se răsucea ici şi colo căutând sursa, o înţelegere înceată îşi făcu loc: era zgomot de vite şi venea din apropiere.

Imediat ce recunoscu sunetele, începu să se îndrepte spre ele. Acolo, ascuns după un rând de stejari, era un hambar vechi. Zidurile erau din chirpici roşu-maronii, nevăruite, iar dacă nu ar fi auzit animalele dinăuntru nu l-ar fi observat. După ce se uită cu atenţie după oameni, intră. înăuntru era un depozit de fân, iar el îşi aranjă din el un pat, stând şi pregătindu-se să aştepte ca ninsoarea să se oprească.

Lipsa bruscă de mişcare îi eliberă mintea din cătuşe, iar gândurile i se îndreptară spre ea. La durerea de a o fi lăsat în urmă. Vărsase lacrimi pentru ea seara trecută în timp ce stătea singur şi nefericit în casa sa, îşi amintea acum. Lacrimi fierbinţi ce-i arseseră dufletul. O iubise. Inevitabil, gândurile i se îndreptară din nou spre ea. Să ştie că nu o va mai vedea vreodată, că nu-i va mai simţi moliciunea corpului, că nu-i va ţine pletele dese negre-albăstrii în mâini, că nu o va mai săruta din nou, nu o va mai ţine în braţe, nu va mai simţi căldura sânilor şi întinderea netedă a pântecului era înnebunitor. Crezuse odată că o iubea pe Sarah, dar asta era cu mult mai mult: era o pierdere aproape religioasă. Simţea că, după oroarea pe care o văzuse pe chipul ei în întuneric acum două nopţi, o parte din el murise. Când o văzui vorbindu-i cu atâta ură, o scânteie a sufletului său se stinsese. Nu mai era nimic pentru el acolo.

Oftă la amintire. Acum, dimineaţa, putea accepta că nu o va mai vedea vreodată. Luându-şi desaga, şi-o aruncă în spate, îndreptân- du-se spre uşă şi se uită cu atenţie afară. Nu era nimeni acolo, aşa că ieşi. Va

mânca mai târziu. Acum cel mai important lucru era să scape cât mai departe de acest ţinut. Ar putea să se urce pe o corabie? Oare ar putea găsi una care să-l ducă departe?

Oprindu-se, cugetă. Erau docuri la Exeter, ştia, dar ultima dată Tanner îl găsise acolo. Era departe, dar oare se aşteptau ca să se îndrepte spre sud? La Dartmouth sau Plymouth? Cântărind desaga în mână, se gândi la cele două opţiuni. Va avea nevoie de mai multă mâncare pe drum dacă va merge aşa de departe. Era mult prea departe, dar dacă reuşea, niciodată nu se vor gândi să-l caute acolo.

Hotărându-se îşi îndreptă umerii şi o luă spre sud. Trebuia să meargă spre coastă, apoi în Gasconia şi spre libertate.

Satul apărea ca un animal adormit, de parcă ţinutul alesese hibernarea nefericirii reci a vremii de iarnă, iar Baldwin se uită acru împrejur în timp ce călăreau pe drum.

— Doamne! De ce nu s-au trezit şi nu muncesc încă aceşti oameni?

— E prea devreme, Baldwin. Şi nu am nici o îndoială că unii deja s-au trezit. Vor ieşi în curând afară să îngrijească de oi şi de vite, spuse Simon calm. Mai ales după ninsoarea de noaptea trecută.

Baldwin mormăi şi menţinu o tăcere dezaprobatoare tot restul călătoriei. Nu fu lungă. Se opriră în afara hanului şi la un semn scurt din cap al lui Baldwin, Edgar descălecă şi se duse liniştit spre uşă. Privindu-l, Simon îl văzu uitându-se la cer încercând să aprecieze ce oră era. Itendentul încuviinţă în sinea sa. Era prea devreme să-l trezească pe hangiu. Dar apoi îşi dădu seama de eroarea sa.

După ce se uită în sus pentru a asigura de ora matinală, servitorul îi rânji rapid apoi bătu la uşă cu un zgomot şocant de puternic înainte de a se retrage câţiva iarzi.

Era o precauţie raţională după urletul de mânie care se auzi dinăuntru. Simon auzi paşi rapizi, sunetul zăvoarelor care erau trase apoi uşa fu deschisă cu putere şi trăsăturile nerase şi furioase ale hangiului apărură cu gura deschisă pentru un urlet la cel care l-a trezit. La vederea cavalerului, a servitorului şi a prietenului său, gura i se închise ca trasă de un arc.

— Sir Baldwin, reuşi în cele din urmă cu un rânjet ce aproxima un zâmbet.

— Cum vă pot fi de ajutor?

Cavalerul mârâi.

— Poţi aduce băuturi calde pentru trei oameni, poţi pregăti ouă coapte şi pâine pentru micul nostru dejun şi să începi să organizezi o poteră. Apoi trimite vorbă acasă la mine că suntem bine, găseşte-l pe Tanner şi spune-i să vină aici. Pregăteşte provizii pentru trei zile pentru trei oameni.

— Eu...e...

—Şi poţi să le faci pe toate acum. Trebuie să urmărim un om.

Capitolul 17

îi părea itendentului că nu trecu mult de când se aşezaseră să o privească pe nevasta hangiului pregătindu-le ouăle în tava veche pe tăciunii focului de azi-noapte până când oamenii din sat începură să sosească. Fermieri şi ţărani intrau, mergând nepăsători de parcă nu ar fi avut nimic de a face cu ei, sau cu prudenţă şi speriaţi prin perdea de parcă se aşteptau să fie arestaţi. Edgar le spusese fiecăruia să plece şi să se înarmeze apoi să se întoarcă pe cât de repede posibil cu mâncare pentru cel puţin trei zile.

Doar când Tanner sosi, acoperit de zăpadă până la genunchi şi ud leoarcă, Baldwin îşi ridică privirea şi începu să apară interesat. Bătrânul poliţist se duse direct la el. Nu era nevoie, ştia, de slugărnicie în faţa acestuui cavaler. Uitându-se în sus în timp ce bărbatul masiv se apropia, Baldwin îi zâmbi scurt şi îi făcu semn cu mâna spre foc.

— Ai mâncat? Vrei nişte ouă?

Uitându-se nepăsător la tavă, Tanner scutură din cap.

—Ce s-a întâmplat, domnule? Băiatul hangiului mi-a spus să vin aici imediat. Că trebuie să vânăm pe cineva.

— Aşa e. Greencliff a fugit din nou.

—Harry a dispărut? Oh, nemernic prost! Dădu din cap într-o iritare obosită, apoi spuse:

— Şi ce dacă? Dacă nu a fost acolo la moartea vrăjitoarei pentru că era cu de la ...

— Nu e aşa de simplu. Nu era cu de la Forte, îl întrerupse itendentul şi îi povesti schimbarea mărturiei lui Stephen de la Forte. Când vorbi de moartea lui Trevellyn în cameră căzu liniştea, toţi oamenii din jur dându-şi seama de ce trebuiau să-l vâneze pe Greencliff. Când Simon încheie, fu imediat asaltat de întrebări din toate părţile, iar după o clipă Baldwin ridică o mână cerând să se facă linişte.

—Tăcere! tună el, iar zgomotul se stinse. Aşa e mai bine. Acum, Harold Greencliff nu a fost acasă noaptea trecută. Cărbunii erau reci, aşa că probabil a plecat noaptea trecută. Altfel ar fi fost calzi când am ajuns noi acolo. Deci, unde s-a dus?

Camera era tăcută în timp ce oamenii se gândeau, apoi unul spuse:

— S-ar fi putut duce la Exeter la docuri, din nou. Acolo s-a dus după ce vrăjitoarea a fost ucisă.

Baldwin încuviinţă. Era posibil.

— Ar fi putut, dar mai există vreun loc unde s-ar fi îndreptat? Avea familie sau prieteni unde să stea? Cineva din afara ţinutului unde s-ar fi oprit?

Toţi din cameră dădură din cap.

—în acest caz nu avem de ales: trebuie să-l căutăm pe toate drumurile. Baldwin oftă Asta însemna o mulţime de ore petrecute în şa. Şi când se gândea că îl simpatizase pe băiat când fusese în temniţă! Se ridică, încruntându-se.

Simon se mişcă gânditor.

—Am văzut urmele de picioare din faţa casei, spuse el. Se duceau sau veneau?

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că se ducea de acasă spre casa lui Trevellyn, dar am putea să ne înşelăm. E posibil să se fi dus la casa lui Trevellyn, să-l fi ucis, apoi să-l fi cărat la vest de drum. Sau poate să fi omorât, ca apoi să se întoarcă acasă şi să plece mai departe de acolo. Nu putem şti cu siguranţă.

—Da, fu de acord Baldwin. Deci astea sunt direcţiile pe care trebuie să ne concentrăm. Dincolo de sălaşul lui Trevellyn şi înapoi pe drumul acesta.

— Nu se poate să fi venit pe aici, spuse un om îndesat cu o vestă din piele.

— De ce nu? întrebă Simon încruntat.

—Sunt vânător. Mark Rush. Am fost pe drum toată noaptea între casa lui şi aici – a fost un lup sau altceva care ataca oile în staulele din direcţia aceea – şi m-am adăpostit acolo toată noaptea. Când a început să ningă, am intrat în adăpostul meu, dar când s-a potolit, am ieşit din nou. Nu a trecut de mine.

—Eşti sigur? spuse Baldwin cu îndoială. Observă că ochii omului se mişcară fixându-l ciudat de nepăsător în timp ce vorbea.

— Da, sunt sigur. Nici o vieţuitoare nu a trecut de mine fără să ştiu. Harry nu a trecut.

Simon îl privi gânditor, apoi încuviinţă.

—în acest caz ar trebui să căutăm în pădurile de la nord şi sud de drum, mai ales pe lângă casa lui. îi mulţumi femeii care le aduse o farfurie cu două ouă şi o bucată de pâine. Sugerez să ne organizăm în trei potere: una spre vest care să se uite după semne, una care să caute urmele în pădurea din nord, iar ultima în pădurea din sud. Cine găseşte ceva să se întoarcă aici cu un mesaj la hangiu.

Mai vorbiră o vreme despre detalii, dar fură de acord cu acest plan simplu. Baldwin şi Edgar vor lua

drumul de vest, Simon pădurile din sud, iar Tanner pe cele din nord. împărţind oamenii în trei grupuri de câte patru, Baldwin şi Simon îşi terminară rapid micul dejun, se duseră la cai şi încălecară.

Simon era mulţumit că putuse să-l recruteze pe vânător în grupul său. Omul părea capabil şi încrezător. Deşi era tăcut şi avea o voce blândă, se mişca cu o agerime şi o uşurinţă graţioasă care îi arătau iscusinţa şi forţa. Era mai în vârstă decât Simon, probabil de vârsta lui Baldwin de patruzeci şi ceva de ani, deşi dacă era mai bătrân sau mai tânăr decât cavalerul era cu totul altă problemă. Itendentul nu putea ghici.

în timp ce călăreau pe drumul care ducea la ferma lui Greencliff, Simon îl cercetă. Purta o sabie scurtă şi greoaie la şold. Avea un arc în spate şi săgeţi într-o tolbă legată de şa peste pătura din faţa sa, unde le putea ajunge rapid. înainte ca cele trei grupuri să se formeze, Baldwin, Simon şi Tanner ţinuseră o mică discuţie pentru a confirma planul principal. Cine va găsi urma lui Greencliff trebuia să trimită imediat un mesager înapoi la Wefford ca să-i conducă şi pe ceilalţi acolo. Dacă echipele lui Simon şi Tanner nu găseau nici un semn al tânărului, trebuiau să întoarcă şi să se unească cu grupul lui Baldwin, deoarece în direcţia lui erau cele mai multe drumuri de cercetat şi deci avea cea mai mare nevoie de oameni.

Cu detaliile hotărâte se separară şi se îndreptară spre zonele fiecăruia.

Baldwin ştia, în timp ce-şi îndemna calul într-un trap uşor, că a lui va fi doar o fugă după cai verzi pe pereţi, şi mai cercetă o dată drumul din faţa lui. Acesta ducea la Greencliff Barton, apo sus spre dealul unde se afla casa lui Trevellyn, iar dincolo de ea, spre răscrucea de pe drumul spre Tiverton. Unde să se ducă de acolo? Spre Crediton? Sau nord-vest spre Tiverton? Sau să continue spre vest? Unde s-ar fi dus băiatul?

Mergând printre copaci, lui Simon îi era mai uşor. îl chemă pe vânător alături.

— Mark Rush, am auzit de tine, deşi nu ne-am mai întâlnit până acum.

Ochii îi erau de un cenuşiu deschis, de parcă ploaia şi zăpada în care trăia le spălaseră culoarea. Aşezaţi pe un chip pătrat şi bătucit îl făceau să arate de parcă ochii ar fi fost reflexia sufletului său, care fusese atât de epuizat de viaţa în aer liber încât obosise să mai continue. Dar când ochii se fixară pe itendent, putu să vadă strălucind inteligenţa care zăcea în spatele lor.

— Da, itendente? Tonul îi exprima un interes politicos, la graniţa cu indiferenţa.

— Nu am idee unde s-a dus acest băiat sau cum să dau de el. Tu ştii, eşti vânător. Ai comanda: poţi citi urmele dacă le găsim, eu nu pot.

Vânătorul încuviinţă, apoi se uită în faţă la oamenii care aşteptau.

— în acest caz, domnule, să ieşim din pădure din nou.

— De ce?

— E greu să mergem pe aici. Vom mai merge jumătate de milă pe drum, apoi vom intra între copaci de acolo. Dacă a mers printre copaci pentru a-şi pierde urma şi a ocolit mult, îl vom putea urmări tot drumul. Dacă mergem mai în jos, putem vedea dacă a părăsit pădurea la sud de sat sau dacă a mers vreun pic pe el. Dacă nu a lăsat urme, ştim că se aşteaptă ca Tanner sau cavalerul să-l găsească.

—Deci dacă intrăm mai încolo, avem o şansă mai mare să-l găsim dacă e în direcţia aia.

Vânătorul încuviinţă. Apoi, luând ridicarea din umeri a lui Simon ca o recunoaştere a transferului de autoritate, vânătorul îi chemă pe ceilalţi doi oameni şi îi conduse pe drumul spre sud, cu Simon imediat în urma lui.

Mark Rush se opri după ce trecură de ultimele case ale satului. Aici Simon ştia că pădurea era mărginită de

o bordură de iarbă în faţa drumului, dar acum aceasta era acoperită de un strat de zăpadă. Vânătorul părea că măsoară, uitându-se înapoi de unde veniseră pentru un moment, apoi, satisfăcut, îşi duse calul prin acea bordură şi intră în pădure.

Urmându-l, Simon fii din nou surprins de liniştea bruscă, de nemişcarea din pădure. De parcă o ceata străină intrase într-un han făcând tăcere acolo unde fusese zgomot. Aici copacii păreau fiinţe inteligente, brusc conştiente de năvălitori şi erau blocaţi într-o muţenie de neînţeles. Aproape că îi venea să-şi ceară scuze crengilor de deasupra lor pentru prezenţa lor zgomotoasă.

înăbuşind sentimentul, continuă peste ferigile şi iarba subţire care zăceau sub zăpadă. Era uşor surprins cât de subţire era zăpada. Deasupra, copacii erau desfrunziţi şi putea să vadă printre ramurile aparent fără viaţă cerul de deasupra, dar totuşi terenul nu era acoperit de mai mult de câţiva inci de zăpadă.

Putea să vadă că trecuseră câteva animale, lăsând urme clare pe covorul alb: păsări, animale alergând hotărâte într-o direcţie – de două ori văzu urmele unui cerb cu semilunile gemene ale copitelor sale. Se vedeau distinct pe suprafaţa subţire, iar când Simon observă privirea atentă a vânătorului, părând să le catalogheze pe toate în mintea sa, itendentul se relaxă. Nu avea sens să încerce să vadă urmele înaintea lui Mark Rush. Omul era cu siguranţă mai mult decât capabil. Oftând, Simon se lăsă în voia gândurilor.

„Oare ce făcea Margaret? Probabil îi ordona lui Hugh să o ajute în munca sa! Sigur şi-a revenit până acum, iar Margaret ştia să-l pună la treabă, folosind cantitatea potrivită de dulceaţă şi sarcasm în voce pentru a-l convinge.” Zâmbi afectuos. „întotdeauna a ştiut cum să-şi convingă bărbaţii să-i facă pe plac.”

Asta era tipul de femeie de care Baldwin avea nevoie, era sigur. Una care să nu trezească doar simţurile, ci să şi aibă influenţă asupra lui, să-i

păstreze interesul viu. Mai mult, să fie înţeleaptă. Simon era sigur că Baldwin avea nevoie de o femeie cu care putea discuta problemele, nu doar de un ornament drăguţ.

Gândul îl duse spre o cale nouă şi diferită. Dar doamna Trevellyn? Părea că Baldwin este atras de ea. Gura lui Simon zvâcni amintindu-şi cu umor de felul în care cavalerul se întorsese în şa pentru a se uita din nou la casă cu o zi înainte. Da, cu siguranţă era interesat!

Şi nu se putea nega frumuseţea ei, reflectă itendentul. Sigur, era mai mult decât fericit cu soţia sa, dar negând frumuseţea alteia ar fi fost o prostie şi, în lumina devotamentului său faţă de Margaret, fără sens. Putea confirma cu bucurie că era fericit cu trăsăturile blonde şi calde ale soţiei sale decât cu cele glaciale ale brunetei din Franţa, cu ochii ei calculaţi, verzi, reci şi adânci precum marea. Nu semănau deloc cu cei veseli şi luminoşi, de culoarea albăstrelei ai soţiei sale. Dar totuşi, putea aprecia silueta mlădioasă şi subţire cu picioare lungi şi talia îngustă. Şi pântecul neted, sub splendoarea bogată şi coaptă a sânilor săi, care promiteau confort şi căldură. Da, erau multe de admirat. Dar oare era destul de înţeleaptă pentru prietenul său?

Apoi deodată zâmbetul îi îngheţă când gândurile i se duseră spre întrebarea inevitabilă: dacă era destul de înţeleaptă, destul de capabilă şi dacă-şi luase amant pe Greencliff, oare l-ar fi convins să-i ucidă soţul pentru ea?

Adâncit în gânduri, Simon aproape dădu peste calul oprit al vânătorului. Uitându-se în sus, fu surpins să vadă că omul zâmbea amuzat. Gândind că umorul său era cauzat de lipsa sa de atenţie, itendentul era gata să-i replice ceva când văzu că Mark Rush arăta ceva în jos spre pământ.

— Uite-1!

Privind în jos surprins – pentru că nu se aşteptase ca ceata lui să dea peste ceva – Simon văzu urmele de paşi. În timp ce ceilalţi doi călăreţi se apropiară, el şi Rush descălecară şi le studiară, ghe- muindu-se lângă ele.

Vânătorul întinse încet mâna trasând încet cea mai apropiată urmă, apoi Simon îi văzu ochii îngustându-i-se în timp ce privea înapoi la dreapta lor, direcţia din care omul ar fi trebuit să vină. Părând satisfăcut, se întoarse şi privi în direcţia opusă, apoi înapoi la urme încă o dată.

— Ei bine? întrebă Simon.

Mark Rush inhală puternic, trăgând salivă în gât şi scuipă.

—E prea uşor. Nu încearcă să se ascundă. Sprânceana i se încruntă. Mă întreb de ce?

Ridicând din umeri, Simon făcu un gest indiferent.

—Şi ce contează? Vom afla când îl vom prinde.

— Da, spuse vânătorul, apoi mormăi ridicându-se, un genunchi pocnindu-i când se mişcă. Bun, atunci ar trebui să mergem după el. Urmele astea sunt de ieri după cum arată. Vezi asta? Arătă spre o gaură rotundă micuţă de lângă urmă. Uitându-se la ea, Simon o văzu repetându-se alături de urmele de picior. E un băţ. Vezi cum loveşte pământul în acelaşi timp cu piciorul său stâng, deşi îl ţine în mâna dreaptă? Duce cu el un toiag, aşa că am face bine să fim atenţi. Nu am vrea să ne spargă capul cu el.

Se urcară pe cal, apoi trimiseră pe unul din oameni înapoi la han. înainte de a pleca, Simon se uită în sus la cer.

— De când crezi că stăm în pădure, Rush?

Privind cerul, vânătorul se gândi.

— Poate de două-trei ore?

—Şi eu zic aşa. Tu! Strigă spre mesagerul care aştepta.

— Du-te la han cât poţi de repede, apoi la Sir Baldwin – înţeles? Spune-i şi lui şi întreabă dacă mai

poate trimite câţiva oameni, în caz că trebuie să luptăm ca să-l prindem.

— Nu vă îngrijoraţi de asta, domnule, spuse Mark Rush arătând spre arcul său cu o mişcare a degetului.

—Aş prefera să-l prind viu, Rush. Vom evita orice violenţă inutilă.

—Da, voi evita orice violenţă inutilă, dar îl voi folosi dacă e nevoie, spuse cu subînţeles.

Cei trei călăreau în şir indian acum. Nu era nevoie ca vânătorul să mai caute urma. Nici dacă omul ar fi vrut să lase o invitaţie în calea sa nu ar fi fost mai uşor de găsit. Se abătea în continuu de la drum, ocolind fără să fie nevoie tufe şi puieţi, uneori părând să se oprească, ambele urme de picioare stând una lângă alta, ca apoi să pornească din nou. O dată sau de două ori, lui Simon i se părea că omul se împiedicase. într-un loc era o urmă clară acolo unde căzuse, conturul corpului său rămânând imprimat în zăpadă, mâinile lăsând urme adânci de parcă aceastea ar fi fost tot ceea ce lăsase pe pământ.

Simon se înfioră. Era ciudat, dar simţea un fel de simpatie pentru acest om, pentru un motiv pe care nu-l putea desluşi. Poate era doar o empatie cu fiinţa vânată? Mai simţise asta o dată, când era doar un băieţel, când privise un cerb încolţit, câinii sărind la el, ochii rostogolindu-i-se în teroare, ştiind că va muri. Atunci, când vânătorii asmuţiră câinii, iar cerbul căzu, dând din picioare zadarnic, Simon simţise aceeaşi tristeţe. Nu era pentru prada însăşi, ci pentru inevitabilul sfârşit. Pentru acel cerb sfârşitul fusese moartea sub colţii câinilor. Pentru Harold Greencliff va fi strangularea înceată cu funia din jurul gâtului său în timp ce va fi ridicat în ştreang.

Cu o ridicare din umeri se concentră din nou pe urmă. Arătase acest băiat vreo compansiune vrăjitoarei? Sau bărbatului pe care-l omorâse? Itendentul se îndoia.

Se făcea întuneric când omul din urma grupului strigă, Baldwin pierzându-şi răbdarea cu mult înainte de asta.

Călătoria lor fusese înceată şi ostenitoare, căutând cu atenţie de-a lungul drumului, cu Edgar de o parte şi cavalerul de cealaltă, amândoi cercetând urmele care ar fi putut fi fost lăsate de fermier, dar nu găsiră nimic. Baldwin chiar insistase să meargă pe păşunea oilor să vadă dacă pot găsi acolo o urmă care să-i conducă în pădure, dar oile călcaseră în picioare întreaga zonă şi îşi făcuseră loc să ajungă la iarbă de dedesubt atât de eficient încât cei doi oameni nu mai reuşiră să vadă nimic.

Continuând, mergeau încet de-a lungul drumului, până la casa lui Trevellyn şi dincolo de ea, iar Baldwin reuşi să arunce doar câteva privire fugitive, abţinându-se să se uite şi să caute pe Angelina Trevellyn şi a ei frumuseţe răpitoare. Nu era doar voinţa sa cea care-l opri. Erau şi sprânceana ridicată şi zâmbetul sardonic ale lui Edgar pe care le observa când reuşea să surprindă privirea servitorului.

în timp ce se întorcea din nou pe drumul din faţă, purta pe chip o expresie de uimire vagă. Privirea lui Edgar arăta mai mult decât orice vorbă cât de evident era interesul său pentru femeie. Baldwin nu era prost. Dacă era limpede pentru Edgar, cu siguranţă era şi pentru ceilalţi care-l cunoşteau.

Problema sa era că nu ştia ce sentimente avea. Era doar simpatie pentru o femeie devenită văduvă de curând? Se lăsă în şa în timp ce încerca să-şi analizeze emoţiile. Deşi exista un sentiment de dorinţă, nu era destul pentru a explica dorinţa de a o vedea din nou. Era o senzaţie acută pe care nu o mai simţise niciodată. Era normal să simtă aşa doar după o scurtă introducere? Cu cine putea să vorbească despre asta? Cu Edgar?

Aproape ajunseseră la capătul drumului şi Baldwin se gândea în ce direcţie să o ia, când se auzi chemarea.

Oprindu-şi trupa, aşteptară, iar în curând îl văzură pe mesagerul lui Simon.

După ce ascultă mesajul, Baldwin se uită la doi oameni.

— Voi doi duceţi-vă înapoi. Găsiţi-l pe Tanner şi spuneţi-i să oprească urmărirea, apoi mergeţi cu acest om şi alăturaţi-vă iten- dentului şi vânătorului.

Se auziră nişte mormăituri, dar în cele din urmă fură de acord, iar Edgar şi cavalerul stăteau pe caii lor privind cum cei trei dispăreau după curba drumului. Apoi Baldwin oftă şi trase de frâie, pornind într-un mers lent, cu servitorul pe urme.

— Ei bine?

Edgar rânji la vorba morocănoasă şi la întrebarea insinuată.

— Domnule?

— Ce crezi? Baldwin îşi oprise calul şi stătea acum încruntân- du-se la Edgar cu sprâceana încreţită în nedumerire. La doamna Trevellyn mă refer.

—Doamna Trevellyn? O doamnă foarte frumoasă. Şi foarte bună pentru căsătorie, cred, cu banii pe care îi are. îmi imaginez că dota ei va fi mare. Menţinu o expresie rigidă şi goală.

— Da, ar trebui...? Cu o femeie căreia soţul tocmai i-a fost ucis? De-abia a intrat în doliu. Ar trebui să...?

—Sunt sigură că de vei prinde pe ucigaşul soţului va fi foarte mulţumită. Şi mulţumitoare, domnule.

în timp ce Baldwin dădu pinteni calului şi porni cu chipul încă o dată hotărât, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Că prinderea ucigaşului lui Alan Trevellyn o va încânta nu îi trecuse prin cap, iar acum va putea să-i spună că au dat de urma lui. îşi îndreptă umerii. Trebuie să meargă la ea şi să-i spună.

Neavând nevoie să caute continuu după urme îi făcură să ajungă mult mai repede înapoi, deşi zăpada era destul de groasă încât să-i facă să meargă cu atenţie.

Cotind spre casă, încetiniră şi urcară dealul la pas. „Era ciudat”, gândea Baldwin, „că de aici, de afară, nu era nici urmă de tristeţea care inevitabil urmează moartea stăpânului.” Fumul ieşea încă vesel din hornuri, se auzeau strigăte şi sunete de tăiat de lemne în spatele casei, iar dacă nu ar fi ştiut despre moarte, s-ar fi gândit că nimic nu s-a petrecut aici.

După ce descălecară şi îşi legară caii, Baldwin bătu la uşă. Fu deschisă repede de aceeaşi servitoare pe care o văzuseră cu o zi înainte, dar acum, observă cavalerul, se transformase complet. Dacă înainte apărea timidă şi înfricoşată, acum era veselă în timp ce deschidea uşa, zâmbind când îi recunoscu pe cei doi bărbaţi care aşteptau, iar el se trezi că îi răspunde la fel

.îi conduse spre sală din nou, unde focul îi întâmpină entuziast. Intrând, cavalerul şi omul său se duseră la foc şi se încălziră cât timp servitoarea se duse în solarul din spatele podiumului. După câteva momente, se întoarse, arătându-le că trebuie să o urmeze, iar în curând se găsiră în camera de familie caldă şi confortabilă în care ardea alt foc. Pe o bancă din apropiere stătea doamna Trevellyn, cosând tăcută la o tapiserie. îşi ridică privirile întrebătoare când cei doi oameni intrară.

La vederea ochilor ei reci şi verzi, Baldwin simţi că sângele începe să-i ardă în vene. Părea atât de blândă şi vulnerabilă, atât de caldă şi lipsită de apărare, încât îi venea s-o ia în braţe şi s-o mângâie. Sentimentul era atât de puternic încât pentru un moment se opri şi se uită la ea, scăldându-se în frumuseţea ei subţire şi întunecată. Era imposibil să o suspecteze de implicare în uciderea bătrânei, darămite de moartea propriului soţ. Era sigur de asta acum. Dar când ochii îi întâlniră pe ai lui, era sigur că putea să vadă o nerăbdare rapidă, iar la acea privire se lăsă într-un scaun şi-i făcu

semn lui Edgar să iasă. Slujnica ieşi şi ea, iar ei rămaseră singuri.

Cu un oftat îşi lăsă lucrul deoparte şi îl supuse unei cercetări gânditoare şi detaliate.

—Deci, domnule Baldwin. Aţi dorit să mă vedeţi? Vocea îi era joasă şi calmă.

—Da. Acum că era aici, îşi dădu seama că aducând aminte de moartea soţului va fi dificil. Pomenindu-l pe Alan Trevellyn îi va aminti de durerea cauzată de vederea cadavrului contorsionat de pe dealul dintre copaci. Inspirând adând, spuse. Doamnă Trevellyn, ştiu că e greu pentru dumneavoastră, dar am avut noroc în urmărirea ucigaşului soţului.

O sprânceană se ridică, iar el fu sigur că văzu un surâs sceptic.

—Serios? Şi cum s-a întâmplat?

— După moartea Agathei Kyteler, am găsit dovezi că un localnic ar fi putut fi implicat, dar când ne-am dus să-l vedem, dispăruse. Harold Greencliff. Am fost ieri la el, dar plecase din nou. Fugise. Dar i-am dat de urmă şi...

Ochii i se măriră, ca de o surpriză imensă, iar mâna i se duse la gât.

—Harold? Vocea îi tremură, deodată slăbită.

— Se pare că a fugit imediat după uciderea soţului dumneavoastră, doamnă. Am trimis o poteră după el. Oamenii i-au luat urma în pădure. Prietenul meu, itendentul, este acolo, iar în curând îl va aduce pe băiat pentru a fi judecat pentru crimă. Doamnă? Sunteţi bine?

îşi ascunsese chipul în pălme de parcă ar fi plâns, iar cavalerul se aplecă înainte un pic, cu mâna întinsă, dorind să o atingă şi să încerce să o calmeze, dar mâna îi căzu. Nu îndrăznea.

După un minut sau două, doamna Trevellyn îşi curăţă gâtul şi se uită în foc.

—Doamnă? Să vă aduc ceva?

Uitându-se la ea, fii lovit de tristeţea din privirea ei, şi fii alături de ea pentru că simţea simpatie pentru tânărul fermier, deşi era deplasată. Dar când ochii se întoarseră spre el, putea să vadă clar frica din adâncurile de smarald. Asta îl făcu să se încordeze de o îndoială bruscă. Nu era doar compasiunea femeiască pentru un şerb vânat. îi era frică pentru ea însăşi.

Capitolul 18

—Zăpadă blestemată!

Reuşiseră să meargă după urmă înconjurând Creditonul, Mark Rush stând între copaci, împiedicându-se de ferigile şi de tufişurile subţiri, pentru a putea vedea urmele de picioare în timp ce cei-lalţi călăreau fericiţi în zona curată care mărginea oraşul, ascultând amuzaţi blestemele lui mormăite. De fiecare dată când trecea prea aproape de un copac şi îi scutura crengile, mai multă zăpadă cădea pe el, fâcându-l să izbucnească din nou.

De-abia când făcură înconjurul oraşului spre sud urma începu să se îndepărteze de altele. Rush nu era prost şi ştia că un fugar va încerca să-şi păcălească urmăritorii. Ar fi putut să se întoarcă pe urmele sale când nu se aşteptau, sau să găsească un pârâu pe unde să meargă fără să lase urme şi unde nici un câine n-ar fi găsit nici un miros, deşi ar fi fost periculos şi dureros acum când apele erau îngheţate. Ce altceva ar fi putut face? Să lase urme şi apoi să facă o hartă?

Astea îi erau gândurile ce i se învârteau în minte în timp ce lua urma încet spre sud.

— Itendente?

La chemarea sa, Simon îşi lăsă calul cu celălalt bărbat şi intră între copaci.

— Da?

Arătând cu mâna, vânătorul se uită în jos.

—Merge la sud acum. E târziu. Putem să mergem în continuare după el, dar cred că ar fi mai bine să găsim un loc unde să ne odihnim peste noapte şi să pornim din nou dimineaţă.

Simon încuviinţă. Deja cerul se întuneca şi în curând va fi dificil să mai vadă urmele. Văzuseră o fermă nu cu mult timp în urmă, într-un loc proaspăt defrişat spre est, aşa că se îndreptară spre ea, iar în curând stăteau în jurul unui foc, mâncând carne afumată şi bând vin. Fermierul fusese la început îngrijorat la vederea celor trei oameni înarmaţi, şi neliniştit pusese mâna pe pumnal, dar Simon îi explică cine erau şi fusese de acord să-i lase în sala sa. După cum spusese, dacă era un criminal în libertate, era mai sigur cu ei în casă.

Casa avea o sală mare cu animalele separate de un gard, şi avea destul spaţiu chiar şi când sosi poliţistul cu cei doi oameni. Trimisese pe ceilalţi acasă când primise mesajul. Nu avea sens să păstreze aţâţi oameni pentru a urmări doar unul singur.

Ajunseseră la o oră după ce grupul lui Simon îşi terminase masa, plângându-se că trebuiau pe lângă proscris să urmărească şi trupa itendentului la fermă. Se aşezară în faţa focului până când zăpada se topi şi abur începu să se ridice de pe hainele lor. Fermierul se agita entuziast în jurul lor, aducându-le oale cu bere şi cidru din crama sa şi aducând pături pentru cei care aveau nevoie. într-un colţ era o masă cu câte o bancă pe fiecare parte, iar acolo stăteau poliţistul, itendentul şi vânătorul.

Tanner mesteca meditativ o bucată de pâine în timp ce se uita la ceilalţi doi.

—Sunteţi siguri că aţi luat urma bună?

Mark Rush şi Simon schimbară între ei o privire rapidă. Apoi vânătorul încuviinţă.

—Da, sunt sigur, Am luat urma care ducea departe de drum pe lângă casa lui, de parcă ar evita drumurile. Când am ajuns la Crediton, aşa cum ai văzut, a evitat oraşul şi şi-a continuat drumul.

— Nu prea are sens, totuşi, murmură poliţistul.

— Ce nu are, întrebă Simon.

— Ei bine, se îndreaptă spre sud de parcă s-ar fi gândit la toate şi s-ar fi decis să fugă, dar nu văd nici un semn de foc. Voi aţi văzut?

— Nu, admise el.

— Aşa că presupun că încearcă să acopere cât mai multă distanţă înainte de a se odihni. Am mers cel puţin douăsprezece mile. Ar fi putut să mai meargă şapte sau opt înainte de a se opri.

—Da, fii de acord vânătorul. Poate să meargă în ritmul său. Trebuie să fim siguri că putem să mergem după urmele lui, aşa că doar cât e lumină putem s-o facem.

Dând din cap, Tanner se uită la itendent.

— Unde crezi că se duce?

— Nu am idee. Pot doar presupune că se îndreaptă spre coastă, dar îşi ia un risc mare.

— Da. Se îndreaptă spre mlaştini. Dacă nu se opreşte, va ajunge hrană la ciori.

Mark Rush îşi ridică privirea de la oala sa.

— Nu-i va lua mult. În felul în care merge, va fi mort înainte de a ajunge la mlaştini, dacă nu e atent.

— De ce spui asta? întrebă Simon

—Felul în care merge. Se tot împiedică şi se poticneşte, de parcă ar fi beat. Cred că e norocos dacă ajunge la mlaştini. Nu ştiu, dar cred că mâine s-ar putea să-i găsim cadavrul

Greencliff nu era mort, deşi era îngheţat până la oase. Stătea într-o adâncitură mică din pământ, într-un adăpost natural minuscul, cu un mic foc vesel care arunca umbre. Dar nu era destul să-l încălzească. Nu prea găsea lemne şi fusese obligat să folosească ramuri verzi rupte dintr-un copac ce dădeau puţină căldură. Acum stătea tremurând vârât în pătură, gândindu-se la viitorul său întunecat.

Nu exista îndoială. Dacă nu găsea un loc cald să se odihnească şi să mănânce ceva fierbinte, va îngheţa. Dinţii îi clănţăneau ca o amintire amară a previziunii

sale. Trebuia să fie undeva un loc unde să cerşească un loc cald. Şi un castron de supă.

Aici era la marginea unei păduri, deşi nu era sigur unde. De cealaltă parte a adânciturii copacii se întindeau departe, iar în faţă, spre sud, pământul era gol şi sterp: Dartmoor. Nu mai fusese niciodată atât de departe în sud – nu avusese motiv – iar priveliştea dealurilor era minunată. Nu avea cuvinte să descrie. Un deal se împătrundea cu altul, liniile de vârfuri lăţite părând a se uni într-o singur câmpie imensă. Dar când îşi încorda ochii, putea să vadă diferenţele în peisajul cenuşiu. Era o pată lungă de teren mai închis la culoare care se întindea de la stânga lui ducând spre orizont, o serie de zone mai albe în vârfurile dealurilor unde luna le lumina. Iar între ele putea să vadă umbrele făcute de văi.

Oftând, se frecă la ochi cu degetele pe care începea să nu le mai simtă. Era obosit, complet epuizat, de parcă propiul suflet ar fi fost golit. îi luase ultimele picături de sfidare pentru a aprinde focul, pentru că tot ce voia era să se întindă şi să adoarmă. Ar fi fost aşa de bine să închidă ochii şi să viseze pentru o vreme, să lase mole- şeala să-l fure şi să-i aducă pacea, pacea adevărată, pe care nu o mai cunoscuse de când pusese cadavrul vrăjitoarei sub gardul viu. De-ar fi îngropat-o imediat. De ce se dusese înăuntru să doarmă şi nu o ascunsese pe loc?

Chiar atunci observă o mică stea şi ochii îi fură atraşi de ea. Era ceva în neregulă cu ea. încruntându-se şi clipind, se uită încercând să se concentreze să vadă ce era diferit. Mai erau câteva stele deasupra. Toate păreau cam de aceeaşi mărime. Ce era oare? Cu siguranţă era ceva ciudat cu ea. Părea că pâlpâie sau poate că un nor trecea prin faţa ei – dar nu erau nori sau cel puţin nu-i putea vedea în lumina lunii. Simţi o frică rapidă care-l împungea în piept: frica de spirite, de demoni ai mlaştinilor de care auzise. Respiraţia i se opri în gât în timp ce se gândea la poveştile despre

strigoii rătăcitori, încercând să captureze oamenii şi să-i ducă în iad. Dacă Agatha făcuse un pact cu diavolul, aşa cum se spunea în Wefford, atunci ar fi fost în stare să trimită unul după el.

Apoi panica se duse, la fel de repede ca pătura de pe umerii săi când se ridică brusc în picioare, cu chipul palid în întunecimea nopţii în timp ce se uita cu respiraţia oprită în gât.

Era un foc!

Nu avea de ales. Dacă stătea pe loc, chiar şi cu micul foc, ar fi murit. Asta era limpede. Frigul era prea puternic, adăpostul prea expus, iar hainele prea umede de transpiraţie şi de la zăpada care căzuse din când în când pe el şi se topise. Cu o ultimă privire la flăcările slabe îşi dădu seama că nu-i ofereau siguranţă şi nici o şansă de supravieţuire. Focul s-ar fi stins dacă adormea. Ramurele şi crenguţele pe care reuşise să le adune erau prea umede pentru a rămâne aprinse şi aveau nevoie de atenţie constantă. Nu, nu avea de ales.

Lăsând focul să se stingă, îşi adună desaga şi toiagul şi începu să se îndrepte spre lumina pâlpâitoare din faţă. Nu putea spune cât era de departe, dar părea cam la o milă distanţă. Era undeva sus pe unde deal, de aceea o confundase la început cu o stea.

Vântul bătea uşor şi merse destul de rapid la început. Zăpada nu era prea adâncă, iar pământul de desubt se simţea solid şi destul de drept cu câteva pietre sau gropi. Dar apoi, după câteva sute de iarzi, deveni mai dificil.

Şi văzu asta când se împiedică şi căzu cu capul înainte. Icnind se ridică, chipul şi capul acoperit de pudra albă şi aderentă. Dar asta nu era cel mai rău: dedesubt se pare că era un pârâu, iar picioarele îi erau ude de la apa îngheţată. Trebuia să continue să se mişte pentru a se încălzi, pentru a trăi.

Cu o nouă hotărâre porni din nou într-un ritm mai rapid, cu fruntea încruntată de efort, determinat să supravieţuiască. Nu va muri – nu trebuie să moară!

Terenul era acum şi mai rău. Era accidentat, cu stânci de granit împrăştiate pe sub pătura albă care acum ea însăşi devenea un obstacol serios, nu numai că îl stânjenea, dar ascundea şi stâncile de dedesubt. De-abia se putea mişca mai mult de câţiva iarzi fără să se împiedice şi era atât de obosit încât nu putea să nu cadă.

La un moment dat crezu că nu mai ajunge la foc. După o altă căzătură, în timp ce zăcea suspinând frustat, îşi ridică capul şi văzu că panta dinaintea lui îi ascundea flăcările, furându-i parcă promisiunea de căldură şi odihnă.

Icnind de efort, se ridică încet şi îşi continuă drumul, respiraţia tremurându-i în gât într-un geamăt continuu şi plângăreţ, cu chipul îndreptat spre direcţia focului. Toată energia îi dispăruse. Ghetele îi loveau continuu pietrele, iar degetele de la picioare îi erau rănite, creând o durere surdă ce reuşea să se ridice peste simţurile sale amorţite ale picioarelor sale degerate. Toiagul îi devenea din ce în ce mai greu cu fiecare pas, iar energia consumată pentru ridicarea şi coborârea lui îi termina ultimele puteri., dar continua să se ţină de el de parcă ar fi fost un talisman ce îi oferea sprijin şi putere.

Luă în piept dealul şi acum putea să vadă mai limpede focul. Oprindu-se pentru o clipă, savură priveliştea în timp ce-şi trăgea sufletul. Se vedea sub o stâncă suspendată la intrarea unei peşteri, iar flăcările vioaie îl chemau, promiţându-i pacea. Răsuflarea i se opri în gât şi nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Oftând puternic porni din nou coborând mica pantă ce ducea în vale, apoi în sus spre cealaltă parte spre foc, spre siguranţă şi căldură.

De-abia când ajunse la urcuş auzi urletul. Vocile lupilor ce se chemau unul pe altul – şi îşi dădu seama că el era prada lor.

—Cred că ar trebui să urci mai repede, veni o voce meditativă de deasupra. Se aud cam flămânzi!

Restul drumului fu o căţărare nebună spre vârful dealului. îşi aruncă toiagul, sacul îi căzu de pe umăr, trăgând şi pătura după el, şi poate că asta fu salvarea sa.

Când atinse vârful alunecă şi căzu cu faţa într-o adâncitură înconjurată de pietre. în spatele său auzi un mârâit şi o clănţănitură bruscă, iar când reuşi să se ridice privind cu oroare, văzu patru lupi ce trăgeau şi îi sfâşiau desaga şi pătura. îi prinseseră lucrurile în loc să îl urmărească şi să-l atace imediat.

Deodată picioarele îi cedară şi căzu în genunchi oripilat la gândul că animalele ar fi putut fi sări la el, cu colţii la gâtul său, respiraţia lor fierbinte în nările sale când îl sfâşiau, trăgând de el ca de traista pe care tocmai o rupseseră. Dădu un strigăt scurt, iar apoi fu uşor suprins de cât de ascuţit şi copilăresc suna. Apoi îi văzu întorcându-se.

—A, în curând vor fi aici. Bastardul vorbi calm. După ani de vânat lupi în Gasconia, ştia cum să se apere şi acum privea cu atenţie – era pregătit pentru ei. înaintea sa zăcea o mână de săgeţi, cu vârful în pământ, precum un garduleţ. Când îi aruncă o privire rapidă şi cercetătoare lui Greencliff, fermierul îi văzu ochii negri luminaţi de foc strălucindu-i în umbra glugii sale

Bastardul îi făcu un semn din cap şi arătă spre foc cu bărbia.

— Stai în spate şi încălzeşte-te. Nu gândi că îmi eşti de ajutor acum. Se întoarse spre scena de dedesubt, trase o săgeată din pământ şi o puse în arc, mâinile mişcându-i-se cu siguranţa unui exerciţiu îndelungat.

Greencliff îşi simţi capul mişcându-se într-o acceptare înceată şi începu să meargă, împiedicându-se de oboseală şi frig. Mâinile şi picioarele i se păreau de plumb, capul greu şi se mişca precum într-un vis, picioarele mergând automat precum greutăţile de metal într-o maşinărie imensă. Dar imediat ce ajunse la foc auzi un urlet şi învârtindu-se în loc văzu un animal

imens sărind înainte. Arcaşul părea să stea nemişcat, lupul alergând spre el, apoi se auzi o vibraţie, iar lupul căzu cu o săgeată în cap.

Chiar în momentul în care punea o altă săgeată în arc, două animale ale iadului apărură, dar erau nehotărâte, mişcându-se dintr-o parte în alta a marginii taberei precum cavaleria ce începască să găsească o slăbiciune în linia pedestraşilor. Vârful săgeţii îi urmărea continuu.

Cu un mârâit amândoi săriră înainte, iar Bastardul ezită pentru o clipă nesigur pe care să atace. Apoi, încordând rapid arcul lăsă săgeata să zboare în animalul din faţă, dar poate din cauza grabei, poate din cauza întunericului, ratăţinta.

Spre oroarea lui Greencliff, lupii se aruncară şi unul din ei sări la gâtul salvatorului său, Spre uimirea sa, văzu pe om căzând cu un braţ protejându-şi gâtul. Lupul îi prinse braţul în gură, saltul împin- gându-l pe om pe spate. Dar imediat ce căzu, se rostogoli, apoi sări din nou în picioare. Ochii uluiţi ai fermierului se îndreptară spre silueta lupului care zăcea tremurând în agonie, apoi când se uită din nou la Bastard îi văzu sabia scurtă din mâini, acum strălucind în timp ce de pe lama ei se scurgeau picături de sânge.

Ultimul lup venea imediat în urma primului, dar se opri şi acum ezita, încercuindu-l pe bărbat cu precauţie. Ochii i se plimbau de la Bastard la Greencliff cu nesiguranţă, iar în timp ce se opri, Bastardul îşi aruncă sabia, apucă arcul, puse o săgeată şi îi dădu drumul dintr-o singură mişcare. De data asta fu sigur de ţintă. Lupul căzu de parcă ar fi fost doborât de o suliţă.

După câteva minute, Baldwin coborî încet arma şi oftă. Ţinând o săgeată înstrunată, merse cu atenţie la fiecare din siluete, le lovi scurt, apoi se îndreptă spre marginea taberei şi se uită în întuneric. Se pare că priveliştea îl satisfacu şi se întoarse înapoi la cadavre cu un fluierat încet, dar vesel. Lăsând în jos arcul, îşi

luă sabia şi se duse de la un corp la altul, tăindu-le gâtul.

Uitându-se în sus zâmbi scurt.

—întotdeauna e mai bine să te asiguri cu aceşti nemernici din iad! Spuse el mulţumit. Ultimul lucru pe care Greencliff îl observă în timp ce se lăsa pe o rână fii rânjetul care încet se transforma într-o surprindere uluită. Epuizarea fermierului învinsese.

Simon şi trupa sa erau pe cai şi gata de plecare a doua zi dimineaţă imediat ce primele raze de lumină îşi făcură apariţia. Se simţea amorţit şi avea un nod în spate din cauza dormitului pe bancă, dar, ştia prea bine, era cu mult mai bine decât dacă ar fi dormit afară.

Rapid ajunseră din nou la urmă, iar Mark Rush îşi începu din nou cercetarea sa atentă a semnelor. Era convins că azi vor găsi un cadavru la capăt şi se vedea de ce.

Paşii erau precum o pereche de linii lungi cu uşoare adâncituri unde ghetele se prăbuşiseră. între urmele de picioare se vedeau semne de târâre unde omul era prea obosit să-şi ridice picioarele. Simon nu se îndoia că Mark Rush avea dreptate. Băiatul avea slabe şanse de supravieţuire.

Cam după o oră de mers, ajunseră la o zonă dreaptă unde băiatul se întinsese pe jos. După asta, paşii schimbară direcţia, părând să se meargă clătinându-se între copaci, iar ei găsiră hambarul. Sărind de pe cai, Tanner şi Mark Rush îşi traseră uşor săbiile şi intrară, pe jumătate aşteptându-se să găsească leşul lui Greencliff. în timp ce ei căutau, Simon se uită la zăpada din apropiere şi strigă.

—Sunt mai multe urme!

Mark Rush ieşi afară, cu chipul lipsit de orice expresia şi urmări degetul itendentului. Lui Simon i se părea că se îndoieşte de ceea ce vede. Se uita privind cu atenţie în jos, dând din cap fără să creadă, apoi oftă

şi se întoarse, punându-şi sabia la loc în timp ce mergea.

—Se pare că a reuşit să se odihnească, totuşi. Probabil că a ajuns la mlaştini.

Vremea nu era aşa de rece în dimineaţa asta şi se instală umezeala. Copacii lăsau să cadă din când în când bucăţi de gheaţă şi zăpadă lovindu-i pe câte unul din bărbaţi. Călărind, erau destul de încălziţi. Chiar şi la un trap uşor, exerciţiul îi făcea să strălucească de o căldură interioară, iar Simon fu mulţumitor pentru briza uşoară.

Văzură că urmele duceau aproape în linie dreaptă spre sud-est, iar Simon ştiu că duceau spre mlaştini. Nu trecu mult până ieşiră şi ei dintre copaci. Aici cu siguranţă îl vor găsi pe băiat.

Margaret petrecu o noapte inconfortabilă şi când se trezi îşi dădu seama că Baldwin deja părăsise casa. Petrecu o dimineaţă fără să facă nimic întrebându-se ce făcea Simon şi unde era. Nu prea fusese îngrijorată când nu apăruseră în prima seară şi era sigură că va fi în siguranţă, dar tot mai simţea câte un junghi de nelinişte.

îşi luă tapiseria şi reuşi să lucreze vreo jumătate de oră până când o aruncă nerăbdătoare alături, speriind câinele bătrânei.

— Iertare, nu e vina ta, spuse ea scuzându-se şi întinzând mâna, dar câinele se uită la ea fără să clipească cu o privire acuzatoare înainte de a se ridica şi a se întinde, apoi aşezându-se-se din nou lângă foc, de data asta cu spatele la ea. Zâmbi la refuzul evident, apoi se ridică şi merse la uşa din faţă.

Aici îl găsi pe Edgar supraveghindu-i pe ceilalţi servitori care spărgeau lemne pentru foc. Se uită la ea şi îi zâmbi în timp ce Margaret ieşi în lumina soarelui, clipind des.

— Bună dimineaţa, Edgar, spuse uitându-se la orizont cu mâna protejându-şi ochii.

— Bună dimineaţa, doamna mea.

— A plecat departe Baldwin?

îi aruncă o privire rapidă, iar ea fii sigură că a suprins lucirea unui rânjet în timp ce se întorcea cu spatele la oamenii de la buşteni.

—Sunt sigur că nu va întârzâia, doamnă.

Era cam enigmatic. Niciodată nu văzuse vreun semn de umor la servitorul de obicei taciturn şi deodată dori să ştie unde se dusese cavalerul.

— însoţeşte-mă o vreme, Edgar. M-am plictisit tare mult.

Uitându-se la ea, rămase o clipă pe gânduri, dar apoi încuviinţă
şi după ce dădu instrucţiuni oamenilor, se apropie de femeie.

— Unde doriţi să mergeţi?

— O, doar în josul potecii.

Porniră în linişte, dar imediat ce fură destul de departe pentru a nu fi auziţi, Margaret îi aruncă lui Edgar o privire scurtă.

— Deci unde s-a dus?

Expresia îi era ţeapănă.

— La Wefford, cred.

— De ce? Şi de ce era în acea stare ciudată când v-aţi întors?

—Stare ciudată, doamnă? întoarse ochi nevinovaţi spre ea.

—Ştii cum era. De-abia a vorbit cu mine. De fiecare dată când deschidea gura părea jenat. Am crezut că a făcut ceva prostesc.

Edgar zâmbi, iar Margaret se opri deodată uimită când avu o scăpărare de intuiţie şi îşi ţinu răsuflarea. Ruşinarea cavalerului, timiditatea sa aparentă, amuzamentul servitorului său, toate duceau la un singur lucru în mintea sa.

— Nu e o femeie! Nu a găsit o femeie!

—Doamnă, nu eu am spus asta! spuse servitorul onest, dar zâmbetul îi transforma încă trăsăturile.

— Dar cine? spuse ea cu încântare şi un pic surprinsă.

— Ah, servitorul se întoarse cu faţa spre ţinut încruntându-se. Doamna Trevellyn.

— Crezi că s-a dus să o vadă? întrebă cu îndoială, iar Edgar se învârti în loc spre ea cu oroare pe chip.

— Nu, doamnă, nu. Nu ar face aşa ceva. Nu când tocmai şi-a pierdut soţul. Nu. Cred că s-a dus să se gândească dacă e necesar să-şi caute o soţie.

Servitorul avea dreptate. Baldwin călărea încet, cu uliul pe încheietura mâinii, dar cu mintea la câteva mile depărtare.

„La urma urmei”, gândea el, „astea sunt doar convenţii. Biata femeie de-abia şi-a pierdut soţul. S-ar putea să nici nu vrea să se gândească la alt bărbat până când nu se termină perioada de doliu.”

Oftă. Nu asta era ideea, iar el o ştia. Era atât de ispititoare, mai ales când apărea atât de vulnerabilă. Expresia la auzul vânătorii de oameni îl făcuse să vrea să o ţină în braţe şi să o mângâie, arăta atât de speriată. Cu siguranţă se temea pentru ea însăşi cât timp ucigaşul soţului ei era liber, dacă acesta se reîntorcea.

Să audă bârfa crudă despre ea şi un fermier din zonă trebuie să o fi rănit teribil, iar apoi să-şi piardă soţul părea o întorsătură dureroasă a sorţii. Dar dacă nu altceva, Baldwin era cel puţin sigur că nu era vinovată de adulter. O femeie stricată nu ar fi arătat o asemenea emoţie. Iar dacă zvonurile răutăcioase erau false, ar fi fost o soţie minunată pentru un cavaler.

Era atât de încântător felul în care-şi lingea buzele după ce sorbea din băutură. Atât de provocatoare.

— E ridicol! Mormăi supărat şi se încruntă la pasărea de pe încheietura sa. De ce aş crede că ea ar... Doar nu am o avere grozavă sau titluri...

Se întrerupse când mintea îi readuse în amintire o imagine a ei. Stând în faţa vetrei din solarul confortabil şi cald, cu părul lung căzându-i pe spate,

ochii atât de verzi şi strălucitori, uitându-se direct la el cu buzele roşii întredeschise, de parcă ar fi răsuflat cu greu. Zâmbi afectuos

.Capitolul 19

—Eşti treaz acum. Nu?

—A. Nici un cuvânt nu putea descrie durere şi suferinţă precum geamătul simplu, încet şi tăcut care răzbătu de pe buzele lui Harold Greencliff în timp ce încerca să se ridice. Suspindând, se rostogoli pe o parte şi se uită printre ochii mijiţi la omul care se uita de sus la el îngrijorat. Când deschise gura, simţea de parcă ar fi avut salivă uscată de o săptămână în jurul buzelor şi se cutremură când pielea îi crăpă.

—Nu vorbi, prietene. Stai jos. Nu poţi pleca nicăieri.

Greencliff se uită la el. Era îmbrăcat în haine groase şi călduroase din lână, tunica din stofa groasă, iar mantia tivită cu blană. Trebuie să fi fost un om bogat.

Chipul îi era impresionant. Oacheş, cu pielea bătută de vânt, pătrată şi plină de riduri, părea la fel de aspră precum pietrele din jur. Doi ochi negri şi strălucitori se uitau la fermier cu interes de sub un păr şaten închis. Deşi avea creţuri de râs în colţurile ochilor, acum aceştia erau plini de îngrijorare, iar Greencliff îşi dădu seama cât de jalnic trebuie să fi părut. Apoi, în timp ce memoria îi revenea, simţi un suspin cutremurându-i corpul.

—Calmează-te. Bea asta.

Lichidul era aproape clocotit, dar gândi că niciodată nu băuse ceva mai minunat. Era vin încălzit potrivit pentru un rege. Deşi sorbea atent, îi pârjolea carnea din jurul gurii şi îl ardea pe gât, căzând ca un nod solid şi clocotitor în stomac. între timp gazda sa se lăsă pe vine şi-l privi.

După câteva momente, Greencliff privi în jurul său. Era într-un fel de peşteră. Afară, printr-o deschizătură mică, putea să vadă focul, a cărui căldură pătrundea înăuntru cu miros de lemn ars. Stătea întins pe o saltea de paie învelit în pătura sa, şi era limpede că noul său

prieten îl lăsase să doarmă în patul său deoarece un sul şi o pătură de pe jos arăta unde dormise acesta.

—Te simţi în stare să mănânci? La întrebarea aceasta fermierul îşi simţi stomacul trezindu-se la viaţă de parcă ar fi hibernat până atunci şi un zgomot îi cutremură trupul slăbit. Omul râse scurt.

—Bun. în curând va fi gata tocana. Am şi pâine, aşa că nu te îngrijora că ţi-ai pierdut proviziile.

O oră mai târziu se simţi destul de bine să se ridice de pe saltea şi să meargă afară unde omul stătea pe vine lângă foc, rupând gânditor crenguţe şi ramuri pentru a le arunca pe foc. Se uită la Greencliff care ieşea aplecându-se pentru a nu se lovi cu capul de intrarea joasă.

—Cum te mai simţi? întrebă Bastardul.

Strâmbându-se Greencliff se aşează cu grijă pe o piatră în apropierea focului.

—Mult mai bine. îţi sunt recunoscător. Dacă nu m-ai fi ajutat, aş fi murit.

—într-o zi, s-ar putea să am nevoie de ajutor, şi sper că cineva mă va salva, aşa cum şi eu am făcut cu tine.

—Cine eşti?

—Sunt John, Bastardul de Beaumont.

—Nu eşti de aici? Era o întrebare nevinovată, iar fermierul fii surprins de râsul pe care îl provocase.

—Nu! Nu, vin de departe, din Gasconia. Nu aş trăi aici dacă ar fi să aleg!

Greencliff încuviinţă, uitându-se posomorât la mlaştinile din jur.

—Te înţeleg, spuse el, Deci, de ce eşti aici?

Cu o grimasă, Bastardul îi explică decizia sa de a traversa mlaştinile.

—Lupii m-au gonit aici şi am fost atacat de unul – cu o noapte înainte. L-am omorât, dar am dormit puţin aşa că am ales să mai stau încă o zi. Oricum, m-am gândit că îmi va fi mai uşor să mă apăr aici. Dacă te prind călare, te vânează până calul cade.

— De ce încercau să te atace? Doar din răutate? întrebă fermierul, înfiorându-se la amintirea boturilor pline de bale care îi atacaseră lucrurile.

— Nu, nu chiar. Aşa sunt ei. M-au văzut – şi pe tine – ca pe ceva de mâncat, asta-i tot. Nu există destulă mâncare pentru ei acum.

Au crezut că suntem o pradă uşoară. Aproape se înfioră la gând. Felul în care bestia sărise la el îl înfricoşase. În mintea sa încă mai vedea fălcile deschizându-se şi mirosul respiraţiei scârboase. în acel moment fusese sigur că va muri

Teama aproape îi cauzase moartea. îi încetinise reacţiile, aşa că uriaşa creatură aproape reuşise să îi sfâşie gâtul cu colţii curbaţi, crestându-i umărul. Durerea îl trezise şi întorcându-se rapid îl străpunsese adânc, iar şi iar, într-o criză de panică înnebunită.

Apoi aprinsese focul şi aşteptase, îngrijindu-şi umărul, dar lupii preferaseră să nu atace din nou. A doua zi erau încă acolo şi el stătuse cu ochii pe ei în timp ce se încălzea.

Se uită în sus cu viclenie.

— Deci, de ce eşti aici? De cine sau de ce fugi?

— Eu? Tresărirea lui îi păru comică gasconului.

— Da: tu! Nimeni care cunoaşte acest loc nu ar veni în mlaştini pe zăpadă decât dacă are un motiv întemeiat. Mai ales noaptea. E doar o cale spre moarte şi nimic altceva. De cine fugi?

—Eu... se opri. Nu exista vreun motiv să se îndoiască de salvatorul său cu chip aspru, dar adevărul era că nu dorea să-şi recunoască vina. Deschizând gura să vorbească, i se puse din nou un nod în gât, şi tăcu. Suspinul era prea aproape. Tuşi uşor, un spasm involuntar de nefericire sau bucurie, şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

—Ai trecut prin multe, pot să văd, spuse Bastardul natural, terminându-şi vinul. Cu ochii la oaspetele său, mintea îi fugea la lucrurile pe care le găsise în desagă. Mâncarea puţină care scăpase de colţii lupilor, o

cremene şi un cuţit. Un cuţit cu lama lungă: o lamă ascuţită doar pe o parte cu două noduri globulare acolo unde mânerul de lemn se întâlnea cu ea, ţinut într-o teacă de piele. Când o găsise, voise să i-o dea înapoi, dar apoi se gândi. Dacă băiatul era un proscris, dacă voia să scape de justiţie, poate ar fi fost bine să păstreze cuţitul pentru o bucată de vreme. „Bineînţeles", gândi el, „dacă îmi va spune ce l-a făcut să plece, pot să i-l dau înapoi. Dar nu încă. Nu chiar acum."

Nu era doar neîncrederea unui om faţă de un străin în aceste timpuri dificile. Erau mai ales petele groase pe care le găsise pe lamă, urme maronii uscate de sânge.

—Aşteptaţi aici! le ordonă Mark Rush când sări de pe cal. Merse încet şi cu atenţie în jurul micii adâncituri din pământ, urmând linia paşilor clătinaţi. Da, a fost aici. A mers până aici sus, s-a împiedicat şi a căzut. Este o urmă aici unde a zăcut. Se pare că s-a ridicat şi a încercat să aprindă focul. Nu cine ştie ce, totuşi, îngenunchie şi adulmecă rămurelele înnegrite. Nu destul să-i ţină de cald mai mult de un minut. A stat aici.

Ridicându-se se uită la pământ pentru un minut, cu mâinile în şolduri în timp ce se gândea. Apoi privind în sus la chipul itenden- tului, dădu din umeri.

— Nu a aşteptat prea mult, după cum se pare. Şi-a aprins focul, a stat lângă el un pic – nu prea mult – apoi a plecat mai departe.

— Bun. Haide după el atunci.

Tanner veni în faţă.

— O clipă, itendente. Mark? Cum era când a plecat de aici?

Vânătorul îşi coborî gura într-o grimasă de pesimism.

—Să-i spunem aşa: nu aş paria pe şansele lui. Mai degrabă mi-aş pune banii pe un cocoş şchiop şi fără aripi în ring.

Dând din cap, Tanner se uită la oamenii din urmă, apoi la itendent.

— Domnule, ar trebui să-i trimitem pe ceilalţi înapoi. Trei suntem de ajuns să-l prindem, chiar dacă s-ar simţi în putere. După cum par lucrurile, avem nevoie doar de un cal care să-i aducă cadavrul acasă. Când Simon încuviinţă, Tanner se întoarse spre oameni, spunându-le să se întoarcă. Itendentul îl instrui pe unul din ei să ducă un mesaj la han care să fie transmis soţiei lui Simon. Margret trebuia să afle că era bine. Nu că ar fi contat prea mult, după cum bine ştia şi Tanner. Nu prea trăgeau speranţă să-l găsească pe băiat în viaţă, aşa că nu va dura mult să se întoarcă.

în timp ce porniră din nou, lăsând în urmă linia copacilor şi intrând în zona mlaştinilor, se pomeni că se gândeşte cu tristeţe la ultimul Greencliff. Tanner îl cunoscuse de când era băiat.

Frumuşel de când era un copil, reuşea mereu să câştige mere de la femeile din sat. Crescând, îşi păstrase farmecul inocent şi reuşise să primească şi alte daruri – sau cel puţin aşa se zvonea. Până şi despre Sarah Cottey se spunea că fuseseră împreună, iar ea era doar ultima dintr-o lungă serie. Băiatul fusese norocos să trăiască atât fără să o încaseze de la un tată sau frate înfuriat.

Din braţele unei femei până la crimă era cale lungă, se gândi el. Doar pentru că un bărbat era popular printre localnice, asta nu însemna că era ucigaş. Era diferit, după cum ştia poliţistul, cu soldaţii. Fusese martor la destule violuri şi omoruri ca să cunoască diferenţa între a lua o femeie cu brutalitate şi a o cuceri cu blândeţe. Harold fusese întotdeauna galant cu femeile, şi de aceea nu fusese pârât niciodată familiilor. Toate încă îl plăceau. Chiar şi Sarah Cottey care era înnebunită după el.

Dar dragostea însemna posesivitate, şi poate că de asta băiatul a găsit curajul de a-l înjunghia pe Trevellyn într-o criză de gelozie, obţinând femeia pe care o

dorea. Dacă era aşa, asta nu explica de ce o omorâse pe vrăjitoare. Motivul din spatele acestei crime era încă un mister. Tanner mergea în urma celorlalţi cu mintea plină de gânduri ce-l făceau să se încrunte în timp ce se uita în gol în pământ.

La icnetul brusc al vânătorului, dădu pinteni calului şi călări până în faţă unde Simon şi Mark Rush stăteau gânditori uitându-se în jos la o mulţime de urme amestecate.

— Se pare că a mers până aici, apoi a căzut, spuse vânătorul. Se uită la panta uşoară spre grupul mici de stânci ce stăteau adunate împreună în vârful dealului. Lupii umblau prin preajmă, dar a reuşit să urce acolo.

— Hai să vedem dacă mai e acolo, spuse itendentul şi începură drumul în sus.

Tanner stătu în spatele lor din nou la început, dar apoi ridică din umeri şi îşi alungă gândurile din minte. Dacă era în viaţă, cu siguranţă vor afla totul când îl vor prinde. Nu avea sens să speculeze.

— Bună dimineaţa, domnilor.

Strigarea îi făcu să se opreacă şi să se uite cu atenţie la stâncile din faţa lor. Apoi Simon călări într-o doară încă vreo câţiva iarzi.

— Tu eşti, Greencliff?

—Nu. Se auzi un râset sec. Apoi se văzu o mişcare deasupra lor şi văzură că un bolovan se desprinse dintre stânci şi sări pe pământul din faţa lor.

Pentru o clipă îl contemplará în tăcere, apoi Simon mai călări un pas sau doi. Bărbatul părea alert şi avea înfăţişarea unui luptător, dar nu părea periculos. Doar precaut la vederea a trei străini aici în sălbăticie.

Uitându-se într-o parte, Simon îl văzu pe Rush care i se alăturase.^

—îl cunosc pe acest om, şopti vânătorul. L-am văzut călărind din Wefford în ziua în care vrăjitoarea a fost ucisă.

Simon încuviinţă, şi se uită din nou la gascón.

— Bună dimineaţa, prietene. Sunt itendent aici. Urmărim un proscris, un om care a fugit de justiţie. Urmele lui ne-au adus aici – l-ai văzut? îl descrise scurt.

—Nu e aici acum, spuse Bastardul.

—Ce vrei să spui? L-ai văzut? întrebă Simon nerăbdător.

Bastardul îşi înclină capul într-o parte uitându-se gânditor la
itendent.

— L-am văzut, dar nu părea proscris. I-am oferit un loc unde să doarmă azi-noapte. A fost aici cu mine, dar a plecat acum ceva timp. Intraţi în tabăra mea, vă voi arăta calea pe unde a luat-o şi vă puteţi încălzi la foc pentru o vreme, spuse el liniştit şi întorcân- du-se îi conduse spre cercul de pietre vechi care stăteau în vârful dealului chiar sub stânci.

Lui Simon îi apărea ca o împrejmuire. Avea vreo cincisprezece paşi de-a latul şi era aproximativ rotundă mărginită de bolovani de granit cenuşiu, ici şi colo cu câte o pată portocalie sau maronie de licheni care se întrezăreau din zăpadă. într-o parte se afla o grămadă cu uneltele şi lucrurile gasconului, iar alături de ele, poneiul său şi un cal de povară. La dreapta, dincolo de foc, se afla o crăpătură între stânci. Lângă foc cadavrele a doi lupi, proaspăt jupuiţi de piele, cu carnea curată şi strălucind argintie acolo unde membranele ţineau muşchii. Pieile erau întinse pe nişte rame de lemn în apropiere. Simon se duse la ele şi dădu un şut unuia din cadavre în timp ce gazda lor se îndrepta spre foc şi se lăsă pe vine gânditor în faţa lui.

—Deci a fost aici. Unde s-a dus? întrebă el.

Uitându-se în sus, îl văzu pe Bastard rânjind.

— Oh, da, a fost aici. Cu o zvâcnire a bărbiei arătă spre mijlocul mlaştinilor. A plecat cam acum o oră, chiar când aţi apărut dintre copaci. A găsit o scuză şi a plecat. Nu va ajunge departe.

— Corect! Mark Rush strânse frâiele calului şi îl duse spre celălalt capăt al împrejmuirii, Tanner urmându-l, în timp ce Simon stătea şi se uita în direcţia arătată de John. Acolo, limpede pe fundalul alb, se vedeau urmele de paşi. Acum erau mai hotărâţi, fiecare pas definit ca o urmă individuală fără liniile târâte când picioarele păreau prea grele petnru a fi ridicate deasupra stratului de zăpadă. în timp ce se uita, deveni conştient de omul de lângă el.

— De ce îl urmăriţi?

— Crimă. A omorât doi oameni.

—Serios? Nota de tristeţe îl făcu pe Simon să se întoarcă spre el cu sprânceana ridicată. îmi pare rău, itendente, dar pare improbabil. E un băiat destul de plăcut.

— Se pare că a omorât un bărbat şi o femeie. Săptămâna trecută.

Bastardul rămase tăcut pentru o vreme, apoi ochii negri îi
întâlniră pe ai lui Simon:

— Cum i-a omorât?

— Le-a tăiat gâtul.

John oftă, apoi le povesti despre pumnalul pătat de sânge. Când termină, itendentul se uită la oamenii de pe cai, ce călăreau încet după fugar.

— Asta dovedeşte mai mult sau mai puţin că e vinovat, nu? spuse el gânditor.

Paşii erau ai unui om odihnit. Urmele erau adânci la degete, uşoare la călcâie, iar Tanner îşi dădu seama că băiatul alerga. Oftă. Era trist să te gândeşti că acest tânăr, de-abia intrat la vârsta adultă, alearga pentru a-şi scăpa viaţa.

Pentru că aceasta va fi rezultatul dacă va fi găsit vinovat de crime, iar băiatul ştia asta. Era doar o singură pedeapsă pentru uciderea unui bărbat sau a unei femei, spânzurătoarea.

Se auzi un mic strigăt de entuziasm, iar când privi în faţă, ochii lui Mark Rush erau fixaţi la orizont.

Urmărindu-i privirea, Tanner văzu o mică siluetă în depărtare, o formă subţire, ca un băţ, ce părea să alerge din toate puterile.

— Haide! strigă vânătorul şi amândoi dădură bice cailor.

Tanner călărea constant pe lângă urme. Era posibil ca băiatul
să se fi gândit să-i ducă pe un teren accident pentru a-i doborî de pe cai. Dacă-i duceau spre o zonă mlăştinoasă, puteau să rămână blocaţi. Poliţistul îşi ţinea ochii în jos, dar nu vedea nici un semn de obstacole. Sărind şi clătinându-se, călăriră sus pe un versant, apoi în jos de partea cealaltă. Acum puteau să-l vadă, încercând să ajungă la un crâng din vale.”La naiba!” gândi el.”Trebuie să-l oprim înainte sau ne va lua ore să dăm de el dacă reuşeşte.” Dar nu era nevoie să se teamă.

în timp ce alergau, văzură că silueta se împiedică, căde, se rostogoleşte şi zace pentru o clipă fără suflare. Apoi se ridică din nou şi porni iar la drum, dar mai încet de data asta. Se părea că şchiopătează. Nu mai avea viteză, iar cei doi bărbaţi se simţiră destul de încrezători încât să încetinească la trap, pentru a-şi proteja caii.

Călăriră ocolind într-o curbă pentru a îi ieşi în faţă, stând pe cai între el şi copaci. în timp ce aştepta şi privea silueta nenorocită a omului care se clătina spre ei, Tanner simţi din nou tristeţe. Părea că este distrus. Părul îi era încâlcit şi îi atârna ud din cauza căzăturii în zăpadă. Tunica şi jachet ăi erau acoperite de alb, făcându-l să arate ca un monstru ciudat al iernii. Dar ochii îi erau plini de durere. Chiar şi de la distanţă Tanner putea să vadă asta.

— Am urmărit chestia asta? îl auzi pe vânător spunând uimit, de parcă şi el ar fi simţit compasiunea pentru o viaţă distrusă. Poliţistul încuviinţă şi îşi lăsă respiraţia să-i curgă într-un fuior lung în aerul îngheţat.

La câţiva iarzi de ei, Greencliff se opri şi se uită la ei cerce- tându-i cu un chip încruntat ce părea gata să izbucnească în lacrimi. Când amândoi dădură pinteni cailor, dădu un pas înapoi, apoi îşi feri poala tunicii şi îşi scoase pumnalul.

— Lăsaţi-mă în pace!

— Haide, Harold! Nu poţi să mă înjughii. Tanner simţi ridicolul cuvintelor chiar atunci când le spuse.

— Nu pot să mă întorc. Nu o voi face! Nu mai e nimic pentru mine acolo. Lăsaţi-mă să plec. Vă rog.... Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Ştii că nu putem face asta, Harold. Trebuie să te ducem înapoi.

— De ce? Sir Baldwin nu are nevoie de mine...

— Să-l ia naiba pe Sir Baldwin, spuse Mark Rush de lângă Tanner. Nu putem să te lăsăm după ce i-ai omorât pe Alan Trevellyn. Cum vrei? Mort sau viu? În timp ce vorbea îşi trase arcul deasupra capului şi verifică coarda.

—Allan Trevellyn? Tanner era sigur că observase oroare în ochii băiatului. Mort?

Arcul era gata. Mark Rush îşi alese fără grabă o săgeată apoi trase una şi o puse în arc.

— Cumva ai vrut doar să-l sperii? De asta i-ai tăiat gâtul, precum ai făcut şi bătrânei vrăjitore. Nu contează. Le poţi cere iertare când îi vei întâni în iad.

Tanner privea cum băiatul stătea cu gura căscată, dar apoi, de parcă s-ar fi hotârât brusc, îşi aruncă pumnalul spre bărbaţi.

—Poţi să-ţi pui la loc arcul. Mă predau. Da. I-am omorât pe amândoi. Cuvintele erau spuse calm, dar cu ceea ce îi părea lui Tanner o sfidare obosită, dar fermă. Stătea răbdător în timp ce poliţistul se dădu jos de pe cal şi se duse la prizonier, legându-i braţele cu o funie, apoi îi luă pumnalul şi arătă înapoi de unde veniseră.

— Haide, Harold. Să ne întoarcem.

Simon se uită la apropierea înceată a celor trei oameni, doi pe cai, iar unul clătinându-se uşor pe un picior, cu un sentiment de uşurare. Cel puţin nimeni nu era rănit. Greencliff nu reuşise să înjunghie pe niciunul din cei care îl capturaseră.

Auzi scârţăitul zăpezii când Bastardul se apropie de el. La auzul unui oftat, Simon se întoarse surprins. Părea că nu i se potriveşte. Din ceea ce observase la acest străin, părea să fie puternic şi independent, nu genul care să aibă simpatie pentru un ucigaş şi un proscris.

Observând privirea itendentului, Bastardul ridică din umeri, ruşinat.

— Ştiu. E un criminal. Dar e tipul de băiat uşor de îndrăgit. Nu m-aş fi gândit că e capabil de crimă. Parea prea liniştit. Şi e mai mult trist decât crud.

— Dar ai spus că ai găsit sânge pe pumnalul său!

— Aşa am zis. Aşa am zis. E posibil să fi fost în apărare?

Simon făcu o pauză şi se gândi.

—Să se apere? Nu, nu cred. Ambele crime au fost din spate, amândoi aveau gâturile tăiate. Nu cred că ar fi putut fi ucişi decât de un om care dorea să-i omoare. Nu înţeleg de ce ar fi în apărare. în orice caz ce nevoie de apărare avea împotriva unei bătrâne?

— Bătrână?

— Da. A ucis o bătrână în Wefford.

Simon deveni conştient de o încordare bruscă când omul se aplecă înaine şi spuse:

— Cum se numea femeia, itendente?

—Cum se numea? Cei trei oameni erau acum aproape de ei, cel ce mergea pe jos chinuindu-se cu zăpada adâncă care zăcea sub coasta dealului, păşind încet şi legănându-şi braţele încercând să-şi păstreze echilibrul. Se numea Agatha Kyteler.

Se auzi o inspirare bruscă din partea omului, iar Simon se întoarse ca să vadă că ochii îi erau plini de

oroare în timp ce se uita la silueta ce se chinuia să vină spre ei.

— Agatha? Ai ucis-o pe Agatha Kyteler?

Itendentul icni.

— Bineînţeles! Trebuie să fii Bastardul de Beaumont!

— Da, eu sunt, dar cum...?

— Sunt prieten cu Sir Baldwin. Mi-a spus că ai stat la el. Sunt sigur că ar vrea să te revadă. Ai vrea să mergi cu noi înapoi?

Bastardul se uită dincolo de itendent spre centrul ţinutului de mlaştini şi când îl privi din nou zâmbi trist.

— Prietene, cred că ar fi o idee foarte bună să mă întorc cu tine, iar când mă voi îndrepta din nou spre coastă, cred că voi lua drumul folosit de toată lumea şi voi evita scurtăturile! Ah! Au ajuns.

întorcându-se Simon îi văzu pe bărbaţi intrând în cercul de pietre.

Acum putea să-l vadă din nou pe tânăr, iar Simon îşi dădu seama că nu se simte bine. Avea roşeaţa ca de febră şi chipul asudat al unui convalescent. Oare asta era sau era doar vina? Era boala căpătată în timpul nopţilor petrecute afară în frig sau boala mai adâncă a cunoaşterii faptelor sale, a preţului pe care trebuie să-l plătească acum că a fost capturat? Mâinile îi erau vineţii, de parcă sângele i se oprise, iar itendentul îşi notă în minte să-i mai slăbească legăturile.

Ochii îi erau strălucitori şi calmi, nu ruşinaţi sau îngrijoraţi. Aproape păreau relaxaţi de parcă s-ar fi supus singur unui test şi ar fi descoperit că e mai puternic decât se aşteptase. Deşi arăta murdar şi neîngrijit, stătea mândru – precum Baldwin, gândi Simon. Mândru şi arogant în certitudinea sa.

Băiatul se uită la el pentru o clipă, apoi peste umărul lui. Aruncând o privire rapidă în spate, Simon văzu că Bastardul se aşezase lângă foc şi punea pe el ramuri. Itendentul observă că băiatul încerca să-şi controleze un fior şi fără cuvinte îl conduse spre

căldură, Greencliff ghemuindu-se şi ţinându-şi mâinile legate spre flăcări cu un mic mormăit de durere. După un moment, Simon îşi trase pumnalul şi întinzându-se îi tăie funia. Băiatul dădu din cap în semn de mulţumire înainte de a-şi întoarce privirea spre foc,

Tanner îşi priponi calul înainte de a se alătura celor trei lângă flăcări. Stătu şi se uită la prizonier pentru o clipă, apoi trase pumnalul lui Harold din cureaua sa şi îl aruncă la pământ lângă itendent.

Uitându-se în sus, Simon îi văzu privirea serioasă – sau tristă? – şi-l ridică. Trăgând lama din teacă văzu petele şi le atinse cu unghia. Nu putea spune cu siguranţă, dar semăna cu sângele uscat.

— A cui este sângele ăsta, Harold? întrebă el.

Ochii deschişi la culoare se uitară spre el, apoi în jos la cuţit pentru un moment cu un dezinteres aparent înainte de a ridica din umeri şi a se întoarce din nou spre flăcări.

— A lui Trevellyn, probabil.

—A mărturisit crimele, spuse Tanner şi se lăsă jos lângă itendent.

—De ce ai făcut-o, Harold? De ce i-ai ucis? întrebă Simon, încruntându-se la icnetul Bastardului.

Băiatul nici măcar nu se obosi să-i privească.

— Am vrut să plec. Voiam bani. Au refuzat să mi-i dea.

—Dar trebuie să fi ştiut că Agatha Kyteler nu avea nimic! Bănuiesc că Allan Trevellyn era bogat, dar ea nu avea nimic! De ce să o ucizi?

Dar nu mai reuşiră să scoată nimic de la el. Le ignoră întrebările, stând tăcut, cu faţa încordată, mâinile spre foc şi cu umerii adunaţi precum o barieră împotriva întrebărilor lor.

Capitolul 20

Era aproape întuneric când Jennie Miller intră în han şi se aşeză pe o bancă lângă intrare cu o oală de cidru. Era prea devreme ca să apară majoritatea oamenilor, dar erau deja câţiva bărbaţi stând în

picioare şi vorbind şuşotit. Ştia de ce. Soţul ei aflase mai devreme că unii dintre oameni se întorseseră din urmărire. Aflaseră unde Harold Greencliff se ascundea. Se parea că va fi adus înapoi în curând.

într-un mic sătuc precum Wefford asta era veste de prim rang. Neobişnuiţi cu entuziasmul normal din locuri mai populate sau mai aglomerate, unde numărul de călători care trecea aveau propriile greutăţi, Wefford experimenta prima sa crimă reală în zeci de ani şi afla, tototdată, că avea un gust amar.

Dar unde existau probleme, existau şi compensaţii: iar această chestiune nu era diferită. La urma urmei, nimănui nu-i va lipsi bătrâna Agatha prea mult. Speriase prea mulţi oameni după bârfele cotoroanţei de Oatway. Moartea sa cauzase mai multă zarvă decât orice altceva făcuse în viaţă fiind.

Când perdelele se feriră pentru a face loc unui om cu păr întunecat, încruntat şi nervos, se uită în sus cu interes. Figura îi era familiară, dar nu putea să-şi aducă aminte unde îl mai văzuse. Avea trăsături subţiri, pielea bătută de vânt şi păr întunecat şi des, încurcat la margini. Timid, stătea în spate lângă paravane de parcă i-ar fi fost frică să păşească pe podea. Nu prea înalt, părea îndesat, dar iute şi sprinten, semăna un pic cu calul soţului ei. Unde-l mai văzuse înainte? Cumva fusese călare? Atunci îl recunoscu – era servitorul itendentului.... Cum îl chema? Era cel care rămăsese cu caii afară când cavalerul şi itendentul veniseră să o întrebe despre ziua în care Agatha murise.

întorcându-se repede pe banca sa, îi zâmbi şi văzu o uşoară relaxare a încruntăturii sale. Lovind cu palma locul de lângă ea, îi făcu semn să se aşeze, apoi atrase atenţia hangiului.

—Ce vrei să bei? întrebă ea cu nevinovăţie, iar el ceru o bere tare, aşezându-se stângaci lângă ea.

— Nu eşti tu omul care a venit împreună cu Sir Baldwin Fur- nshill şi itendentul să mă vadă în cealaltă

zi? spuse ea când berea ajunse şi el luase o gură sănătoasă.

Hugh încuviinţă, ştergându-se la gură cu dosul mâinii. Chipul pierduse acum din descurajarea iniţială. Aroma berii reparase o parte, dacă nu toată nepăsarea sa.

Era iritat. Până acum, i se spusese să ajute două servitoare (una destul de bătrână să-i fie mamă) la mutarea butoaielor din cramă, apoi Margaret îi ceruse să ajute un grăjdar, iar în cele din urmă, fusese însărcinat de un servitor arogant să-l ajute cu adăposturile din spatele grajdurilor unde ulii erau închişi în colivii.

Când se dusese la Margaret să-i cerşească un pic de bunăvoinţă, aceasta i-o tăiase scurt. Sigur că înţelegea că era supărată din cauza absenţei continui a soţului său, dar asta nu era motiv să răbufnească pe el. La vederea lui, îi spuse foarte clar că se aştepta ca el să ajute oriunde era nevoie atât timp cât stăteau sub acoperişul lui Baldwin, şi asta însemna orice credeau servitorii că le era de trebuinţă. După ce i se ordonă categoric să iasă şi să ajute cu adăposturile pentru ulii, ascultase, dar apoi se asigură că nimeni nu-l mai vede, îşi înşeuă calul şi se duse în sat pentru o seară de pace înainte de a i se cere să mai facă ceva.

Acum, în timp ce stătea şi se încrunta supărat la oala sa, fii lovit de un sentiment de nedreptate. La urma urmei, era servitorul itendentului. Nu ar fi trebuit să îi ajute pe grăjdari – cavalerul ar fi trebuit să aibă destui oameni să aibă grijă de caii şi de oaspeţii săi!

Uitându-se la el, Jennie putea să vadă că era deprimat, şi repede îi comandă o altă oală de bere. La urma urmei, dacă omul itenden- tului nu ştia nimic, mai ales când locuia la cavaler, Judecătorul de Pace al Regelui, atunci nimeni nu ştia mai mult.

—Am auzit că-l aduc înapoi pe tânărul Greencliff, spuse ea încercând marea cu degetul. Ce păcat. E un tânăr aşa de drăguţ.

—Da. Ar trebui să ajungă mai târziu în seara asta sau mâine dimineaţă în zori.

—Stăpânul tău? E cu ei?

—El îi conduce, spuse Hugh ursuz, apoi reveni la privirea sa întunecată pe care o arunca oalei de bere. Se pare că toţi cred că Greencliff e mort, totuşi. A stat atât în zăpadă, încât e improbabil să mai trăiască.

— Oh. Sarah tăcu pentru o clipă, apoi întrebă:

— Dar ea? Soţia franceză a lui Trevellyn?

Hugh se uită la ea fără să înţeleagă, întrebându-se despre ce vorbea.

— A? Ce, văduva? Ce-i cu ea?

— Nu ştiai? Avea o aventură cu Greencliff. De asta el stătea cu calul ei când s-a dus s-o vadă pe vrăjitoare. îşi ajuta amanta, având grijă de calul femeii cu care avea o aventură. Cred că ea a omorât-o pe bătrâna Agatha cât el îi ţinea calul!

Când micul grup intră în oraş a doua zi dimineaţă, Simon fii bucuros să-i vadă pe Baldwin, Edgar şi Hugh stând afară din han peste drum de temniţă.

— Ai grijă de el, Tanner, spuse şi descălecă ducându-şi calul lângă micul grup de oameni care stătea pe peticul de pământ curăţat, ce se vedea roşu acolo unde zăpada fusese măturată.

— Deci, itendente, ai avut succes, spuse cavalerul zâmbind şi arătând cu capul spre omul dus în mica temniţă, apoi surprins:

— John! Am crezut că ai plecat spre Gasconia de acum câteva zile.

Tocmai voia să-i întrebe despre urmărire şi despre cum s-au întâlnit, când observă privirea înfrigurată a lui Simon şi chemă hangiul. în curând, vin cald cu mirodenii fu adus, aburul ridicân- du-se din lichid, iar mirosul din amestecul îndulcit cu mirodenii îl făcu pe itendent să saliveze. Luând cana recunoscător, o prinse între palmele sale şi suflă deasupra să o răcească un pic, apoi luă o gură din băutura fierbinte în timp ce Bastardul primi o altă oală de la hangiu.

—Şi, surprinzător, este în viaţă! spuse Simon, dând glas gândurilor cavalerului care se uita după cei ce intrau în temniţă. Dar se pare că eu aproape am murit de frig.

Mark Rush li se alătură şi cu toţii intrară în han.

După plăcerea oferită de revederea oamenilor care se întorseseră. Simon îl văzu pe Baldwin că se scufundase într-o reverie melancolică. Judecătorul de Pace se întreba dacă îşi va vedea în curând şerbul, acest băiat, spânzurat în piaţă pentru crime. Cu siguranţă nu era plăcut, gândi Simon, să vezi ultimul membru al unei vechi familii de pe moşie să aibă un sfârşit atât de josnic. Mai bine ar fi murit în pădure sau în mlaştini. într-un fel, poate ar fi fost mai bine dacă Greencliff s-ar fi împotrivit şi ar fi murit cu o săgeată în cap. Cel puţin ar fi existat o finalitate la această problemă. Acum va exista o judecată, cu băiatul încercând să se apere – deşi cum ar fi putut Simon nu-şi putea închipui. Toate dovezile indicau spre el.

în timp ce cavalerul cerea mai multe băuturi, cu o sprânceană delicat ridicată la viteza cu care bărbaţii îşi terminaseră primul rând, Simon se aplecă înainte pe coate şi făcu semn cu capul spre gascon.

— Prietenul tău ştie mai multe despre ziua în care Trevellyn a murit, dar şi despre ziua în care Agatha Kyteler a fost ucisă.

—Da? spuse Baldwin, uitându-se la Bastard, care privi întrebător. John? Simon spune că ne poţi ajuta cu moartea doicii tale şi cu cea a negustorului. E adevărat?

înainte ca gasconul să răspundă, Simon îl fixă cu o privire scânteietoare.

— Fii atent ce răspunzi, John. Prietenul tatălui tău a crezut că tu ai putea fi ucigaşul

Bastardul se uită la el, apoi la cavalerul ruşinat.

— Ai crezut că eu am făcut-o?

Foindu-se inconfortabil, Baldwin făcu o grimasă.

— Părea ciudat că erai cu bâtrâna când ...

Râzând, Simon se distra la vederea stingherelii prietenului său.

—Stai liniştit, Baldwin. Oricum, are un alibi, chiar dacă nu-l aveam deja pe Greencliff. Rush l-a văzut pe Bastard pe drum în amurgul acelei zile, departe la sud de Wefford.

— Ce ştii de aceste omoruri, John? întrebă cavalerul.

— I-am văzut pe amândoi înainte de a muri.

— Pe amândoi?

—Da. Când am plecat marţi dimineaţă, m-am dus la Agatha, aşa cum am spus. Ţi-am povestit despre fuga din Acra, dar nu şi ultimul detaliu. Agatha mi-a spus chiar ea însăşi. Mama voia să mă scape, aşa că s-a dus la bărci pentru a cere un loc. Ştii mai multe decât mine, sigur, dar se pare că era o nebunie. Bărci peste tot, iar toţi marinarii cereau sume uriaşe pentru a-i salva pe oameni. Mama m-a dus în tot portul, cerând ajutor, dar nimeni nu a ajutat-o. Apoi crezu că a găsit una. Nava lui Trevellyn.

—Căpitanul era bucuros să o ia, a spus el. Mai mult decât bucuros. Dar apoi şi-a spus preţul. Nu bani, nu bijuterii, pe ea. O voia pe ea! îşi bău vinul posac, dar apoi zâmbi într-o parte. Mama i-a refuzat oferta binevoitoare şi a întrebat dacă acceptă un preţ mai raţional, dar el insistă. Mama plecă fără să reuşească. Anne de Tyre, mama mea, făcea parte dintr-o familie importantă, şi nu cred că putea înţelege cât de josnică devenise situaţia. Oricum, m-a dat doicii mele, şi a implorat-o să mă ducă la casa tatălui mea. Aceasta era Agatha.

— Ca să scurtez povestea, a reuşit să ajungă la bord şi a refuzat să se dea jos. Avea tot ce îi mai rămăsese din averea mamei mele, şi acesta a fost preţul. Ai văzut casa lui Trevellyn? Cred că multe din pietrele din ziduri au fost cumpărate cu bijuteriile mamei mele. Un gând deprimant, nu?

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? întrebă Simon.

— A murit, sper, spuse Bastardul scurt, iar Baldwin îi aruncă o privire itendentului pentru a-l opri să mai întrebe şi altceva. E destul timp mai târziu, gândi cavalerul, pentru explicaţii privind ororile capturării asediaţilor din Acra, violurile multiple, omorurile încete şi dureroase – sau, şi mai rău, o viaţă în sclavie, deţinut de un negustor gras sau de un prinţ. Mai bine, aşa cum spunea Bastardul, era ca biata femeie să fi murit repede. Poate că era în Templu când s-a prăbuşit, zdrobindu-i pe toţi cei ce nu au putut să scape împreună cu protectorii lor, ultimii cavaleri templieri ai Pământului Sfânt. Au fost îngropaţi cu tot în acel mormânt imens.

—Ai zis că inelul pe care-l purtai era dovada poziţiei tale? întrebă Baldwin.

— Rubinul? O, da. Tata i l-a dat mamei mele, ea i l-a dat Agathei, iar doica mea l-a folosit ca să dovedească cine eram când m-a dus la tatăl meu.

— Nu-l porţi...

— Nu, l-am dat Agathei când am văzut-o marţi.

— I l-ai dat ei?

Supriza din vocea cavalerului îl făcu pe Bastard să privească în sus la el.

— Da. Nu era bogată şi am crezut că o să-i fie de ajutor. I l-am dat ca un simbol al amintirii pe care i-o va purta mereu familia mea. Acum... Ei bine, acum mă întreb dacă din cauza asta a murit.

— Ce vrei să spui?

— Poate că Greencliff a văzut inelul şi a ucis-o pentru el. Poate că a murit din cauza cadoului meu.

Baldwin îşi desfăcu punga şi scoase inelul, aşezându-l pe masă înaintea Bastardului, ai cărui ochi se măriră în timp ce se uita la el.

— Dar... Cum l-ai găsit?

— Nu a fost furat. Greencliff nu l-a văzut – sau nu i-a păsat. L-am găsit în casa ei după ce a fost omorâtă.

Gasconul îl luă cu gingăşie şi îl studie pentru o clipă.

— E o uşurare, cred, spuse el în cele din urmă şi i-l dădu înapoi lui Baldwini. Cel puţin ştiu că nu am fost eu responsabil pentru moartea ei.

—Sunt sigur că nu ai fost, spuse Baldwin. Dar inelul e al tău. Ia-l.

— Nu. Să fie îngropat cu ea. Nu avea nimic altceva. Cel puţin astfel ajutorul dat mie va fi mereu cu ea. Baldwin încuviinţă şi îl puse înapoi în punga sa.

— De ce te-ai dus să o vezi? întrebă Simon gânditor. Doar ca să-i dai inelul?

— Nu am nici un motiv să ascund motivul. Mulţi ani am jurat că voi găsi femeia care m-a salvat, să-i mulţumesc şi să aflu mai multe despre mama mea. Dar de unde să fi început? Părăsise curtea tatălui meu când am fost înţărcat, cu mulţi ani în urmă. Unde se dusese părea un mister, dar apoi a sosit o scrisoare.

— O scrisoare?

— Da. Spunea că Agatha Kyteler era aici. Imediat ce am aflat, am pornit să o găsesc. Nu mi-a luat mult timp. Se lăsă pe spate în scaun de parcă asta ar fi explicat totul.

Acum Baldwin fii cel care se întinse în faţă.

—Scrisoarea, spuse el, de la cine era?

—Nu trebuia să aflăm, spuse Bastardul zâmbind, apoi ridică din umeri. Nu era semnată, dar venea din Anglia, atât am putut afla de la mesager.

—Şi mesagerul a venit din...

—A venit dintr-un oraş de lângă Bordeaux, dintr-o familie bogată. I-am întrebat. Mi-au spus că a venit împreună cu o scrisoare de la fiica lor, cu o notă cerându-le să mi-o trimită mie.

Cavalerul cugetă, acoperindu-şi cu mâna dreaptă pieptul şi odihnindu-şi bărbia în palma stângă în aşa fel încât îi acoperea gura. Aruncând o privire rapidă Bastardului care stătea imperturbabil sorbindu-şi vinul, spuse:

—Mai e ceva, nu? De ce ai dispărut? Şi de ce te-ai dus spre mlaştini?

Bastardul le explică că se gândise că ar ajunge mai repede, dar apoi se opri. Cu un râset scurt, îşi lăsă oala jos. Uitându-se în sus, îl privi pe cavaler, punându-şi mâinile pe bancă de o parte şi de alta a lui.

— Nu am nici un motiv să nu vă spun acum, domnule. Acum că băiatul a recunoscut crima. Mărturisesc! Cât am stat cu tine în noaptea aceea mă gândeam să-l omor pe Trevellyn!

—Ce? spuse Simon ridicându-se drept şi vărsându-şi băutura din cauza surprizei. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

—Simon, nu ai ascultat nimic din ce a spus omul? spuse scurt Baldwin. Apoi spre Bastard,

— Deci, ai fi omorât pe omul care a cauzat moartea mamei tale. Ce te-a oprit?

—Agatha nu era deloc aşa cum mi-am imaginat. Era înverşunată şi crudă, tot ce voia era să se răzbune. Dar când am început să mă gândesc, nu prea avea sens. Oare omul ar fi putut să-şi aducă aminte de mama mea? Probabil că pentru el nu era decât un alt refugiat. Şi nici măcar nu a atins-o. Ea a decis să nu plătească preţul cerut, dar de fapt el nu i-a făcut nimic! Sub privirea serioasă a cavalerului, zâmbi ruşinat. Nu ştiu, domnule, dacă ai fost în poziţia de a avea control asupra refugiaţilor. Eu da. Ştiu ce uşor e să profiţi când ai o asemenea putere, puterea de a da sau a lua viaţa.

Baldin încuviinţă.

— Deci alegerea nu a mai părut aşa uşoară când ţi-ai dat seama ce dorea Agatha de la tine?

— Nu. Nu a fost deloc uşoară. Dar un lucru era ciudat.

— Care?

— Niciodată nu dorise ca mesajul să-mi fie trimis. A venit de la un prieten de-al ei, şi nu a fost ideea Agathei.

— Eşti sigur de asta?

— O, da. Am întrebat-o pe Agatha. A fost surprinsă să mă vadă luni când i-am explicat cine eram. Nu se aştepta să mă mai vadă vreodată.

—Şi ţi-a spus toate astea în acea luni?

—Da, domnule. Unele mi le-a spus mai târziu, marţi, când m-am dus să-mi iau rămas bun. M-am gândit să mă întorc acasă şi să-l las în pace pe negustor. Făcusem ce mi-am propus. I-am dat inelul şi am aflat mai multe despre mama mea. Dar când mi-a cerut să-l omor pe Trevellyn, luni, trebuia să îmi las timp de gândire. Mi-a spus că e răzbunare pentru ceea ce îi făcuse mamei mele. M-am gândit şi am luat o decizie: nu puteam.

— Şi ai lăsat-o în viaţă marţi? Nu ai mai văzut pe nimeni acolo?

— Nu, nu era nimeni din câte am văzut eu.

—Dar când ai plecat? în ce direcţie te-ai dus? De-a lungul potecii ei?

— Nu, am plecat printre copaci. Agatha mi-a spus că adesea vin oameni la ea şi aş putea să-i gonesc! Mi-a cerut să stau ascuns şi aşa am făcut!

— Când te-ai întors de la ea ai văzut pe cineva?

—A, da. întorcându-mă am văzut o femeie. Zâmbi. Era doamna Trevellyn. Agatha mi-a spus! Credea că e chiar amuzant. Femeia venea adesea să o vadă, spunea ea, şi i se părea amuzant. Alan Trevellyn dorea copii, dar soţia sa nu.

Simon îl auzi pe prietenul său inspirând.

— Dar am crezut... Cumva doamna Trevellyn ţi-a trimis scrisoarea despre Agatha?

— Da. Cred că a auzit de mine de la bătrâna doamnă şi a crezut că îi pot aduce mângâiere în ultimii ani.

—Spui că Agatha voia să-ţi răzbuni mama? spuse Baldwin.

— Da. Dar nu puteam. O, l-am văzut pe om, şi nu mi-a plăcut de el, dar asta nu era motiv să-l omor, cât despre mama mea... sunt soldat. Am văzut ce se

întâmplă când un oraş este cucerit şi am luat parte la aşa ceva. Cum aş putea condamna sau ucide un om pentru că a profitat de poziţia sa, când şi eu am făcut la fel? Nu, am hotărât să-l las în pace.

—Şi ai plecat?

— Da. Ea mi-a cerut.

—E interesant că un om pe care dorea să-l omori a fost ucis câteva zile mai târziu, spuse Baldwin gânditor, iar Bastardul încuviinţă şi ridcă din umeri.

— Nu am nimic de ascuns. E chiar mai ciudat decât crezi. Le explică despre întâlnirea cu Trevellyn la han, ambuscada şi vizita sa la casa negustorului. A încercat să mă biciuiască, iar eu nu mă aşteptam la asta, dar cred că era obişnuiat să biciuiască oamenii care nu-i făceau pe plac: servitorii, poate chiar şi marinarii. A lucrat în est, poate a condus o galeră pentru o vreme... Nu ştiu. Oricum, lovitura m-a nimerit în spate în timp ce mă aplecam şi asta m-a înfuriat la culme.

Ochii i se înceţoşară în timp ce-şi amintea lovitura care îi ştersese spinarea, gata pentru următoarea, şi când vorbea, revedea totul în minte: felulî n care durerea îl străpunsese precum tăietura unei lame, felul în care sărise în faţă înainte ca negustorul să atace din nou. Nici măcar nu-şi scosese sabia, mânia şi durerea erau prea intense. Cum mânerul biciului veni în faţă din nou, Bastardul lovi cu pumnul înzăuat şi-l nimeri în obraz şi în tâmplă, doborându-l precum un pom sub topor.

Când negustorul îşi reveni, Bastardul era deja din nou calm, dar Trevellyn nu ştia asta. Tot ce putea vedea era lama grea a săbiei la gâtul său. Atunci gasconul îi spuse cine era şi văzu teroarea apărând în ochii mici şi negri.

— A crezut că sunt o fantomă, spuse el. Era împietrit de groază la vederea mea. Râse scurt. Nu ştia ce credea că e mai rău: că am venit din trecutul lui îndepărtat sau că i-am înfrânt oamenii!

— I-ai făcut altceva? întrebă Baldwin.

Bastardul se uită la el şi râse.

—Ce? Să-i tai gâtul, vrei să spui? Nu, prietene. Mă tem că nu! L-am lăsat acolo când am auzit unii din oamenii lui venind şi am plecat înapoi la Wefford. A doua zi dimineaţă am plecat spre sud. Eram bucuros că Trevellyn nu va mai încerca ceva. începu să descrie călătoria sa spre sud şi atacurile haitei de lupi.

Când termină, Simon se lăsă pe spate în scaun şi se uită la prietenul său.

— Ei bine? Se potriveşte cu ceea ce ştim noi, nu?

— Da, spuse Baldwin gânditor. Iar acum că Greencliff a mărturisit, chestiunea asta s-a încheiat, nu?

Capitolul 21

Odată ce trecură de Crediton şi se îndreptau spre drumul şerpuitor ce ducea la nord spre Triverton, Simon încercă să rupă tăcerea deprimantă.

—Ştiai că încă avea cuţitul cu el?

— Ce? Chipul lui Baldwin era nedumerit.

—Am spus: cuţitul – încă îl avea cu el. încă mai avea sânge pe el.

—A, vrei să spui Greencliff. Nu, nu ştiam. Se întoarse la cercetarea melancolică a copacilor din faţă.

— Baldwin? încercă Simon. Baldwin!

— Ce e? întrebă cavalerul iritat

— Ce naiba ai păţit?

Cavalerul zâmbi cerându-şi iertare la auzul exasperării din vocea lui. Părea ca şi cum era gata să nege orice grijă, dar apoi, după o scurtă privire împrejur, văzând că Edgar şi Hugh erau ceva mai în spate şi că Mark Rush era cu puţin în faţa lor, îşi coborî vocea conspirativ şi se aplecă spre itendent.

—Mi-e greu, prietene. Cred că aş... Nu, nu e bine... Am impresia că ar putea fi... Ei bine acum ... Deoadată se întrerupse, iar Simon aproape izbucni în râs la privelişte. Avea în faţă un brav şi dârz cavaler care rămăsese fără cuvinte. Ochii săi îi întâlniră pe ai lu

Simon, iar itendentul văzu în ei ceva asemănător cu panica.

—Şi ea ce zice?

— Nu am... De unde ai ştiut?

De data asta, Simon chiar râse.

—Baldwin, chiar credeai că puteai ţine secret? Dumnezeule din ceruri! Prima dată când ai văzut-o semănai cu un cocoş în faţa unei găini. Era limpede la ce te gândeai...

—Haide, Simon, nu mă face să mă înroşesc, murmură cavalerul.

— Deci nu i-ai spus nimic?

— Cum aş fi putut, după moartea soţului ei?

— Baldwin, cel puţin ar trebui să o cunoşti mai bine. S-ar putea nici măcar să nu se gândească la tine. Dacă nu îi arăţi că eşti interesat de ea, cum şi-ar putea da seama?

— Tu ţi-ai dat seama!

— E diferit. Eu te cunosc.

Cavalerul digeră vorbele lui Simon pentru o clipă.

— Dar ce ar trebui să fac? Nu pot să mă duc acasă la ea şi să-i spun: „Bună, doamnă Trevellyn, vrei să fii soţia mea acum că soţul tău a fost ucis?”

Itendentul oftă.

— Uite, spuse el, trebuie să găseşti căi de a o cunoaşte. Căi de a rămâne singuri aşa încât să puteţi vorbi. Poate o iei la vânătoare cu uliul sau doar la o plimbare călare.

—Aşa ai câştigat-o pe Margaret? întrebă cavalerul, cu ochii umbriţi de nelinişte şi îndoială.

— Nu, pur şi simplu l-am întrebat pe tatăl ei.

— Ei, n-ar trebui şi eu...

— Nu, Baldwin. Margaret era o tânără fată. Tu încerci să cucereşti o femeie, una care e sigură pe ea, are propria gospodărie, propriul pământ şi propria avere. Trebuie să o cucereşti pe ea, nu pe rudele ei.

— O, înţeleg.

— Atunci de ce eşti aşa îngrijorat?

— Mai bine m-aş duce într-o bătălie decât să intru în rolul ăsta, prietene. De asta!

Simon râse, dar chipul îi deveni serios pentru o clipă în timp ce se uita înainte cu o expresie gânditoare, muşcându-şi buza.

— Nu suntem prea departe. Haide, te las la ea acum.

— Nu, Simon, nu cred...

—Haide, Baldwin. Bătălia! râse itendentul şi spre nefericirea cavalerului se întoarse spre servitori şi strigă

—Hugh! Edgar! Mergem la casa Trevellyn înainte de a ne întoarce la Furnshill.

Itendentul încă zâmbea în timp ce călăreau în susul dealului spre conacul Trevellyn, iar umorul nu-i dispăruse când bătu în uşă cu pumnul. Doar mai târziu, după ce intrară, îndoielile începeapeau să-l năpădească, dar gândul se născuse de când se deschise uşa, restul fii doar perioada de gestaţie.

Când uşa se dechise, Simon se găsi în faţa unei servitoare drăguţe, o tânără subţire de vreo douăzeci de ani cu sâni obraznici şi un zâmbet neruşinat. Chipul era încadrat de un păr şaten ondulat, iar buzele i se despărţiră într-un zâmbet imediat ce-l văzu. Simon îşi duse prietenul spre sală unde amândoi aşteptară pe doamna casei să apară. Servitorii aşteptau cu caii în grajd, ocupându-se de hrănirea lor.

La apariţia Angelinei Trevellyn, Simon se uită la Baldwin aştep- tându-se să-l vadă păşind înainte, dar văzându-şi prietenul transfigurat, făcu el un pas înapoi. Cavalerul părea că avea gura cusută, stând ca într-un vis în timp ce ea se apropia, iar Simon fu încântat de felul în care chipul femeii se schimbă la vederea lui Baldwin. De parcă trăsăturile ei se luminaseră de o strălucire subtilă, iar pasul i se mări nerăbdătoare să se afle în apropierea cavalerului.

Uitându-se la ea, Simon simţi o plăcere caldă. Nu era doar încântarea ei evidentă la vederea lui Baldwin,

dar şi privelişte a unei femei aflate la apogeul tinereţii sale. Nu avusese parte de greutăţi. Chipul, corpul, toate erau compuse din curbe dulci. Sub tunica albastră trupul i se mişca cu graţia şi eleganţa unui pur- sânge arab, toată energia atent controlată. Părul îi era prins la spate astăzi şi nu avea capul acoperit, scoţând în evidenţă fruntea lată fără riduri, deasupra sprâncenelor înguste. Ochii fură cei care îi captară interesul.

Lui Simon i se păreau bucăţi gemene de smarald, lucind în lumina focului, nu cu aroganţă rece, ci cu o bucurie caldă şi calmă, încrezătoare, radia o sexualitate distinctă şi deliberată şi până şi lui Simon îi fu greu să-şi ia ochii de la ea.

îşi păstra privirea asupra cavalerului, de-abia observându-l pe itendent, şi îi duse la scaunele din faţa focului. Apoi ceru vin şi atunci când servitoarea se întoarse cu un ulcior şi trei căni, privirea lui Simon se înăspri. Atunci ideea prinse rădăcini.

Deodată întreaga cameră păru plină de risc şi pericole, iar căldura primirii lor goală. Ochii itendentului se umbriră pentru o clipă în timp ce-şi aducea aminte de fiecare moment de când el şi cavalerul intraseră în acest loc, apoi se concentrară din nou asupra prietenului său. Acesta vorbea cu ea şi se bâlbâia în timp ce o invita la o vânătoare cu ulii. Itendentul o privi pe servitoare când aceasta se îndrepta spre uşă, după ce le umpluse cănile. Luându-şi-o pe a sa, se ridică în picioare.

—Mă scuzaţi, doamnă, dar cred că e un pic prea cald aici. Voi ieşi la aer, spuse el, deşi cei doi nu-i dădură prea multă atenţie. Părăsind camera prin paravane, văzu fata intrând în cramă şi repede se luă după ea.

în camera mică, plină de oale, ulcioare şi butoaie, o văzu pe servitoare umplându-şi o oală cu bere. Când intră, ea se întoarse repede, apoi, văzând cine este, îi zâmbi, aruncând şi o privire la uşa din spatele lui.

—Voiam să vorbesc cu tine. Cum te cheamă?

Ochii îi priviră în jos cu o sfială prefăcută.

—Mary, domnule.

— Pari o fată fericită, Mary.

— Mulţumesc, domnule. Este o casă fericită.

— Este acum, nu?

— Acum, domnule?

— Când am venit prima dată aici, erai diferită, ştii?

Degetele-i începură să se joace cu cordonul ce atârna de la gâtul
tunicii.

— Nu înţeleg, domnule.

—O, ba cred că da, Mary. Cred că da. Se aşează pe un butoi. Te bătea adeseori? Şi presupun că nu era singurul lucru pe care-l făcea, nu?

—Să mă bată? Ochii i se măriră pe chip în timp ce se uita la el nu plini de confuzie, ci de o adâncă înţelegere.

— Când te-am văzut prima oară, erai o fătucă neliniştită, timidă şi înfricoşată. Dar acum nu, de când a murit. Nu de când a încetat să te mai lovească, nu? Dar soţia lui? O bătea şi pe ea? Nu părea prea tristă când a aflat de moartea lui?

— Nu, nu eram.

Se întoarse pe loc. în uşă era Angelina Trevellyn.

— Poţi pleca, Mary. Când fata o luă din loc, uşurată că a scăpat, doamna se întoarse din nou spre itendent. Ei? Vrei să mă intero- ghezi aici sau în sală? Luă un ulcior, îl umplu cu vin şi făcu semn spre uşă cu mâna.

Intrând în cameră, itendentul îl văzu pe Baldwin stând în faţa focului, cu spatele la el şi uitându-se spre uşă plin de speranţă. Văzându-l pe Simon, rămase un pic dezamăgit, dar apoi zâmbi. La vederea doamnei Trevellyn din spate, chipul i se limpezi şi zâmbi din nou.

— Ia loc, te rog, Baldwin, spuse ea şi îi arătă lui Simon un alt scaun înainte de a le umple oalele cu vin.

Trebuie să vă spun ceva; lucruri care ar putea să nu vă placă.

Ochii cavalerului se îndreptară spre ea, apoi spre Simon, întunecaţi şi suspicioşi. Angelina continuă calm, luând loc şi lăsân- du-şi mâinile în poală cu o încercare aproape deliberată de a-şi păstra cumpătul.

— Prietenul tău e foarte şiret, Baldwin. A observat schimbarea din casa mea de la prima vizită. Nu e surprinzător, dar ar fi trebuit să-ţi mărturisesc mai devreme. Nu a fost corect să te las să crezi că... Făcu o pauză. Respirând adânc, continuă.

—Oricum, are dreptate să creadă că suntem mult mai fericiţi acum. Soţul meu, Baldwin, era un monstru! Era o brută. M-a luat când eram tânără şi m-a forţat să mă căsătoresc cu el. Şi-a instruit bine servitorii şi îi bătea ori de câte ori era nemulţumiţi de el, dar şi pe mine m-a tratat la fel! Mă lovea de parcă eram unul din grăjdarii lui! Când avea chef, mă ignora şi lua servitoarele în pat – iar ele nu îndrăzneau să refuze, la fel cum eu nu îndrăzneam să mă plâng.

Baldwin se uită la ea în tăcere, dar Simon era sigur că privirea sa era plină de durere.

— Aşa că, prietene, continuă ea, când i-ai găsit corpul, cred că nimeni de aici nu s-a întristat. O, nu! Cum am fi putut?

Aplecându-se înainte, itendentul se uită la ea cu atenţie, dar ea îşi păstră ochii lăsaţi în jos, refuzând să-i întâlnească privirea.

—Doamnă Trevellyn, de ce ai mai stat cu el? Ai fi putut să-l părăseşti şi să te întorci acasă din nou.

Auzind aceastea, se uită în sus cu privirea plină de o tristeţe inconfundabilă.

— Oare aş fi putut? Cum? Casa mea e in Gasconia, un pic mai la sud de Bordeaux, deci da, sunt englezoaică, la fel ca orice alt gascon. Iar tatăl meu mereu a fost loial regelui englez, aşa că aş fi putut să mă întorc acasă. Dar când soţul deţine nave şi îi ştie pe toţi din porturi, cum aş fi găsit un loc pe navă? Şi chiar

de-ar fi existat cineva să mă ia, cum aş fi putut plăti? Soţul meu, suna de parcă ar fi vrut să scuipe cuvântul, avea control asupra tuturor banilor. Nu mi-a dat voie să-mi păstrez nici măcar bijuteriile. O, nu. Nu aveam cum să plec!

— De ce ai fost de acord să te căsătoreşti cu el?

— Nu am fost. Vocea i se stinse şi capul îi căzu în piept, extenuată. Cum m-aş fi putut căsători cu un om ca el? Nu! Ne-a capturat pe mine şi pe părinţii mei când călătoream din Normandia spre casă. Ne-a luat toată marfa, tot, şi apoi a început să se târguiască cu tatăl meu. Mă lua în schimbul a jumătate din marfă. Am fost vândută precum un sclav! Aşa sunt trataţi toţi ostatecii: fie că e fiica unui negustor sau regele unei provincii, toţi sunt trataţi la fel.

Dând din cap, Simon se uită la ea. Era destul de des întâlnit ca un om să fie deţinut până când se plătea răscumpărarea, iar dacă tatăl ei a văzut oportunitatea de a primi înapoi jumătate din încărcătură, plătind restul ca pe o zestre, a considerat că a făcut o afacere bună.

— înţeleg, doamnă. îmi puteţi spune ce s-a întâmplat în noaptea în care soţul dumneavoastră a dispărut?

—Simon, doar nu crezi că a avut ceva de-a face cu uciderea soţului său?

Uitându-se la prietenul său, itendentul se întristă văzându-i suferinţa din privire. Dădu din cap grav spre Baldwin apoi se întoarse încă o dată spre femeie.

— Doamnă?

Privirea ei o întâlni din nou pe cea a itendentului, apoi vorbi simplu, aşteptând să fie crezută.

— Eram pe afară şi mă plimbam. Se pare că soţul meu a intrat în casă alergând. Voia să vorbească cu mine şi-i întreba pe toţi servitorii pe unde sunt. Când au spus că nu ştiu, i-a bătut pe doi din ei, inclusiv pe biata Mary, servitoarea mea. Apoi ieşi afară din nou ca o furtună. Am intrat înapoi în casă după vreo oră şi mi-

am petrecut seara încercând să calmez servitorii. Când nu a a apărut, nu mi-am făcut griji. Adesea se ducea pe la hanurile de aici. Băutura îl făcea de obicei violent faţă de mine, dar când se ducea la han de obicei era atât de beat încât atunci când se întorcea nu îmi mai putea face nimic.

—Şi a doua zi dimineaţă?

—M-am trezit ca de obicei. Nu era cu mine în pat, dar nu era un lucru neobişnuit. Am fost surprinsă, totuşi, când am aflat că nu dormise în solar. Când era incapabil să ajungă acolo, îl găseam aici, întins pe o masă sau pe o bancă. Nu mi s-a părut foarte ciudat, nu când am văzut câtă zăpadă căzuse peste noapte. Aş fi trimis un om să întrebe în sat, dar troienele erau prea adânci. Am fost surprinsă când am văzut că aţi ajuns aici.

— Spuneţi-mi, doamnă. Când Agatha Kyteler a murit, unde eraţi în acea zi? Nu sunteţi însărcinată şi nici nu aveţi copii, nu?

— Da. Noi... noi nu am fost binecuvântaţi cu copii.

—Şi atunci de ce vă aflaţi la moaşă?

Chipul i se ridică într-o manieră uşor arogantă.

— Nu pot să vă spun. Nu am ucis-o eu. Sau soţul meu!

Simon îi susţinu privirea pentru un moment foarte serios.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Nu vă voi obliga. Dar aş vrea să ştiu. Aţi văzut pe cineva în acea noapte? în noaptea în care soţul dumneavoastră a dispărut. Era cineva aici?

Păru să devină mai palidă în timp ce se uita la el, cu ochii mari. Buzele-i dădeau impresia că ascund o frică secretă în timp ce spuse:

— Nu.

în acel moment, Baldwin se ridică şi se înclină.

— Doamnă, cred că ar trebui să vă lăsăm acum. îmi pare rău că v-am cauzat suferinţă. Simon, hai. Trebuie să plecăm.

Itendentul se ridică şi merse spre uşă în spatele cavalerului impasiv. La paravane se întoarse ca să-şi ia rămas bun de la femeie, poate chiar şi să-şi ceară scuze, dar când îi surprinse privirea, se răsuci şi plecă.

Trăsăturile îi erau contorsionate de ură, şi toată era concentrată asupra lui.

Aproape ajunseseră la uşa casei lui Greencliff când Baldwin se întoarse spre itendent.

— Simon, doar nu crezi că este implicată. Cum ai putea crede...? La urma umei, Greencliff a mărturisit.. Şi e prea frumoasă ca să fie o ucigaşă. Doamne! De ce ai fost aşa de dur faţă de biata femeie?

— Baldwin, opreşte-te! Calmează-te. Simon se uită la prietenul său, iar cavalerul putu să-i observe nefericirea. Baldwin era împărţit între puternica atracţie faţă de femeie şi prietenia sa cu itendentul, dar deşi loialitatea faţă de Simon era imensă, totuşi era impresionat şi de Angelina Trevellyn. Din cauza asta simţea aproape dezgust pentru Simon după interogarea la care tocmai fusese martor. Chiar şi aşa, semnele de nefericire de pe chipul prietenului său îl con- viseră să tacă şi să aştepte explicaţia.

—Uite, ştim că era acolo. Era cu vrăjitoarea în ziua în care biata femeie a fost ucisă, după ce Bastardul a plecat. Nu vrea să spună de ce. Ştim că îşi ura soţul – nu ascunde acest fapt, nu? Nici măcar servitorii nu erau cu ea când soţul i-a dispărut, din câte am înţeles.

— Simon, pentru numele lui Dumnezeu! Nu poţi crede aşa ceva! Cum ar putea o femeie ca ea să ucidă? Nu e posibil – e o nebunie!

—Ascultă-mă, prietene. Ştii prea bine că au existat femei luptătoare, femei care puteau să ucidă, sau să poarte un război. Ştii asta. De ce doamna Trevellyn ar fi diferită?

— Dar, Simon...

— îţi aduci aminte cum era corpul soţului ei? Zăcând de parcă ar fi fost întins? îţi aminteşti că parcă s-ar fi

rugat? Nu ar fi putut să-l pună pe Greencliff să-i taie gâtul când el o implora să nu-l omoare?

—Dar, Simon! Nu poţi crede asta! O femeie ca ea... Prin oroarea sa, Baldwin îşi dădu seama că prietenul său stăruia, cu chipul încordat şi ochii strălucitori.

—Baldwin, nu ştiu, nu ştiu! Asta e problema! Trebuie să mă asigur că e nevinovată de crime.

— Dar ai spus că Greencliff a mărturisit.

— Da şi avea un cuţit cu sânge pe el, dar chiar şi aşa, ar fi putut avea ajutor... Sau poate ar fi ajutat pe altcineva, Nu ştiu. Tot ce ştiu e că ea este implicată cumva. Nu ştiu cum sau de ce, dar sunt sigur că ştie ce s-a întâmplat, Baldwin. Trebuie să aflu ce a făcut. La fel şi tu!

Margaret era îngrijorată de chipurile celor doi. Aşteptase întoarcerea lui Simon ca pe o ocazie plină de bucurie, nu una nefericită ca asta. Cei doi bărbaţi de abia vorbeau.

Intrară în sală împreună, dar imediat Baldwin murmură ceva că vrea să-şi schimbe hainele umede din călătorie şi îi lăsă singuri. Simon stătea şi se uita după el, apoi oftă şi se lăsă să cadă pe o bancă.

—Simon, ce s-a întâmplat?

îi explică pe scurt, povestindu-i de vizita de la doamna Trevellyn şi de concluziile sale. Margaret îl ascultă cu durere. Putea să înţeleagă sentimentele cavalerului, care părea în cele din urmă
să-şi fi găsit femeia ideală, pentru a-i fi sugerat apoi de prietenul său că ar putea fi implicată într-o crimă – sau chiar două.

Când uşa se deschise, îşi ridicară amândoi privirile. Văzând că era Hugh, Margaret se întoarse spre soţul său.

—Dar nu ai decât suspiciuni asupra ei, nimic concret, nimic care să-l facă pe Baldwin să se îndoiască de ea. De ce nu-l laşi să-şi ia propriile decizii. Dacă este atât de frumoasă pe cât spui, atunci...

— Dar asta e ideea! exclamă el cu disperare.

— Dacă am dreptate, ar putea fi implicată nu doar într-o crimă, ci în două! Şi unul din morţi era soţul ei. Dacă şi-a omorât propriul soţ, nu ar putea fi un pericol pentru Baldwin?

Lui Hugh i se părea că stăpânul este răvăşit de îndoieli. Părea că e tras în direcţii diferite, de prietenia pentru cavaler şi de dorinţa de a-l vedea fericit şi de confuzia sa în legătură cu rolul acestei femei în moartea soţului său. Dregându-şi vocea, îl întrerupse:

— Domnule!

— Ce?

— Nu ştiu dacă e important, domnule, spuse servitorul şi explică repede ce spusese Jennie Miller despre Harold Greencliff şi doamna Trevellyn.

Acesta era una din rarele ocazii când îşi putea şoca stăpânul, iar Hugh o savura.

— Vrei să spui că Jennie Miller crede că doamna Trevellyn însăşi a ucis-o pe Agatha?

Seara le fu liniştită. Din cauza comportamentului rezervat şi retras al lui Baldwin, nu prea se lega vreo conversaţie. Simon şi Margaret stăteau în faţa lui Edgar şi a lui Hugh la masa cea mare. Baldwin era la locul lui din capul mesei, dar nu avea chef de vorbă, şi imediat ce-şi termină mâncarea anunţă că se retrage.

înainte de a se ridica de pe scaun, Margaret se duse la el şi-i mai turnă vin, apoi îi stătu alături.

— Nu, trebuie să vorbeşti cu Simon, spuse ea apoi îi făcu semn lui Hugh să strângă masa. Oftând se ridică şi începu să strângă farfuriile. La privirea încruntată a soţiei itendetului, Edgar se ridică
şi el şi începu să ajute. Când dispărură, Margaret se întoarse spre soţul ei.

— Bun, Simon. Acum spune-i lui Baldwin ce ai auzit de la Hugh.

Itendentul se uită la ea surprins şi apoi îl privi pe Baldwin, care îi întoarse privirea impasiv de parcă ar fi auzit zvonurile din Wefford despre doamna Trevellyn şi

Harold Greencliff. Apoi, cu un oftat, îşi ridică oala şi bău vin.

— Bine, dar nu e nici o dovadă că i-a fost infidelă soţului, nici o dovadă a vreunei aventuri, şi cu siguranţă nimic care să sugereze că a omorât-o pe Agatha sau pe soţul ei. E doar bârfa, aşa cum spui.

Margaret se aşează, uitându-se de la unul la altul.

— Baldwin, spuse, nu ţi s-a părut că mărturia ei e ciudată?

— Ciudată? se uită la ea surprins. Cum adică?

—Din ce mi-a spus Simon, doamna Trevellyn nu a spus ce făcea la casa bătrânei. Şi nu mai există altcineva care să fi avut motiv să-i omoare soţul. Nu ţi se pare ciudat?

— Ei... Ridică din umeri, plin de îndoială.

—Şi totuşi acest băiat a mărturisit că a făcut-o. Nu văd de ce ar fi ucis dacă nu era implicat, şi cred că ar trebui să-l întrebi şi să vezi ce are de spus.

—Nu are nici un sens să fi făcut asta, întrerupse Simon. Am încercat să-l conving să vorbească despre asta ieri şi tot drumul înapoi, dar nu mi-a spus nimic. Pur şi simplu nu voia să vorbească despre asta.

— Ce? se încruntă Baldwin. Deloc?

—Deloc. A refuzat să spună orice. Nu vorbea despre moartea Agathei Kyteler sau a lui Alan Trevellyn. Imediat ce am menţionat oricare din ele a intrat într-o muţenie de cadavru şi nu a mai spus nimic până când nu am schimbat vorba.

— Dar a mărturisit că i-a omorât?

—O, da. De fapt, când l-am întrebat, ne tot amintea că pumnalul lui avea urmele lor de sânge. Şi avea – ei bine, cel puţin ceva sângea avea, oricum.

— Pare ciudat asta.

— Ce pare ciudat? întrebă Margaret.

Cavalerul îi aruncă o privire.

—Faptul că a mărturisit fără să ofere vreun motiv. De obicei oamenii vorbesc cu mândrie dspre motiv când ucid în caz că mărturisesc crima. „M-a tâlhărit.”

Sau „m-a amenințat”, spun și folosesc asta ca pe o justificare pentru a ucide. Nu mărturisesc și neagă orice informație despre crimă. Cel puțin asta în experiența mea.

—Deci crezi că din cauză că a mărturisit ți se pare ciudat? întrebă Margaret încet.

— Da, Nimeni nu vrea să se supună în fața pedepsei cu moartea pentru nici un motiv. Ar fi nebunesc, prostesc – sau... Deodată tăcu și ochii se întoarseră spre foc cu o încruntare ce demonstra un nivel de concentrare pe care Simon nu-l mai văzuse niciodată. Era de parcă ar fi fost consumat de o încordare totală care-l absorbise complet. Un icnet îi ieși de pe buze ca un geamăt de durere.

—Ce e? Ești bine? întrebă Simon și fu surprins să fie adus la tăcere de un semn scurt din mână.

Era un motiv, gândi Baldwin distrat. Dacă un om era devotat, sau își devotase viața pentru o cauză, se putea arunca singur în fața morții. Cine ar fi știut mai bine ca el, el care-și văzuse tovarășii trimiși la tortură și moarte în flăcări. Toți fuseseră devotați pentru că toți creadeau în cauza lor: în onoarea și puritatea Ordinului militar, în Soldații Săraci ai lui Christos și ai Templului lui Solomon: Cavalerii Templieri. Refuzaseră să fie de acord cu confesiunile indicate de Inchiziție, suferiseră și muriseră, nu pentru o minciună, ci pentru că crezuseră în ei, în stăpânii lor și în Dumnezeul lor. Iar acum Harold Greencliff se comporta la fel, de parcă ar fi avut propria cauză. O dragoste mai mare decât iubirea pentru propria viață.

Ochii lui Simon se mișcau între soția sa și cavaler în uimire. Ce gândea Baldwin îi era total necunoscut. Ce spusese? Ceva despre a nu te preda unui lucru care nu fusese făcut? Asta era, spusese că nimeni nu ar fi fost nebun să admită ceva ce nu făcuse. Ochii itendentului se îngustară: la asta se gândea? Că Angelina Trevellyn își ucisese soțul și ar fi fost nebună să mărturisească? Că nu va mărturisi niciodată, că cineva care ar fi

recunoscut o crimă ar fi nebun sau prost? Şi ea nu era nici una nici alta?

Ochii i se îndreptară spre foc. Dar de ce s-o ucidă pe bătrâna Agatha, se întrebă. Apoi o încruntare îi împinse sprâncenele în jos şi oftă mânios simţind frustrarea cuprinzându-1: de ce, pentru numele lui Dumnezeu, de ce se mai gândea la ea? Era irelevantă, neimportantă – doar o biată bătrânică. De ce uciderea ei încă îi asalta creierul? în timp ce se uita mânios la flăcări, îşi amintea fără efort imaginea ei din visele sale, îmbrăcată în mantia cu glugă, cu ochii strălucind de un foc roşu, cu o expresie intensă pe chip – dar neameninţătoare.

Nu era un chip înfricoşător. în schimb era trist, de parcă ar fi încercat să-l ajute, împingându-l şi îndemnându-l spre ucigaşul ei.

Asta era o prostie. Aruncând gândul deoparte, reflectă. Singurul lucru care conta era să-l găsească pe ucigaşul Agathei Kyteler şi pe al lui Alan Trevellyn. Iar acum nu era sigur dacă aveau pe omul bun în temniţă. Uitându-se în sus văzu chipul lui Baldwin încremenit într-o încruntătură gânditoare.

Bun, se gândi itendentul, cine ar fi vrut vrăjitoarea moartă? Nici măcar Harold Greencliff nu părea să aibă vreun motiv. Şi cine ar fi vrut să-l omoare pe Alan Trevellyn? Ca să afle asta, itendentul trebuia să ştie mai multe despre el. Ar fi putut fi unul din servitori? Părea că mai toţi suferiseră din cauza lui. Cine îl ştia bine pe acest om?

Tresări, făcând câinele negru cu maro să se uite la el cu reproş deoarece îl trezise şi care îşi lăsă din nou din capul pe labe. Spuse:

— Ştiu ce avem de făcut. Mâine trebuie să le vedem din nou pe Jennie şi Sarah şi să verificăm anumite chestiuni – cred că mă apropii de adevăr în sfârşit

!Capitolul 22

Intrând în sală, găsiră un Greencliff arătând neîngrijit legat de un stâlp din mijlocul podelei, păzit

de un Tanner atent care bea gânditor dintr-o oală mare de bere încălzită şi stătea lângă foc. Când cei doi bărbaţi intrară, poliţistul se ridică repede, conştient de poziţia sa faţă de cei doi ofiţeri. Lăsându-şi băutura deoparte, le ură bun-venit.

— Bună, Tanner, spuse Baldwin observând salutul din cap al poliţistului înainte de a se întoarce spre forma ghemuită a lui Harold Greencilff. Străbătând podeaua, se aşează atent în scaunul favorit şi se uită fix cu o privire încruntată la nefericit. Văzând concentrarea de pe chipul său, Simon zâmbi în sinea sa în timp ce se îndrepta spre o bancă din apropiere. Mai văzuse această expresie pe chipul cavalerului. Părea că Baldwin purta o atitudine magistrală de dispreţ, dar itendentul era sigur că doar îşi ascundea consternarea.

Dar în timp ce se aşeza, observă o lucire a ceva mai adânc. Era durere în ochii prietenului său, o durere care lovea adânc în sufletul cavalerului, iar Simon realiză că este afectat şi el. Cavalerul era un om de onoare care voia doar ca legea să fie respectată. Nu ar fi vrut să condamne persoana greşită şi nici ca cel vinovat să scape. Dar asta însemna ca el să-l găsească pe acest fermier nevinovat, şi dacă era aşa, exista doar o singură concluzie: Angelina Trevellyn era vinovată. Bastardul confirmase că ea era acolo.

—Harold Greencliff ştii de ce te-am adus aici? începu cavalerul şi silueta de lângă grindă se mişcă.

Lui Simon îi părea că tânărul trecuse de frică. Chipul palid se uita la cavaler fără vreo grijă aparentă. Părea dezinteresat, nesimţitor, de parcă orice i se întâmplase acum era irelevant. Nimic nu l-ar mai fi mişcat precum evenimentele din ultimele zile. De parcă deja se decisese că îşi pierduse viaţa şi nu mai avea nici un sens să mai spere la o graţiere. Văzând privirea din ochii cavalerului, părea să-şi revină un pic, totuşi, şi încerca să se ridice în genunchi lângă stâlp de parcă ar fi fost beat şi ar fi vrut să se sprijine de ceva. Dădu din cap.

— Ai mărturisit că i-ai ucis pe Agatha Kyteler şi pe Alan Trevellyn. încă îţi mai recunoşti vina?

— Da. Era spus cu o notă de dispreţ, de parcă Baldwin nu ar fi trebuit să aibă îndoieli.

— Când ai ucis-o pe Agatha Kyteler? Era după ce Angelina Trevellyn s-a dus să...

— Nu o băga în asta pe Angelina... Expresia de durere şi suferinţa din voce erau prea evidente, iar Simon încuviinţă în sine. Aluzia atinsese un nerv, gândi el.

— Să nu o bag în asta? Vocea lui Baldwin era amăgitor de blândă la început, dar apoi se înăspri când se aplecă înainte şi continuă mai dur, Cum putem să o lăsăm în pace când ea probabil poartă o parte din responsabilitate? Dacă i-ai ucis pe amândoi, înseamnă că ai ucis pentru ea. Ai ucis-o pe bătrână pentru ca secretul său să fie în siguranţă şi l-ai ucis pe Alan Trevellyn pentru ca soţia să se elibereze de el, nu?

Băiatul se uită la el cu gura căscată în şoc în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta.

— Ştim că doamna Trevellyn s-a dus să o vadă pe Agatha Kyteler. Ştim că s-a dus să scape de copilul pe care nu-l voia.

— Nu. Veni ca un geamăt, dar Baldwin continuă stăruitor.

— S-a dus acolo pentru a-şi păstra sarcina secretă, s-o ascundă de soţul ei.

— Nu!

— Şi atunci cuţitul tău a fost folosit şi la uciderea lui Alan Trevellyn, presupun din cauză că el aflase de secret. Ştim că erai cu ea atunci. Ţi-am luat urma înapoi. Cuţitul ţi-era acoperit de sânge când Simon te-a arestat.

Cavalerul se opri. Privirea de pe chipul băiatului deveni contemplativă şi un zâmbet uşor îi apăru pe buze. încuviinţă încet.

— Da, spuse el. Asta s-a întâmplat. A trebuit să o ucid pe vrăjitoare după ce şi-a dat seama că doamna

Trevellyn e însărcinată şi a trebuit să-l omor pe Alan Trevellyn când a auzit de vizita noastră la vrăjitoare.

— Cum?

Greencliff se opri şi se uită la cavaler auzind întrebarea simplă.

— Cum? Ce vrei să spui?

—Cum a auzit Alan Trevellyn de vizita la bătrână? Cine i-a spus? Mă îndoiesc că tu?

— Eu...

—Şi de ce a trebuit să o ucizi pe Agatha Kyteler!

— Ca să o fac să tacă!

— Dar nu spusese nimic nici înainte, nu?

— O, nu ştiu, eu...

— Dar ştiai, nu? Ştiai că Sarah Cottey fusese la ea, nu? Şi ştiai de poveştile pe care le răspândise după aia.

— Nu, nu e adevărat...

—Nu? Vrei să spui că nu ştiai că Sarah fusese la bătrâna Agatha?

— Eu... Nu, nu ştiam, eu...

—Ştiai. Afirmaţia categorică îi tăie avântul, şi stătea cu chipul înroşit în timp ce cavalerul continua. Ştiai prea bine că bătrâna nu vorbea niciodată de femeile care o vizitau, precum niciodată nu vorbea de bărbaţii care veneau la ea. Mereu îşi ţinea gura, nu ca alţii. Nu. Nu ai fi ucis-o din cauza asta. Şi Alan Trevellyn? De ce l-ai fi ucis? Ca să-i iei soţia? Gura tânărului se deschise ca să confirme, dar cavalerul făcu un gest scurt cu mâna oprindu-l. E o prostie. De ce să-l omori şi să pleci? De ce să-l omori pentru a-i lua soţia şi apoi s-o laşi în urmă? Te-ai despărţit de viaţa ta şi de femeia ta în acelaşi timp. Eşti chiar atât de prost?

Acum băiatul se uita pierdut la cavaler. Privindu-l, Simon îşi aduse aminte de un iepure ce se uita la un câine de vânătoare. Avea impresia că el şi Tanner nu mai existau acolo.

— Atunci, de ce? De ce ai făcut-o? Spune-mi.

Părea că simpla cerere pentru un motiv fu destul. Harold Greencliff se relaxă, lăsându-se să cadă cu

spatele pe stâlp cu o expresie mulţumită, aproape îngâmfată pe chip.

Dar i se schimbă îmediat ce cavalerul îşi lăsă bărbia în palmă şi se uită la el, zicând:

— Foarte bine. Să-ţi spun eu ce s-a întâmplat. îţi voi spune de ce, dar nu aşa cum crezi tu. Nu cred că ai ucis pe nimeni.

— Când Agatha Kyteler a murit stăteai cu calul Angelinei. Te lăsase acolo şi se dusese la casa bătrânei. Ai aşteptat acolo şi când s-a întors v-aţi dus amândoi acasă.. Nu te-ai întors în casa bătrânei s-o ucizi. Nu aveai cum! Când te-ai dus la conacul Trevellyn, nu l-ai văzut pe Alan Trevellyn. Te-ai dus să-ţi vezi amanta, iar ea te-a dus într-un loc unde nu putea să fie soţul ei. Nu era atât de proastă încât să te ducă într-un loc unde puteaţi fi văzuţi.

— Atunci cum de pumnalul meu are sânge pe el?

Baldwin făcu din mână un gest dispreţuitor.

— Sunt multe feluri în care un cioban îşi poate murdări lama! Ce ai făcut în dimineaţa aceea? Ai ucis o oaie? Un miel? Sunt sigur că era orice altceva pe lama aia, dar nu şi sângele lui Trevellyn!

Simon strânse din buze. Nu prea părea posibil. Nu, mai sigur era sângele lui Trevellyn. Dacă un cioban ucidea o oaie – dacă orice om îşi folosea cuţitul – l-ar fi şters înainte de a-l pune în teacă din nou.

— Nu! Eu am fost! Eu am făcut-o! I-am ucis pe amândoi, eu...

Dar dacă asta se întâmplase, Simon se încruntă, dacă era aşa, de
ce lama încă era murdară? Fiecare îşi curaţa lama, nu?

Poate din cauză că cineva voia să rămână pătată? Harold cu siguranţă ar fi curăţat-o dacă ar fi folosit-o, dar dacă altcineva ar fi folosit-o să ucidă, oare ar fi lasat-o murdară ca să dovedească vina lui Harold? Ca să-l învinovăţească pe el?

Acum cavalerul se lăsă pe spate extenuat, cu trăsăturile parcă mai îmbătrânite, chipul atârnându-i ca de bătrâneţe, părând să devină cenuşii şi străvechi.

— Nu, spuse el uşor. Nu eşti un ucigaş. Un bărbat, cu siguranţă, dar nu un ucigaş. Nu i-ai fi putut omorî pe bătrână şi pe Trevellyn, nici măcar pentru dragostea unei femei ca Angelina. Dar ai putea să minţi pentru ea. Ai putea să minţi şi să spui că ai omorât pentru ea. Ai putea face asta şi ne-ai putea face şi pe noi să te credem. Ca ea să fie în siguranţă. Ca să scape.

—Nu!

— Pentru că tot timpul ăsta, stai cine a făcut-o, nu? Ştiai că doar o singură persoană putea face asta. Doar acea dragă femeie, doar draga şi dulcea Angelina ar fi avut ocazia să-i omoare pe amândoi. Nimeni altcineva nu ar fi avut ocazia. Nu?

Şi chiar atunci, în timp ce cavalerul punea întrebarea, Simon îşi dădu deodată seama.

—Dumnezeule din ceruri! Ieşi de pe buzele lui ca un strigăt ce părea o rugăciune când adevărul ieşi la suprafaţă şi îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt.

în timp ce privea o secvenţă de imagini care începea să formeze o tapiserie imensă, văzu întoarcerea la casa bătrânei Kyteler, cadavrul ei, forma lui Alan Trevellyn sub zăpadă, urmele din zăpadă care duceau de la casa lui Trevellyn înapoi la casa lui Greencliff, urmele de paşi pe care le observase la sud spre mlaştini. Bucăţi de comentarii pe care le auzise împreună cu Baldwin îl loviră şi acum păreau că formau o ramă strânsă în jurul ucigaşului, cu fire la fel de puternice precum sfoara de cânepă în jurul gâtului celui spânzurat.

Se aplecă înainte, uitându-se la băiat cu o intensitate pe care Harold Greencliff aproape că o simţi fizic. Se întoarse să-l înfrunte pe itendent încet şi nelinişţit.

—Harold, cred că pot dovedi că ucigaşul nu era cel pe care-l credeai tu. Dacă pot arăta aproape cu

siguranţă că nu doamna Trevellyn i-a ucis pe cei doi, îmi vei spune adevărul?

Sprânceana băiatului se ridică cu o întrebare cinică în timp ce se uita la itendent, dar atunci, când Simon zâmbi crud, gândi că observă o uşoară încreţire a frunţii lui Greencliff în confuzie.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Baldwin. Amândoi ieşiseră afară şi stăteau în faţa uşii unde tânărul nu-i putea auzi.

— Putem elimina doi suspecţi dintr-o singură lovitură. Trimite un băiat să o întrebe pe doamna Trevellyn dacă poate ajunge aici pentru prânz mâine. Fii sigur că nu va menţiona că Greencliff e aici. Cred că mai bine ar trebui să păstrăm tăcerea asupra acestui fapt. Apoi va trebui să facem o plimbare.

— Simon, câteodată poţi fi extrem de neplăcut, mai ales când eşti încrezut. Spune-mi ce se întâmplă!

Dar itendentul refuză. Ignoră şi promisiunile şi ameninţările şi doar zâmbea când Baldwin încerca să scoată adevărul de la el.

—Ai auzit şi ai văzut aceleaşi lucruri ca şi mine, Baldwin. Cred doar că am văzut ceva ce tu nu ai observat, asta-i tot. Nu îţi voi spune decât atunci când voi avea ocazia să văd dacă am dreptate sau nu, spuse el şi schimbă subiectul.

Când Margaret ieşi să vadă ce făceau, amândoi se opriseră din discuţie, iar Simon se uita spre mlaştini cu o contemplare aparent calmă, în timp ce cavalerul lovea meditativ pământul cu un chip încruntat.

— Sunteţi bine amândoi? întrebă ea neliniştită. Niciodată nu-i văzuse aşa înainte. Când se uitară la ea, putea să vadă că amândoi erau adânciţi în gânduri, deşi gândurile soţului ei păreau mai plăcute pentru el decât ale lui Baldwin.

Simon îi zâmbi, dar cavalerul părea preocupat şi de-abia o băgă în seamă.

— Ce e? întrebă ea nesigură dacă să râdă sau să arate simpatie. Amândoi păreau aşa de absorbiţi.

în cele din urmă, Simon fu cel care răspunse. Vorbind încet, de parcă încă îşi alegea cuvintele cu grijă, spuse:

— Cred că am descoperit cine ar fi putut să nu-i omoare pe cei doi. Şi cred că mă aflu aproape în situaţia de a-l aresta pe adevăratul ucigaş!

—Si...?

5

— Vă voi spune mâine când voi fi sigur!

A doua zi dimineaţă era senin şi linişte. Cerul era umplut de nori enormi ce pluteau încet şi majestuos precum corăbii masive sub o briză uşoară, dar constantă, iar soarele ieşea ocazional dintre ei pentru a da o strălucire hibernală ţinutului.

Ajuta doar la creşterea aşteptărilor lui Simon în timp ce se plimba încet în faţa casei, mergând fără ţintă pe poteca ce ducea la drum, apoi întorcându-se să rătăcească în zăpada care încă zăcea pe iarba de alături. Din când în când ochii i se ridicau asupra drumului însuşi, de parcă ar fi fost atraşi fără voie, în timp ce căuta un semn care să anunţe apropierea cailor şi a Angelinei Trevellyn.

Baldwin se comportase ca un mistreţ cu o suliţă în coaste toată noaptea. Iritat şi arţăgos, îi vorbi nervos chiar şi servitorului său când Edgar nu reuşise, după părerea cavalerului, să întrunească standardele sale înalte de servire. Avusese prea puţin efect asupra lui Edgar, care doar zâmbi, şi chiar îi aruncă o privire cunoscătoare lui Simon, spre suprinderea sa. Părea că omul recunoştea prezenţa itendentului şi îi dădea aprobarea. Când Simon îi dădu din cap scurt, gura servitorului zvâcni, de parcă ar fi încercat să arate simpatie oaspeţilor aflaţi într-o atmosferă atât de încordată.

Zâmbind încă la amintirea expresiei irascibile a lui Baldwin când refuzase din nou să răspundă întrebărilor cavalerului, merse încet spre un trunchi de copac ce zăcea nu departe de pădure. Ştergând zăpada de pe el, se aşeză.

Era încă acolo când Margaret ieşi urmată de câinele Agathei Kyteler, care sărea la itendent încântat, şi, după ce reuşi să-l umple de bale de două ori pe faţă făcându-l să se întoarcă dezgustat, începu să se învârte de jur împrejur cu corpul îndoit precum un arc încordat, dând din coadă şi gâfâind.

Margaret urmărea ghiduşiile câinelui cu un zâmbet uşor. Seara de dinainte fusese jalnică. Ura certurile, iar soţul ei şi prietenul lor fuseseră aşa de încordaţi: deşi pentru motive diferite, asta era limpede.

Era ciudat că Simon dorea să-şi păstreze pentru el chestiunea. Nu îi stătea în obicei, mai ales dacă ştia că îi cauza lui Baldwin un disconfort real. Şi faptul că îl supăra pe cavaler era limpede. De obicei profita de orice şansă pentru a-şi calma prietenul, dar cu aceste crime părea că avea o plăcere perversă în a-şi ţine prietenul în suspans, iar vicleşugul, dacă exista vreun vicleşug, funcţiona. Mergând gânditoare, se duse şi se aşeză pe trunchi lângă el, iar el o privi în timp ce mângâia câinele care se calmase.

—Bună, iubire, îi spuse zâmbindu-i. Nu îi răspunse la salut, ci se aşeză tăcută cu mâinile în poală. Ce e? E totul în regulă?

—Da, Simon. Eu sunt bine, dar sunt îngrijorată pentru tine.

—Pentru mine? De ce?

Se uită în ochii lui cenuşii şi zâmbitori, cercetându-i în timp ce vorbea,

—Ceea ce faci e crud. Nu vezi ce se întâmplă cu Baldwin? Bietul om e torturat. Nu are idee la ce te gândeşti să faci azi şi nici de ce! îl înnebuneşti – de ce?

—îmi pare rău, Margaret. Nu am vrut să te îngrijorez. Nu trebuie să îţi faci probleme, spuse, dar ochii îi alunecară din nou spre privelişte. Doar că nici eu nu sunt sigur cum vor decurge lucrurile astăzi. Sunt aproape sigur că Harold Greencliff este nevinovat, şi cred că o vom demonstra astăzi, dar problema e, ce va însemna asta pentru Angelina Trevellyn? Cred că poate

a fost şi ea implicată, iar dacă e aşa, s-ar putea ca astăzi să-i rănesc sentimentele lui Baldwin. Şi nu vreau.

— Ce te face să crezi că nu Greencliff e ucigaşul? întrebă ea.

Privind-o, îi zâmbi, Era tipic pentru soţia sa să intre direct în
problemă fără să o ia pe ocolite. Se gândi, dar înainte de a vorbi se auzi un sunet uşor de harnaşamente de pe poteca ce ducea spre casă.

—Haide înăuntru şi vei auzi totul imediat, spuse şi se ridică oferindu-i mâna. Aruncând o privire scurtă spre drum, se asigură ca era Angelina Trevellyn înainte să se întoarcă şi să intre în casă.
Baldwin apăru la uşă în timp ce se apropiau, uitându-se peste ei la oamenii de pe cai. Privindu-l, Simon îi văzu concentrarea, intensitatea privirii sale. îşi simţi stomacul strângându-se la gândul că femeia ar putea fi implicată. „O, Doamne," se rugă el, „fa să fie altcineva. Nu aş putea să-l mai privesc în ochi pe Baldwin dacă voi demonstra că ea a fost!

"Capitolul 23

Când Angelina Trevellyn şi servitorul ei sosiră la uşă, fură întâmpinaţi de seriosul de Edgar care îi luă calul şi îi arătă uşa din faţă. îi dădu scurt frâiele şi intră. în paravan se uita în sus şi împrejur apreciind proprietatea. Era clar că nu era aşa de bună ca a sa, nici nouă şi nici spaţioasă, dar era caldă şi părea confortabilă. Putea să vadă camere la stânga ei, dar înainte de a cerceta mai atent, un bărbat taciturn cu un chip întunecat şi încruntat apăru din cea mai îndepărtată cameră şi îi arătă uşa care ducea spre sală.

îl măsură cu aroganţă de sus până jos apoi când se uită din nou în chii lui, fu înfuriată că acesta îi întorcea privirea. Dacă ar fi fost unul din servitorii ei, ar fi fost biciut, apoi aruncat din casa ei pentru îngâmfarea lui. „Cel puţin Alan îi trata pe oameni mereu corect", se gândi ea, „chiar dacă greşea când o bătea pe ea şi pe

servitoarea ei”. După ce se mai uită la el o clipă, catadicsi să intre, dar merse doar câţiva paşi când simţi că i se înmoaie picioarele.

Soţiei itendentului i se părea că biata femeie e gata să leşine. La început intrase de parcă locul îi aparţinea – iar dacă ea era conştientă de atracţia sa asupra lui Baldwin la fel cum toată lumea era, gândi Margaret, atunci avea un motiv bun să se comporte atât de arogant. Dar paşii începură să i se împleticească la vederea priveliştii care o întâmpină. Câinele negru părea să înţeleagă şi el acest lucru şi se îndreptă sprea ea dând din coadă de parcă ar fi încercat să o mângâie, dar ea se îndepărtă de animal, iar câinele se retrase ofensat pentru a se aşeza lângă Harold Greencliff.

Uitându-se la soţul ei, Margaret realiză cât de bine aranjase acesta băncile şi mesele. Simon insistase să se împingă masa spre capătul cel mai îndepărtat al sălii, astfel încât doamna Trevellyn să traverseze toată camera pentru a ajunge la un scaun. Aşezat în cealaltă parte a mesei erau Baldwin, apoi Simon şi Tanner. Margaret era la un capăt, iar la celălalt stătea Harold Greencliff. Astfel, când intră, femeia îl văzu prima dată pe cavaler chiar în faţa sa, apoi când se uită la ceilalţi oameni, întâlnea privirile neclintite ale iten- dentului şi poliţistului. Doar apoi putea să se uite la ultimul actor din această mică dramă tristă: Greencliff.

în timp ce reprezentanţii legii stăteau gânditori şi arătând neîndurători, tânărul la început păru entuziast. Parcă ar fi vrut să sară şi să o întâmpine, dar apoi îşi dădu seama că nu ar fi fost corect. Văzându-i privirea aţintită asupra sa şi dispreţul din ochi, entuziasmul îi căzu brusc. Când se Angelina se uită înapoi la Baldwin, băiatul se lăsă pe spate de parcă l-ar fi lăsat puterile.

Nu fusese torturat şi nici supus vreunei cruzimi, dar seriozitatea poziţiei sale era vizibilă în felul deprimat în care corpul său se prăbuşi, un cot odihnindu-se pe masă, capul atârnând în timp ce se uita la podea. Acum înţelegea că o pierduse şi pe ea. Se uită în sus şi tot ce

putea vedea femeia acum în ochii lui era o nefericire patetică, completă şi abjectă înainte să-i lase în jos ruşinat.

Privirea nu scăpase neobservată de ceilalţi. Simon îşi drese vocea cu autoritate şi arătă spre un scaun aşezat în faţa mesei.

— Luaţi loc, vă rog, doamnă.

Se duse spre scaun, apoi stătu dreaptă alături de el în timp ce-şi scotea mănuşile cu un aer gânditor. Aşezându-se, ridică o sprânceană şi se uită la Baldwin:

—Deci, domnule? Am crezut că sunt chemată aici ca prieten pentru a vă ţine companie la masă. De ce sunt supusă unui interogatoriu? Presupun că acesta este un interogatoriu.

Cavalerul deschise gura ca să vorbească, iar ea se bucură să-i vadă privirea hăitută care căuta să se justifice. înseamnă că nu era dorinţa lui să o vadă în acest fel aici. Uitându-se la ceilalţi, privirea i se opri la itendent şi ştia că avea dreptate. El era vinovatul.

— Vei fi binevenită să vă alăturaţi nouă la prânz imediat ce vom lămuri nişte probleme, doamnă, spuse Simon blând. Am vorbit cu Harold Greencliff şi am dori să ne ajutaţi cu anumite aspecte.

Lui Baldwin i se păru că sângele se scursese de pe chipul femeii.

— Ei bine? întrebă ea liniştită.

— în primul caz. în ziua în care bătrâna a murit, Agatha Kyteler, v-aţi dus să o vedeţi. Pentru a aranja un avort, nu?

La cuvintele lui, Greencliff îşi acoperi chipul cu mâinile, dar femeia doar se uită spre itendent tăcută, cu faţa rigidă ca o mască.

După un moment, înclină cu rigidate din cap în semn de aprobare, buzele strânse într-o linie mânioasă, subţire şi lipsită de sânge.

—Iar cât aţi stat acolo, l-aţi lăsat pe Harold să aibă grijă de calul dumneavoastră, nu? Din nou femeia dădu din cap.

— Cât aţi stat acolo ce s-a întâmplat?

Aruncându-i o privire rapidă spre Greencliff, păru că se întăreşte.

— Când am ajuns acolo, bătrâna era bine. Am văzut-o sâmbăta trecută pentru a-i cere ... medicamentul. A spus că îi va lua ceva timp să adune frunzele şi ierburile, aşa că va fi gata marţi. M-am dus acolo, am plătit-o şi am luat tratamentul. Nu am aşteptat, l-am băut acolo sub privirile ei.

—Si?

5

—Şi? M-am întors la cal. Harold era acolo, mi l-a dat înapoi, iar eu m-am îndreptat spre casă.

Greencliff se foi, iar mâinile îi căzură de pe faţă. Uitându-se la ea sumbru, spuse:

— Nu. Nu aşa a fost. Mi-a spus că se duce acolo să ia o poţiune ca să-l facă pe copil – copilul nostru – puternic şi sănătos. A spus că ea credea în zvonurile despre bătrâna Agatha.

— Harold! strigă Angelina, deodată înspăimântată.

—Credea că Agatha era vrăjitoarea, aşa a spus. Că bătrâna ar putea-o ajuta să aibă un copil puternic. Nu credeam că avea dreptate, dar voiam să fie fericită, aşa că am fost de acord. I-am ţinut calul cât s-a dus la vrăjitoare şi am aşteptat până s-a întors. Dar când a ajuns la mine, arăta cam încrezută, şi aşa mi-am dat seama că ceva nu e în regulă!

— Apoi mi-a zis. Mi-a zis că a luat o poţiune şi copilul nostru va muri. Mereu îmi promisese că vom trăi împreună, că vom fugi la familia ei din Gasconia, unde soţul ei nu va îndrăzni să vină, iar când mi-a spus că venise după mixtura care ne va ucide copilul, am fost îngrozit.

—Ce ai făcut tu atunci, Harold? întrebă Simon, tăind mâniat tentativa de întrerupere a femeii, care stătea acum cu ochii magnifici plini de teroare privindu-l pe Greencliff, dând din cap încet dintr-o parte în alta.

— Am încercat să o fac să se răzgândească, să-i spun că totul va fi bine, că vom putea pleca şi vom fi în siguranţă în Gasconia, dar ea doar a râs, şi atunci mi-a spus că deja luase poţiunea. Era prea târziu! A spus că eram nebun să cred că va părăsi un soţ bogat pentru a trăi viaţă de sărac într-o altă ţară. Plecă, iar eu am rămas ca lovit de fulger. Ei bine, trebuia să fac ceva, aşa că m-am dus la han şi am băut ceva. Eram nebun de furie pe vrăjitoarea care îmi luase copilul. Ea îl omorâse cu siguranţă, pentru că dacă nu i-ar fi dat Angelinei amestecul, ea încă ar mai fi purtat copilul nostru.

— Harold! murmură ea blând cu o voce ciudată. O ignoră.

— Ei bine, nu am stat prea mult acolo când un prieten a venit, îngheţat din cauza vremii. Nu se aşteptase să fie atât de frig şi îşi lăsase mantia acasă. Când a văzut în ce stare eram, m-a întrebat ce s-a întâmplat şi i-am mărturisit ce păţisem. El a spus că ar trebui să mă duc la vrăjitoare şi să mă asigur că nu va păstra tăcerea, altfel vom avea necazuri, eu şi Angelina. încă mai speram ca ea să-şi schimbe părerea, vezi, şi m-am gândit că de mă voi asigura că nu vor exista bârfe despre noi, se va întoarce la mine.

— Am plecat imediat. Nu ne-a luat mult timp să ajungem la casa cotoroanţei bătrâne, iar când am ajuns acolo am intrat...

— Cine a intrat primul? întrebă Simon încruntându-se.

După un moment de gândire, spuse:

—Eu. Am intrat cât timp el a avut grijă de cal şi.... ea era pe podea acoperită de sânge. Câinele, acest câine, era pe podea la capul ei, scheunând. Cred că şi el fusese rănit. Atunci mi-a dat seama... Ei bine, m-am gândit...

— Te-ai gândit că doamna Trevellyn a ucis-o pe bătrâna Kyteler ca să-i astupe gura pentru totdeauna,

nu? Băiatul încuviinţă prosteşte. Şi imediat te-ai gândit că va fi suspectată de crimă?

— Da. M-am gândit că de cadavrul va fi găsit, se va face o cercetare şi cineva ar fi putut să o fi văzut ducându-se acolo şi atunci ce şansă ar fi avut? -ar fi crezut că ea e de vină şi nu voiam aşa ceva. Aşa că mi-am trimis prietenul acasă şi am luat cadavrull să-l ascund. Prietenul meu era... vocea i se stinse nesigură.

— Mai bine ne-ai spune tot. Prietenul tău nu va păţi nimic pentru că te-a protejat, spuse Baldwin.

—Cred că era sigur că eu am ucis-o pe bătrână. Credea că am făcut-o cât avea grijă de cal. Când intră, văzu cadavrul şi se uită la el, spunând: „De ce Harold? Nu era nevoie să o ucizi!" Era foarte bulversat. Oricum, m-a lăsat acolo, iar eu am luat cadavrul acasă la mine. Era prea întuneric ca să fac orice cu el în acea noapte; pământul era tare, nu aş fi putut-o îngropa niciodată, aşa că aveam de gând să o ascund până a doua zi dimineaţă. Apoi m-am dus din nou la han ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. El era în Wefford şi ne-am întâlnit pe drum, aşa că am intrat împreună. A doua zi dimineaţă, când voiam să o ascund undeva în pădure veni bătrânul Cotte^ şi a găsit-o înainte. Atunci aţi fost chemaţi voi.

— înţeleg, spuse Simon încruntându-se în timp ce se concentra.

— Iar noaptea în care a murit Alan Trevellyn?

— Tot am încercat să mă întâlnesc cu Angelina din ziua în care bătrâna Kyteler a murit, dar mereu a refuzat. Apoi prietenul meu a reuşit să-i ducă un bilet şi mi-a spus că ne putem întâlni. Veni cu mine prin zăpadă, iar când am văzut-o ne-a lăsat singuri. Jur că nu l-am văzut pe Alan Trevellyn. Şi că nu l-am omorât. Am vorbit cu Angelina şi am încercat să o conving să vină cu mine, dar mi-a râs în faţă. Mi-a spus că nu-şi va părăsi soţul cât acesta trăieşte şi să o las în pace.

— Apoi?

—M-am întors acasă şi am încercat să dorm. Dar indiferent cât am încercat, nu puteam. Mă tot gândeam la ea şi la cum va fi viaţa mea. Nu puteam să suport acest gând. Ştiind că o voi vedea mereu în sat sau pe câmp sau în pădure, îmi venea rău. Aşa că m-am hotărât să plec în Gasconia fără ea. Cel puţin aş fi putut să o uit şi să încep o viaţă nouă. Mi-am împachetat câteva lucruri şi am plecat. Am tot mers… După asta, ştiţi ce s-a întâmplat.

Simon dădu din cap. Se potrivea cu faptele pe care reuşiseră să le pună cap la cap până acum. Aruncând o privire femeii, întrebă:

— Ei bine?

Angelina tresări. Ultimele minute părea că se adâncise în gânduri, uitându-se în focul ce ardea în apropiere.

— Da? O, presupun că e adevărat. Aşa îmi amintesc şi eu. Dar nu ştiam asta atunci. După ce o văzusem pe bătrâna cotoroanţă, când am auzit că fusese găsită moartă, eram sigur că Harold era cel ce o omorâse. Mai ales când am auzit că a fost găsită pe câmpul lui. Era limpede. Eram speriată să-l mai văd după asta. Credeam că mă va omorî şi pe mine. De aceea am insistat să vină fără armă când ne-am întâlnit.

— Ai insistat să vină neînarmat? spuse Simon.

—Da, răspunse Harold. Mi-a luat pumnalul şi i l-a dat prietenului meu înainte de a ne întâlni. A refuzat să mă vadă cât timp aveam pumnalul asupra mea.

Simon se lăsă pe spate în scaun, cu ambele mâini pe masă şi se uită cu ochi mari la tânăr. Pentru un moment nu scoase nici un cuvânt, dar apoi vorbi cu un ton încet şi hotărât.

— Când l-ai primit înapoi? Când ţi-a dat înapoi prietenul pumnalul?

—Cuţitul? Când am plecat de la casa Trevellyn, presupun. O, nu. Nu, cred că l-a lăsat acasă la mine. Exact, l-am găsit pe podea când împachetam. Probabil că el l-a pus acolo pentru mine.

— Mai spune-mi un singur lucru. Acest prieten era Stephen de la Forte, nu?

Nefericirea din ochii băiatului era uşor de văzut când acesta răspunse simplu:

— Da.

După ce verificară povestea încă o dată pentru a se asigura că înţeleseră corect, Baldwin îi spuse lui Tanner să-i reţină şi pe Greencliff şi pe doamna Trevellyn la Furnshill şi ieşi. Simon şi el îşi luară repede jachetele şi mantiile. Itendentul mai luă o eşarfa de lână pe care şi-o înfăşură în jurul gâtului înainte de a-şi pune mănuşile. Apoi se^ duse înapoi în sală pentru a-şi întâlni soţia înainte de a pleca. îmbrăţişând-o se întoarse şi îl văzu pe Baldwin.

Stătea în uşă, iar doamna Trevellyn se apropiase de el, de parcă ar fi aşteptat un rămas bun la fel cu cel dintre Simon şi soţia lui. Parcă i se oprise inima când Simon văzu că Baldwin se uita la femeie fără să o recunoască, doar ca să se întoarcă pe călcâie şi să se îndrepte spre uşa din faţă. Nu din simpatie pentru femeie, ci pentru că observase cât de rănit fusese prietenul său de povestea pe care tocmai o auzise. De parcă i-ar fi simţit disperarea, silueta subţire a câinelui Agathei îl urmă.

Afară, Edgar deja încălecase, iar Hugh stătea alături ţinând caii lui Baldwin şi al lui Simon. Se ridicară în şa, luară frâiele şi porniră pe poteca ce dădea în drum. Câinele îi urmări, iar odată ce ajunseră pe drum se îndreptară spre sud spre Wefford.

De fiecare dată când Simon se uita la prietenul său, chipul lui Baldwin era încremenit precum o placă de aramă pe un mormânt. Şi totuşi Simon putea să-i vadă durerea din ochi. Era prea limpede şi îl făcea să încerce să se gândească la ceva care să-i uşureze dispoziţia prietenului său. Dar ce ar fi putut mângâia o inimă rănită? În cele din urmă renunţă şi se uită înainte mohorât, conştient de neputinţa sa de a oferi alinare.

Capitolul 24

Ajunseră la intrare după-amiază devreme, oprindu-se şi descă- lecând înaintea uşii din faţă. Imediat apărură şi grăjdarii care le luară caii cât Baldwin lega câinele de un cârlig lângă uşă. Apoi intrară. în sală o găsiră pe stăpâna casei, stând singură în faţa focului şi uitându-se cu frică la ei.

— Da? spuse ea cu voce tremurândă.

Baldwin păşi în faţă, dar Simon îl întrerupse repede şi păşind înainte se înclină în faţa femeii.

— Doamnă, trebuie să vorbim cu fiul dumneavoastră. E aici?

îi aruncă o privire lui Baldwin şi lui Edgar, cu ochii mari şi
înfricoşaţi, înainte de a se opri din nou la itendent.

— Vreţi să vorbiţi cu Stephen din nou? Dar de ce? V-a spus tot ce ştia ultima dată, ce mai vreţi de la el?

—îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să-i mai punem câteva întrebări. E aici?

— Nu... nu, e în Crediton. Aplecat acum ceva timp. Ar trebui să se întoarcă mâine, aşa că dacă vreţi să reveniţi atunci...

— Nu, cred că vom aştepta.

— Dar de ce?

Simon se uită la ea cu simpatie. începuse să simtă că tot ce putea astăzi să facă e să aducă alinare tuturor celor pe care îi va supăra. încercând să zâmbească, îi spuse pe cât de blând putea:

— Trebuie să-l întrebăm despre moartea Agathei Kyteler şi a lui Alan Trevellyn. Credem că...

Se uită la chipul ei palid şi înfricoşat pe care ochii părură să capete dimensiunele unor prune, imenşi şi uimitori în comparaţie cu paloarea pielii sale.

—Sunteţi bine? Să vă aducem ceva?

Dând din mână într-un refuz iritat, îşi păstră privirea şi spre disperarea lui, văzu o lacrimă imensă rostogolindu-se pe obrazul uscat şi plin de riduri. Era ca şi cum şi-ar fi supărat propria mamă şi îi simţea

durerea ca pe o curea ce-i strângea pieptul. Dar nu putea face nimic care să-i uşureze situaţia. Dacă fiul ei era, aşa cum credea, responsabil pentru cele două crime, îşi va vedea singurul său fiu murind într-un mod crud şi degradant.

îşi luă privirea de la ea şi se aşeză să aştepte, dar când reuşise să se aşeze confortabil în scaun în timp ce Baldwin şi Edgar stăteau lângă paravane, atunci intră Walter de la Forte urmat de servitorul deşirat şi mereu neliniştit.

Se părea că nu-i văzuse pe cavaler şi pe servitorul acestuia la stânga în timp ce intra, deoarece imediat merse spre itendent şi se opri în faţa lui zbârlindu-se plin de furie.

— Ce înseamnă asta? Să înţeleg că eşti aici pentru a-mi interoga din nou fiul? Ce îţi dă dreptul de a da buzna în casa mea? Poate că eşţi ofiţer, dar nu eşti ofiţer aici!

—Sunt o persoană oficială. Pot...

—Nu în casa mea. Mă bate gândul să te învăţ minte să mai deranjezi un om în propria lui casă. Aş putea să te omor chiar acum, iar toţi servitorii mei ar putea jura că tu m-ai atacat şi...

Auzindu-l pe Baldwin dregându-şi vocea din spate, trecu printr-o transformare bruscă. Mânia îi dispăru fiind înlocuită de un fel de viclenie înainte de a risca o privire peste umăr şi a-i vedea pe Baldwin şi Edgar aproape de el. Se întoarse încet spre Simon, care nici nu se mişcă, nici nu răspunse, doar stătea şi se uita la el cu o expresie de uşoară uimire. Când deveni limpede că omul încă se gândea ce ar putea spune, Simon vorbi blând:

— Tocmai ai ameninţat un ofiţer în prezenţa a doi oameni onorabili. Stai jos şi ţine-ţi gura. Ne vom ocupa de tine mai târziu.

La început păru că va încerca să-l atace pe Simon. Ochii îi ieşiră din orbite din cauza emoţiilor şi îşi încleştă mâinile, dar apoi tot focul din el se stinse. Umerii îi căzură şi păru că îşi recunoaşte înfrângerea.

întorcându-se, se poticni spre o bancă şi se aşează cu chipul în mâini.

Uitându-se în sus la Baldwin, Simon văzu că acesta privea în flăcări. Totuşi, Edgar era conştient că omul putea fi o problemă, iar când itendentul dădu scurt din cap, servitorul se îndreptă spre negustor şi se aşează în spatele lui.

De mantia lui Simon se prinsese o crenguţă. Aplecându-se, ridică materialul greu şi îl studie. Trăgând de băţ, murmură uşor.

— Trebuie să fi fost greu să-l bănuieşti pe propriul fiu, Nu cred că ai vrut cu adevărat ca partenerul tău să fie ucis pentru ca fiul tău să-i ia locul. S-ar contura un precedent cam neplăcut ca un parte- neriat să fie încheiat prin moarte. Trebuie să recunosc, totuşi, nu înţeleg de ce a vrut să o omoare pe bătrâna Agatha Kyteler. Trase de crenguţă, se uită la ea gânditor şi o aruncă în foc.

Bărbatul mai în vârstă se uita la el o bună bucată de vreme, apoi îşi întoarse privirea spre foc, de parcă s-ar fi sfătuit cu el însuşi dacă să-şi spună sau nu povestea. După un minut sau două, privind în sus, îi spuse soţiei:

— Mai bine ne-ai lăsa singuri. Ea se uită spre negustor, şi încercă să spună ceva, dar se răzgândi, se ridică şi plecă din cameră.

Mai trecură câteva minute până când Walter de la Forte începu să vorbească.

— A trecut atât de mult timp încât niciodată nu ne-am gândit că vom avea de suferit. Nu te îngrijorezi din pricina acestor lucruri când eşti tânăr, nu? Gândeşti că eşti imun la problemele cauzate de acţiunile tale. Nu realizezi că se pot întoarce să te bântuie mai târziu. în cazul nostru, am crezut că trecutul a rămas îngropat, dar se pare că se afla într-un somn latent, aşteptând până când vom fi destul de aroganţi încât să ne credem în siguranţă. Apoi ne lovi.

Camera era tăcută cu excepţia pocniturilor buştenilor din foc, dar chiar şi acestea păreau atenuate, de parcă până şi flăcările ar fi ascultat.

—Când eu şi Alan era cu mult mai tineri, când ne începuserăm afacerile, am pornit ca negustori cu banii făcuţi în timpul evacuării din Acra. Nu au existat cavaleri englezi care să ne fi luat nava. Alan şi eu am făcut-o singuri. Căpitanul ne murise în oraş. Fusese lovit de un şrapnel de la o piatră aruncată cu catapulta. Am preluat conducerea navei. A fost uşor!

—Oamenii se îmbulzeau pe docuri, încercând să scape, precum furnicile mişunând şi îndreptându-se spre orice barcă sau tricatarg care i-ar fi luat de acolo. Am fost atenţi, am luat la bord doar pe cei care aveau bani sau aur. Cu bogăţia ce era în oraş, ne permiteam. Nu aveam nevoie de blănuri, aşa că dacă asta era tot ce aveau oamenii, rămâneau. Luam şi bărbaţi, şi femei, şi copii. Copiii erau cei mai buni. Ocupau puţin spaţiu, iar mamele erau bucuroase să-i vadă că sunt trimişi în siguranţă.

—A existat o femeie cu un copil care au încercat să ne convingă să-i luăm. Era cu puţin mai mare ca noi, o fată puternică, dar ce frumuseţe! Băiatul era doar un bebeluş. Ei, am fost destul de bucuros să o iau doar pentru bijuteriile pe care le avea, dar Alan a fost atras de ea. Era de neclintit. O voia, iar asta trebuia să fie preţul libertăţii ei. Mereu a fost un prost obsedat. Cred că din cauză că nu a putut să facă un copil. Dacă ar fi fost după mine, aş fi luat-o la bord şi apoi aş fi violat-o, dar el era întotdeauna un prost în chestiunile astea. I-a spus preţul, dar ea a refuzat. Şi plină de dezgust pe deasupra. Deci! A refuzat să o ia pe ea sau pe copil, indiferent de ce spunea femeia. Asta a fost! Se uită în sus sumbru.

Oftând, continuă, susţinând privirea itendetului în timp ce vorbea:

—Mai târziu, o altă femeie veni, una care nu-i semăna nici ca înfăţişare, nici ca rang. Avea un copil

mic şi bani. Am lăsat-o la bord. De unde să ştim că avea pe fiul celei de dinainte? Şi nu ştiam nici că era femeia unui om puternic din Gasconia, Contele de Beaumont, care fusese în Acra pentru a apăra oraşul.

—Băiatul era fiul său – bastardul lui, se pare. Femeia, doica lui: Agatha Kyteler, blestemată fie! După ce i-am lăsat în Cipru, a reuşit să ajungă înapoi în Gasconia şi să-l predea pe băiat tatălui său. Mama probabil a murit. Spre ruşinea noastră! îşi lăsă capul să-i cadă în mâini, şi deşi nu plângea, emoţiile îi erau limpezi.

Oftând, Baldwin încercă să-şi ascundă dispreţul şi dezgustul de pe chip în timp ce-l privea pe om. Faptul că un creştin ar fi condamnat o femeie la mila egiptenilor era destul de oribil, dar totuşi, pentru un motiv atât de josnic? Ar fi fost mai bine să o omoare. Oftă când omul începu din nou să vorbească.

—Iar aici toată povestea s-a încheiat, din punctul nostru de vedere. Alan şi eu ne-am început noile noastre vieţi. Aveam destui bani făcuţi cu evacuarea de la Acra şi i-am folosit cu înţelepciune. Am cumpărat nave noi – bărci grele pentru a aduce vin de peste canal – şi am petrecut ani făcând negoţ în pace între Gasconia şi Anglia. Dar atunci, bineînţeles, au început necazurile în Franţa, iar navele noastre au fost atacate. Am pierdut una scufundată de piraţi şi alta capturată, cu toţi oamenii de la bord ucişi. Am rămas doar cu una şi am avut nevoie de bani pentru a continua, de aceea ne-am dus la genovezi. Făcând asta am reuşit să supravieţuim până acum zece ani.

Chipul îi era aproape întrebător, parcă minunându-se cât de tare decăzuseră el şi partenerul său după acel apogeu al vieţii lor.

—A fost vina acelei căţele de Kyteler, bătrâna cotoroanţă! declară, scuturând din cap încet dintr-o parte în alta.

— De-abia îmi construisem casa când a apărut în oraş. Nu ştiu cum a ajuns aici sau cum a aflat unde

eram, dar a reuşit. A venit aici, în casa mea şi s-a prezentat. Apoi mi-a adus aminte de călătoria din Acra şi mi-a spus al cui fiu era băiatul. Am fost îngrozit! Am crezut la acea vreme că oricând ar fi putut apărea oamenii Contelui, dar era o prostie. Când i-am spus lui Alan, mi-a propus să o omorâm, dar m-am împotrivit. Avusesem destul mâinile pătate, aşa că i-am răspuns că nu vreau să am nici un rol în moartea ei.

— S-a dus şi a încercat să o ameninţe. Voia să plece de aici, dar cred că s-a decis să rămână ca să ne aducă aminte mereu de ceea ce am făcut în Acra. Un simbol viu al vinovăţiei noastre. A ameninţat că îi spune Contelui dacă păţeşte ceva, De aceea Alan şi-a construit casa cu acele creneluri. Era speriat că va fi atacat de oamenii Contelui.

— Deci tot ce a făcut a fost să stea prin preajmă? Doar trăia aici, iar asta l-a făcut pe Trevellyn să se teamă pentru viaţa lui?

— Da! Contele de Beaumont este un om puternic. Dacă ar fi vrut să ne atace, cu greu ne-am fi putut apăra. Alan spunea că ar fi trebuit să o omorâm cu ani în urmă, ar fi fost mai uşor, cel puţin am fi ştiut unde stăm. Dar a fost prea târziu după o vreme.

— Stephen a auzit povestea cumva. A simţit că bătrâna constituie pericol pentru noi toţi. Voia să o vadă plecată, dar ce puteam face? Şi apoi, când a fost eliminată, s-a decis că parteneriatul nostru era şi el nefolositor. Mi-a spus că trebuie să-i cumpărăm partea lui Alan. Că Alan era un partener primejdios, că distrugea afacerea şi că nu va rămâne nimic pentru Stephen să moştenească dacă acesta rămânea. Când l-am întrebat ce voia să zică, mi-a spus că l-a omorât pe Alan. La început tot ce puteam să fac era să mă holbez la el, iar apoi am izbucnit. De atunci a rămas cu vânătăile. După ce am auzit că Alan a fost ucis.

De afară se auzi un cal ce se apropia. Negustorul se uită în sus în căutare de compasiune, uitându-se la

Simon cu un fel durere disperată de parcă ar fi cerşit înţelegere.

Fu surprins să audă câinele bătrânei mârâind şi apoi lătrând sălbatic în faţa uşii. Se auzi o mişcare bruscă în paravan, apoi uşa de la intrare izbită. înainte ca Simon să înţeleagă ce se întâmplă, Baldwin rosti un blestem şi se repezi spre uşă, iar Edgar îl urmă, lăsându-i pe itendent şi pe negustor uimiţi.

—Nu-l omorî, itendente! E un fiu bun, spuse omul uşor, dar apoi Simon îşi reveni. Dându-şi seama ce se întâmplă, se ridică în picioare şi o luă la goană.

Capitolul 25

Afară, mama stătea şi se uita la silueta fiului ei care se îndepărta, călărind repede spre drum. Baldwin aştepta furios ca Edgar să-i vină cu calul. Când acesta apăru era doar cu calul său şi a lui Baldwin. Smulgându-i frâiele din mână, Simon mârâi:

— Du-te înăuntru! Ţine-l pe tată acolo până ne întoarcem! şi cumva, spre surpriza lui Edgar îl ascultă.

Biciuindu-şi caii, se repeziră spre drum în galop. Ţinta lor era la vreo câteva sute de iarzi depărtare şi tot ce aveau de făcut era să-l prindă. îl puteau vedea călărind prin iarba acoperită de zăpadă spre dreapta potecii, apoi spre nord când ajunse la drum. îşi păstrară viteza, deşi din când în când cavalerul arunca câte o privire în jos la zăpada care trecea de copitele cailor, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar cădea la viteza aceea. Şi cu siguranţă se va întâmpla. Deşi zăpada era destul de moale, ştia că un strat de gheaţă se putea afla dedesubt, la fel de alunecos precum o cuirasă de metal, iar dacă vor da peste vreun asemenea petec, cu siguranţă se vor răni.

Şi nu trecu mult timp până când se dovedi că avea dreptate. Simţi picioarele din spate ale calului său alunecând şi imensul animal ezitând neliniştit ştiind că îşi pierde controlul. Doar cu mare atenţie reuşi să rămână în şa. Când auzi nechezatul subţire şi icnetul din lateral, peste şuieratul vântului din urechile sale, îi

dădu seama că Simon căzuse şi întorcându-se şi aruncându-i o privire neliniştită, văzu că itendentul stătea într-un troian frecându-şi capul cu o strâmbătură furioasă de durere.

Atunci Baldwin simţi că mânia îi creşte. Acum prostul cel tânăr reuşise să-l facă să sufere şi pe cel mai bun prieten al său. Cu falca încleştată şi ochii holbaţi, băgă pintenii în coastele calului şi o luă din nou la goană.

Intrară în umbra rece a pădurii, iar Baldwin simţea trunchiurile întunecate ridicându-se de o parte şi de alta şi scăpărând când trecea pe lângă ei precum nişte spectatori dezaprobatori. îşi încleştă dinţii şi gândi. „De ce ar încuviinţa? Era o cursă pe viaţă şi pe moarte, la urma urmei.” Băiatul va muri, fie în timpul fugii sale, fie mai târziu, iar cavalerul trebuia să-l prindă sau să moară încercând, acum că doar el rămăsese.

Apoi copacii păreau a se trage înapoi în disperare, iar Baldwin trase aer în piept. Se apropiau de sat. Spaţiul deschis de lângă han venea spre ei, apoi trecură de el, lăsând doi oameni surprinşi să-şi calmeze caii la intrare, speriaţi de viteza celor doi călăreţi.

Trecând de sat, Baldwin îşi dădu seama că animalul său începe să obosească. îi putea simţi respiraţia devenind mai greoaie, paşii pierzându-şi ritmul, şi capul încordându-se în timp ce privea în faţă. Muşcându-şi buza, cavalerul se încruntă. Ar putea să scape băiatul? Nu, nu trebuia. Trebuia să fie prins şi să plătească pentru crimele sale.

Calul din faţă era ca o ceaţă pe albul drumului, iar tânărul o pată întunecată pe spatele lui. Tot ce putea vedea Baldwin era zăpada ridicată de copite şi de vânt, zburând în sus într-un nor. Deja se făcea mai rece, iar aerul îi îngheţa plămânii în timp ce inspira. Fumega când expira, ceaţa umedă şi rece fiindu-i dusă de la gură de vânt. Din când în când prindea izul respiraţiei calului când îi ajungea în nări, dar îşi păstra ochii fixaţi pe silueta din faţă: prada sa.

Era conştient de lumina ce scădea. Soarele se cobora încet dincolo de protecţia norilor şi se vedea o strălucire roz şi portocalie în vest, pătată de violet şi albastru, pe care o vedea în stânga. Dar deodată ieşiră într-un luminiş. Aici tânărul simţi că are un avantaj, iar Baldwin îi văzu mâna care se ridica şi cobora într-un ritm constant în timp ce bătea în crupa calului. „Prostul!" gândi cavalerul. „Tot ce faci e să-i strici concentrarea dacă îl tot loveşti aşa. Lasă-l în legea lui."

Dar funcţiona, iar băiatul reintră în pădure la capătul luminişului cu un avantaj important. Era limpede că Baldwin nu-l va putea prinde. Tânărul era mai mic de statură, calul mai rapid, în timp ce animalul cavalerului era mai mare şi mai încet. Concursul era inegal. Era gata să tragă de frâie, când văzu o împroşcare de zăpadă, iar apoi, când aceasta se aşeză, calul şi călăreţul parcă dispăruseră. Murmurând o rugăciune scurtă, Baldwin încetini la trap, apoi la pas şi merse înainte pentru a cerceta.

—Ridică-te! Ridică-te! Auzi în timp ce se apropia şi apoi văzu băiatul. Stephen îngenunchiase şi se lupta disperat să-l facă pe cal să se ridice, dar calul zăcea năucit, cu piciorele din faţă întinse şi nechezând uşor, cuprins limpede de durere. Când fii aproape, Baldwin văzu că unul din picioare era îndoit într-un unghi imposibil. Era rupt.

—Taci, Stephen, îi spuse când se aruncă din şa, iar tânărul se ridică neliniştit, cu ochii alergându-i de la cavaler la pădure. Nici să nu te gândeşti, continuă Baldwin pe acelaşi ton. Dacă încerci să fugi, te voi prinde. Şi dacă te gândeşti să-mi iei calul, nu te chinui. Nu-i plac alţi călăreţi. Te-ar arunca imediat. Stai acolo jos, cât am grijă de calul tău.

în timp ce băiatul se poticnea spre peticul de pământ indicat de Baldwin, cavalerul cercetă calul. Nu putea să mai facă nimic. Piciorul era rupt şi se vedea uşor de ce. Călărind printre copaci, calul fusese destul de ghinionist cât să calce într-o gaură de iepure

ascunsă de zăpadă. Baldwin îşi trase pumnalul şi-i tăie gâtul calului cu o tăietură rapidă care îi deschise o arteră. Sărind înapoi, nu putu să evite jetul fin şi picăturile mari de sânge care ţâşniră. Cavalerul fii împroşcat din plin. în curând totul se termină, iar când suferinţa calului încetă, îşi curăţă cuţitul pe coasta calului înainte de a-l pune la loc. Stephen de la Forte încă şedea unde i se spusese, sprijinin- du-se cu mâinile pe pământul din faţa lui, deşi acum gâfâitul se mai potolise. Baldwin păstră un ochi pe el cât încălecă, apoi aruncă o privire spre direcţia de unde veniseră.

—Cred că a venit timpul să ne întoarcem, spuse el binevoitor.

Tânărul se ridică încet şi se uită la calul mort. Fără să se mişte,
spuse gânditor:

—Cred că ştii cât de bogat e tatăl meu? Va plăti bine pentru libertatea mea. Tot ce trebuie să faci e să-mi dai drumul.

— Avem cale lungă în faţă. Păstrează-ţi forţele.

Ar fi fost o prostie ca băiatul să încerce să scape. La fel, îşi dădea seama că ar fi fost imposibil să încerce să-şi nege vina.
Mergea alături supus, cu mâinile strângându-şi mantia în jurul corpului în timp ce îşi croiau drum înapoi. Cursa nebună durase mai puţin de jumătate de oră, aşa că le luă tot atât de mult să ajungă în sat, iar judecata sănătoasă a lui Baldwin l-ar fi convins să stea şi să se bucure de o băutură, dar decise să continue. Voia să vadă cum se simţea Simon după ce căzuse.

Abia după încă o oră ajunseră la poteca ce ducea spre casă, iar aici, pentru prima dată, tânărul încetini.

—Chiar trebuie să mergem acolo? Nu mă poţi duce direct la temniţă? Nu vreau să-mi văd părinţii aşa. Exista un ton rugător în vocea sa, ca a unui copil răsfăţat căreia nu i se făce pe plac.

Mila lui Baldwin era limitată.

— Mişcă. Cel puţin poţi bea ceva cald în casă.

Ultimul lucru din mintea băiatului era să încerce să scape, dar şovăia să ajungă acasă, iar cavalerul blestemă în şoaptă încetineala tânărului. Acum că era atât de aproape, voia să-şi încheie călătoria cât mai curând.

La uşă aşteptară, iar când fii deschisă larg, îl văzură pe Edgar. Luându-l de braţ pe Stephen, aşteptă până când stăpânul său des- călecă. Când un grăjdar veni şi luă frâiele de la el, intrară cu toţii în casă.

— Simon! Cum te simţi? strigă Baldwin din uşă, şi străbătu podeaua spre prietenul său care stătea înfofolit în mantie şi în pături precum un nou-născut. Itendentul zâmbi, dar plăcerea de a-l vedea pe cavaler nu putea ascunde paloarea gălbuie a trăsăturilor sale.

— Sunt bine, admise el. Dar am aterizat în cap şi m-a cam zguduit. Se opri şi se uită atent. Doamne, Baldwin! Eşti în regulă? Eşti tot acoperit de sânge, te-a înjunghiat?

— Nu am nimic. A trebuit să-i omor calul: şi-a rupt piciorul.

— Slavă Domnului! Eu… Se opri, cu gura deschisă, amuţit de o descoperire, iar Baldwin îl auzi mormăind.

— Sigur! De aia îi era frig! De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

Trecând de cavaler, Simon se apropie de foc şi ignoră privirile celorlalţi. Tatăl stătea împreună cu mama lui pe o bancă lângă vatră, cu braţul petrecut în jurul ei, iar lui Baldwin i se păru că amândoi îmbătrâniseră în absenţa lui. Mama scâncea încercând să-şi ţină plânsul, în timp ce soţul stătea stoic şi fără emoţie, înghiţind din greu la fiecare câteva minute pentru a-şi opri lacrimile.

Când tânărul se întoarse de la foc, Baldwin îl văzu aruncând o privire părinţilor săi pentru un moment. în acea ocheadă, văzu doar dispreţ şi ură, şi simţi un fior rece. „Cât trecuse oare”, se întrebă, „până când băiatul se hotărâse că tatăl său erau prea slab şi prea incapabil să-i fie partener?”

Walter de la Forte fii cel care întrerupse tăcerea:

— Ai de gând să ne spui de ce?

—De ce, tată? De ce i-am omorât? Ştii de ce. Şi am făcut-o pentru că am avut ocazia să scap cu basma curată. La urma urmei, amândoi meritau să moară.

Merse spre un scaun şi se aşeză, uitându-se la tatăl său cu o surprindere aparentă de parcă s-ar fi aşteptat ca măcar el să fi înţeles.

—Ea a fost o ameninţare atâţia ani, şi nu era corect, mai ales acum când afacerea suferea. Nu, singurul lucru bun era ca ea să moară. Era o ameninţare şi fusese ani buni.

—Dar de ce Alan? Era prietenul nostru, prietenul tău! De ce l-ai omorât?

—Era slab şi era un prost. Voia să continue cu comerţul când era limpede că trebuia să facem o schimbare, să intrăm în afaceri bancare, să-i batem pe genovezi la propriul joc. Acolo banii vor fi în viitor. Dar nu vedea asta. Nu putea. Ne ruina afacerea, tată. Nu puteam să-l las să facă aşa ceva moştenirii mele. Trebuia să-l omor.

Simon întrerupse.

—Ştiai că ceea ce ai făcut va pune întreaga vină pe Greencliff, nu? Voiai să moară pentru ce ai făcut tu?

— Harold? Chipul tânărul trădă o confuzie de moment, aproape mânie în timp ce se încrunta, dar apoi realiză că itendentul nu era conştient de adevăr şi îl făcu să zâmbească. O, nu. Nu înţelegi, I-am spus lui Harold să fugă, ştiam că va fi în pericol. De asta am mers la casa lui după ce vrăjitoarea a murit, să fiu sigur că a plecat. Trebuia să mă asigur că va fi bine după ce am omorât-o. Apoi, când m-am dus să-l văd pe Alan Trevellyn, m-am asigurat că a plecat pentru totdeauna. Era prietenul meu; aveam grijă de el.

Capitolul 26

Era târziu când ajunseră acasă în cele din urmă, iar amândoi erau gata să cadă la somn, dar era imposibil. Margaret, Tanner, Greencliff şi Angelina Trevellyn încă

erau în faţa focului, ochii lor îndreptându-se spre uşă când cei trei bărbaţi intrară.

Margaret se duse la Simon imediat ce-l văzu cu un oftat de uşurare, îmbrăţişându-l cu ochii închişi.

—Am crezut că s-a întâmplat ceva rău, şopti ea, iar apoi, în timp ce-l strângea bucuroasă, îl simţi tresărind şi îi auzi geamătul scurt şi se trase în spate. Acum putea să-i vadă durerea şi paloarea chipului. Chiar dacă încerca să zâmbească, se întoarse spre Baldwin cu o privire acuzatoare.

—Ce a păţit? întrebă, apoi icni cu oroare văzându-i tunica plină de sânge. Baldwin! Ce s-a întâmplat cu tine?

Cavalerul zâmbi.

—Mai nimic, ca şi soţului tău. Dar cred că în curând toţi trei vom muri de frig dacă nu intrăm şi nu ne aşezăm în faţa focului.

Cât Margaret se agită, chemându-l pe Hugh şi ajutându-l pe Simon să se aşeze pe un scaun, Baldwin merse la scaunul său şi se aşeză privindu-i gânditor. Hugh nu apărea – adormise în bucătărie lângă foc – aşa că Edgar se duse să aducă mâncare şi băutură. Doar când servitorul părăsi încăperea, Baldwin simţi că privirea îi e atrasă de Angelina Trevellyn. Văzându-i zâmbetul condescendent în timp ce îi privea pe cei doi soţi, cavalerul îşi întări decizia pe care o luase cu atâta greutate pe drumul de întoarcere acasă şi privi spre foc încă o dată.

—Haide! Ce s-a întâmplat! Şi Simon, de unde ai ştiut că e el?

Itendentul îi zâmbi soţiei sale.

—Au fost mai multe lucruri care m-au făcut să mă gândesc la Stephen de la Forte, începu. Cred că primul a fost mulţimea de oameni care mereu repeta ce prieten bun îi era lui Harold şi cum erau mereu împreună. Părea că nu au secrete unul pentru celălalt – Jennie Miller chiar a spus că Stephen ştia cine era iubita bogată a lui Harold. La auzul acestor cuvinte, şi

Greencliff şi Angelina Trevellyn tresăriră, dar Simon îi ignoră.

— Apoi era faptul că la locul ambelor crime, deşi Harold era acolo sau în apropiere, părea că este singur. Nu îmi trecu prin cap nici măcar o dată că în chestiunile de inimă cei mai mulţi bărbaţi şi-ar lăsa prietenii în urmă pentru a-şi vedea iubita. Dar era ceva ciudat la urmele de la casa lui Trevellyn în după-amiaza în care am fost la Harold după ce am descoperit cadavrul lui Alan Trevellyn. Doar mai târziu mi-am dat seama. Erau urmele unui bărbat şi ale unui cal!

îi aruncă o privire fermierului.

— Niciodată nu ai avut un cal, nu? Aşa mi-a zis şi Jennie Miller. Ce ar face un cioban şi fermier cu un cal? Şi dacă ai fi avut unul, de ce l-ai fi dus de căpăstru acasă? Pentru a evita gheaţa, poate, dar e rar ca un om să meargă pe jos. Doar dacă animalul său e schilod, iar acest cal nu şchiopăta. Nu, mi-am dat seama că mai era un om cu tine. Şi mi-ai confirmat asta ieri.

— Dar ziua în care a murit Agatha Kyteler? încă o dată, ai fost văzut când stăteai lângă calul Angelinei, şi iar erai singur. Era posibil? Mai târziu, la han, ai fost văzut cu Stephen de la Forte din nou, dar el a venit după tine. Nu făceaţi chiar totul împreună. Nu aţi intrat împreună. Dacă era cu tine când te-ai întâlnit cu iubita, când Alan Trevellyn a murit, cu siguranţă era posibil ca el să fi fost cu tine şi când a murit Agatha? Iar în acest caz, unde plecase?

încuviinţând Baldwin se aplecă în faţă.

—Da, cred că asta s-a întâmplat. Voi doi, Harold şi Angelina, aţi fost de acord să vă întâlniţi, dar Stephen a mers cu voi. Harold, tu ai aşteptat lângă cal cât Angelina s-a întâlnit cu bătrâna. Când a plecat, Stephen a inventat o scuză...

— A spus că după ce va fi văzut-o pe bătrână, Angelina va vrea să-i ţin companie, iar el probabil nu

va fi binevenit, spuse Harold mohorât. Plecă de parcă s-ar fi dus acasă.

— înţeleg. Deci a luat-o pe scurtătură, şi-a legat calul în pădure, şi s-a întors la coliba bătrânei. Când a văzut-o pe Angelina plecând, a intrat şi a găsit-o la masă. Şi-a scos cuţitul şi a omorât-o.

— Nu am ştiut nimic! strigă băiatul, iar faţa îi căzu în mâini.

—Se pare că nu, continuă cavalerul.

—Ce s-a întâmplat a fost că Angelina ţi-a spus ce a făcut, iar tu ai fost şocat, îngrozit de ceea ce făcuse, când de-abia aşteptai să creşti copilul.

—A spus că nu mai voia să aibă de-a face cu mine când i-am cerut să părăsească satul şi să fugim împreună.

—Da, spuse cavalerul şi îi aruncă o privire. Angelina părea să se uite la tânăr cu un mic surâs dispreţuitor. îmi închipui. Oricum, simţindu-te în felul acela, te-ai dus la han şi te-ai îmbătat. O jumătate de oră mai târziu, apăru Stephen...

Nerăbdător, itendentul interveni.

—Şi era îngheţat, aşa mi-ai spus! Mi-ai spus că nu avea haina pe el!

—Da, admise băiatul surprins.

— Uită-te la tunica lui Baldwin, după ce a omorât calul lui Stephen! spuse Simon triumfător. Stephen poate a reuşit să se spele pe faţă la un izvor în pădure, dar nu putea să-şi cureţe şi hainele. Ăsta a fost un alt lucru care nu-mi dădea pace!

—Mulţumesc, Simon, spuse Baldwin cu o încruntătură imperceptibilă iritată din cauza întreruperii poveştii sale. Se opri, încercând să lege din nou firele, dar Simon fii mai rapid.

—Deci, spuse el, Stephen apăru, auzi ce ţi-a spus Angelina şi apoi începu să te avertizeze că bătrâna sigur va vorbi despre vizita unei femei atât de bogate, sau ceva în genul ăsta, nu?

Băiatul încuviinţă plin de nefericire.

— A spus că Angelina nu-şi va putea ţine gura. Că a spus la tot satul despre mine şi Sarah Cottey. Trebuia să o fac să tacă!

—Da, şi atunci ai fost auzit că vrei să-i înfunzi gura bătrânei vrăjitoare!

—Da. Iar Stephen s-a oferit să vină cu mine!

—Asta e interesant. Cred că voia ca cineva să confirme că a fost un şoc pentru el să găsească cadavrul acolo.

—Nu ştiu. A ajuns la colibă, dar când am deschis uşa şi am găsit-o acolo, câinele ei ieşi afară şi începu să-l atace. A spus că mai bine pleacă, iar eu am ţinut câinele pentru că altfel i-ar fi sărit la gât. Când a plecat, totuşi, am început să mă gândesc, şi...

—Ai crezut că Angelina a făcut-o, spuse Baldwin categoric. Aşa că ai preferat să cari cadavrul bătrânei pe câmpul tău, ca să-l îngropi şi să ascunzi dovada crimei.

încuviinţând din nou, băiatul îşi ridică privirea cu tristeţe evidentă.

—M-am dus la han mai întâi cu Stephen. Am lăsat cadavrul acolo în casă. Nici nu i-am spus ce aveam de gând să fac pentru că ar fi fost greşit să-l implic. Apoi, când am plecat de la han, am luat-o cu mine prin pădure şi am lăsat-o în câmp. Intenţionam să o îngrop a doua zi dimineaţă. Dar Cottey a găsit-o primul.

— De ce ai fugit?

— încă o iubeam – încă o iubesc – pe Angelina. Dar mi-a spus limpede că nu mă iubea. Voiam să plec. Să părăsesc ţinutul şi să-mi aflu norocul în altă parte.

— înţeleg.

Simon îşi turnă gânditor vin.

— Cine a sugerat să te duci s-o vezi pe Angelina apoi? Când a murit Alan Trevellyn?

— Angelina, spuse el.

— Ba nu! sări Angelina. Tu ai vrut să mă vezi!

— Presupun atunci, interveni cavalerul afabil, că Stephen ţi-a spus ţie, Harold că Angelina voia să

discute cu tine, iar ţie, Angelina, că Harold trebuia să-şi vorbească?

Amândoi dădură din cap şi Angelina păru să chibzuie în timp ce spunea:

— M-a ameninţat că Harold va spune întregului sat despre noi dacă nu voi fi de acord să mă întâlnesc cu el pentru ultima oară.

— Dar ai refuzat cu condiţia sa vină fără armă? întrebă Baldwin, aplecându-se în faţă.

—A fost ideea lui Stephen. A spus că Harold era atât de deprimat că ar fi fost în stare de orice. Mi-a spus să fiu foarte atentă şi s-a oferit să ia cuţitul lui Harold dacă voi fi de acord să mă întâlnesc cu el. Că el va sta în apropiere şi voi fi în siguranţă.

—Deci aşa a reuşit să pună mâna pe cuţitul tău, Harold. L-a folosit să-l ucidă pe Alan Trevellyn. Nu ştiu cum.

— A venit acasă şi a cerut vin. Poate i-a spus soţului că m-a văzut cu un bărbat în pădure? Servitorii erau toţi îngroziţi de temperamentul soţului meu înainte de a pleca să mă caute. Era teribil de furios.

— Mai mult ca sigur. Da, îl ştia bine pe soţul tău, ca partener al tatălui său, aşa că Stephen s-a întâlnit cu Alan, iar Alan probabil i-a crezut povestea. Şi i-ar fi putut promite să-l ducă la tine, la fel de bine. Nu i-ar fi luat mult să rămână puţin în urmă şi să-i taie gâtul cât stătea între copaci. Apoi a acoperit cadavrul cu zăpadă pentru a-l ascunde un pic şi s-a întors din nou la voi.

— De ce nu era acoperit de sânge de data asta? întrebă Simon încruntându-se.

— Crima aceasta a fost mai bine planificată. Ştia că sângele va acoperi toată suprafaţa după ce o omorâse pe bătrână, aşa că probabil a avut o altă tunică cu el, una pe care ar fi îmbrăcat-o după, nu ştiu, dar e destul de inteligent încât să se fi descurcat cu problema asta.

—Apoi ţi s-a alăturat, Harold, după ce te-ai despărţit de Angelina şi a mers împreună cu tine acasă.

Urmele lui şi ale tale le-am văzut. Picioarele tale şi calul lui.

— Da, ne-am întors amândoi. A stat cu mine o vreme, cred, dar nu am prea vorbit cu el. Angelina îmi confirmase că nu-şi va părăsi soţul ca să trăiască cu mine, nici chiar de aş fi reuşi să fug peste mare. Am simţit că nu mai aveam pentru ce să trăiesc în Wefford. După ce a plecat, mi-am strâns lucrurile şi dus am fost. Restul cred că-l ştiţi.

în tăcerea care urmă, Margaret îşi dădu seama că nu poate să privească figura nefericită a fermierului. Stătea ghemuit, adâncit în gânduri, dar nici un gând nu părea să-i aducă vreo bucurie. Femeia era altfel, putea să vadă. Angelina Trevellyn stătea cu o privire cercetătoare în ochii verzi ce erau fixaţi pe Baldwin care nu părea să-i bage în seamă prezenţa. Povestea de dragoste şi nefericire îl impresionase prin disperarea sa.

„O, nu te lăsa amăgit de ea, Baldwin”, se gândi Margaret străbătută de un fior. Spre suprinderea ei, dorinţa era atât de intensă că o copleşi aproape ca o rugăciune. „E rea, nepăsătoare şi hrăpăreaţă. Ai grijă!”

De parcă ar fi prins o urmă a gândurilor ei, Harold Greencliff se ridică deodată. Fără nici un cuvânt, plecă din cameră, cu ochii
lăsaţi în jos, evitând să întâlnească privirile celor din cameră. Când se uită la soţul ei şi la cavaler, Margaret văzu compasiune acolo, dar băiatul nu păruse să observe. Trânti uşa şi ieşi afară.

După o clipă, Baldwin se ridică şi îl urmă pe băiat.

Afară, noaptea era o perdea cenuşie care ascundea ţinutul din jur, iar Greencliff era invizibil în tunica sa închisă la culoare. Dar era uşor de găsit după sunetul suspinelor torturate care veneau dintr-o latură a casei. Baldwin se opri indecis pentru o clipă, nesigur dacă să se ducă şi să-l întrerupă pe băiat în nefericirea sa. Se decise, întărindu-se, păşi înainte.

Băiatul stătea sprijinit de grămada de buşteni, cu ochii încruntaţi spre cerul umplut de stele, respirând anevoios şi suspinând în disperarea şi nefericirea sa. Nu se întoarse când cavalerul ajunse lângă el, ci continuă să se uite spre cer.

— Ce vei face, Harold? întrebă Baldwin blând după câteva minute.

—Să fac? Ce pot să fac? Ce mai e aici pentru mine? Mi-am pierdut singurii prieteni: prietenul meu este un ucigaş care a încercat să dea vina pe mine; femeia mea, singura femeie care credeam că mă vrea ca soţ s-a hotărât că nu sunt destul de bun pentru ea! Nu destul de bun să-i curăţ grajdurile! Ce mai e aici pentru mine? Ce pot să fac, unde-mi pot găsi liniştea?

Aducându-şi aminte de Sarah Cottey şi cum îl apărase pe Harold, Baldwin chibzui. Spuse încet.

— Mai sunt şi alţii care-ţi pot fi prieteni şi iubite, Harold.

— Nu e nimeni. Nu am pe nimeni. Nici prieteni, nici familie, nimic. Tonul era categoric, finalitatea la fel de sigură ca zgomotul făcut de un mormânt ce se închide. Baldwin simţea că nu mai avea rost să se lupte pentru încrederea băiatului. întorcându-se, se uită în zare în timp ce se gândi pentru un moment.

— Harold, dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Dacă vrei să pleci din ţinut şi să te duci în Gasconia, aşa cum ai zis înainte, te voi elibera din serbie. Dar să ţii minte, poţi fugi doar de lucrurile pe care le poţi lăsa în urmă, nu şi de cele din sufletul tău. Dacă pleci, dar îţi iei femeia şi prietenul cu tine în inimă, nu vei găsi niciodată liniştea. Trebuie să fie o femeie mai bună pentru tine, cineva care să-ţi uşureze viaţa şi…

Asta îl făcu pe băiat să se întoarcă spre el.

—De ce? Ca să-mi iei tu femeia? Mi-a spus asta deja, că o vrei. E limpede de ce – văduva unui negustor bogat şi un cavaler înstărit – dar nu încerca ce e bine pentru mine când de fapt îţi vezi de propriul interes.

Nu încerca să-mi spui că vrei să mă ajuţi când tot ce faci e să-mi furi femeia!

Simon stătea singur în sală când cavalerul se întoarse.

— Cum e?

Lăsându-se să cadă în scaun, Baldwin făcu o grimasă şi oftă.

—Nu pot să-i spun nimic. Nu are încredere în mine. Cred că dacă va sta aici o săptămână, va rămâne pentru totdeauna, dar dacă pleacă nu voi fi surprins. Niciodată nu ştii, s-ar putea să fie cel mai bine pentru el. Cu siguranţă mie mi-a priit când am plecat departe.

Se auzi un zgomot uşor şi uşa dintre paravane se deschise pentru a o lăsa să intre pe Angelina Trevellyn. Păşea încet şi solemn precum o călugăriţă şi se aşeză în faţa cavalerului, cu chipul trădând o îngrijorare tristă şi plină de compasiune.

— Cum e? întrebă încet, cu vocea ei joasă.

—Cred, spuse Baldwin uitându-se la ea cu scepticism, că ar trebui să afli singură, doamnă.

— Ce vrei să spui?

— A fost amantul tău.

Simon se foi în scaun. Nu avea nici un chef să se afle aici. Se uită la uşă într-o rugăminte mută, dar nimeni nu apăru, iar el nu îndrăznea să îi întrerupă. Trăgându-se înapoi, încercă să se facă cât mai mic.

— Asta a fost înainte, spuse ea calm.

Baldwin vorbi sec.

— Ce, înainte de a-ţi da seama că vei deveni văduvă şi vei putea să-ţi alegi bărbaţii – sau ar trebui să spun, cavalerii? – din ţinut, doamnă? înainte să te gândeşti că ai putea nimeri mai bine? înainte să te gândeşti că ar fi mai plăcut să ai un bărbat cu titlu în loc de un biet negustor de care întotdeauna ţi-a fost teamă şi ţi-a displăcut?

—Nu e corect, spuse ea cu un zâmbet nervos.

Baldwin nu-i răspunse la zâmbet.

—Nu e? Ba cred că da. Când te-ai decis asupra mea? A fost acum ceva timp în urmă? Sau a fost o decizie de moment, ca atunci când ai ales un fermier de aici ca amant? Trebuie să fi fost grozav până ai rămas însărcinată. Asta m-a surprins pe mine. De ce erai atât de supărată că ai rămas însărcinată? De ce o femeie măritată ar fi aşa de îngrozită încât să se ducă la o femeie despre care se vorbea că e vrăjitoare şi să scape de copil înainte ca soţul să afle?

— Am crezut că e greşit să aduc pe lume un copil ca şi cum ar fi fost al lui, când poate că nu era, spuse ea cu o urmă de sfidare.

—Mă îndoiesc, tare mă îndoiesc. Cred că din cauză că ştiai că nu poate avea copii. O, da, continuă el înroşindu-se la faţă. Walter de la Forte ştia şi el. Ne-a spus. Spune-mi totuşi: când ţi-ai îndreptat privirile spre mine? Când mi-ai văzut casa şi ţi-ai dat seama ce mari erau proprietăţile? Sau dinainte, când m-ai văzut prima dată şi te-ai gândit că aş fi mai plăcut decât un biet fermier?

— Nu sunt obligată să ascult toate astea! spuse ea, ridicându-se şi uitându-se mânioasă la el, lumina reflectându-se din ochii ei precum luciri verzi de furie rece.

Lui Simon i se păru că Baldwin se uita la ea pentru o clipă încercând să-şi aducă aminte, poate ce simţea când o văzuse prima dată şi când se îndrăgostise de frumoşii ochi verzi ai doamnei din Gasconia.

— Nu! spuse el blând, poţi să te duci unde vrei, nu? Să faci ce vrei. Eşti bogată acum şi ai pământuri şi bani. Ei bine, pleacă. îţi doresc toate cele bune.

Când prietenul său se întoarse spre foc, lui Simon i se păru că vede îndoiala în ochii femeii, dar apoi furia puse stăpânire pe ea şi se năpusti din cameră. în curând îi puteau auzi vocea afară, strigând ascuţit după cal şi servitor, apoi ţipând când i se păru că poruncile îi sunt ascultate cu întârzâiere.

— Cred că ai scăpat ca prin urechile acului! spuse Simon gânditor, dar când se uită spre cavaler, itendentul prinse o lucire a tris- teţei adânci ce trecu peste chipul cavalerului.

Uşa se deschise şi Margaret intră cu o tavă cu vin şi apă cu mentă

—.Aţi văzut-o pe Angelina Trevellyn? întrebă ea uimită. îşi cerea calul şi când i-am sugerat să aştepte aici peste noapte şi să plece dimineaţă, am crezut că o sară la mine de mânie! Ce i-aţi spus de s-a supărat atât de tare? Baldwin, ce s-a întâmplat?

Dar chiar când Margaret puse tava jos şi se aplecă spre el cu o încruntătură plină de compasiune pe chip, chiar dacă încerca să zâmbească, Baldwin îşi dădu seama că nu putea. Şi doar clipind reuşea să-şi oprească lacrimile care ameninţau să curgă.

Capitolul 27

La două luni după ce se întorseseră la castelul lor rece, Simon şi Margaret primiră o scrisoare de la Baldwin. Bineînţeles, Margaret nu ştia să citească sau să scrie, dar Simon fusese destul de norocos să fie şcolit de preoţii de la Crediton când era tânăr, iar el şi cavalerul adesea făceau schimb de scrisori când aveau ocazia.

—Ce spune? întrebă ea, fără să se deranjeze să se ridice aşa cum făcea odată. înainte, noutatea o făcuse să se uite la caracterele indescifrabile peste umărul lui, dar acum că fusese itendent de mai bine de un an, era prea obişnuită să vadă misive sosind, iar evenimentul nu mai era atât de important încât să o facă să îşi părăsească farfuria cu mâncare. „Ce ciudat”, gândea ea, „că sarcina te poate face să-ţi fie foame tot timpul.”

—Confirmă că tânărul Stephen de la Forte e mort. Se pare că a fost dus la spânzurătoare, dar nu s-a grăbit să moară, iar călăul a trebuit să-l ajute. Oricum, Greencliff şi-a anunţat la biserică ziua căsătoriei cu Sarah Cottey. Baldwin crede că e o idee bună, până şi bătrânul Sam e bucuros. Va fi recunoscător pentru o mână de ajutor în plus, iar Greencliff e un băiat puternic.

— Altceva?

—Moşia sa merge bine, iar el de-abia aşteaptă să culeagă o recoltă bună în sfârşit. Chipul i se încruntă deodată în timp ce se aplecă în faţă.

— Ce e?

Privind în sus, văzu un zâmbet lărgindu-i-se pe chip.

— Angelina Trevellyn, spuse. S-a decis să se întoarcă în Gas- conia. Iar Baldwin a făcut nişte comentarii cu privire la ea pe care mai bine nu ţi le repet! Ajunge să spun că e uşurat că a plecat. Mai zice că părea cumva ruşinată. Se pare că un bărbat a acostat-o pe stradă. Veştile despre legătura ei cu Greencliff au ajuns la tot satul şi s-au răspândit şi dincolo de el. Baldwin crede că Jennie Miller şi-ar fi băgat nasul aici.

— Nu e amuzant. Nu e prea cavaleresc să tratezi o femeie aşa.

—Nu, dar rezultatul a fost că s-a decis să plece, aşa că totul a fost spre bine. A cam fost agitaţie prin ţinut. Oricum, continuă cu o poveste despre o văduvă din Crediton pe care Peter Clifford încearcă să i-o vâre lui Baldwin sub piele. Pare a fi potrivită.

— Cât de potrivită? Nu te rânji atâta!

— E cunoscută ca fiind generoasă cu donaţiile şi susţine micul spital al lui Peter, aşa că pare destul de sensibilă şi bună la suflet.

—Si?

—Şi e mai bătrână ca Baldwin, mai urâtă decât mastiful lui, iar el ne imploră să-l invităm aici pentru o vreme ca să scape de ghearele ei cât mai repede posibil!

— Spune-i că de-abia aşteptăm să-l vedem cât mai curând, oftă Margaret. Va fi bine să-l vedem din nou. Dar spune-i să vină vara. E prea rece iarna! O, şi întreabă-l dacă vrea să aducă şi pe această doamnă cu el. La urma urmei, s-ar putea plictisi pe aici!

SfârşitMichel Zevaco

Au apărut

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cerşetorilor – Tribulet Regele Cerşetorilor – Curtea Miracolelor Prinţesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru *

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întunericului

Frumoasa Fiorinda *

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui *

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amanţii Veneţiei *

Seria Buridan, eroul de la Turnul Nesle

Regina Blestemata Elixirul dragostei Myrtille

Turnul Nesle *

Seria Cavalerul Hardy de Passavant

Saint-Pol Temerarul Regina Isabeau

Cavalerul Passavant *

Seria Căpitanul

Căpitanul voi. 1 – Giselle Căpitanul voi. 2 – Aventurierul Căpitanul voi. 3 – Săgeata Căpitanul voi. 4 – Annais Căpitanul voi. 5 – Corignan şi Rascasse Căpitanul voi. 6 – Sfârşitul

Seria Clother de Ponthus

Clother de Ponthus (1) – Don Juan Clother de Ponthus (2) – Regele îndrăgostit Clother de Ponthus (3) – Regina vagabonzilor Clother de Ponthus (4) – Primerose

Paul Feval

Seria Cocoşatul

Cocoşatul voi 1 – Tinereţea Cocoşatul voi 2 – Lagardere Cocoşatul voi 3 – Cavalcadele lui Lagardere Cocoşatul voi 4 – Mariquita

Cocoşatul voi 5 – Triumful dragostei *

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers *

Lupul alb *

voi. 1 – Fiul diavolului voi. 2 – Fiul diavolului voi. 3 – Fiul diavolului

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

voi. 1 – Fiul lui D'Artagnan

voi. 2 – Bătrânețea lui Athos *

Seria Gemenii lui Nevers

voi. 1 – Parcul cu cerbi voi. 2 – Doamna du Barr

Au apărut

yPaul Féval, fiul & M, Lassez

D'Artagnan contra Cyrano – Cavalerul Mystère

Eugene Sue

Misterele Parisului voi 1 Misterele Parisului voi 2 Cavalerii de Malta Flamuri Negre Salamandra Marchizul Stânca diavolului Secretul lui Martin voi 1 Secretul lui Martin Voi 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoţilor vol. 1 Cartouche regele hoţilor voi. 2

Michael Jecks

Ultimul templier

Alexandre Dumas

Războiul femeilor voi. 1 Războiul femeilor voi. 2 Cavalerul D'Harmental voi. 1 Cavalerul D'Harmental voi. 2 Sfinxul Roşu voi. 1 Sfinxul Roşu voi. 2 Sfinxul Roşu voi. 3

Ponson du Terrail

Regele Ţiganilor Regina Ţiganilor Parisul misterios voi 1 Parisul misterios voi 2

Seria Rocambole

1- Moştenirea misterioasă voi 1
2- Moştenirea misterioasă voi 2
3- Clubul valeţilor de cupă voi 1
4- Clubul valeţilor de cupă voi 2
5- Clubul valeţilor de cupă voi 3
6- Clubul valeţilor de cupă voi 4
7- Intrigile lui Rocambole vol 1
8- Intrigile lui Rocambole vol 2
9- Intrigile lui Rocambole vol 3
10- Intrigile lui Rocambole vol 4
11- Cavalerii nopţii voi 1
12- Cavalerii nopţii voi 2
13- Cavalerii nopţii voi 3
14- Cavalerii nopţii voi 4
15- Reînvierea lui Rocambole vol 1
16- Reînvierea lui Rocambole vol 2
17- Reînvierea lui Rocambole vol 3
18- Reînvierea lui Rocambole vol 4

Seria Tinereţea regelui Henric

1-Frumoasa argintăreasă 2-Amanta regelui 3-Nancy 4-Jurământul 5-Dragostea valetului de pică

În curs de apariţie

6- Sfântul Bartolomeu
7- Regina baricadelor 8-Regicidul
9-Eroul 10-A doua tinerete

Karl May

Winnetou vol. 1««lcuvANTAU$_{U1R0CAMBOLE}$
PONSON DU TERRÄÎL

ROCAM

Seria Rocambole nr 20

Ultimul cuvant al lui Rocambole vol 2

10 mai 2018
Ponson du Terrail

În curs de apariţie

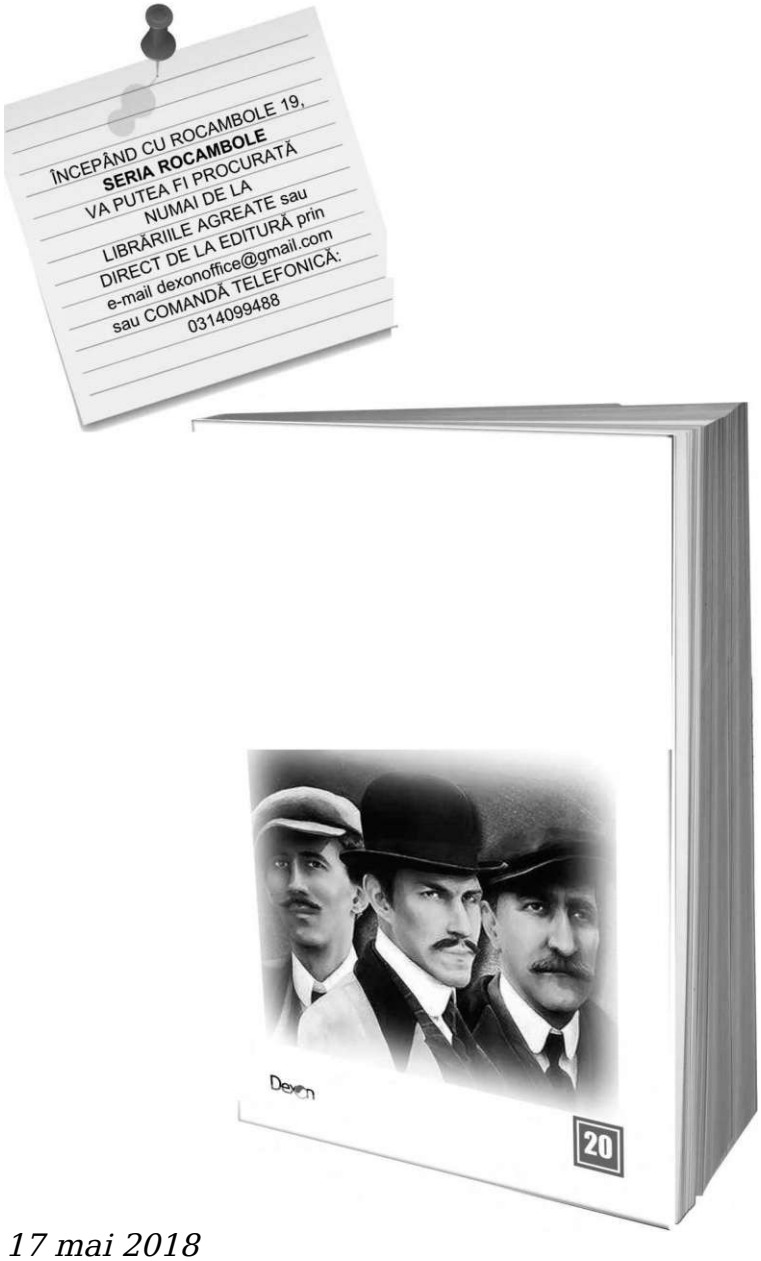

17 mai 2018

În curs de apariţie

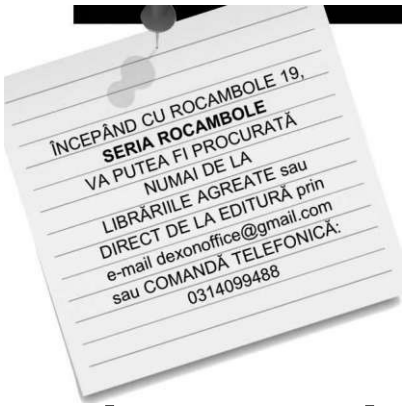

Seria Rocambole nr 21

Ultimul cuvânt al lui Rocambole vol 3

Ponson du Terrai

l[l]-«k^ luirocambole

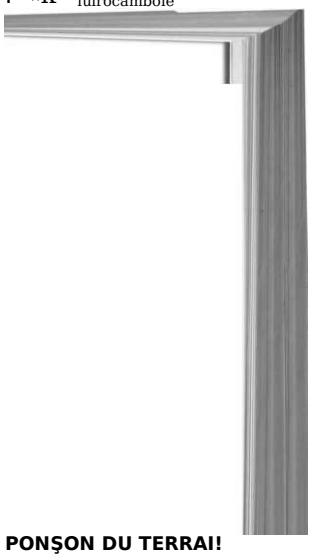

PONŞON DU TERRAI!

În curs de apariţie

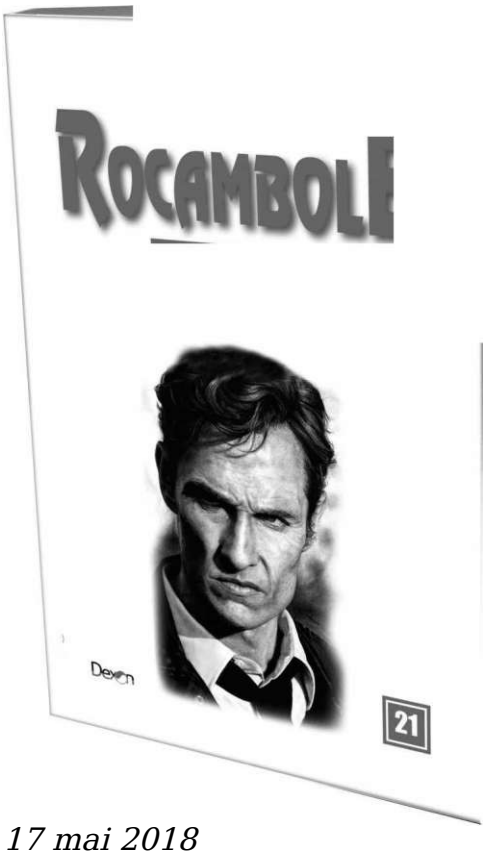

17 mai 2018
Karl May
Seria Karl May
Winnetou voi 3
Testamentul
WlMMETOU

În curs de apariţie

Indienii, observând urmele pe care nu apucaserăm a le şterge cu totul, îşi vor fi dat desigur seama că ne îndreptam spre miazăzi. Era deci de aşteptat să se ia după noi. Trebuia să fim cu ochii în patru, ca nu cumva, culcân-du-ne seara fără grijă sub păturile noastre, să ne pomenim dimineaţa fără scalp, în „veşnicele plaiuri ale vânătoare

iDEVENIŢI SCRIITOR
EDITATI PROPRIA DVS. CARTE!
NOI VĂ ASIGURĂM
Editarea Tipărirea Distribuţia Promovarea GRATUIT – Consilierea GRATUIT – Upload carte electroică
COMANDAŢI CĂRŢI prin poştă sau site ÎN CONDIŢII DEOSEBIT DE AVANTAJOASE: REDUCERI SUBSTANŢIALE
ÎN FUNCŢIE DE VALOAREA COMENZII Autori în colecţiile noastre:
Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociaţia Pro Democraţia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D.

În curs de apariţie

Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, Lyman Frank Baum, Lytton Strachey, Madame de Lafayette, Mandicz Gheogy, Marie Corelli, Mark Twain, Mary Shelley, Moliere, Nathaniel Hawthorne, Oscar Wilde, Papus, Peter McMillan, Petre Dogaru, Petronius, Philip Carter, Ken Russel, Philip Kerr, Plutarh, R. L. Stevenson, Serge Brussolo, Stendhal, Stephen Crane, Thimoty Ware, Thomas Hardy, Timothy Good, Traian Tandin, Vasile Alecsandri, Vasile Constantinescu, Vasile Dumitru Fulger, Vasile Teodor, Victor Hugo, Washington Irving, Wilde, Oscar, Wilkie Collins, William Hope Hodgson, Zecharia Sitchin.

e-mail: dexonoffice@gmail.com siteurile noastre www.aldopress.ro;www.onlinebiospa.com tel: 0314099488